

Bestseller New York Times #1

Rudé svitky magie

CASSANDRA CLARE

a WESLEY CHU

NEJSTARŠÍ KLETBY KNIHA PRVNÍ

Sága o lovcích stínů

Tato e-kniha byla zakoupena na vašem oblíbeném portálu nebo v aplikaci.

Zakoupeno dne: **16.10.2020**

ID transakce: **2727-24860405827462000883-206494-2211**

Upozorňujeme, že kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího. Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku. Neoprávněným šířením knihy poškodíte rozvoj elektronických knih v České republice.

Tak nám, prosím, pomozte v rozvoji e-knih a chovejte se ke knize, k vydavatelům, k autorům a také k nám fér.

Ruďé svitky magie

NEJSTARŠÍ KLETBY
KNIHA PRVNÍ

Ruďé svítky magie

CASSANDRA CLARE
a WESLEY CHU

#B&KLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © 2019 by Cassandra Clare
Cover photo-Illustration © 2020 by Cliff Nielsen
Cover design © by Nicholas Sciacca
Translation © Pavel Kaas, 2020
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2020

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Rudé svitky magie

Z anglického originálu *Cassandra Clare – The Eldest Curses Series, Book 1: The Red Scrolls of Magic*,

poprvé vydaného v roce 2019 v nakladatelství Margaret K. McElderry Books, An imprint of Simon & Schuster, Children's Publishing Division, New York, přeložil Pavel Kaas

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2020

Editorka Marie Iljašenko

Redakce Jiří Kettner

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce

ISBN 978-80-7529-923-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Protože velkou love story si zaslouží každý
— C. C.

Věnováno lásce, největšímu z dobrodružství
— W. CH.

CASSANDRA CLARE

je autorkou těchto knih:

TEMNÉ LSTI

PANÍ PŮLNOCI

PÁN STÍNŮ

KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

NÁSTROJE SMRTI

MĚSTO Z KOSTÍ

MĚSTO Z POPELA

MĚSTO ZE SKLA

MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ

MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ

MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANDĚL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNA

KODEX LOVCŮ STÍNŮ

Připravujeme:

MAGNUS BANE

SIMON LEWIS

Nenechte si ujít seriál

LOVCI STÍNŮ

*Toužit po nesmrtelnosti znamená toužit
po věčném uchování velkého omylu.*

— Arthur Schopenhauer

Ted' chápu tajemství vaší osamělosti.

— William Shakespeare

ČÁST I

Město lásky

† † †

V Paříži před minulostí neunikneš.

— Allen Ginsberg

Střet v Paříži

Z vyhlídkové plošiny Eiffelovy věže se město před Magnusem Banem a Alekem Lightwoodem prostíralo jako darované. Hvězdy zářily, jako by věděly, že mají konkurenci, dlážděné ulice připomínaly zlaté stružky a Seine stříbrnou stuhu ovinutou kolem umně zpracované luxusní bonboniéry. Paříž, město bulvárů a bohémů, milenců a Louvru.

Paříž byla zároveň dějištěm mnoha Magnusových nejtrapnějších průšvihů, nedomyšlených plánů i několika milostných katastrof, ale na minulosti teď vůbec nezáleželo.

Tentokrát byl Magnus odhodlán vzít to v Paříži za ten správný konec. Za těch čtyři sta let toulek světem pochopil, že ať cestujete kamkoli, to nejdůležitější je společnost, kterou si k tomu vyberete. S úsměvem pohlédl přes nevelký stůl na Aleka Lightwooda, který ignoroval lesk a nádheru Paříže a psal pohlednice domů.

Pokaždé, když Alek dopsal pozdrav, připsal na konec *Škoda, že tu nejste*. A Magnus po každé dopsané pohlednici chňapl a krasopisně tam dopsal *Ale ne zas tak doslova*.

Alek při psaní hrbil nad stolkem široká ramena. Na svalnatých pažích vyzařujících sílu se mu rýsovaly runy. Ta na krku, těsně pod ostře řezanou linií čelisti, už byla mírně zašlá. Do očí mu padal pramen věčně rozčuchaných černých vlasů. Magnus na okamžik pocítil prudké nutkání natáhnout se a vlasy mu odhrnout, ale ovládl se. Aleka občas projevy náklonnosti na veřejnosti uváděly do rozpaků. Žádní lovci stínů sice nejspíš nablízku nebyli, to však pořád neznamenal, že všichni obyčejní lidé bez problémů akceptují podobná gesta. Co by za to Magnus dal.

„Nějaké hluboké myšlenky?“ otázal se Alek.

Magnus se ušklíbl. „Snažím se jim vyhýbat.“

Užívat si života bylo třeba, ale někdy to stálo značné úsilí. Naplánovat perfektní cestu po Evropě nebylo snadné. Magnus musel docela sám vymyslet hned několik skvělých verzí. Stačilo mu jen představit si, že by měl své poněkud unikátní požadavky popsat slečně v cestovní kanceláři.

„Kam si přejete vycestovat?“ mohla by se ho zeptat, kdyby tam zavolal.

„Má to být první dovolená s mým novým přítelem,“ odpověděl by Magnus, protože to, že s Alekem chodí, směl prozrazovat teprve odnědána, a Magnus se rád chlubil. „Zbrusu novým. Je to tak čerstvé, jako když vám auto ještě voní novotou.“

Tak čerstvé, že si navzájem teprve zvykali jeden na druhého a každý pohled nebo dotek pro ně představovaly pohyb po území úžasném a cizím zároveň. Občas se přistihl, že se na Aleka – nebo Alek na něj – dívá v úžasu ne nepodobném náhlému osvětlení. Jako by právě objevili něco sice nečekaného, nicméně nekonečně přitažlivého. Zatím si nebyli jisti jeden druhým, ale chtěli být.

Nebo si to přál alespoň Magnus.

„Klasická love story. Potkal jsem ho na večírku, vyšli jsme si na vzduch, tam jsme bok po boku svedli impozantní bitvu dobra se zlem, a teď potřebujeme dovolenou. On je totiž lovec stínů,“ řekl by Magnus.

„Co prosím?“ zeptala by se imaginární prodavačka zájezdů.

„No znáte to přece. V dávných časech byl svět zaplavený démony. Představte si něco jako černý pátek, jen víc potoků krve a o něco méně zoufalého vytí. A jak už se tak ve chvílích největšího zoufalství stává ušlechtilým a poctivcům – takže mně nikdy –, zjevil se anděl. A tenhle anděl dal svým vyvoleným válečníkům a všem jejich potomkům andělskou sílu k ochraně lidstva. Dal jim i jejich vlastní utajenou zemi. Anděl Raziel byl opravdovým mistrem v poskytování darů. Lovci stínů pokračují ve svém boji dodnes jako neviditelní ochránci, zářící a ctnostní, zkrátka a bez nadsázky definice ‚nejsvětějších ze svatých‘. Je to neuvěřitelně odporné. Samozřejmě že jsou svatější než my! Rozhodně tedy svatější než já, protože já jsem zplozencem démona.“

Dokonce ani samotného Magnuse nenapadlo, co by slečna z cestovky na tohle řekla. Nejspíš by jen něco zmateně zakňourala.

„Já vám to neřekl?“ pokračoval by Magnus. „Existují i bytosti, které se od lovců stínů výrazně odlišují; jsou to ale rovněž podsvětané. Alek je synem anděla a potomkem jedné z nejstarších rodin v Idrisu, domovské zemi nefilim. Jsem si jistý, že jeho rodiče by nebyli nadšení, kdyby ho viděli vodit se po New Yorku s vílou, upírem nebo vlkodlakem. Zrovna tak jsem si ale jist, že by cokoli z toho upřednostnili před čarodějem. Můj druh je v podsvětě považován za nejnebezpečnější a nejpodezřelejší. Jsme děti démonů, a já jsem nesmrtelný potomek jistého neblaze proslulého vyššího démona, i když jsem možná

zapomněl zmínit tuto skutečnost svému příteli. Od ctihodných lovců stínů se neočekává, že si přivedou domů někoho, jako jsem já, a představí ho mamce a taťkovi. Mám určitou minulost. Vlastně mám těch minulostí hned několik. Kromě toho slušní mladí lovci stínů si nemají vodit vůbec žádné nápadníky.“

Jen Alek to udělal. Postavil se v síni předků a před očima všech tam shromážděných nefilim políbil Magnuse naplno na ústa. Bylo to to nejmocnější a nejkrásnější překvapení celého Magnusova dlouhého života.

„Není to tak dávno, co jsme bojovali ve veliké válce, která odvrátila katastrofu veškerého lidstva. Ne tedy, že by lidstvo bylo nějak vděčné. Nic totiž netuší. Nedostalo se nám ani slávy, ani přiměřené finanční kompenzace, a utrpěli jsme ztráty, které ani nedokážu popsat. Alek přišel o bratra, já o přítele, a oběma by nám opravdu prospělo vysadit. Obávám se, že největší radost, kterou si Alek dodnes dokázal dopřát, bylo koupit si nový, hezky nablýskaný nůž. Chtěl bych pro něj udělat něco milého a prožít to společně s ním. Chci na chvíli vypadnout z toho zmatku, v němž žijeme, a zkusit najít způsob, jak být doopravdy spolu. Můžete mi doporučit nějaký cestovní program?“

Ať si to představoval, jak chtěl, docházel stále k jednomu a témuž závěru – ta holka z cestovní kanceláře by mu musela položit telefon.

Ne, Magnus byl nucen naplánovat promyšleně romantickou cestu po Evropě sám. Ale je přece Magnus Bane, atraktivní a tajemný. Takovýhle výlet dokáže připravit stylově. Válečník vyvolený anděly a dokonale oblékaný syn démona, zamilovaný a rozhodnutý dopřát si dobrodružství napříč Evropou. Jak by tohle mohlo nevyjít?

Jakmile mu na mysli vytanula otázka stylu, upravil si Magnus karmínově červený baret tak, aby mu seděl frajersky

našikmo. Alek zaregistroval pohyb, vzhledl k němu a upřel na něj zrak.

„Nechceš si přece jen vzít baret?“ zeptal se ho Magnus. „Stačí říct. Docela náhodou jsem jich s sebou propašoval hned několik. V různých barvách. Jak jde o barety, jsem hotový roh hojnosti.“

„Baretu se vzdám,“ řekl Alek. „To platí. Ale díky.“ Koutky úst se mu pozdvihly v úsměvu sice nejistém, ale opravdovém.

Magnus si podepřel bradu dlaní. Chtěl si ten okamžik vychutnat – Aleka, hvězdný svit a Paříž se všemi jejími lákadly. A nejen vychutnat – chtěl si ho vštípit do paměti tak, aby si ho mohl vybavit ještě po letech. Jen doufal, že ta vzpomínka nebude později bolet.

„Na co myslíš?“ zeptal se ho Alek. „Ale vážně.“

„Vážně?“ opáčil Magnus. „Na tebe.“

Alek vypadal, že ho představa, že by o něm Magnus mohl přemýšlet, zaskočila. Bylo na jednu stranu velmi snadné, na druhou velmi obtížné ho překvapit – se zrakem a reflexy lovců stínů nebyly žádné žerty. Ať už se spolu toulali ulicemi, nebo sdíleli postel – jen ke spánku, prozatím, dokud Alek nebude chtít jinak –, Alek ho vždycky dokázal odhadnout. A pak ho zaskočí taková drobnost jako zjištění, že se objevuje v Magnusových myšlenkách.

Magnus právě teď usoudil, že je nejvyšší čas, aby Alek poznal, co je to opravdové překvapení. Docela náhodou pro něj měl jedno přichystané.

Paříž byla první zastávkou jejich cesty. Možná že to bylo klíšé, zahájit romantickou evropskou dovolenou městem lásky, ale Magnus byl přesvědčen, že klasika není klasikou jen tak pro nic za nic. Byli tu už téměř týden a Magnus měl pocit, že je načase, aby vzal věci do ruky po svém.

Alek dopsal poslední pohlednici. Magnus po ní sáhl a pak nechal ruku zase klesnout. Přečetl si, co Alek napsal, a usmál se, okouzlen a překvapen zároveň.

Na pohlednici adresovanou sestře Alek sám doplnil: *Škoda, že tu nejsi. Ale ne zas tak doslova.* A letmo se na Magnuse zazubil.

„Připraven na další dobrodružství?“ otázal se Magnus.

Alek zpozorněl, ale vypadlo z něj jen: „Myslíš kabaret? Lístky máme na devátou. Měli bychom si ověřit, jak dlouho nám to tam odsud potrvá.“

Bylo naprosto jasné, že Alek nikdy předtím na opravdové dovolené nebyl. Pořád se snažil plánovat volný čas, jako by se chystal do boje.

Magnus líně mávl rukou, jako by odháněl dotěrnou mouchu. „Na večerní představení v Moulin Rouge je pořád spousta času. Otoč se.“

Ukázal lovcí stínů přes rameno. Alek se obrátil.

Směrem k Eiffelovce se zmítán bočním větrem vznášel výrazně fialovo-modře proužkovaný horkovzdušný balón. Tam, kde by měl být za normálních okolností koš, visela pod balónem na čtyřech lanech dřevěná plošina se stolem a dvěma židlemi. Stůl byl prostřen pro dva a uprostřed na něm trůnila štíhlá váza s růží. Aranžmá doplňoval tříramenný svícen, jen vítr prohánějící se kolem Eiffelovky neustále zhasínal svíčky. Magnus podrážděně luskl prsty a všechny tři svíce opět vzplály.

„No páni,“ vydechl Alek. „Ty umíš řídit horkovzdušný balón?“

„Samozřejmě!“ prohlásil Magnus. „Už jsem ti vyprávěl, jak jsem jeden ukradl, abych zachránil královnu Francie?“

Alek se zazubil, jako by Magnus řekl dobrý vtip. Magnus úsměv opětoval. Ono to s Marií Antoinettou bylo ve skutečnosti přece jen trochu jinak.

„Já jen,“ pronesl Alek zamyšleně, „že jsem tě nikdy neviděl řídit ani auto.“

Vstal a obdivně si prohlížel balón, kterému kouzlo zajišťovalo neviditelnost. Civilové kolem nich proto mohli vidět jen mladíka zamyšleně zírajícího do prázdna.

„Já umím řídit. Umím i létat, pilotovat i jinak ovládat vozidlo, jaké tě napadne. Sotva bych narazil s balónem do komína,“ namítl Magnus.

„Ehm...“ odkašlal si s podmračeným výrazem Alek.

„Vypadáš, že se ztrácíš v myšlenkách,“ poznamenal Magnus. „Přemítáš snad o tom, jak okouzlující a romantický je tvůj přítel?“

„Přemítám,“ přiznal Alek, „jak tě ochránit, jestli s tím balónem narazíme do komína.“

Když procházel kolem Magnuse, Alek se zastavil a odhrnul Magnusovi z obočí neposlušný pramen vlasů. Jeho dotek byl lehký, jemný a nenucený, jako by si ani neuvědomoval, že to udělal. Magnus si do té chvíle ani neuvědomil, že mu padají vlasy do očí.

Magnus sklonil hlavu a usmál se. Nebyl zvyklý na to, aby se o něj někdo staral, ale napadlo ho, že by si na to nejspíš dokázal zvyknout.

Magnus se kouzlem skryl před zvědavými zraky okolních civilů, použil svoji židli jako schod a vystoupil na pohupující se plošinu. V okamžiku, kdy na ni dostoupl oběma nohama, jako by se ocitl na pevné zemi. Natáhl ruku. „Důvěřuj mi.“

Alek zaváhal, pak však Magnusovu ruku přijal. Stisk měl pevný a úsměv chlapecky milý. „Já ti přece věřím.“

Zlehka se přehoupl přes zábradlí na plošinu k Magnusovi. Posadili se za stůl a balón stoupající trhavě jako veslice na neklidném oceánu neviděn odplouval dál od Eiffelovy věže.

O pár sekund později už se vznášeli vysoko nad obzorem a pod nimi se do všech stran táhla zdánlivě nekonečná Paříž.

Magnus sledoval, jak Alek pozoruje město z výšky několika set metrů. Magnus nebyl zamilovaný poprvé a už mu to párkrát nevyšlo. Spálil se a naučil se, jak se z bolesti zotavit. Mnohokrát.

Předchozí milenci Magnusovi říkali, že ho nejde brát vážně, že je děsný, že do toho jde až příliš naplno, nebo naopak že do toho nedává dost. Věděl, že se může stát, že Aleka zklameme. Dokonce to považoval za pravděpodobné.

Pokud by Alekovy city neměly vydržet, Magnus chtěl, aby jim zůstala alespoň hezká vzpomínka na tento výlet. Doufal, že bude základem pro něco víc, ale chtěl, aby stál za to, pokud to má být to poslední.

Krystalická záře Eiffelovy věže ustupovala. Ani od ní nikdo neočekával, že vydrží věčně. A přesto tu stojí dál jako erb města.

Náhle přišel prudký poryv větru; plošina se naklonila a balón se propadl o dobrých patnáct metrů. Několikrát se otočili proti bočnímu větru, než Magnus udělal rázné gesto a balón se srovnal.

Alek sevřel opěrky židle a podmračeně se rozhlédl. „Jak tohle ovládáš?“

„Nemám ponětí!“ zvolal Magnus rozjařeně. „Zrovna jsem hodlal použít magii!“

Balón o pár centimetrů minul Vítězný oblouk, ostrým výkrutem se stočil směrem k Louvru a začal klesat ke střechám budov.

Magnus si rozhodně nepřipadal tak bezstarostně, jak se tvářil. Foukalo opravdu až příliš. Udržovat balón, aby se nekýval, vést ho správným směrem a postarat se, aby zůstal ne-

viditelný, ho stálo větší námahu, než byl ochoten si přiznat. A to se ještě bude muset postarat o večeri. A taky musel neustále znovu zapalovat svíčky.

Romantika je vážně dřina.

Dole pod nimi na zdech z červených cihel lemujících říční břeh zplihle viselo tmavé listí a uprostřed bíle omítnutých budov a úzkých dlážděných ulic růžově, oranžově a modře zářila pouliční světla. Na druhé straně se táhly Tuilerijské zahrady, jejichž kulaté jezírko na ně zíralo jako rybí oko, a tyčila se skleněná pyramida Louvru, jejíž střed protínal paprsek červeného světla. Magnus si náhle vzpomněl, jak pařížská komuna Tuilerie zapálila, a vybavil si popel vznášející se ve vzduchu i krev na gilotině. Tohle město neslo skvrny dlouhé historie a starých smutků a Magnus doufal, že v Alekových jasných očích bude dokonale očištěno.

Luskl prsty a vedle stolu se zhmotnila láhev uložená v kbelíku s ledem. „Šampaňské?“

Alek vystřelil ze židle. „Magnusi, vidíš ten sloup kouře tam dole? Je to požár?“

„Znamená to, že šampaňské odmítáš?“

Lovec stínů ukázal směrem k bulváru táhnoucím se souběžně se Seinou. „Ten kouř vypadá nějak divně. Žene se *proti* větru.“

Magnus mávl rukou se sklenkou sektu. „Nic, s čím by si *pompieri* nedokázali poradit.“

„Teď ten kouř přeskakuje po střechách. A teď zrovna se ostře stočil doprava. A teď se schovává za komínem.“

„Prosím?“ ozval se Magnus po krátké odmlce.

„Jasně, teď právě kouř přeskočil Rue des Pyramides.“ Alek zamžoural.

„Ty odsud rozeznáš Rue des Pyramides?“

Alek na Magnuse překvapeně pohlédl. „Před odjezdem jsem velice důkladně studoval mapy města,“ řekl pak. „Abych byl připraven.“

Magnus to chápal jako další důkaz, že se Alek na dovolenou chystal, jako by se připravoval na misi lovce stínů, protože to byla jeho vůbec první dovolená. Zadíval se na hustý černý chochol kouře vznášející se večerní oblohou a jen doufal, že se Alek mylí a že budou moci pokračovat v naplánovaném romantickém večeru. Alek se však bohužel nezmylil. Ten oblak kouře byl příliš černý a příliš kompaktní, a jeho chocholy se rozpínaly jako pevná chapadla třepotající se ve vzduchu a očividně ignorující vítr, který by je měl rozptylovat. Za šmouhami kouře náhle zaregistroval záblesk.

Alek už se nebezpečně vykláněl přes okraj plošiny. „Ten kouř... tu kouřovou věc pronásledují dva lidé. Myslím, že vidím andělská ostří. Jsou to lovci stínů.“

„No hurá, lovci stínů,“ pronesl Magnus. „Na tvoji maličkost se mé sarkastické hurá pochopitelně nevztahuje.“

Vstal a rozhodným gestem přiměl balón rychle snížit letovou výšku. S jistým zklamáním si musel přiznat, že on sám cítí potřebu podívat se zblízka. Jeho vidění nebylo tak pronikavé jako Alekův zrak posílený runami, v kouři však záhy rozpoznal dva temné obrysy kopírující střechy Paříže v divoké honičce.

Magnus rozeznal ženský obličej obrácený k obloze a zářící perlovou bledostí. V běhu za ní vlál dlouhý cop jako stříbrozlatý had. Oba lovci stínů pronásledovali svůj cíl se zoufalou urputností.

Kouř sjel po bloku kancelářských budov, převalil se nad úzkou ulicí a rozlil se po bytovém komplexu, kde se vyhýbal střešním světlíkům, potrubím a ventilačním šachtám. Lov-

ci stínů se drželi v jeho těsném závěsu a utínali každé z černých chapadel, které se rozmáchlo příliš blízko nich. Uvnitř černého kouřového víru se míhal v párech roj žlutých světél připomínající mihotající se světlušky.

„Démoni iblís,“ zamumlal Alek, uchopil luk a založil šíp do tětiny. Magnus jen zasténal, když si uvědomil, že si Alek bral svou zbraň dokonce i na jejich společnou romantickou večeři. „Nepředpokládáš přece, že bys na Eiffelovce potřeboval po něčem střílet lukem a šípy?“ zeptal se ho. Alek se však jen mírně pousmál, nepatrně pokrčil rameny a připásal si zbraň na obvyklé místo.

Magnus věděl, že nemá smysl navrhopvat, aby tu hrozící démoni katastrofu nechali zažehnat pařížské lovce stínů. Alek by se prostě nedokázal obrátit k věci dobra zády. To měl vrozené a byla to jedna z jeho nejpřitažlivějších vlastností.

Přiblížili se nejvyšším střechám. Když se Magnus snažil vyhýbat komínům, drátům a schodištvým šachtám, plošina se nebezpečně rozkývala.

Vítr byl nepříjemně silný. Magnus měl pocit, jako by se proti němu spikla sama nebesa. Balón se rozkymácel, zakýval se ze strany na stranu, a kbelík s ledem se převrátil. Magnusovi se jen taktak podařilo vyhnout se nárazu do vysokého komínu, když uviděl, jak se láhev sektu kutálí přes okraj plošiny. Dopadla na střechu pod nimi, kde explodovala v oblaku střepů a pěny.

Užuž otevíral ústa, aby poznamenal cosi o zbytečném plýtvání šampaňským.

„To šampaňské mě mrzí,“ řekl Alek. „Doufám, že to nebyla jedna z tvých nejcennějších lahví nebo tak něco.“

Magnus se musel zasmát. Alek do něj zase jednou viděl.

„Na rozkývané plošiny zavěšené tři sta metrů ve vzduchu si беру vždycky jen lahve průměrné ceny.“

Při vyvažování protivětru poněkud přehnal razanci manévru, plošina se nebezpečně zhoupla opačným směrem jako kyvadlo a málem udělala díru do obřího billboardu. Magnus balón spěšně vyrovnal a zkontroloval situaci pod nimi.

Roj démonů iblís se rozdělil a obklíčil lovce stínů na střeše. Dvojice nešťastníků tak byla v pasti, ačkoli statečně pokračovala v boji. Plavovlasá žena se pohybovala jako blesk zahnaný do kouta. Prvního démona iblís, který po nich skočil, srazila jediným sekem andělského ostří, a druhého a třetího zrovna tak. Stále jich však zbývalo příliš mnoho. Magnus sledoval, jak se po lovkyni stínů vrhá čtvrtý démon. Jeho žhnoucí oči se zableskly temnotou.

Magnus pohlédl na Aleka. Ten na něj jen kývl. Magnus musel vynaložit spoustu magické síly, aby alespoň na chvíli udržel balón v naprosté nehybnosti. Alek vypustil první šíp.

Démon iblís se k ženě ani nedostal. Žár jeho očí pohasl zároveň s tím, jak se rozptýlilo jeho kouřové tělo. Nezbylo po něm nic než šíp zabodnutý do země. Obdobný osud stihl ještě další tři demony.

Alekovy ruce se míhaly, až se Magnusovi rozostřovaly před očima, jak pálily šíp za šípem do chumlu pod nimi. Kdykoli se k lovcům stínů přiblížila dvojice žhnoucích očí, mihl se vzduchem šíp, který ty oči zhasl dřív, než se dostaly ke kořisti.

Jen škoda, že Magnus musel věnovat pozornost spíš ovládnání živlů než obdivování svého přítele.

Zadní voj démonů iblís se obrátil proti nové hrozbě z oblohy. Tři přestali napadat lovce stínů a vrhli se k balónu. Dva byli sraženi šípy dřív, než se stačili dostat na plošinu, ale na toho třetího už Alek zamířit nestačil. Démon se na něj vrhl s rozevřenou tlamou odhalující řadu ostrých černých zubů.

Alek však mezitím stačil odhodit luk a tasit andělské os-
tří. „*Puriel*,“ pronesl temně, a čepel se rozzářila andělskou
mocí. Runy na Alekově těle se zaleskly, když zaťal ostří
do démona a jediným prudkým sekem oddělil hlavu od těla.
Démon se rozpadl na hromádku černého popela.

K plošině se dostala další skupina démonů. Netrvalo
dlouho a i je stihl podobný osud. Tohle byla práce lovce stí-
nů a Alek se pro ni narodil. Jeho tělo bylo zbraní, elegantní
a pohotovou, nástrojem vycizelovaným pro zabíjení démonů
a ochraně blízkých. V obojím byl Alek víc než dobrý.

Magnusovy dovednosti spočívaly spíše v oblasti magie
a módy. Jednoho démona chytil do sítě z elektřiny a druhého
zadržel neviditelnou bariérou vytvořenou z větru. Alek zastře-
lil nejdřív démona, kterého Magnus zadržel, a pak i toho po-
sledního, který ještě dorážel zdola. Světlovlasá lovkyně stínů
a její mužský společník náhle neměli co na práci. Stáli ve víru
čoudícího popela a zkázy a vypadali poněkud rozpačitě.

„Rádo se stalo!“ zavolal na ně Magnus a zamával jim.
„Není vůbec zač!“

„Magnusi,“ ozval se Alek. „Magnusi!“

Teprve tón nefalšovaného zneklidnění v Alekově hlase
Magnuse upozornil, že se mu vítr vymkl z kontroly. Vzá-
pětí ucítil, jak se jim plošina balónu zakymácela pod noha-
ma. Magnus učinil poslední zoufalé a marné gesto a Alek se
k němu vrhl, aby ho chránil vlastním tělem.

„Zapři se...“ stačil Alek zakřičet Magnusovi do ucha,
když se balón naklonil k zemi, vlastně spíš k markýze diva-
dla s obřím nápisem CARMEN vyvedeným v zářících žlu-
tých žárovkách.

Magnus Bane se celý život usilovně snažil o velkolepost.
Tato havárie rozhodně velkolepá byla.

Hvězdy vyslovují tvé jméno

Zrovna když se plošina měla zabořit do písmene *R*, Alek hrábl po Magnusově rukávu, drsně si ho k sobě přitáhl a strhl ho s sebou přes její okraj. Třpytivá obloha a stejně třpytivé město si měnily místa, jak se s nimi roztočil svět. Magnus ztratil pojem o tom, kde je dole a kde nahoře, dokud mu to nebylo důrazně připomenuto tvrdým nárazem. Následovala chvilka zatmění, po níž si uvědomil, že leží na trávniku v Alekově náručí.

Magnus zamrkal, aby se zbavil mžitek před očima. Právě včas, aby uviděl, jak balón prudce narazil do markýzy v ohromující explozi jisker a úlomků. Plynový plamen, který ho dosud udržoval ve vzduchu, zakmital a balón prudce splaskl, aby se následně spolu s markýzou vznítit.

Na druhé straně ulice už se začínali shlukovat čumilové. Ozvalo se typické kvílení pařížských policejních sirén, které se rychle blížilo. Některé věci se prostě ani kouzly zakamuflovat nedají.

Silné paže zvedly Magnuse na nohy. „Jsi v pořádku?“

Překvapivě byl. Bezpečný dopad z absurdních výšek zjevně patřil k pestré škále dovedností lovců stínů. Magnus byl víc otřesený Alekovým starostlivým výrazem než samotným nárazem. Uvědomil si, že se chce ohlédnout přes rameno, aby zjistil, komu je ten pohled doopravdy určen, protože nebyl tak úplně schopen uvěřit, že by platil jemu.

Magnus unikal smrti o vlásek po staletí. Vůbec nebyl zvyklý, že by si přitom o něj někdo dělal starosti.

„Nemůžu si stěžovat,“ prohlásil Magnus a narovnal si manžety. „A kdybych to náhodou zkusil, bylo by to jen proto, abych si získal pozornost jistého pohledného džentlmena.“ *Carmen* naštěstí ten večer nehráli, takže se zdálo, že nedošlo k žádné větší újmě. Oba vstali a zírali na trosky. Pro shromážděný dav byli naštěstí neviditelní. Čumilové proto budou záhy zmateni zdánlivou nepřítomností posádky balónu. Vzduch jako by znehybněl, poté se markýza naklonila a zaskřípěla, když oheň dokončil zkázu zbývajících podpěr a celá konstrukce se zbortila k zemi, přičemž vyslala do vzduchu nový oblak kouře a jisker. Sem tam někdo v davu obezřetně ucouvl, fotografování však vesele pokračovalo.

„Připouštím,“ řekl Magnus a pokusil se zastrčit si roztrženou košili povlávající ve větru, „že tento večer se nevyvíjí tak úplně podle plánu.“

Alek se zatvářil stísněně. „Omlouvám se, že jsem nám pokazil večer.“

„Nic není pokažené. Noc je ještě mladá a změna je život,“ prohlásil Magnus. „Divadlo obdrží štědrý dar od neznámého příznivce na provedení oprav nezbytných po této nevysvětlitelné nehodě. A my si užijeme noční procházku nejromantičtějším městem na světě. Mně to připadá jako excelentní večer. Navíc – zlo bylo přemoženo, což je rovněž báječné.“

Alek se zamračil. „Vidět tolik démonů iblís pohromadě je ovšem neobvyklé.“

„Musíme nějaké to zlo ponechat taky pařížskému Institutu, aby se měli čím bavit. Bylo by od nás netaktní schramstnout si všechno zlo, se kterým se dá bojovat, jenom pro sebe. A kromě toho jsme na dovolené. Carpe diem. Užívej dne, ne démonů.“

Alek vzal jeho slova na vědomí jen s pokrčením ramen a letmým úsměvem.

„A mimochodem – vypadáš s tím lukem prostě skvěle. Je to velice, velice atraktivní,“ dodal Magnus. Podle jeho názoru potřeboval být Alek více chválen. Mladý lovec stínů se zatvářil překvapeně, ale nezdálo se, že by mu to bylo nepříjemné. „Fajn. Takže dál – nové oblečení. Jestli mě takhle uvidí někdo z pařížských zavržených, bude má pověst v háji na celé další století.“

„No já nevím,“ ozval se plaše Alek. „Mně se líbí, jak vypadáš.“

Magnus se rozzářil, nezdálo se však, že by to na jeho odhodlání cokoli změnilo. K rozervání oblečení na téhle cestě nemělo podle jeho plánů dojít zrovna při havárii horkovzdušného balónu. Takže směr Rue Saint-Honoré, kde se dá zařídit rychlé doplnění šatníku.

Proletěli několik obchodů, kde měli i v tak pozdní dobu otevřeno nebo kde se nechali přesvědčit k otevření pro dlouholetého váženého zákazníka. Magnus si vybral rudé sametové sportovní sako a pod něj rezavě červenou nadýchanou košili, zatímco Alek se nedal přemluvit pro nic komplikovanějšího než tmavou pruhovanou mikinu s kapucí a volnou koženou bundu se snad až příliš mnoha zipy.

Když byl tenhle úkol splněn, zatelefonoval Magnus na pár čísel a s potěšením Alekovi oznámil, že večer et budou u sto-

lu pro VIP hosty v Midsummer Night's Dining, nejluxusnější vílí restauraci ve městě.

Zvenčí vypadala docela obyčejně, i přes kuriózní kombinaci cihel a omítky na fasádě. Uvnitř pak ze všeho nejvíc připomínala vílí sluj. Podlahu pokrýval luxusní smaragdově zelený mech a stěny i strop byly obloženy nepravidelně tvarovaným kamenem jako v jeskyni. Ze stromů nad stoly se jako hadi vynořovaly úponky révy a několik hostů bylo nuceno pronásledovat své jídlo, když se jim vzneslo z talířů a pokoušelo se o únik na svobodu.

„Objednávat si jídlo ve vílí restauraci je vždycky zvláštní,“ zapřemítal Alek, jakmile si objednali saláty. „Tedy, v New Yorku to dělám pořád, ale na místech, kde to znám. *Kodex lovce stínů* zakazuje jíst jakékoli vílí jídlo bez ohledu na okolnosti.“

„Tady je to naprosto bezpečné,“ prohlásil Magnus, zatímco žvýkal list, který se mu pokusil vylézt z úst. „Většinou naprosto. Pokud za jídlo platíme, nepovažuje se to za nabídku, ale za nákup. Důležitá je tam ta finanční transakce. Je to jen tenká hranice, ale to v případě sličného lidu vždycky. Ať ti neuteče ten salát!“

Alek se zasmál a nabodl vílí caprese. Zase ty reflexy lovce stínů, napadlo Magnuse.

Pokud měl Magnus milence z řad civilů, vždycky si dával pozor, aby minimalizoval jejich kontakt s podsvětem. Pro jejich bezpečnost i klid jejich duše. Vždycky se domníval, že lovci stínů chtějí svůj kontakt s podsvětem minimalizovat zrovna tak. Drželi se stranou, prohlašovali o sobě, že nejsou ani civilové, ani podsvětané – spíše jakási třetí sorta, odlišná, a možná dokonce o něco lepší. Alek však vypadal, že je tu docela spokojený, a rozhodně se nezdálo, že by ho na Paříži

nebo na Magnusově světě cokoli odpuzovalo. Možná ale, že Alek byl právě tak jako Magnus prostě šťastný, že jsou spolu.

Když opouštěli restauraci a on se do Aleka zavěsil, na paži ucítil pevné svalstvo mladého lovce stínů. Alek by byl v mžiku opět připraven k boji, v tuto chvíli však byl prostě uvolněný. Magnus se k němu přivinul blíž.

Zahnuli na nábreží Quai de Valmy, kde je překvapil silný protivítr. Alek si nasadil kapuci, zapnul si bundu a přitáhl si Magnuse blíž. Magnus ho vedl přímo kolem stáječícího se kanálu Saint-Martin. Po břehu se procházely dvojice a nevelké skupinky klábosily na piknikových dekách dole u vody. K jedné takové skupině výletníků na pikniku se přidal i mořský muž v plstěném klobouku. Magnus a Alek zamířili pod železnou, modře natřenou lávku pro pěší. Na protějším břehu kanálu zněly housle doprovázené bicími. Pařížští civilové mohli slyšet smrtelného bubeníka, ale jen lidé jako Magnus a Alek mohli vidět a slyšet také vílí houslistku vířící kolem něj s květinami ve vlasech jiskřícími jako drahokamy.

Magnus vedl Aleka dál od rušného kanálu klidnější ulicí. Měsíc zalil řadu přikrčených, na sebe jako sendviče nalepených šedivých domů bledou září, kterou komíhající se stromy proměnily ve stříbrný kaleidoskop. Na křižovatkách zahýbali bez většího rozmyšlení a nechávali na náhodě, aby byla jejich průvodcem. Magnus cítil, jak mu proudí krev v žilách. Cítil se živý a bdělý a doufal, že Alek vnímá právě takové jiskření jako on.

Magnusovi dýchl na zátylek studený vítr, až mu naskočila husí kůže. Na okamžik se ho zmocnil zvláštní pocit. Jakýsi neklid, neodbytný pocit přítomnosti někoho dalšího. Zarazil se uprostřed kroku a ohlédl se směrem, odkud přišli.

Sledoval davy proudící kolem. Cítil to pořád – číhavé oči, nastražené uši, nebo snad jako by se vznášely ve vzduchu myšlenky soustředěné na něj.

„Něco je špatně?“ zeptal se Alek.

Magnus si teprve teď uvědomil, že se od Aleka odtáhl, jak už se připravoval čelit sám neznámé hrozbě. Setřásl ze sebe ten nepokoj.

„Co by mohlo být špatně?“ odpověděl otázkou. „Jsem přece s tebou.“

Natáhl k Alekovi ruku a propletl s ním prsty. Alekova mozolnatá dlaň se přitiskla pevněji k té jeho. Alek byl uvolněnější v noci než za dne. Možná se cítil bezpečněji, skrytý před pohledem i těch se Zrakem. Možná se ve stínech cítili více doma všichni lovci stínů.

Zůstali stát ve vchodu do parku Buttes-Chaumont. Zář světél města splývající s temnotou noční oblohy narušovanou pouze měsícem propůjčovala obzoru měkce nahnědlý odstín. Magnus ukázal na mdle zářící shluk hvězd po pravé straně. „Támhle je Pastýř, strážce Velké medvědice a Malého medvěda, a vedle Severní koruna a Herkules.“

„Proč se vlastně ukazování hvězd považuje za takovou romantiku?“ otázal se Alek, ale s úsměvem ve tváři. „Podívej, tohle je... Dave... Lovec... a tohle je... Žába, a... Helikoptéra. Promiň, já se v souhvězdích nevyznám.“

„Romantika to je, protože je to o sdílení znalostí vesmíru,“ řekl Magnus. „Ten, kdo hvězdy zná, učí toho, kdo je nezná. To je romantika.“

Alek řekl: „Nemyslím si, že bych já tebe mohl cokoli naučit.“ Stále se usmíval, ale Magnuse píchlo u srdce.

„Ale jistě že bys mohl,“ odvětil Magnus. „Co to máš na hřbetě ruky?“

Alek zdvihl ruku a prohlížel si ji, jako by to pro něj byl nový objev. „To je runa. Ty přece nevidíš poprvé.“

„Podstata je mi jasná. Načrtneš si runy na kůži a získáš tím určitou moc,“ řekl Magnus. „Detaily už mi ale tak jasné nejsou. Pouč mě. Ta značka na ruce je první, kterou obdržíš, je to tak?“

„Ano, odvětil pomalu Alek. „Runa vnitřního zraku. Tuhle runu obvykle nanášejí už dětem lovců stínů. Ověří se tak, jestli vůbec nanášení run snesou. Také umožňuje prohlédnout iluzi. To se hodí vždycky.“

Magnus si prohlížel vystínovaný obrys oka na Alekově bledé kůži. Iluze chránily podsvěťany. Lovci stínů potřebovali moc k prohlédnutí iluzí, protože podsvěťané představovali potenciální hrozbu.

Že by Alek nemyslel na totéž, když se podíval na znak na své ruce? Nebo byl prostě příliš laskavý, než aby to vyslovil nahlas? Aby Magnuse chránil, tak jako ho zachránil před pádem z balónu. *Podivné*, pomyslel si Magnus. *Ale milé*.

„A co tahle?“ zeptal se a uvědomil si, že sjíždí ukazovákem po křivce Alekova bicepsu a sleduje, jak Alekovým tělem projel záchvěv vyvolaný neočekávanou intimitou tohoto gesta.

Alek pohlédl Magnusovi do očí. „Přesnost,“ vysvětlil mu pak.

„Té tedy vděčím za tvoji zručnost v zacházení s lukem?“ Když už Aleka držel za paži, přitáhl si ho blíž. Stáli proti sobě na pěšině zalité měkkým měsíčním světlem. Magnus se naklonil a zlehka políbil Alekovu paži.

„Díky,“ zašeptal. „A tahle?“

Nyní přešel konečky prstů ze strany po Alekově hrdle. Měkké noční ticho narušil Alekův přerývaný nádech. Jeho paže ovinula Magnusův pas, jejich těla se k sobě přitiskla, a Magnus přes košili ucítil tlukot Alekova srdce.

„Rovnováha,“ hlesl Alek bez dechu. „Díky ní stojím pevně na nohou.“

Magnus sklonil hlavu a zlehka přiložil rty na runu vybledlou do stříbrné neviditelnosti na hladké kůži Alekova krku. Alek se prudce nadechl.

Magnus sjel rty po horké kůži, až se dostal k Alekově uchu, a zapředl: „Nezdá se mi, že by fungovala.“

„Protože nechci,“ zamumlal Alek.

Otočil se na Magnuse a našel svými rty jeho ústa. Alek líbal tak, jako dělal i všechno ostatní – tak razantně a naplno, že to s Magnusem až zamávalo. Magnus zaťal prsty do měkké kůže Alekovy bundy a skrz řasy spatřil jeho světlou pleť ozářenou měsíčním světlem. Další runu, vyvedenou umnými tahy jako hudební notu, měl Alek nanesenou pod jamkou klíční kosti.

„A co tahle?“ zeptal se tlumeně Magnus.

„Výdrž,“ odpověděl Alek.

Magnus vytřeštil oči. „To myslíš vážně?“

Alek se neubráníl úsměvu. „Jo.“

„Teď ale vážně,“ ozval se Magnus. „V tomhle chci mít jasno. Neříkáš to jen proto, abys byl sexy?“

„Ne,“ odpověděl Alek chraptivě a polkl. „Ale těší mě, jestli to tak je.“

Magnus přiložil ruku s prsteny Alekovi pod klíční kost a ucítil, jak se Alek pod chladným dotykem kovu zachvěl. Přesunul dlaň k Alekově zátylku a znovu si k sobě přitáhl jeho hlavu.

Přitom Magnus zašeptal: „Bože, miluju lovce stínů.“

„To jsem rád,“ odpověděl Alek.

Jeho ústa byla měkká a horká, v naprostém protikladu s jeho silnými rukama. Ten protiklad však vzápětí pominul.

Polibek náhle přinášel všeobjímající útěchu i palčivou naléhavost. Magnus se nakonec s lapáním po dechu odtáhl, protože jedinou další volbou bylo stáhnout Aleka do trávy a do tmy.

To nedokázal. Alek dosud nikdy nic podobného neudělal. Po jejich první noci v Paříži se Magnus probudil nad rámem a zjistil, že Alek je ještě vzhůru a přechází po pokoji. Bylo mu jasné, že Alekovi občas musí dělat starosti, do čeho se to zapletl. Rozhodnutí, zda věci posunout dál, proto muselo přijít výhradně od něj.

„Myslíš, že bychom mohli kabaret vynechat?“ zeptal se Alek přiškrceným hlasem.

„Jaký kabaret?“ opáčil Magnus.

Vykročili z parku směrem, kterým, jak alespoň doufali, byl Magnusův byt. Dvakrát zastavili, protože je zmátly úzké uličky, a dvakrát kvůli divokému muchlování ve spore osvětlených alejích. Bloudili by daleko víc, nebýt Alekova vynikajícího orientačního smyslu. Na cestách byli lovci stínů nesmírně užiteční. Magnus byl rozhodnutý bez lovce stínů už nevykročit z domu.

V tomto bytě žil kdysi jako revolucionář a mizerný malíř. V osmnáctém století ho tu oloupili o celoživotní úspory. Bylo to tehdy poprvé, co byl bohatý a všechno ztratil. Od té doby Magnus všechno ztratil ještě několikrát.

Nyní sídlil v Brooklynu, a pařížský byt zel prázdnotou, tedy až na ty vzpomínky. Ponechával si ho ze sentimentálních důvodů, a taky proto, že hledat bydlení ve slušném hotelu během pařížského Týdne módy bylo peklo. Víc než peklo. Peklo v bonusovém levelu.

Magnus se neobtěžoval s klíči. Luskl prsty a k otevření dveří využil tu trochu magické síly, co mu ještě zbyla. Vešli s Alekem do domu a neustále se líbali, naráželi do zdí

a pomalu klopýtali čtyři patra po schodech. Dveře bytu se s hlučným bouchnutím rozletěly dokořán a oni se vpotáceli dovnitř.

Sametové sportovní sako Magnusovi dlouho nevydrželo. Alek ho z něj serval a odhodil v hale těsně před vchodovými dveřmi. Když přecházeli přes práh, trhal už na Magnusovi košili. Manžetové i ostatní knoflíčky s tlumeným cinkotem dopadaly na dřevěnou podlahu. Magnus prudce rozepnul zip kožené bundy, potom Aleka přitlačil na opěradlo pohovky a převrátil ho do polštářů. Alek s elegancí sobě vlastní dopadl na záda a Magnuse strhl na sebe.

Magnus políbil runu rovnováhy a pak runu výdrže. Alekovo tělo se pod ním prohnulo a jeho ruce na Magnusových ramenou se napjaly.

Když Alek mumlal cosi, z čeho bylo rozumět jen jménu „Magnus“, zněl jeho hlas značně naléhavě.

„Alexandře,“ zahučel Magnus a ucítil, jak Alekovo tělo pod ním bouřlivě reaguje. Alek zaryl Magnusovi prsty do ramen. Magnus se na něj pozorně zahleděl s náhlou obavou.

Alek zíral s vyvalenýma očima kamsi stranou. „Magnusi. Tam.“

Magnus sledoval směr Alekova upřeného pohledu a došlo mu, že mají společnost. Naproti nim seděla v purpurové lenošce pro dva jakási postava. V odlesku světél velkoměsta za okny spatřil Magnus ženu se záplavou hnědých vlasů, překvapenýma šedýma očima a náznakem povědomého ironického úsměšku.

„Tesso?“ řekl Magnus.

Karmínová ruka

Všichni tři seděli v obývacím pokoji v trapném tichu. Alek se usadil na opačném konci pohovky, daleko od Magnuse. Nic nešlo tu noc podle plánu.

„Tesso!“ zopakoval užaslý Magnus. „Nepřipadáš si nečekaná? A nepozvaná?“

Tessa seděla, upíjela čaj a vypadala naprosto vyrovnaně. Protože patřila k Magnusovým nejdražším a nejstarším přátelům, měl dojem, že by bylo milé, kdyby se tvářila alespoň mírně omluvně. Ničeho takového se nedočkal.

„Kdysi jsi mi řekl, že bys mi neodpustil, kdybych se nezastavila pokaždé, když budu ve stejném městě jako ty.“

„Nejen že bych ti odpustil,“ prohlásil Magnus přesvědčeně, „ale dokonce bych ti i poděkoval.“

Tessa pohlédla na Aleka. Ten se začervenál. Tessa zašukalo v koutcích úst, byla však laskavá a skryla úsměv za čajovým šálkem.

„Ber to, jako že jsme si kvit,“ prohlásila Tessa. „Tys mě přece taky jednou překvapil v jedné horské pevnosti v choulostivé situaci s jistým džentlmenem.“

Její mírný úsměv pohasl. Znovu pohlédla na Aleka, který zdědil barvu pleti po lovcích stínů, co již dávno odešli k předkům. Po lovcích stínů, které Tessa milovala.

„Měla bys to nechat být,“ doporučil jí Magnus.

Tessa právě tak jako Magnus patřila k čarodějům, a stejně jako Magnus byla i ona zvyklá vyrovnávat se se vzpomínkami na to, co milovala a oč přišla. Již odedávna si zvykli poskytovat útěchu jeden druhému. Znovu usrkla čaje a vzápětí už se znovu usmívala, jako by úsměv z její tváře nikdy nezmizel.

„Já už jsem to nechala být,“ odvětila. „Právě teď.“

Alek, který tu slovní přestřelku sledoval jako rozhodčí na tenisovém kurtu, zdvihl ruku. „Omlouvám se, ale vy dva jste spolu chodili?“

To konverzaci bleskově zarazilo. Tessa i Magnus se k němu otočili s naprosto shodným šokovaným výrazem.

„Vypadáš vyděšenější, než jsem já,“ řekl Magnus Tesse, „a to mě bůhvíproč hluboce zraňuje.“

Tessa Magnusovi věnovala nepatrný úsměv a obrátila se k Alekovi. „Magnus a já jsme přátelé už víc než sto let.“

„Oukej,“ řekl Alek. „Takže tohle má být přátelská návštěva?“

V jeho hlase zazněla britkost, že Magnus až překvapeně povytáhl obočí. Alek byl z nových lidí občas nervózní. Magnus předpokládal, že právě to vysvětluje jeho tón. Magnus byl tak nápadně, až k zbláznění zakoukaný, že Alek rozhodně nemohl žárlit.

Tessa vzdychla. Světélka pobavení v jejích šedých očích pohasla. „Kéž by to byla přátelská návštěva,“ pronesla měkce. „Jenže není.“

Poněkud prkenně se zavrtěla v křesle. Magnus přimhouřil oči.

„Tesso,“ ozval se pak, „ty jsi zraněná?“

„Nic, co by se nezahojilo,“ odvětila.

„Máš problémy?“

Upřela na něj dlouhý, nevyzpytatelný pohled.

„Ne,“ řekla pak. „Problémy máš ty.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Alek. Náhle zněl jeho hlas nesmírně naléhavě.

Tessa skousla ret. „Magnusi,“ řekla, „můžeme spolu mluvit o samotě?“

„Můžeš mluvit naprosto otevřeně,“ prohlásil Magnus. „Já Alekovi důvěřuji.“

„Svěříš mu i svůj život?“ zeptala se ho Tessa velmi potichu.

Být to někdo jiný, napadlo by Magnuse, že to začínají přehnaně dramatizovat. Jenže to nebyl Tessin styl. Co řekla, obvykle myslela vážně.

„Ano,“ řekl tedy Magnus. „I svůj život.“

Mnozí z podsvětánů by svá tajemství nikdy nesvěřili lovcům stínů, ať by je Magnus přesvědčoval jakkoli, ale Tessa byla jiná. Popadla odřenou koženou brašnu, která jí ležela u nohou, vytáhla voskem zapečetěný svitek a rozvinula ho. „Spirálová rada vznesla oficiální žádost, abys ty, Magnus Bane, vysoký čaroděj z Brooklynu, neutralizoval lidský kult uctívání démonů známý jako Karmínová ruka. Ihned.“

„Je mi jasné, že Spirálová rada chce jen to nejlepší,“ promluvil Magnus mírně. „Netroufl bych si říct, že mi nějak vadí jejich tón. O Karmínové ruce už jsem slyšel. Je to jen taková legrárka. Spolek lidí, co se rádi slézají a berou si na to démonní masky. Ti se zajímají víc o selfíčka než o uctívání démonů. Mám dovolenou a nebudu se s takovým nesmyslem obtěžovat. Spirálové radě vyřídí, že budu koupat svého kocoura – Předsedu Mňau.“

Spirálová rada byla jediným orgánem, který se alespoň vzdáleně podobal nástroji vlády, byla však tajnůstkářská a ne tak docela oficiální. Čarodějové měli obecně problémy s autoritami. Magnus víc než většina ostatních.

Po Tessině tváří se mihl stín. „Magnusi, musela jsem Radu uprosit, aby mě nechali za tebou jít. Ano, Karmínová ruka byla vždycky k smíchu. Vypadá to ale, že mají nového vůdce, a ten je podle všeho postavil do latě. Získali moc, mají vydatné zdroje a nové členy nabírají na plné obrátky. Došlo k několika úmrtím a k mnohem většímu počtu zmizení. V Benátkách našli mrtvou vílu hned vedle pentagramu namalovaného její krví.“

Magnus sebou škubl a jen s vypětím všech sil se přiměl navenek zachovat klid. Tessa mu to nemusela vysvětlovat dopodrobna. Oba věděli, že vílí krev lze použít k vyvolání vyšších démonů, kteří kdysi patřili k nejvyšším z andělů a upadli v nemilost.

Nezmiňovaným poutem mezi Tessou a Magnusem bylo jejich vědomí, že každý jsou potomkem jiného vyššího démona. Magnus v důsledku toho cítil s Tessou určitou příbuznost. Potomci vyšších démonů nebyli ničím běžným.

Alekovi Magnus neřekl, že jeho otcem je kníže pekel. Žádnému jeho novému vztahu to zatím neprospělo.

„Vážně?“ zeptal se nyní Magnus a snažil se, aby to znělo pokud možno lhostejně. „Jestli si tenhle kult chce zahrávat s vyvoláváním vyššího démona, je to hodně špatná zpráva. Jak pro kult, tak potenciálně i pro mnoho dalších nevinných.“

Tessa přikývla a předklonila se. „Karmínová ruka má zjevně zájem vyvolat chaos ve světě stínů, proto mě Spirálová rada vyslala, abych to s nimi vyřešila. Vzala jsem na sebe podobu jednoho z jejich příznivců v jejich centrále

v Benátkách, abych zjistila, oč jím jde a kdo by mohl být jejich vůdce. Během jednoho z rituálů jsem ale požila lektvar, po kterém jsem ztratila kontrolu nad schopností měnit podobu. Měla jsem co dělat, abych vyvázla životem. Když jsem se po pár dnech vrátila, po kultu už tam nebylo ani stopy. Musíš je najít.“

„Jak tak často říkávám,“ ozval se Magnus, „proč já?“

Teď už se Tessa neusmívala. „Nepřikládám tomu žádnou velkou váhu, ale v podsvětě kolují fámy, že nový vůdce Karmínové ruky není tak docela nový. Povídá se, že se vrátil zakladatel kultu.“

„A kdo je tím zakladatelem, jestli se můžu zeptat?“

Tessa vytáhla fotografii a pleskla s ní o stůl. Byla na ní malba na zdi. Byla hrubá, amatérská, skoro jako by ji namalovalo dítě. Znázorňovala několik vyobrazení muže s tmavými vlasy hovicího si na trůně. Dvě další postavy ho ovívaly vějíři z palmových listů, třetí klečela před ním. Neukláněla se. Spíš to vypadalo, že mu masíruje nohy.

I když to byla jen hrubá kresba, všichni rozeznávali inkoustově černé vlasy zakladatele kultu, rituálními jizvami poznamenané lícní kosti a žluté, jakoby kočičí oči.

„Nazývají svého zakladatele ‚Velikým morem‘,“ řekla Tessa. „Nepřipadá ti povědomý? Magnusi, lidé říkají, že to *ty* jsi původní zakladatel a nový vůdce Karmínové ruky.“

Magnuse zamrazilo. Vzápětí jím projela vlna rozhořčení.

„Tesso, já jsem rozhodně žádný kult nezaložil!“ zaprotestoval. „Ani nemám uctíváče démonů nijak v lásce. Jsou to nudní idioti, co uctívají nudné demony.“ Odmlčel se. „Z toho bych si dokázal leda tak dělat legraci.“ A odmlčel se znovu. „Ani to snad ne. Leda jako recesi. Nikdy bych...“ Náhle zmlkl.

„Ty bys pro zábavu založil kult, co uctívá démony?“ zeptal se Alek.

Magnus zoufale rozhodil rukama. „Já jsem schopen dělat si legraci z čehokoli.“

Civilové mají pro situaci, kdy se jim něco nevybavuje, obrat „nespíná mi to“. Tohle byl pravý opak. Kult nazývaný Karmínová ruka... dávný žertovný kousek. Ozvalo se to v něm, jako kdyby skutečně kdosi otočil vypínačem.

Vzpomněl si, jak před staletími vyprávěl vtip. Byl u toho Ragnor Fell, tím si byl téměř jist. Vybavoval si horký den a velice dlouhou noc. Nic víc si nevybavil.

Magnus se zhluboka nadechl a přinutil se zachovat klid. Jeho starý přítel Ragnor už je po smrti. Padl za oběť nedávné válce. Magnus se na ni snažil pokud možno příliš nemyšlet. A teď narazil na mezeru ve vlastní paměti. Uchovat si několik staletí života jasně v mysli bylo obtížné, Magnus však dokázal rozlišit zamlžené vzpomínky a vzpomínky, které byly prostě vymazány. Sám už v minulosti kouzla k zamlžení a odstranění vzpomínek použil. Čarodějové si tak někdy vzájemně prokazovali službu, aby pomohli svým přátelům překonat zkoušky, jež před ně stavěla nesmrtelnost.

Proč by měl mít vzpomínky na kult uctívající démony, které mu byly odstraněny? Kdo by je odstranil? Neodvažoval se podívat na Aleka.

„Tesso,“ začal opatrně, „jsi si jistá, že tě nezmýlila pohledná tvář Velikého moru a jeho oslnivé vystupování?“

„Na zdi je obraz,“ řekl Alek klidným, věčným tónem. „Na něm i tady máš na sobě stejný kabát.“

Místo na Aleka se Magnus podíval na obraz, který znázorňoval jeho samotného a jeho kolegy čaroděje Ragnora Fella

a Katarinu Lossovou. Obrázek maloval jeho známý, umělec-
ky založený vlkodlak, takže žádné z jejich čarodějných zna-
mení nebylo maskováno kouzlem. Katarina na sobě měla
velmi úsporně střižené šaty odhalující značnou část krásné
modré kůže, a Ragnorovy rohy trčely z houštiny napomádo-
vaných kadeří. Jeho zelená tvář kontrastovala s bílou vázan-
kou jako jarní listí na sněhu. Koutky Magnusových žhnou-
cích kočičích očí se zkrabatily vráskami, jak se usmíval. Ten
obraz Magnus střežil jako oko v hlavě.

A skutečně měl na obou obrazech na sobě stejný kabát.

Na okamžik zvážil možnost, že by Veliký mor shodou
náhod vlastnil stejný kabát, ale ihned ji zavrhl. Šil mu ho
na míru jako projev vděku dvorní krejčí ruského cara. Ne-
bylo pravděpodobné, že by Dimitrij ušil druhý takový pro
nějakého vůdce jakéhosi kultu.

„Na žádnou Karmínovou ruku si nevzpomínám,“ pro-
hlásil Magnus. „Ale se vzpomínkami se dá manipulovat, a já
myslím, že právě to se mi mohlo stát.“

„Magnusi,“ řekla Tessa, „já vím, že nejsi vůdce žádného
kultu, co uctívá démony, ale ne každý ve Spirálovém laby-
rintu to ví tak jistě jako já. Myslí si, že bys to možná mohl být
ty, kdo v tom má prsty. Chtěli oslovit lovce stínů. Přesvědči-
la jsem Spirálový labyrint, aby ti dali šanci ten kult zastavit
a prokázat svou nevinu, než zapojí některý z institutů. Kéž
bych mohla udělat víc, ale nemůžu.“

„To je v pořádku,“ prohlásil Magnus. Nechtěl, aby si dě-
lala starosti ještě i Tessa, proto se přinutil, aby jeho hlas še-
velil jako vánek, i když se cítil spíš na pořádnou bouři. „To-
hle zvládnou sám.“

Už nějakou dobu se nepodíval na Aleka a přemýšlel, jest-
li k tomu ještě někdy sebere odvahu. Podle všech pravidel

Dohod měli být lovci stínů okamžitě informováni o démonickém kultu, o vraždách i o podezřelém čaroději.

Zato Tessa se na Aleka podívala.

„Magnus to neudělal,“ ubezpečila ho.

„To mi nemusíte říkat,“ prohlásil Alek.

Napětí patrné z Tessina držení ramen povolilo. Postavila šálek na stolek a vstala. Podívala se na Aleka a po tváři se jí rozlil vřelý, milý úsměv. Magnus pochopil, že skrze něj vidí nejen Willa, ale i Cecily, Annu a Christophera, generace dávno zesnulých milovaných bytostí. „Bylo mi potěšením vás poznat, Alexandře.“

„Aleku,“ opravil ji mladý lovec stínů. I on si Tessu soustředěně prohlížel.

„Aleku,“ přijala Tessa. „Ráda bych zůstala a pomohla, ale musím se co nejrychleji vrátit do Labyrintu. Otevírají pro mě portál. Prosím, postarejte se o Magnuse.“

„Prosím?“ zeptal se šokovaný Magnus.

„Samozřejmě že se postarám,“ řekl Alek. „Tesso, ještě než odejdete... připadáte mi... povědomá. Nesetkali jsme se už?“

Tessa nad ním stála a upřeně na něj hleděla. Ve vážné tváři měla laskavý výraz.

„Ne,“ řekla nakonec. „Ale doufám, že se nevidíme naposledy.“

Obrátila se k zadní stěně, kde se otevíral portál osvětlující nábytek, lampy i okna tajemnou září. Skrze klenutý světelný tunel zahlédl Magnus nechvalně proslulé nepohodlné židle přijímací místnosti Spirálového labyrintu. „Ať je tím novým vůdcem kultu kdokoli,“ řekla Tessa a zastavila se před portálem, „buďte opatrní. Myslím, že to musí být čaroděj. Moc jsem se toho nedozvěděla, ale i jako pomahač kultu jsem narazila na mocné zábrany a viděla kouzla rušená tak snadno,

jako by to nic nebylo. Mluvili o nějaké své posvátné knize zvané Rudé svitky magie. Nepodařilo se mi ale získat kopii.“

„Poptám se na pařížském stínovém trhu,“ řekl Magnus.

„Kouzla jsou hlídaná, takže kdykoli to bude možné, vyhýbej se cestování portálem,“ upozornila ho Tessa.

„Ty ho používáš zrovna teď,“ odvětil pobaveně Magnus.

„Takže je to pořád stejné? Dělej, co říkám a ne co dělám? Buď ty v bezpečí?“

Tessa už byla na světě déle než celé jedno století, byla však mnohem mladší než Magnus, který ji znal po téměř celý její život. Nikdy se vůči ní nezabýval ochrannými pocíty.

„Mám namířeno do Spirálového labyrintu a tam zůstanu. Tam je bezpečno vždycky. To ty se nejspíš vydáš na daleko nebezpečnější místa. Hodně štěstí. A omlouvám se za tu zkaženou dovolenou.“

„Nemáš se za co omlouvat,“ řekl Magnus. Tessa mu poslala vzdušný polibek, prošla portálem a spolu s jeho jasnou září zmizela z Magnusova obývacího pokoje.

Magnus a Alek se ještě pár sekund ani nepohnuli. Magnus se stále nedokázal podívat Alekovi zpřímá do očí. Až příliš se bál toho, co v nich uvidí. Stál uprostřed svého pařížského bytu s mužem, kterého miloval, a připadal si strašlivě osamělý.

Magnus vkládal do tohoto výletu obrovské naděje. Jejich dovolená teprve začala, a on měl najednou strašlivé tajemství, které sdílel s přítelkyní z podsvěta a tajil je před lovci stínů. A co bylo ještě horší, nemohl Alekovi odpřisáhnout, že je zcela nevinný. Nedokázal si vzpomenout.

Nemohl by se Alekovi divit, kdyby se rozhodl jejich vztah přehodnotit. *Chod' se mnou, Aleku Lightwoode. Tví rodiče mě nenávidí, nepatřím do tvého světa a tobě se nebude líbit ten*

muž a ani si nevyrazíme na romantickou dovolenou, aniž by má temná minulost vrhala stín na celou tvoji budoucnost.

Magnus si přál, aby se oba lépe poznali. Měl o sobě těžce zasloužené vysoké mínění, a ještě vyšší mínění měl o Alekovi. Myslel si, že odhalil už všechna temná tajemství, zápasil s každým démonem, akceptoval každou osobní chybu. Možnost, že v jeho minulosti mohou existovat tajemství, která nezná ani on sám, byla znepokojující.

„Tessa se omlouvat neměla,“ řekl nakonec. „To já. Omlouvám se, že jsem nám zkazil dovolenou.“

„Nic není zkažené,“ prohlásil Alek.

Teprve ozvěna toho, co předtím Magnus řekl, jej přiměla konečně se na Aleka podívat. Uviděl, že se na něj Alek lehce usmívá.

Pravda bezmocně vyplula z Magnusových rtů, jak se mu to tak někdy s Alekem stávalo. „Nechápu, co se to děje.“

„To zjistíme,“ odvětil Alek.

Magnus věděl, že v jeho dlouhém životě byly doby, kdy byl zuřivý a ztracený. Možná si nevzpomene na Karmínovou ruku, ale vzpomněl si na prvního muže, kterého kdy zabil, když byl dítě s jiným jménem v zemi, která se později stala Indonésií. Magnus se teď styděl za to, jakou osobou tehdy byl, ale rudé skvrny své minulosti setřít nedokázal.

Nechtěl, aby Alek ty skvrny viděl nebo aby jimi byl potřísněn. Nechtěl, aby si o něm Alek myslel to, co – jak dobře věděl – by si o něm mysleli jiní lovci stínů.

Magnusovým životem prošli milenci, kteří by už dávno s jekotem vzali do zaječích, a Alek byl lovec stínů. Měl svoji svatou povinnost, pro nefilim posvátnější nežli láska.

„Kdybys měl pocit, že to musíš ohlásit Spolku,“ řekl Magnus pomalu, „pochopil bych to.“

„Děláš si legraci?“ otázal se Alek. „Nebudu před Spolkem opakovat žádnou z těch stupidních lží. Neřeknu nikomu nic. Slibuju, Magnusi.“

Alek se tvářil šokovaně. Úleva, jakou Magnus pocítil, byla tak prudká, až to s ním otrásllo, stejně jako fakt, jak nesmírně mu záleželo na tom, aby Alek nevěřil nejhoršímu.

„Přisahám, opravdu si nic nepamatuju.“

„Věřím ti. Zvládneme to. Potřebujeme jen najít a zastavit toho, kdo Karmínovou ruku doopravdy vede.“ Alek pokrčil rameny. „Oukej. Tak to uděláme.“

Magnuse napadlo, jestli si vůbec někdy zvykne na to, jak moc ho Alek Lightwood překvapuje. Doufal, že ne.

„A taky zjistíme, proč si na to nemůžeš vzpomenout. Půjdem na to, kdo to zavinil a proč. Nemám obavy.“

To Magnus obavy měl. Tessa v něj věřila, protože byla laskavá. Překvapivě v něj věřil i Alek. I přes pocit oslnění či omámení z úlevy po Alekově reakci však nedokázal Magnus zcela zaplašit vlastní plíživou nejistotu. Nedokázal si vzpomenout, a tak bylo možné – ne pravděpodobné, ale možné –, že mohl udělat něco, za co by se nyní styděl. Magnus by si byl rád jist, že si zaslouží Alekovu důvěru. Přál si, aby mohl Alekovi odpřisáhnout, že nikdy nespáchal žádné neodpuslitelné hříchy.

Jenže nemohl.

Mnohé zůstává

Jejich první noc v Paříži Alek nemohl spát. Vstal proto z postele a přecházel po místnosti. Neustále pokukoval po Magnusovi, který spal v jejich posteli – v jejich společné posteli. Nic kromě spaní se v ní zatím neodehrálo a Alek se zmítal mezi nadějí a obavami, když myslel na to, co by se tam mohlo brzy stát. Magnusovy hedvábně jemné černé vlasy byly rozhozené na bílém polštáři a jeho sytě hnědá plet ostře kontrastovala s povlečením. Magnusova pevná štíhlá paže byla natažená do míst, kde měl ležet Alek, a na zápěstí se třpytil tenký zlatý náramek. Alek stále ještě nemohl tak docela uvěřit, že je to všechno pravda. Nechtěl to pokazit.

O týden později se cítil pořád stejně. Bylo mu úplně jedno, jestli bojují s nějakým kultem nebo se vznáší v balónu, nebo jestli třeba budou s oním kultem bojovat právě z plošiny toho balónu, a začínalo mu to připadat jako docela přijatelná budoucnost. Byl prostě spokojený, když mohl být s Magnusem. Nikdy by si nepomyslel, že by mohl doopravdy prožít romantickou dovolenou s někým, s kým chce sku-

tečně být, a že by navíc mohlo být naprosto v pořádku si něco takového přát.

Popravdě příliš nestál o to, aby se jeho otec doslechl o obvinění jeho nového přítele ze založení kultu uctívajícího demony, a mrazilo ho v zádech při pomýšlení, že se ty fámy o Magnusovi donesou Spolku. Nakonec se to pravděpodobně stejně dozví odjinud a vůbec nezáleží na tom, jak usilovně budou Alek a Magnus tyto informace střežit.

Zákon je tvrdý, ale je to zákon, znělo krédo jeho lidu, a Alek sám velmi dobře věděl, jak tvrdý ten zákon umí být. Viděl už, jak Spolek nakládá s lovci stínů podezřelými z provinění. A pro podsvěťana by to bylo daleko horší. Alek viděl, jak byl Clařin přítel, podsvěťan Simon, uvržen do vězení, a to se vůbec ničeho nedopustil. Představa, že by Magnus, bytost v jeho představách spjatá se světlem a pohodou, měl být uvězněn kdesi ve tmě, působila Alekovi přímo fyzickou bolest.

Předchozího večera šli oba do postele záhy po tom, co Tessa odešla, ale Magnus se i ve spánku nepokojně zmítal a převaloval. Uprostřed noci se Alek prudce probudil a spatřil Magnuse, jak sedí na posteli vzpřímený jako svíce a civí do tmy. Když Alek ráno odcházel, Magnus spal, ale ležel na posteli zplihlý jako troska. Jako by se jeho tělo vyčerpáním vzdalo. Ústa měl otevřená dokořán. Rozhodně nepředstavoval obraz elegance, jak u něj bylo obvyklé.

Alek byl zvyklý, že vůči lidem, které má rád, pociťuje směsici náklonnosti a rozmrzelosti. Obvykle vztah začínal s naprostou převahou mrzutosti a s minimální náklonností, a jak čas plynul, rozmrzelost se vytrácela a náklonnost sílila. To vystihovalo vývoj jeho vztahu s jeho *parabátai* a nejbližším přítelem Jacem, a v nedávné době i jeho pocity vůči Clary Fairchildové, když jim vstoupila do života. I Clary měla

své ztracené vzpomínky a jejich návrat pomohl k vítězství ve válce. V tomto případě prováděl kouzla s pamětí sám Magnus. Teď to vypadalo, že před dávnými lety si kdosi pohrával s Magnusovými vzpomínkami.

Magnus nepřipadal Alekovi otravný nikdy. Nebyl si jistý, jak to má chápat. Chaos kolem Magnuse vířil a koloval jako třpytivý oblak, a Alek sám sebe bez ustání udivoval svou tolerancí vůči tomuto chaosu.

Nyní se vracel do Magnusova bytu po ranním tréninku. Bylo chladné ráno a Paříž byla pokrytá rosou. Slunce teprve nahlíželo zpoza střech nad obzorem.

Magnusův byt byl neskutečně půvabný, ale neexistovaly v něm žádné tréninkové prostory ani nebyl nablízku nikdo, s kým by se dalo trénovat, Alek tedy musel improvizovat. Tak objevil plavecký bazén u řeky. Z nějakého důvodu si lidé v Paříži vybudovali místo pro plavání vedle místa, kde mohli plavat. Civilové jsou prostě zvláštní.

Alek si dal pár kol v bazénu. Vlasy i oblečení měl ještě mokré. Kolemjdoucí žena v obrovských slunečních brýlích, které nejspíš vůbec nepotřebovala, na něj hvízdla a křikla: „*Beau gosse!*“.

Nyní si Alek vyskákal hlavní schodiště ke vchodu do Magnusova domu, a čtyři patra k bytu bral schody po třech. Když otevřel vstupní dveře do bytu, zavolal: „Magnusi?“ Na okamžik strnul. „Co to sakra...?“

Magnus levitoval uprostřed obývacího pokoje asi tak půl metru nad zemí, obklopen tucty knih a fotografií. Pravou polovinu místnosti zabíraly tři rozměrné knihovny z ořechového dřeva, které si přivolał ze svého brooklynského podkrovního bytu, a zbytek vyplňovala většina jejich obsahu vyházená na podlahu. Jedna police se v rohu naklonila a vy-

padala, že se každou chvíli převrátí a vyrazí okno. Stůl i křesla byly zaneřáďené talíři s nedojedenými zákusky.

Celý pokoj jako by byl zahalen závojem černobílého statického šumu, který mu propůjčoval tajemnou, strašidelnou zář. Místnost chvílemi ozářil bílý záblesk. Skutečně víc než démonické, napadlo Aleka.

„Magnusi, co se děje?“

Čaroděj zvolna otáčel hlavu, až jeho pohled spočinul na Alekovi. Oči měl skelné. Zamžikal a teprve pak se jeho výraz rozjasnil. „Alexandře, ty už si zpátky? Jak sis zacvičil?“

„Bylo to fajn,“ odvětil pomalu Alek. „Je všechno v pořádku?“

„Jen něco hledám. Snažil jsem se přijít na to, jak, kde a kdy bych mohl mít chybějící vzpomínku, zvlášť takovou, která se týká času potřebného k založení kultu uctívání démona, takže jsem se rozhodl projít si chronologicky všechny události v mém životě.“

„To vypadá, že by to mohlo nějakou chvíli zabrat,“ poznamenal Alek.

Magnus hovořil jako o překot. Pátrání si očividně užíval. Anebo možná vypil až příliš mnoho kávy. Alek si všiml, že mezi vším tím zmatkem se vznáší tři french pressy a půltucet hrnků od kávy.

Magnus ho přesvědčoval, že si nemá dělat starosti, momentálně to však vypadalo, že sám si je dělá víc než dost.

„Víš,“ pokračoval Magnus, „vzpomínky jsou jen zřídka osamocené. Jsou vzájemně propojené, vytvořené z dalších vzpomínek, které jim dávají smysl a význam. Každá konkrétní vzpomínka napomůže k vytvoření dalších a těm novým dodá význam. Je to jako obří pavučina. Pokud necháš zmizet jednu konkrétní vzpomínku, zůstanou ti další vlákna volně viset.“

Alek se nad tím zamyslel. „Takže stačí najít úsek paměti, který nikam nevede.“

„Přesně tak.“

„Ale co když jsi něco prostě zapomněl? Nemůžeš si přece pamatovat úplně každý okamžik svého života.“

„Proto jsem si opatřil pomoc.“ Pokynul k předmětům vznášejícím se kolem něj ve vzduchu. „Přivolal jsem si svoje fotoalba z Brooklynu. Prošel jsem si všechny momenty, které by mohly vést k založení Karmínové ruky, a pak jsem vzpomínky magicky vytiskl na papír, abych je mohl správně přiřadit.“

Alek svraštil obočí. „Takže si děláš výstřižky?“

Magnus se ušklíbl. „Ano, laickému pozorovateli by to tak mohlo připadat.“

Alek si prohlížel vznášející se fotografie. Na jedné jako by viděl Magnuse na létajícím koberci nad pouští. Na další byl Magnus na plesu v úboru připomínajícím viktoriánskou éru. Vznášel se na parketu s chladně krásnou blondýnou. Další ukazovala Magnuse objímajícího pohledného staršího muže kolem ramen. Alek se naklonil a zamžoural na ni. Zdálo se mu, že na Magnusově tváři rozeznává slzy.

Než mohl snímek zachytit prsty, popolétl a převrátil se jako list unášený větrem.

„Tohle je vzpomínka poněkud soukromějšího charakteru,“ řekl chvatně Magnus.

Alek nenaléhal. Nebylo to v jejich čerstvě začínajícím vztahu poprvé, kdy narazil na Magnusovu minulost a jeho přítel před ním přibouchl dveře. Alekovi to vadilo, ale snažil se to chápat. Zatím se ještě neznali tak dobře, ale to přijde. Každý má svá tajemství. Alek si v minulosti ta svá chránil dokonce i před svými nejbližšími. Existovala spousta možných důvodů, proč se Magnus nechtěl svěřit.

Alek chtěl, aby mu Magnus dokázal říkat všechno. Zároveň si však nebyl jist, jestli by zvládl to, co by se pod oním pojmem „všechno“ mohlo skrývat. Vybavil se mu ten pocit nevolnosti a děsu kolem žaludku, když se ptal, zda Magnus a ta krásná hnědovlasá žena, na kterou hleděl s takovou náklonností, spolu chodili. Pocítil nesmírnou úlevu, když Magnus a Tessa prohlásili, že jsou jen přátelé.

Možná se Alek nebude muset s žádným z Magnusových bývalých nikdy setkat. Možná o nich nikdy nebude muset ani přemýšlet. Nikdy. Možná nikdo z nich ani není v New Yorku. Možná jsou všichni mrtví, pomyslel si povzbudivě Alek, a vzápětí se za to zastyděl.

„Našel jsi, cos hledal?“ zeptal se a snažil se ze všech sil překonat momentální rozpaky.

„Zatím ne,“ řekl Magnus. „Teprve začínám.“

Alek už užíval otevřená ústa, aby nabídl pomoc, ale než stačil něco říct, raději je zase zavřel. Jedna věc byla chtít, aby se před ním Magnus otevřel, a jiná pokusit se vstoupit do víru a kvasu staletí vzpomínek na stovky lidí, tucty obydlí a tisíce událostí.

„Bude to zdlouhavý a chaotický proces,“ řekl jemně Magnus. „Využij tuhle příležitost k návštěvě nějakých pařížských pamětihodností, Alexandře. Nějaké méně známé kostely. Nebo některé menší umělecké muzeum.“

„Oukej,“ prohlásil Alek. „Brzy budu zpátky.“

„Skvělé!“ odvětil Magnus a úkosem se na Aleka usmál, jako by mu děkoval za pochopení.

Alek tedy většinu dne strávil po těch známějších pamětihodnostech Paříže. Věděl, že Paříž je proslulá svými kostely, rozhodl se proto prozkoumat některé z těch nejslavnějších. Začal uprostřed davů v Notre Dame a pokračoval úchvatným

mozaikovým sklem Sainte-Chapelle, famózními mohutnými varhanami u Svatého Eustacha a pokojným, stinným tichem Saint-Sulpice. V Église de la Madeleine zůstal civět na tamní sochu Johanky z Arku mnohem déle, než předpokládal. Její postoj s oběma rukama na meči, který držela kolmo vzhůru připravena udeřit, vyzařoval odhodlání k boji. Hlavu zakláněla v ostrém úhlu, jako by to, čemu čelila, bylo mnohem vyšší než ona. Typická póza lovce stínů, ačkoli – alespoň pokud mu bylo známo – mezi ně nepatřila. Odhodlání a kuráž v jejím výrazu, s nímž sledovala nějaké neviděné monstrum tyčící se nad ní, však byly rozhodně inspirující. Přes veškerou krásu růžových oken a korintských sloupů, které toho dne zhlédl, byl to právě výraz ve tváři Johanky z Arku, který mu z mysli nevyprchal ani v následujících hodinách.

Nemohl si pomoci, v každém kostele uvažoval, kde může být ukryto skladiště nefilimských zbraní. V téměř každém kostele na světě ukazovala runa lovcům stínů směr k úkrytu, který tam měli k dispozici pro případ nouze. Mohl by se samozřejmě zeptat kteréhokoli lovce stínů z pařížské pobočky, ale snažil se nijak neupozorňovat na to, že jsou on a Magnus ve městě. V Notre Dame strávil několik minut prohlížením kamenných podlah, kde hledal známou runu, začínal však být nápadný – většina návštěvníků Notre Dame vzhlížela vzhůru, neprohlížela si podlahu. Nakonec to vzdal; areál byl obrovský a úkryt zbraní mohl být kdekoli.

Většinou žádnou pozornost neupoutával, ale zažil ošklivou chvilku, když v davu na mostě Pont des Arts zpozoroval dvě postavy s důvěrně známými znaky na holých pažích. Prudce se obrátil a vykročil opačným směrem. Hned jak to šlo, zahrnul do úzké příčné uličky. Když se z ní po pár minutách vynořil, neznámí lovci stínů byli pryč.

Zůstal pak na chvilku stát na rušné ulici a připadal si ne-smírně osamělý. Nebyl zvyklý skrývat se před jinými lovci stínů; byli to ostatně jeho kolegové a spojenci. Byl to pro něj neobvyklý a nepříjemný pocit. Nechtěl však, aby si křížili cesty, dokud nevyřeší tu záležitost s kultem. Ne snad, že by nedůvěřoval Magnusovi – ani na okamžik nevěřil, že by se teď Magnus nějak zapletl s Karmínovou rukou. Ale mohl se s nimi zaplést z recese během prohýřené noci před dvěma stovkami let? To už bylo pravděpodobnosti blíž. Měl sto chutí Magnusovi zavolat, ale nechtěl ho rušit v pátrání.

Vyкроčil dál, vytáhl telefon a zavolał domů. Po několika sekundách zaslechl důvěrně známý sestřin hlas. „Nazdárek! Jak je v Paříži?“

Alekova tvář roztála úsměvem. „Ahoj, Isabelo.“

V pozadí uslyšel strašlivou ránu a další hlas.

„To je Alek? Dej mi ten telefon!“

„Co to bylo za hluk?“ otázal se poněkud znepokojený Alek.

„Ale to je jenom Jace,“ řekla ledabyle Isabela. „Dej ty pracký pryč, Jaci! Volal mně.“

„Ne, já myslím ten zvuk, jako by z oblohy spadlo najednou tisíc vík od popelnic.“

„No, zrovna když jsi zavolał, Jace točil takovou velikou sekerou na řetězu,“ oznámila mu Isabela. „Jaci! Ta tvoje sekerka je zaseklá ve zdi. O nic nejde, Aleku. Pověď, co ten tvůj výlet? Co Magnus? A neptám se na jeho zdraví.“

Alek si odkašlal.

„Myslím tím, jaké jsou jeho schopnosti, a nezajímají mě ty magické,“ objasnila mu přehledně Isabela.

„Ano, já jsem to pochopil,“ odsekl suše Alek.

K tomuto tématu pro Isabelu vlastně neměl konkrétní odpověď. Když se s Magnusem scházeli v New Yorku, ně-

kolikrát se stalo, že Alek doopravdy chtěl postoupit ve vztahu dál, ale odstrašovala ho nezměrnost jeho citů. Líbali se, trochu se mazlili. K ničemu víc zatím nedošlo a Magnus nikdy nenaléhal. Pak přišla válka, po válce ho Magnus pozval na dovolenou do Evropy a on souhlasil. Alek předpokládal, že to oba chápou tak, že je připraven jít s Magnusem kamkoli a dělat s ním cokoli. Osmnáct už mu bylo; byl dospělý. Mohl se rozhodovat sám za sebe.

Jenže Magnus ten rozhodný krok neudělal. Magnus byl ve vztahu k Alekovi vždycky nesmírně opatrný. Alek si přál, aby to s tou opatrností tolik nepřeháněl, protože Alek nebyl zrovna hvězdou konverzace, zvláště pokud šlo o rozpačitou konverzaci o citech – takže o veškerou konverzaci o citech –, a nevěděl, jak zavést řeč na to, jak v jisté věci pokročit. Alek dokonce před Magnusem nikoho ještě ani nepolíbil. Věděl, že Magnus musí mít zkušeností spoustu. To ho znervózňovalo ještě víc, ale líbat Magnuse pro něj zároveň bylo tím nejfantastičtějším zážitkem na světě. Když se líbali, vycházelo Alekovo tělo Magnusovi přirozeně vstříc tak blízko, jak jen to šlo. Takhle instinktivně jeho tělo dosud reagovalo jen v boji. Nevěděl, že se dá něco tak zřetelně vnímat jako to pravé nebo významné, a teď byli spolu v Paříži, sami, a dít se mohlo cokoli. Bylo to potěšující a děsivé zároveň.

I Magnus chce přece určitě jít dál. Nebo snad ne?

Alek se domníval, že by k něčemu mohlo dojít oné noci, kdy letěli balónem, jenže Magnusovu pozornost pochopitelně odvedl ten démonský kult.

„Aleku!“ zakřičela Isabela do telefonu. „Jsi tam ještě?“

„Hm... no jasně, promiň. Ano.“

Hlas jí zjhl. „Skřípe to? Já vím, že první dovolená je pro pár bud', anebo.“

„Jak to myslíš buď, anebo? Tys nikdy s nikým na dovolené nebyla!“

„No jasně, ale Clary mi půjčila nějaké civilské časopisy,“ prohlásila Isabela a z jejího hlasu zaznělo veselí. Přátelství Clary a Isabely se nerodilo snadno, ale zdálo se, že Isabela si ho cení tím víc. „A tam psali, že první společná cesta je zásadní zkouškou, jestli se k sobě ti dva hodí. Teprve tam se doopravdy vzájemně poznáte, zjistíte, jestli vám to spolu klapne, a ujasníte si, jestli ten vztah bude fungovat dlouhodobě.“

Alek ucítil, jak se mu kolem žaludku cosi sevřelo, a rychle změnil téma hovoru. „Jak se má Simon?“

Že se Alek zmínil o Simonovi, byla neklamná známka zoufalství, protože si pořád nemohl zvyknout na pomýšlení, že jeho sestra chodí s upírem. I když na upíra vypadal jako docela slušný kluk. Alek ho zase tak dobře neznal. Simon hodně mluvil, zejména o věcech ze světa civilů, o nichž Alek v životě neslyšel.

Isabela se zasmála. Snad až podezřele hlasitě. „Fajn. Teda, já vlastně nevím. Občas ho vídám a vypadá v pohodě, ale mně je to jedno. Víš, jak to mám s kluky; je pro mě jako hračka. Malá zubatá hračka.“

Isabela chodila se spoustou lidí, ale takhle defenzivní nebývala nikdy. Možná právě proto měl Alek ze Simona stísněný pocit.

„Jen na tak dlouho, dokud se z *tebe* nestane *jeho* hračka na žvýkání,“ řekl Alek. „Poslechni, potřeboval bych od tebe laskavost.“

V Isabelině hlase zazněl ostrý tón. „Proč tenhle tón?“

„Jaký tón?“

„Tón ‚jsem lovec stínů a jsem tu služebně‘, tenhle tón. Aleku, jsi na dovolené. Máš se bavit.“

„Já se bavím.“

„Nevěřím ti.“

„Tak pomůžeš mi, nebo ne?“

Isabela se zasmála. „Jasně že pomůžu. Do čehopak jste se s Magnusem zapletli?“

Alek sice Magnusovi slíbil, že nikomu nic neřekne, ale na Isabelu se to přece nevztahovalo.

Odvrátil se od davu a volnou rukou zakryl telefon. „Potřebuju, abys to zachovala v tajnosti. Máma ani táta nemusí nic vědět. A nechci ani, aby to věděl Jace.“

V telefonu to zašustilo. „Aleku, máš potíže? Za hodinu a půl můžu být v Alicante, za tři hodiny v Paříži.“

„Ne, ne, tak to není.“

Alek si náhle uvědomil, že se zapomněl učinit neobjevitelným, aby civilové nemohli poslouchat jeho hovor, ale stejně jako v New Yorku, i v Paříži se kolem něj davy valily na-prosto bez povšimnutí. Hovory přes mobilní telefony, i když se odehrávají na veřejných místech, se prostě ignorují; tento zákon zjevně platí naprosto všude. „Mohla bys prohledat archivy Institutu, jestli tam nenajdeš něco o kultu zvaném Karmínová ruka?“

„Samozřejmě. Můžeš mi říct, proč to?“

„Ani náhodou.“

„Uvidím, co se dá dělat.“

Dál na něj nenaléhala. Isabela nenaléhala nikdy, pokud šlo o jakékoli Alekovo tajemství. To byl jeden z mnoha důvodů, proč Alek své sestře důvěřoval.

Na druhém konci zazněly zvuky nápadně připomínající rvačku. „Odpal, Jaci!“ zasyčela Isabela.

„Vlastně ještě něco,“ ozval se Alek, „mohl bych na vteřinku mluvit s Jacem?“

Chtěl se ještě na něco zeptat a nebylo to zrovna téma, o kterém mu bylo příjemné mluvit se sestrou.

„Ale jistě,“ odvětila Isabela. „Tady ho máš.“

Následovalo další šustění, pak si Jace odkašlal a ledaby-le – jako by se ještě před minutou s Isabelou nerval o telefon – řekl: „Nazdárek.“

Alek se usmál. „Nazdar.“

V duchu si Jace představoval. Toho Jace, který ho požádal, aby byl jeho *parabátai*, a pak vždycky předstíral, že vůbec žádného nepotřebuje. Aleka ale neoblafnul.

Jace s nimi žil v newyorském Institutu od Alekových jedenácti let. Alek měl Jace vždycky rád. Připadal mu tak blízký a tak drahý, že měl nějakou dobu zmatek v tom, co je to vlastně za cit. Když teď na Jace myslel, pochopil, koho mu připomínala čarodějka Tessa.

Její výraz, vážný a přitom s jakýmsi tichým světlem v pozadí, to byl přesně Jace, když hrál na klavír.

Alek zaplašil podivné myšlenky.

„Jak je v Paříži?“ zeptal se Jace líně. „Jestli se tam nudíš, mohl by ses vrátit dřív.“

„Paříž je báječná,“ řekl Alek. „Jak to jde?“

„No, můj byznys je vypadat skvěle a bojovat s démony, a to mi jde skvěle,“ odvětil Jace.

„Super. Hele, Jaci, můžu se tě na něco zeptat? Když chceš, aby se něco stalo, a máš pocit, že už by na to mohlo dojít, ale že možná druhá strana čeká na tvůj signál, že jsi připravený – že jsi snad připravený – ne, že jsi rozhodně připravený... snad... co bys měl dělat? Čistě hypoteticky.“

Chvilí bylo ticho.

„Hmm,“ zahučel Jace. „Dobrá otázka. Jsem rád, žes s tím oslovil mě. Podle mě bys do toho měl jít a dát signál.“

„Skvělé,“ řekl Alek. „Ano, to jsem si myslel. Díky, Jaci.“

„Po telefonu se ten signál těžko předává,“ pronesl Jace zamysleně. „Promyslím různé signály a předvedu ti je, až se vrátíš domů. Tak třeba jeden signál je ,zezadu se k tobě plíží démon, měl bys ho sejmout‘, chápeš? Ale jiný signál by měl být, když se k tobě zezadu plíží démon, ale já už na něj mířím. Jedině tak to dává smysl.“

Znovu se rozhostilo ticho.

„Dej mi ještě k telefonu Isabelu,“ řekl potom Alek.

„Počkej, počkej,“ ozval se Jace. „Kdy se vracíš domů?“

„Isabelu!“ zdůraznil Alek.

Znovu se ozvaly zvuky rvačky, jak Isabela dobývala zpět svůj telefon.

„Opravdu nechceš, abych ti tam přijela pomoci? Nebo s Magnusem budete radši *sami*?“

„Radši budeme sami,“ pronesl pevně. „A promiň, už musím jít. Mám tě rád, Isabelo.“

„Taky tě mám ráda,“ řekla Isabela. „Počkej! Jace říká, že chce ještě telefon. Prý se mu zdá, že možná tak docela nepochopil tvou otázku.“

Magnus byl ve stále stejné pozici, jako když Alek odcházel. Jako by se ani nepohnul, jen smršť papíru, fotografií a knih, která ho obklopovala, byla asi dvakrát tak velká a dvakrát tak chaotická. „Aleku!“ přivítal ho zvesela, jako by se mu o poznání zlepšila nálada. „Jaká je Paříž?“

„Kdybych byl lovcem stínů v Paříži,“ řekl Alek, „musel bych trénovat dvakrát tak tvrdě, abych vykompenzoval všechny ty zastávky na kávu a něco malého k jídlu.“

„Paříř,“ prohlásil Magnus, „je jediné pořádné město na celém světě, kde stojí za to zastavit se na kávu a něco malého k jídlu.“

„Přinesl jsem ti nějaký *pain au chocolat*,“ řekl Alek a podával mu již poněkud povadlý bílý papírový sáček.

Magnus rozhrnul stěnu z knih a papírů jako oponu a gestem pozval Aleka dovnitř. „Na něco jsem přišel,“ řekl. „Pojď dál.“ Alek se chystal sáček odložit, ale Magnus zavrtěl hlavou. „Ten *pain au chocolat* vezmi s sebou.“

Alek udělal váhavý krok dovnitř a ocitl se vedle Magnuse. Čaroděj jednou rukou vylovil z Alekova sáčku zákusek a druhou pokynul jednomu ze zmrazených obrazů a dokreslil ho před nimi. Byl to obraz zachmuřeného čaroděje se zelenou kůží a bílými vlasy, který s pytlíkem brambůrků seděl u dřevěného stolu plného plechových hrnků.

Ragnor Fell, pomyslel si Alek. Magnus měl jeho obraz na stěně. Několik dnů po Ragnorově smrti se Magnus jen jakoby mezi řečí zmínil, že byli s mrtvým čarodějem přátelé. Začínalo být naprosto jasné, že si museli být hodně blízcí. Aleka by zajímalo, proč to Magnus neřekl, už když Ragnor zemřel, ale zuřila tehdy právě válka. Alek a Magnus v té době stále ještě řešili, čím vlastně jeden pro druhého jsou.

A Magnus mu to vlastně nezatajil.

Naproti Ragnoru Fellovi seděl za stolem do půl těla svlečený Magnus. Obě ruce měl obrácené dlaněmi vzhůru, jako by se pokoušel očarovat láhev.

Magnus luskl prsty, fotografie se zachvěla a zvětšila se. Polkl.

„Tu noc si pamatuju do detailu. Pili jsme na výdrž. Už předtím jsme prohráli doslova i košili s několika sýraři, z nichž se vyklubali talentovaní falešní hráči. Někdy mezi

čtvrtým a devátým džbánem glöggu jsme se pustili do hlubokomyslné debaty o smyslu života, konkrétně o tom, oč snazší by život byl, kdybychom mohli veřejně používat své schopnosti, aniž by se do toho hned pletli civilové, co se nás pokoušejí upálit na hranici pokaždé, když spatří jen jiskřičku magie.“

„Ty a Ragnor jste si mysleli, že byste si usnadnili život založením kultu uctívání démona?“ otázal se nevěřičně Alek.

„Svět je vůči čarodějům občas nelaskavý. Někdy pocítíme pokušení tu nelaskavost opětovat.“

Nastalo ticho. Nakonec Magnus vzdychl.

„Nemluvili jsme o vzývání démonů,“ řekl. „Bavili jsme se o tom, jaká by to byla legrace vzít na sebe podobu démona a nechat důvěřivé civily fungovat.“

„Jak fungovat?“

„Dělat, co bychom chtěli. Masírovali by nám nohy, běhali nazí po návsi, házeli zkažená vejce po duchovních. Však víš, prostě to, co zábavné kulty normálně dělají.“

„Jistě,“ řekl Alek. „Normálně.“

„Nevybavuju si, že bychom ten nápad doopravdy dotáhli do konce. Řeklo by se, že založení kultu bude něco nezapomenutelného. Ve skutečnosti si po té noci už moc nepamatuju. Další moje vzpomínka je až z doby téměř o tři roky později, jak mířím na dovolenou do Jižní Ameriky. Byl to strašlivě silný glögg, ale tříleté okno mi připadá přece jen trochu moc.“

Magnus se zachmuřil.

„Ten rozhovor a tři roky ztráty paměti k tomu pro mě nevypadají vůbec dobře. Ten rozhovor je velice podezřelý, a ztráta paměti tomu jen nahrává. Okamžitě musím najít Karmínovou ruku.“

Alek rezolutně přikývl. „Kde začneme?“

Nastalo dlouhé ticho, v němž jako by Magnus pečlivě zvažoval svá další slova. Pozorně se na Aleka zadíval, skoro jako by mu nedůvěřoval. Napadlo ho snad, že by mu Alek nebyl schopen pomoci?

„Já začnu tím, že využiju nějaké zdroje informací o kultu v podsvětě.“

„Co můžu udělat já? Můžu ti pomoci,“ naléhal Alek.

„Pomáháš mi pořád,“ odvětil Magnus. Odkášlal si a dodal: „Napadlo mě, že je škoda narušovat ti tvoji první návštěvu Paříže pitomými problémy s mou minulostí a partou pomatených civilů. Dnešek sis přece užil, ne? Měl by ses bavit sám. Tohle by nemělo trvat dlouho. Budu zpátky dřív, než mě vůbec stihneš začít postrádat.“

„Jak bych se mohl sám bavit,“ ozval se Alek, „když ty budeš beze mě v nesnázích?“

Magnus si ho pořád tak divně, obezřetně prohlížel. Alek nechápal, co se to děje.

„Pořád je tu ten kabaret,“ zamumlal Magnus.

Usmál se, Alek však úsměv neopětoval. Tohle nebyl vtip. Myslel na všechny ty zářivé obrázky mihotající se vzduchem a zkřížil paže na prsou.

Alek měl na celém světě tři blízké přátele: Isabelu, Jace a jejich společnou kamarádku z dětství Aline, která byla vlastně víc Isabelina než jeho přítelkyně. Znal je všechny a se všemi po boku celé roky bojoval. Zvykl si, že je členem týmu.

Nebyl zvyklý mít někoho tak moc rád a přitom ho neznat skrz naskrz. Předpokládal by, že když Magnus bojoval po jeho boku, znamená to, že jsou teď tým. Alek nevěděl, co dělat, když Magnus tým tvořit nechtěl, jedno však věděl s jistotou.

„Magnusi, já jsem lovec stínů. Likvidovat démony a jejich uctívače je součást mé práce. *Převážná* část mé práce. A co víc, někdo ti musí hlídat záda. Mě z toho nevyšachuješ.“

Alek si náhle připadal nesmírně sám. Vydal se na tuhle cestu, aby se s Magnusem lépe poznali, ale možná je pro něj nemožné Magnuse poznat. Možná, že Magnus nechce být poznán. Možná Aleka vidí jen jako další létající obrázek, jeden z těch prchavých okamžiků, které si teď musí namáhat všechny vybavovat.

Magnus chtěl udržet celou tu záležitost s démonským kultem v *soukromí*, a ani jeden z nich si nebyl jistý, jak si Alek náhle uvědomil, zda ono *soukromí* zahrnuje i Aleka. Co kdyby Magnus opravdu udělal tehdy před stovkami let něco hrozného? Co kdyby Alek ve ztracených vzpomínkách zjistil, že Magnus je hloupý, bezcitný nebo krutý?

Magnus se předklonil a náhle zvažněl. „Jestli půjdeš se mnou, možná se ti nebude líbit, co vypátráme. Ani *mně* se možná nebude líbit, co vypátráme.“

Alek se nepatrně uvolnil. Nedokázal si představit, že by Magnus někdy mohl být krutý. „Jsem ochotný to risknout. Takže jaký je další postup?“

„Chci nějaká jména, místo shromažďování, případně kopii těch Rudých svitků magie,“ řekl Magnus. „Takže je mi naprosto jasné, kam se vydat. Slunce už skoro zapadlo – vyrazíme si na pařížský stínový trh hned, jak otevře.“

„Nikdy jsem na stínovém trhu nebyl,“ poznamenal Alek. „Předpokládám, že ten pařížský je obzvlášť kouzelný a elegantní.“

Magnus se zasmál. „To vůbec ne! Je to totální smetiště.“

Stínový trh

„Vítej v Arène de Lutèce,“ řekl Magnus. „V období starého Říma to byla skutečná gladiátorská aréna. Taky to byl hřbitov. V současnosti je to osmašedesáté nejoblíbenější pařížské zastavení turistů. A dnes v noci to je místo, kde si tvoje vílí tetička Martha nakoupí pod rukou čolčí bulvy na měsíc dopředu.“

Stáli u vchodu na tržiště, v úzkém průchodu mezi starověkými kamennými ochozy. Pro ty, kdo postrádali Zrak, průchod ústil do velkého zapuštěného kruhového prostranství vysypaného pískem, které dosud nápadně připomínalo gladiátorskou arénu. Bez Zraku tu bylo vidět jen pár pobudů. Pro stálé návštěvníky trhu to však byl labyrint stánků zaplněný podsvětľany, změř pokřiku a pachů.

Ještě ani nevstoupili, a už se ocitli pod drobnohledem. Alek to věděl a neubráníl se nervozitě. Byl plně ve střehu. Kolem nich se protáhla selkie, nenápadně si je změřila úzkostným pohledem a už zdaleka ne tak nenápadně prudce odbočila.

Alek měl koženou bundu přes mikinu s kapucí, kterou si stáhl tak, aby mu pokud možno nebylo vidět do obličeje. Runy na rukou si maskoval rukavicemi z měkké kůže. Nikoho tím ale nemohl ošálit. Alek v sobě dítě Anděla prostě nezapřel. Bylo to na první pohled zjevné z jeho držení těla, elegance i z výrazu jeho očí.

Nefilim sice neměli vstup na trh zakázán, rozhodně zde však nebyli vítáni. Magnus byl rád, že má Aleka po svém boku, celou situaci to však komplikovalo.

V davu lidí tlačících se úzkou uličkou na samotné tržiště zažili krátký, ale o to intenzivnější pocit klaustrofobie. Obklopil je zápach připomínající mokrá zvířata a stojatou vodu zároveň, a najednou byl ze všech stran někdo nepříjemně blízko. Při vstupu na Náměstí stínů, jak trh nazývali jeho stálí návštěvníci, je oslnilo prudké světlo. Mísil se tu pach kouře z hořícího dřeva, vůně koření i kadidla a bylin sušících se na slunci. Magnusovi byl ten odér důvěrně známý a o to příjemnější, že pro něj znamenal neměnnou veličinu v průběhu desetiletí i staletí změn.

„Pařížský stínový trh není jako většina ostatních stínových trhů. Je nejstarší na světě a jeho historie je plná politických intrik a krve. Téměř všechny významné konflikty podsvětanů s civily, nefilim nebo kýmkoli jiným do začátku devatenáctého století začaly právě tady.“ Další slova Magnus pečlivě vážil. „Tím ti chci říct, abys byl obezřetný.“

Když vykročil první uličkou stánků, Magnusovi neušlo, že se kolem nich šíří napětí. Podsvětané se k sobě nakláněli a významně si šeptali. Někteří po nich vrhali zničující pohledy, a pár prodejců dokonce stáhlo roletu nebo zavřelo, když se přiblížili.

Alek kráčel napjatý jako struna a vraštil obočí. Magnus se zastavil, okázale vzal Aleka za ruku a pevně mu ji stiskl.

Právě procházeli kolem krámků obsluhovaného vlkodlakem, který se zavrčením přibouchl okenici.

„Stejně jsme tam nechtěli nakupovat,“ řekl Alek.

„Jistěže ne,“ odvětil Magnus. „Kdo by chtěl jíst někde, kde se to jmenuje Vlkoburger? To bys taky mohl skončit jako kanibal, příteli.“

Alek se usmál, Magnus jej však podezíral, že se k úsměvu nutí jen kvůli němu. Alek dál pozorně propátrával očima okolí, s bdělostí, která mu celoživotním výcvikem přešla do reflexů. Magnus nechal svoji ruku vyklouznout z Alekovy dlaně, aby Alek mohl mírně zpomalit a přesunout se za něj; věděl, že mladý lovec stínů si tak zajišťuje pozici nejvýhodnější pro kontrolu situace.

Magnus se zastavil až u velkého červeného stanu, který se tyčil v jedné z hlavních uliček tržiště. Byl dlouhý, vysoký a úzký, a rozdělený na přední vstupní prostor a velkou hlavní komoru vzadu. Nalevo od vchodu byla cedule s obrázkem vinné láhve naplněné rudou tekutinou a s nápisem: KREV JE ŽIVOT. UŽÍVEJTE HO.

Magnus rozhrnul rudé závěsy a nahlédl do zadní místnosti, kde spatřil prvního (a pravděpodobně jediného) sommeliéra přes krev, jak sedí za vyřezávaným mahagonovým stolem. Peng Fang působil dojmem sotva pětadvacetiletého mladíka s širokým, příjemným obličejem, neposedným výrazem a těkavými očima. Šošolku původně černých vlasů měl obarvenou do křiklavě žlutého odstínu, což mu propůjčovalo vzhled dobrácké včely. Nohy měl položené na stole a pobrukoval si jakousi veselou melodií.

Magnus se s Peng Fangem poznal náhodou na počátku 18. století, kdy začaly být hitem krevní transfúze. Magnus

obdivoval podnikavce, a tím byl Peng Fang víc než čímkoli jiným. Objevil mezeru na trhu – a na Trhu – a vyplnil ji.

„Ale, sám veliký čaroděj z Brooklynu,“ řekl Peng Fang a tváří se mu zvolna rozlil potěšený úsměv. „Zastavil ses na kus řeči? Obvykle mi jde hlavně o obchod, ale v tvém případě bych dal před obchodem přednost potěšení.“

Peng Fang flirtoval s každým. To dodržoval tak důsledně, že Magnus občas zapochyboval, jestli je jeho zájem upřímný. Momentálně na tom ovšem nezáleželo.

„Je mi líto, ale půjde o obchod,“ řekl Magnus a s úsměvem pokrčil rameny.

Peng Fang jeho gesto napodobil a dál zachovával úsměv ve tváři. „Možnost vydělat neodmítnu nikdy. Hledáš přísady do lektvarů? Mám ampulku krve dračích démonů. Sto-procentní ohnivzdornost.“

„Pravda, z toho, že ve mně vzplane krev, mám obavy pořád,“ poznamenal Magnus, „ale dnes o krev nepůjde. Potřebuju nějaké informace o Karmínové ruce.“

„O těch jsem toho v poslední době slyšel dost,“ začal Peng Fang, pak upřel zrak za Magnusova záda a zmlkl. Magnus se ohlédl a uviděl Aleka, který nejistě vykoukl mezi závěsy. Peng Fang vstal od stolu a chladně si Aleka změřil. „Omlouvám se, lovče stínů. Jak vidíš, mám jednání se zákazníkem. Snad kdyby ses zastavil později, mohl bych být k službám.“

„Patří ke mně,“ řekl Magnus. „Alexandře Lightwoode, toto je Peng Fang.“

Peng Fang přimhouřil oči. „Vyprošuju si jakékoli poznámky ke svému jménu. Rodiče pochopitelně neměli ani tušení, že z jejich chlapečka vyroste upír (fang – tesák, pozn. překl.). Narážky na moje jméno mi nepřípadají vtipné.“

Magnus usoudil, že v tuto chvíli bude vhodnější pomlčet o tom, že mezi přáteli je Peng Fang znám jako Fang Fang. Peng Fang očividně neměl zájem navazovat s Alekem přátelství. Nespouštěl z Aleka zrak, jako by čekal, že na něj lovec stínů každou chvíli zaútočí. K Peng Fangově cti budiž řečeno, že Alekova ruka uvolněně spočívala na jílci andělského ostří u jeho boku.

„Ahoj,“ pozdravil Alek. „Jsem tu s Magnusem. Jsem tu kvůli Magnusovi. Žádný lovec stínů neví, že jsem tady. Chceme se jen dozvědět něco o Karmínové ruce.“ Po krátké odmlce dodal: „Je to důležité.“

„Co já bych o nich mohl vědět?“ prohlásil Peng Fang. „Dovol, abych tě ujistil, lovce stínů, že já s kulty neobchoduji. Jsem naprosto poctivý, prostý obchodník s krví, co prodává nejkvalitnější, legálně a pod licencí získanou krev zákonadbalým podsvětanům. Pokud máš zájem o nákup krve, velký čaroději, ochotně ti při tvém výběru poradím. Jinak nemohu sloužit, je mi líto.“

„Doneslo se nám, že mají v čele někoho nového,“ ozval se Alek.

„Nic o něm nevím,“ prohlásil Peng Fang pevně.

„O něm?“ zdůraznil Magnus. „Takže přece něco.“ Peng Fang se zaškaredil. „Ještě před chvílkou jsem měl dojem, že jsi ochotný pomoci.“

Všichni tři proti sobě chvílku nerozhodně stáli, než se Peng Fang posadil zpátky za stůl a začal se přehrabovat v papírech.

„No... ano... jenže já nemohu připustit, aby se o mně začalo říkat, že pouštím informace lovcům stínů.“

„Známe se už hodně dlouho,“ ozval se Magnus. „Pokud důvěřuješ mně, můžeš důvěřovat i jemu.“

Peng Fang vzhlédl od svých papírů.

„Tobě důvěřuji. To ale neznamená, že budu důvěřovat lovcům stínů. Lovcům stínů nevěří nikdo.“

Po chvilce ticha se přiškrceným hlasem ozval Alek: „Pojď, Magnusi. Jdeme.“

Když odcházeli, pokoušel se Magnus navázat s Peng Fangem oční kontakt. Peng Fang však okázale pilně studoval papíry na stole a odcházející ignoroval. Venku zůstali stát. Alek s pažemi zkříženými na prsou neklidně sledoval dav proudící kolem nich. Vypadal takhle jako Peng Fangova gorila.

„Za tohle se omlouvám,“ řekl Magnus.

Magnus nemohl nikomu z podsvětanů zazlívát nedůvěru vůči lovcům stínů. A zrovna tak se nemohl divit Alekovi, že se cítí uražený.

„Podívej,“ řekl Alek, „takhle se nikam nedostaneme. Co kdybys šel napřed? Já se budu držet stranou a můžeme se sejít, až získáš nějaké informace.“

Magnus přikývl. „Jestli se chceš vrátit do bytu...“

„Takhle jsem to nemyslel. Myslel jsem to tak, že ty půjdeš sám a já ti budu po tržišti dělat stín. Nebudu se do ničeho míchat, pokud ti nebude nic hrozit.“ Alek zaváhal. „Ale jestli chceš, abych odešel...“

„Ne,“ řekl Magnus. „Chci tě mít nablízku.“

Alek se poněkud rozpačitě rozhlédl a pak k sobě Magnuse přitáhl. Rachot a shon stínového trhu zesláblý do tlumeného, nezřetelného hukotu. Tvrdý uzel frustrace v Magnusově hrudi poněkud povolil. Zavřel oči. Všechno bylo tiché, klidné a konejšivé.

„Táhněte od mého obchodu!“ vykřikl náhle Peng Fang a Magnus s Alekem od sebe odskočili. Magnus se otočil a spatřil Peng Fanga, jak je zpoza stanového závěsu spaluje zlobným pohledem. „Přestaň se objímat s lovci stínů před

mým obchodem! Od obchodníka, který má před svým krámem šmajchlkabinet pro lovce stínů, už krev nikdo nekoupí! Táhněte!”

Alek splynul s davem proudícím kolem. Než úplně zmizel, natáhl ještě ruku a přeje jí po Magnusově paži. „Budu nablízku,“ řekl jen tak hlasitě, aby to Magnus slyšel. „Hlídám ti záda.“

Zmizel, a okolní svět se Magnusovi opět připomněl prudkým přívalem hluku. Alek byl najednou pryč. Jako by se rozplynul v pozadí.

Magnus si vyhrnul hedvábné, lahvově zelené rukávy.

Pokoušel se zaplašit ten pocit nevolnosti, který se ho zmocnil, když Alek řekl *Takhle se nikam nedostaneme*.

Další půlhodinu bloumal Magnus mezi čaroději a vílami stínového trhu a pokoušel se koupit informace. Když teď nebyl nablízku Alek, dařilo se mu bez problémů zapadnout. Snažil se působit nenuceně a bezstarostně, ne jako někdo, kdo je v podezření a tlačí ho čas. Zastavil se u Podvrženců v kleci (což byl krámek s protivíli kouzly obsluhovaný nerudným čarodějem) a navštívil i Vlčí hrobku (obchod s magií proti vlkodlakům, který podle všeho vedli upíři). Pohládl si několik nezákonně držených a podivně vyhlížejících stvoření, z nichž, jak tušil, budou v nejbližší době přísady do lektvarů.

Čistě z profesionální zvědavosti se několikrát zastavil, aby zhlédl ukázky nejružnější magie čarodějů z dalekých krajů. Nakoupil vzácné kouzelné přísady, které se daly sehnat pouze na evropských stínových trzích. Už se viděl, jak nesmírně potěší vlkodlačí smečku v Mexiku, až jim dodá lektvar, který jejich vůdci navrátí ztracený čich.

Domluvil si dokonce i novou práci, samozřejmě až na dobu, kdy bude mít z krku tu otravnou záležitost s kul-

tem. Rybářská flotila z Amsterdamu měla potíže s hejnem mořských panen, které lákaly její námořníky přes palubu. Spolupráce byla domluvena, spojení zajištěno.

O Karmínové ruce se ale nedozvěděl vůbec nic.

Magnus se tu a tam ohlédl a zapátral po Alekovi. Nikde ho ani nezahlédl.

Právě při jednom takovém ohlédnutí se Magnuse zmocnil stejný pocit, jaký se přihlásil během jejich noční procházky po havárii balónu; pocit, že je sledován nepřátelskýma očima. Ucítil studený dotek hrozby, jako když se má prudce zhoršit počasí.

Zamumlal kouzlo, které ho mělo varovat v případě, že by mu byla věnována nežádoucí pozornost, a promnul si dlaněmi uši. Okamžitě ucítil lehounké lechtání na levém lalůčku, jako by mu po něm přejelo peříčko. Všude kolem jen letmé pohledy, nic výjimečného. Možná ho jen sleduje Alek.

Magnus zrovna míjel stánek plný plášťů, když na uchu pocítil silnější dotek, dvojí štípnutí, až málem nadskočil.

„Pravá kožešina selkie,“ ozval se prodavač ze stánku podbízivě. „Z eticky spravovaného zdroje. Nebo co tenhle? Kožich z vlkodlaků, kteří se chtěli dát oholit kvůli lepší aerodynamice.“

„Úžasné,“ řekl Magnus, ale ani se nezastavil.

Zahnul do bočního průchodu vedoucího pryč od hlavního tržiště, a pak ještě jednou – do slepé uličky. Štípání z ucha nevymizelo, navíc se k němu teď přidalo i tahání.

Ruce se mu rozzářily magickou energií a Magnus pronesl do prázdna: „Jsem polichocen, ale snad by bylo lepší odhodit ostych a promluvit si tváří v tvář.“

Nikdo neodpovídal.

Magnus chvilku počkal a pak nechal žár svých rukou pohasnout. Vrátil se zpátky ke vstupu do průchozí uličky. Těsně předtím, než vyšel zpátky do civilizace, ucítil prudké škusnutí za ucho. Kdosi ho velice soustředěně pozoroval.

„Magnus Bane! Myslel jsem si, že jsi to ty.“

Magnus se otočil za hlasem. „Johnny Rook! Co ty děláš v Paříži?“

Johnny Rook patřil k té vzácné hrstce civilů, kteří byli nadáni schopností vidět svět stínů. Obvykle se pohyboval na stínovém trhu v Los Angeles.

Magnus si Johnnyho prohlížel bez valného nadšení. Muž měl na sobě černý plášť do deště a sluneční brýle (přestože byla noc). Krátké, špinavě blond vlasy měl zastřižené „na Caesara“ a jeho tváře hyzdilo modravé strniště. A přece na něm bylo něco trochu jinak, než jak si ho Magnus pamatoval. Donesla se k němu fáma, že si Johnny najal víly, aby kouzly natrvalo zvýraznily jeho rysy, ale pokud to byla pravda, pak se Magnus nemohl ubránit pocitu, že Johnny vyhodil peníze oknem. Byl známý též jako Křivák Rook a proslul posedlostí svým vzhledem.

„Zrovna jsem se tě chtěl zeptat na to samé,“ prohlásil Johnny a nedokázal přitom utajit dychtivou zvědavost.

„Dovolená,“ odvětil stručně Magnus. „Co tvůj syn? Cat, pokud si pamatuji?“

„Kit. Je to hodný kluk. Roste jako z vody. Rychlé ruce. V mé branži se brzy uplatní.“

„Ty necháváš svoje dítě kapsařit?“

„Tak nějak. Občas podává drobnosti jako třeba klíče. Má vážně hbité ruce. Na všechno. Rozený všestranný talent.“

„Není mu sotva deset?“ zeptal se Magnus.

Johnny pokrčil rameny. „Je hodně vyspělý.“

„To jistě.“

„Sháníš na trhu něco speciálního? Třeba bych ti mohl pomoci.“

Magnus zavřel oči a zvolna počítal do pěti. Pak se, vlastně proti svému přesvědčení, ledabyly zeptal: „Co víš o Karmínové ruce?“

Johnny zakoulel očima. „Kulťáci. Uctívají Ašmodaje.“

Magnusovo srdce jako by sevřel surový spár. „Ašmodaje?“

Johnny na něj pronikavě pohlédl.

„Takové jméno se neslyší každý den,“ dodal Magnus a doufal, že to jako vysvětlení stačilo.

Magnus to jméno slyšel častěji, než mu bylo milé. Čirou – alespoň jak Magnus doufal – náhodou byl Ašmodaj kníže pekel, který zplodil samotného Magnuse.

Opravdu by založil kult jménem svého otce? Nebyli si nijak zvlášť blízcí. Nedokázal si představit, že by něco takového udělal. Dokonce ani v legraci ne.

Bude muset Alekovi říct, že jeho otcem je Ašmodaj? Alek se na Magnusovy démonské rodiče nikdy nezeptal a Magnus se mu nijak netoužil svěřit. Většina čarodějů měla otce nebo matku mezi běžnými démony. Magnus měl tu smůlu, že jeho otec musel být zrovna jeden z devíti knížat pekel.

„Ašmodaje?“ zeptal se Johnnyho znovu. „Jsi si jistý?“

Johnny pokrčil rameny. „Nemyslel jsem si, že je to nějaké zvláštní tajemství. Prostě jsem to takhle někde slyšel.“

Takže by to ani nemusela být pravda. Nemá smysl to Alekovi říkat, napadlo Magnuse, pokud to možná ani není pravda. Tessa se o tom nezmínila a ta by to určitě udělala, kdyby se domnívala, že kult uctívá Magnusova otce.

Magnus poněkud volněji vydechl. Jenže v Johnnyho tváři se rozhostil ten mazaný výraz, který Magnus znal snad až příliš dobře.

„Třeba vím víc,“ pronesl Johnny ledabyle.

Magnus luskl prsty. Z konečků prstů mu vystoupala třpytivá žlutá bublina. Rozpínala se, až je docela pohltila. Vzdálený hluk stínového trhu utichl a oba se ocitli v naprostém tichu.

Magnus si ztěžka povzdychl. Tohle už znal. „Jaká je tvoje cena?“

„Informace bude tvoje za směšně nízkou cenu. Prostě mi budeš do budoucna dlužit drobnou laskavost, kterou si určitě později.“

Johnny mu věnoval povzbudivý široký úsměv. Magnus na něj shlížel s výrazem, který, jak usilovně doufal, vyžadoval aristokratickou nadřazenost.

„Oba víme, kam tyhle nestanovené laskavosti vedou,“ řekl pak. „Kdysi jsem někomu dal blíže neurčený slib pomoci a pak jsem strávil sedm měsíců v zakletí. Prožil jsem je u jedné dryády v akváriu. Ale o tom nechci vůbec mluvit,“ dodal rychle, když viděl, že se Johnny nadechuje. „Takže žádné neurčité laskavosti, které bych měl dlužit do budoucna!“

„Oukej,“ řekl Johnny, „tak co konkrétní laskavost splněná rovnou? Víš o něčem, co by, řekněme, odvrátilo od něčeho pozornost nefilim? Nebo od někoho?“

„Provádíš snad něco, co by nefilim tak docela neschvalovali?“

„Zjevně ano,“ přiznal Johnny, „jen teď možná víc než dřív.“

„Mohu ti opatřit takovou mast,“ řekl Magnus. „Odvrací pozornost od toho, kdo je jí natřený.“

„Mast?“ zopakoval po něm Johnny.

„Ano, je to mast,“ řekl poněkud netrpělivě Magnus.

„A nemáš něco, co by se dalo vypít nebo sníst?“

„Ne,“ prohlásil Magnus. „Je to mast. Ber nebo nech být.“

„Já jenom nesnáším, když jsem umaštěný.“

„No, to je zřejmě ta cena, kterou platíš za svoji věčnou trestnou činnost,“ poznamenal Magnus.

Johnny pokrčil rameny. „Kolik toho můžu dostat?“

„To bude nejspíš záležet na tom, kolik toho víš,“ odpověděl Magnus.

Magnuse překvapilo, že Johnny nevznesl konkrétní požadavek; obvykle se snažil převzít nad vyjednáváním kontrolu. Teď to vypadalo, že se Johnny k tomu materiálu zoufale potřebuje dostat. Proč, do toho Magnusovi nakonec nic nebylo. Vyhýbat se lovcům stínů není trestný čin.

Magnus potkal mnoho lovců stínů, jimž by se radši vyhnul. Všichni nebyli tak okouzující jako Alek.

„Podle mých informací Karmínová ruka nedávno opustila svoje sídlo v Benátkách,“ řekl Magnus. „Máš ponětí, kam se přesunuli?“

„Ne,“ odvětil Johnny. „Ale zato vím, že Karmínová ruka má ve svém sídle v Benátkách tajnou svatyni, kde ukrývají svou posvátnou knihu. Říkají tomu Síň.“ Johnnyho úsměv se roztáhl do šířky a odhalil zuby. „Ke vstupu je potřeba znát tajné heslo. Dostaneš je za deset lahví toho lektvaru.“

„Je to mast.“

„Deset lahví masti.“

„Jednu.“

„Tři.“

„Platí.“ Podali si ruce. To ke zpečetění obchodu stačilo.

„Výborně. Najdeš kamennou kozí hlavu a proneseš slovo ‚Ašmodaj‘.“

Magnus povytáhl obočí. „Heslo ke vstupu do brlohu kultu uctíváčů Ašmodaje je ‚Ašmodaj‘?“

„Nevím, jestli sis toho stačil všimnout,“ pronesl Johnny hloubavě, „ale vyznavači kultů obvykle nepatří k tomu nejbystřejšímu, co svět civilů může nabídnout.“

„Toho jsem si všiml,“ řekl Magnus. „A ještě potřebuji vědět – kdo je tvůj zdroj?“

„Neslíbil jsem, že ti to řeknu!“ vyhrkl Johnny.

„Ale ty mi to řekneš,“ ozval se Magnus, „protože chceš tři džbánky masti a protože jsi nenapravitelně nelojální.“

Johnny zaváhal, ale pouze na okamžik. „Čaroděj, kterému říkají Mori Shu. Je to bývalý člen Karmínové ruky.“

„Co dělá čaroděj v civilském kultu? Měl by nejlíp vědět, že tam pro něj není místo.“

„Kdo ví? Povídá se, že urazil nového vůdce a teď je na útěku a hledá ochranu. Ten ví o Karmínové ruce víc než kdokoli zvenčí. Není to tak dlouho, co se pohyboval v Paříži, ale slyšel jsem, že teď má namířeno do Benátek. Pokud bys mu pomohl zmizet, něco by ses dozvěděl.“

Právě když Karmínová ruka Benátky opouští, Mori Shu tam má namířeno.

„Díky, Johnny. Tu mast ti dám poslat do L. A., hned jak se vrátím z dovolené.“

Žlutá bublina se začala rozpadat na zlatavé vločky vznášející se mihotavě ve vánku. V tu chvíli Johnny popadl Magnuse za rukáv a zasyčel s nečekanou naléhavostí: „Poslední dobou na stínových trzích mizí jedna víla za druhou. Všichni jsou ve střehu. Mezi lidmi se povídá, že za to může Karmínová ruka. Nelíbí se mi představa, že by lidi lovili víly. Zastav je.“ V Johnnyho tváři se objevila směsice vzteku a strachu, výraz, jaký u něj Magnus nikdy neviděl.

Pak se znovu prudce ozvala kakofonie pařížského stínového trhu.

„Tak,“ zamumlal Magnus, „a kde je Alek?“

„To je ten tvůj lovec stínů?“ zeptal se Johnny a drze se zašklebil. Po předchozím výrazu ve tváři nezbyla ani stopa. „Ty opravdu víš, jak vyvolat rozruch na veřejnosti, příteli.“

„My nejsme přátelé, Johnny,“ řekl Magnus jako duchem nepřítomný, zatímco pohledem pátral v davu. Johnny se chraplavě uchechl.

Alek se vynořil zpoza rohu nedalekého stánku jako králík z klobouku. Vypadal, jako by ještě před chvílí válel sudy v blátě.

„Tvůj lovec stínů se ušpinil,“ poznamenal všímavě Johnny.

„On se dá zase do gala,“ odvětil Magnus.

„Určitě je to hotový ideál, ale mám docela náhodou naléhavou schůzku jinde, takže tu podívanou si dopřeju až příště, veliký čaroději.“

Johnny mu ledabyle zasalutoval a zmizel v davu.

Magnus se ho ani nepokoušel zdržet. Daleko větší starosti mu dělal stav jeho přítele. Prohlížel si Aleka od hlavy až k patě, užasle hleděl na bláto nalepené na jeho oblečení i v hojných vrstvách ulpívající v jeho černých vlasech. Alek držel luk těsně u těla a hrudník se mu zprudka zdvíhal a zase klesal.

„Nazdárek, zlato,“ ozval se Magnus. „Něco nového?“

Noční souboj

Pět minut poté, co se od Magnuse vzdálil, Alek přihlížel, jak Magnus strká ruku do klece k jedovatým démonským opicím s ostrými drápy. Pevněji sevřel jílec andělského ostrží, ale držel se zpátky.

Je na stínovém trhu. Tady platí odlišná pravidla. Toho si byl vědom.

Magnus naštěstí jen letmo poplácal jednu tu vrčící kreaturu rukou zdobenou skvostnými prsteny, vycouval ze stánku a zamířil k dalšímu, který byl obležený nasupenými vlkodlaky.

„Zastavte útlak vlkodlaků nemrtvými!“ hlásala tam právě vlkodlačice, která mávala cedulí s heslem JEDNOTA PODSVĚTANŮ. Magnus si od ní vzal leták a oslnil ji svým úsměvem. Magnus takhle na lidi prostě působil. Alek si vybavil pohled, kterým na Magnusovi visel ten upíří obchodník s krví. Než Alek poznal Magnuse, obvykle se po mužích díval jen kradnými, nervózními pohledy; na Jace, na lovce stínů, kteří navštívili Institut, i na civily na rušných newyorských ulicích. Od jisté doby, když byl v místnosti Magnus,

dělalo Alekovi potíže vzít na vědomí kromě něj někoho dalšího. Jestlipak si Magnus dál všímá pohledných mužů nebo půvabných žen? Aleka ostře píchlo v hrudi při pomyslení, kolik lidí by nejspíš potěšilo, kdyby v tomto vztahu selhal.

Alek si stáhl kapuci hlouběji do obličeje a zpovzdálí Magnuse následoval.

Magnus zamířil do lékárny a začal nakupovat byliny. Potom se zastavil na kus řeči s vílím individuem s fialovými vlasy, které žebrale o zlato na krmení pro svého baziliška. Pak přešel k protějšmu stánku, kde strávil snad hodinu handrkováním o něco, co až podezřele připomínalo lidské vlasy.

Alek byl přesvědčen, že Magnus ví, co dělá. Magnus kolem sebe šířil auru sebedůvěry, aniž by se o to musel nějak zvláště snažit. Vždycky působil dojmem, že má situaci pod kontrolou, a to i tehdy, když tomu tak nebylo. To byla jedna z věcí, které na něm Alek nesmírně obdivoval.

Když se Magnus vydal dál, Alek se vplížil do sousední uličky. Teď byl dostatečně daleko, aby nevzbuzoval podezření, a přitom by mu stačilo nanejvýš pět rázných kroků, aby stačil zasáhnout. Nesledoval jen svého přítele, ale každého, kdo se mu ocitl nablízku, ať to byla skupinka dryád, které se pokoušely Magnuse nalákat do svého stanu, nebo vyzábělá mladičká kapsářka s trnovou korunkou na hlavě, která se na Magnuse pověsila s naprosto zřejmým úmyslem.

Když se dívka odhodlala k činu, Alek ji chytil za hbité prsty těsně předtím, než vklouzly do Magnusovy kapsy. Přitočil se k ní a vtáhl ji mezi dva stánky tak rychle, že si toho nikdo ani nestačil všimnout.

Víla se mu snažila vykroutit tak zuřivě, že mu strhla rukavici a spatřila runy. Její původně světlounce zelená plet prudce zešedla.

„*Je suis désolée,*“ zašeptala, a když viděla Alekův nechápavý výraz, dodala: „Omlouvám se. Prosím neubližuj mi. Slibuji, že už to víckrát neudělám.“

Dívka byla tak hubená, že Alek obemkl její zápěstí jen palcem a ukazovákem. U víly se jen zřídka kdy dal na první pohled poznat věk, tahle ale vypadala stejně mladičká, jako byl jeho bratr Max, který byl zabit za války. *Lovci stínů jsou válečníci*, říkával jeho otec. *I když ztrácíme, bojujeme dál.*

Max byl na boj příliš mladý. Ani teď by to ještě neuměl.

Alek si vždycky dělal starosti o svoji sestru a svého *parabátai*, kteří byli oba stejně nezodpovědní a neohrožení zároveň. Vždycky se zoufale snažil je chránit. Nikdy mu nedošlo, že by měl být ve střehu, aby zaštitil i Maxe. Svého malého bratříčka ochránit nezvládl.

Max byl skoro stejně hubený, a vzhlížel k němu přes brejličky právě tak jako teď tahle dívka.

Alek se musel na okamžik soustředit na hluboké dýchání. Odvrátil se. Dívka překvapivě nevyužila příležitosti, aby se mu vykroutila z povoleného sevření. Když se na ni znovu podíval, stále k němu vzhlížela.

„Ehm... lovce stínů...? Jsi v pořádku?“

Alek se otrásl, aby zaplašil stíny minulosti. *Lovci stínů bojují dál*, ozval se mu v mysli otcův hlas.

„Nic mi není,“ odvětil poněkud ochraptěle. „Jak se jmenuješ?“

„Rose,“ odpověděla.

„Máš hlad, Rose?“

Dívce se zachvěl spodní ret. Pokusila se utéct, ale popadl ji za košili. Pleskla ho po paži a užuž to vypadalo, že ho kousne, když si všimla, že v hrsti svírá pár eurobankovek.

Alek jí je podal. „Běž si koupit něco k jídlu.“ Sotva rozevřel dlaň, peníze zmizely. Ani mu nepoděkovala, jen kývla a pelášila pryč. „A přestaň krást!“ křikl za ní.

Tím se vydal ze všech peněz, které si s sebou přivezl. Když vyrážel na cestu z newyorského Institutu jen s lodním pytlem přehozeným přes rameno, matka ho doběhla a peníze mu vtiskla do ruky, přestože se je pokoušel odmítnout.

„Jeď a užij si to,“ řekla mu tehdy.

Aleka napadlo, že na něj ta malá víla možná ušila boudu. Mohla být klidně stovky let stará. Víly byly proslulé tím, s jakou oblibou klamaly smrtelníky. Rozhodl se však věřit, že byla tím, čím se zdála být – vyděšeným hladovým děckem –, a měl tak dobrý pocit, že pomohl. Takže ty peníze nevyhodil jen tak zbůhdarma.

Otec nebyl nadšený, když mu Alek oznámil, že opouští Institut a vyráží na výlet s Magnusem.

„Co ti o nás řekl?“ otázal se Robert Lightwood, zatímco rázoval po Alekově pokoji jako tygr v kleci.

Jeho rodiče bývali kdysi příznivci Valentýna, radikálního lovce stínů, který rozpoutal minulou válku. Alekovi bylo jasné, že kdyby Magnus chtěl, mohl by mu o nich leccos povědět.

„Nic,“ odsekl tehdy Alek zlostně. „On není takový.“

„A co ti řekl o sobě?“ pokračoval Robert ve vyptávání. Když Alek mlčel, Robert dodal: „Taky nic, předpokládám.“

Alek netušil, jak se v tu chvíli tváří, jak vystrašeně může vypadat, ale výraz otcovy tváře náhle zjhl.

„Podívej se, synu, od tohotohle nemůžeš očekávat žádnou budoucnost,“ řekl. „Ne s podsvětanem, ne s mužem. Já... já chápu tvůj pocit, že si nesmíš nic namlouvat, ale někdy je

nejlepší být rozumný a dát se jinou cestou, přestože cítíš... přestože cítíš pokušení. Nechci, abys měl život obtížnější, než už musí být. Jsi tak mladý. Netušíš ještě, jaký je svět doopravdy. Nechci, abys byl nešťastný.“

Alek se na něj upřeně zadíval.

„A co za štěstí mi přinese lhaní? Předtím jsem šťastný nebyl. Teď jsem.“

„Jak bys mohl být?“

„Jsem šťastný, když můžu říkat pravdu,“ prohlásil Alek. „Magnus mě dělá šťastným. A je mi jedno, že to není snadné.“

Tolik lítosti a tolik obav jako v tom okamžiku v otcově tváři dosud nepozoroval. Celý svůj dosavadní život se Alek děsil toho, že jednou něco takového uvidí. Tolik se tomu snažil vyhnout.

„Aleku,“ zašeptal otec, „já nechci, abys jel.“

„Tati,“ prohlásil Alek, „já jedu.“

Jeho vzpomínání přerвала reflexivní reakce. V dálce zahlédl mihnout se Magnusovo červené sametové sportovní sako. Alek se vrátil do přítomnosti a vyrazil směrem, kterým červená skvrna mizela.

Když ji dohnal, uviděl, jak Magnus zabočuje do temné uličky za řadou stánků. Vzápětí se odkudsi z úkrytu vynořila postava v plášti, která se opatrně vydala uličkou za Magnusem.

Alek neměl čas na opatrné sledování; Magnuse už z očí ztratil, a nepotrvá dlouho, ztratí i toho neznámého v plášti. Dal se do běhu. Musel se protlačit mezi upírem a kráskou, kteří tu stáli v objetí, a rozrazit hlouček vlkodlaků hrajících špačka. U vstupu do uličky se přitiskl zády ke zdi. Vykoukl zpoza rohu a uviděl tajemnou postavu zhruba v polovině uličky. Blížila se k Magnusovým nechráněným záďům.

Založil šíp do tětiny luku a vykročil do uličky.

„Nehýbej se,“ ozval se jen tak hlasitě, aby se to doneslo k neznámému. „Pomalů se otoč.“

Postava v plášti ztuhla a pomalu začala rozpažovat, jako by se chystala uposlechnout jeho příkazu. Alek se přisunul blíž a uhnul doleva, aby dřív uviděl neznámému do obličeje. Stačil zahlédnout úzkou bradu – lidský obličej, podle všeho ženský, žluté pleti –, když se k němu postava prudce otočila s roztaženými prsty. Alek zavrával, když proti němu vyšlehl jasný záblesk statické elektřiny, který mu nakrátko zatemnil zrak. Rozeznával jen její stín, nebo spíš temnou skvrnu na pozadí oslnivého světla. Vypustil šíp naslepo v naději, že díky tréninku mu nenadálé napadení nevychýlilo mušku. Šíp vyletěl a byl by se zabodl do cíle, když útočnice jako by se mu přelila mimo dráhu. Jinak než „přelitím“ se to nazvat nedalo. V jednom okamžiku letěl Alekův šíp přímo na ni, v následujícím se její silueta zkroutila, protáhla a neznámá stála u protější zdi uličky.

Vzápětí se její obrys znovu rozmazal a hned nato se zjevila přímo vedle něj. Alek odskočil a jen taktak se vyhnul svištící čepeli meče. Další výpad vykryl lukem. Dřevo s příměsí *adamasu* třesklo o kov a Alek, stále ještě napůl slepý, švihl lukem těsně při zemi, zahákl útočnici kotníky a podtrhl jí nohy. Pak zdvihl luk vysoko do vzduchu a už se chystal udeřit ji zprudka do hlavy, když se mu opět vytratila před očima a tentokrát se znovu objevila u vstupu do uličky.

Prudký poryv větru jí odhrnul kapuci pláště. Ve světle pouliční lampy zahlédl Alek levou polovinu jejího obličeje. Spatřil ženu s hlubokýma hnědýma očima a tenkými rty. Rovné černé vlasy po ramena jí lemovaly tváře a kopírovaly křivku brady. Sečná zbraň, kterou se tak zručně oháněla, byl

korejský *samgakdo* s trojbokou čepelí, jako stvořenou k páchá-ní nenapravitelných škod na lidském těle.

Alek zamžoural. Její tvář vypadala zcela lidsky, ale stejně na ní bylo cosi zvláštního. Byl to ten její výraz; byla v něm podivná prázdnota, jako by stále hleděla kamsi do dálky.

Za ním se ozvalo ostré zaskřípění kovu o cihlu. A to Alek jen na okamžik polevil v pozornosti.

Záhadná žena jeho chvilkové nesoustředěnosti využila. Zatočila mečem nad hlavou a přitom zamumlala pár slov v jazyce, kterému Alek nerozuměl, a namířila na něj meč. Z hrotu ostří vystřelila spirála oranžového světla, a pak Alekovi explodovala půda pod nohama, až ho to málem srazilo k zemi. Alek uskočil stranou, vytáhl z toulce další šíp a založil ho do tětiny. Zamířil do míst, kde stála naposledy, byla však pryč.

Alek s namířeným lukem rychle překonal vstup do uličky a na druhé straně zahlédl svůj cíl, jak se krčí na římse jedné z budov. Vypustil šíp a v tomtéž okamžiku vyrazil. Hnal se z uličky téměř tak rychle, jako letěl jeho vystřelený šíp. Ženina silueta se opět rozplížla a jako šmouha přeskočila na vyšší římsu stejného domu. Šíp třeskl o kámen. Žena v plášti seskočila, elegantně se překulila přes střechu krámků a sotva dopadla, zvedla se a dala se do běhu. Přeskakovala přitom jeden stánek za druhým.

Alek se dal do pronásledování. Sprintoval zadní uličkou za stánky a přeskakoval přitom pytle s odpadky a bedny se zbožím, provazy, kolíky a krabice. Ta žena byla rychlá, jenže zdrojem Alekovy rychlosti byla andělská moc. Získával náskok.

Žena doběhla do slepé uličky na konci tržiště a její obrys se opět rozplynul, jako by chtěla splynout se zemí. Znovu

začala zařikávat démoním jazykem a vzduch před ní se zatetelil a rozvířil. Začaly se objevovat hrubé obrysy portálu.

Alek vytrhl z toulce šíp, sevřel ho mezi prsty a vrhl se k ní. Otočila se proti němu v očekávání útoku. Místo toho jí ostrý hrot šípu proťal plášť a připíchl ji k boční stěně stánku.

„Mám tě.“ Alek bleskově natáhl luk a dalším šípem jí namířil rovnou na srdce.

Žena zavrtěla hlavou. „Neřekla bych.“

Nespouštěl z očí její zbraň. A právě to byla jeho chyba. Z ženiny druhé ruky vystřelil blesk a odhodil Aleka jako hadrovou loutku padající bezmocně kamsi do prázdna. Viděl jen, jak se proti němu řítí zeď, a zkroutil tělo tak, aby narazil nejdřív nohama. Přetočil se dopředu a přistál příkrčným v blátě.

Prudce se zvedl. Zkontroloval luk, který se jako zázrakem nezlomil, a reflexivně znovu zamířil. Ta žena – *čarodějka* – zmizela. Jediné, co po ní zůstalo, byly zbytky zavíracího se a mizejícího portálu. Alek se s namířeným lukem obezřetně rozhlížel. Teprve když si byl skutečně jistý, že unikla, nechal ruku klesnout.

Ta žena byla nejen čarodějka, ale také zkušená bojovnice. Hrozba, kterou bylo třeba brát vážně.

„Magnusi,“ vydechl Alek. Náhle si uvědomil, že nemá sebemenší jistotu, že ta žena pracuje sama. Co když se ho jen snažila odlákat od Magnuse? Vyrázil zpátky do uličky. Razil si cestu úzkým průchodem za stánky a nerozpakoval se odhodit nebo převrátit stranou, co mu přišlo pod nohy. Zakopával o kolíky a za sebou nechával hroutící se stany. Za ním se ozývaly rozvzteklé výkřiky kramářů stínového trhu.

Magnus, Andělu díky, vypadal, že je naprosto v pořádku. Vynořil se na opačném konci uličky, zjevně aniž by si čehokoli

všiml, a zamířil do nenápadného kouta opodál, kde se dal do řeči s civilem pochybného vzhledu v přsiplášti a slunečních brýlích. Jakmile ten muž spatřil Aleka, trhl sebou a dal se na útěk. Alek chápal, že podsvěťané a lovci stínů spolu ne vždy tak úplně vycházejí, chování stínového trhu si však už začínal brát osobně.

Magnus se na Aleka zářivě usmál a zamával mu. Alek cítil, že mu tvrdý výraz ve tváři povoluje. Dělal si zbytečně velké starosti. Jenže ono bylo starostí pořád dost. Démoní útoky. Snaha ochraňovat před démoními útoky lidi, které miloval. Cizinci pokoušející se navázat s ním hovor. Někdy jako by ho všechny ty úvahy tížily na bedrech jako neviditelné břímě, které Alek stěží unesl, jež však nebylo možné odložit.

Magnus stál a s nataženou rukou čekal, až k němu Alek dojde. Prsteny s drahokamy zářily a Magnus na okamžik vypadal divoce a cize, pak se však laskavě usmál. Aleka zaplavila vlna náklonnosti a pocitu prostého štěstí z toho, že si zaslouží Magnusovy city.

„Nazdárek, zlato,“ ozval se Magnus, a to, že myslí jeho, připadalo Alekovi jako malý zázrak. „Něco nového?“

„No,“ řekl Alek, „někdo tě sledoval. Čarodějka. Zahnal jsem ji. Čarodějka překvapivě dobře vybavená k boji.“

„Někdo z Karmínové ruky?“ otázal se Magnus.

„Tím si nejsem jistý,“ odpověděl Alek. „Neposlali by víc než jednoho útočníka, kdyby měli k dispozici celý kult?“

Magnus se zamyslel. „Nejspíš ano.“

„Našel jsi, cos hledal?“

„Svým způsobem.“ Magnus se do Aleka zavěsil, aniž by si dělal starosti s blátem na Alekově oblečení, a odváděl ho pryč. „Doma ti všechno povím dopodrobna, ale to podstatné je, že odjíždíme do Benátek.“

„Tak nějak jsem doufal,“ namítl Alek, „že bychom si mohli odpočinout. A do Benátek odjet zítra.“

„Ano, ano,“ přisvědčil Magnus. „Vyspíme se a mně pak bude celou věčnost trvat balení, takže vyrazíme zítra večer a do rána tam budeme.“

„Magnusi,“ zasmál se Alek. „Je to nějaká nebezpečná mise, nebo jsme pořád ještě na dovolené?“

„No, tak trochu doufám v obojí,“ odvětil Magnus. „Benátky jsou v tuhle roční dobu obzvlášť překrásné. Ale co to říkám? Benátky jsou obzvlášť překrásné v kteroukoli roční dobu.“

„Magnusi,“ opakoval Alek. „Odjíždíme večer a dostaneme se tam ráno? My nepoužijeme portál?“

„Ne,“ řekl Magnus. „Karmínová ruka podle Tessy využívání portálu sleduje. Budeme se muset protloukat jako civilové. Pojedeme tím nejelegantnějším a nejluxusnějším vlakem, který je pro romantický noční průjezd Alpami k dispozici. Vidíš, jaké oběti jsem ochoten přinášet v zájmu bezpečnosti?“

„Lovci stínů by k přesunům prostě použili stálé portály v Idrisu,“ namítl Alek.

„Lovci stínů musí myslet na to, že budou muset vyúčtovat svoje cestovní náklady Spolku. Já ne. Připrav se. Žádná mise není tak nebezpečná, aby si nezasloužila splnit *stylově*.“

Orient expres

Prospali se a Magnusovi pak zabralo balení téměř celý den.

Magnus nechal pro Aleka dopravit nějaké další oblečení z jednoho ze svých oblíbených butiků „pro neočekávané případy“. Alek protestoval, že nechce nic příliš nápadného, ale nedokázal Magnusovi zabránit v objednání několika elegantních svetrů bez děr a smokingu, o němž Magnus Alekovi tvrdil, že pro něj bude absolutně nepostradatelný. Snídani si objednali z pekárny dole v ulici, oběd z lahůdkářství na opačném konci téže ulice.

Nakonec si vzali sice neromantické, nicméně praktické taxi na nádraží Gare de l'Est, kde byl Magnusovi dopřán rozkošný pohled na Alekův úžas, když u nástupiště s táhlým, hlasitým zasyčením zastavily luxusní modrobílé vagóny Orient expresu. Několik olivřejoyaných mužů i žen se vyhrnulo ven a začalo pomáhat čekajícím cestujícím s jejich zavazadly.

Alek si pohrával s výsuvnou rukojetí pojízdného kufru, do něhož ho Magnus přinutil naskládat si věci. Tak dlouho byl nucen přihlížet, jak Alek cpe do beztvareho lodního pytle

zmuchlané prádlo, až to nervově nevydržel, přivolal několik elegantních zavazadel ze své vlastní sladěné purpurové soupravy a stál nad Alekem jako dráb, dokud si pečlivě nezabalil ty nejelegantnější a nejvhodnější outfity.

Teď Alek postavil vlastní zavazadlo na zem a přistoupil k Magnusovi. Nahrabil ramena a připravoval se zvednout Magnusův největší kufr na schůdky vagónu.

„Ne, ne,“ zarazil ho Magnus. Položil dlaň nad největší zavazadlo a rozhlédl se kolem s výrazem zdvořilé nejistoty. Netrvalo dlouho, objevil se jeden z elegantně oblečených nosičů, natáhl k Magnusovi ruku pro jízdenky a o zavazadla se postaral. Magnus si připadal poněkud provinile, když mladý muž při vzpírání zavazadel na schůdky překvapeně hekal, ale velkorysé spropitné zmůže víc než dost.

Konečně kráčeli v doprovodu personálu spacím vozem, kde luxus vyzařoval i z toho nejmenšího detailu. Nadýchané koberce, stěny obložené mahagonem a zdobná zábradlí a madla Magnusovi připomněly roky, které strávil se svou upíří milenkou Camille Belcourtovou.

Camille. Když jejich vztah končil, Orient expres ještě ani nejezdil. Nyní je to turistická atrakce – stále luxusní, stále pohodlný, ale rozpačitě odkazuje na dobu, která dnes téměř všem živým připadá jako nesmírně vzdálený dávnověk.

Magnus se přiměl navrátit se do přítomnosti. Pro Aleka Orient expres neznamenal ani nostalgický návrat do minulosti, ani vzdálenou milou vzpomínku, ale dobrodružství přítomného okamžiku, dobrodružství pokrmů servírovaných uprostřed hradeb zasněžených hor, dobrodružství nocování v pohodlné posteli za rytmického, pravidelného dunění vlaku po kolejích.

Došli k přidělenému kupé v rohu téměř na konci spacího vozu. Magnus, věrný svému slovu, sáhl po nejelegantnější

možnosti, jaká se naskýtala, prostorném apartmá s obývacím pokojem vpředu a ložnicí vzadu. Mezi těmito dvěma místnostmi byla malá koupelna se sprchovým koutem oddělená prosklenými stěnami. Obložení z lakovaného růžového dřeva a turecké motivy propůjčovaly celému apartmá dekadentní nádech. Magnus byl mimořádně spokojen.

„Naše luxusní apartmá jsou všechna zařizena ve stylu velkoměst nacházejících se na naší trase,“ informoval je steward, který stále ještě zápasil s Magnusovými zavazadly. „Toto je Istanbul.“

Magnus mu dal velkorysé spopitné, jaké si za svoji námahu zasloužil, zavřel za ním dveře a otočil se na Aleka, právě když sebou vlak trhl a dal se s nimi do pohybu. „Co na to říkáš?“

Alek se usmíval. „Proč Istanbul?“

„Pařížské nebo benátské apartmá mi připadalo jako nesmysl. Paříže jsme si užili ažaž, a zrovna tak si užijeme Benátek. Takže Istanbul.“

Usadili se na pohovce v obývacím pokoji a sledovali scenerii ubíhající za oknem. Vlak nabíral rychlost. Během několika minut opustil nádraží a vyklouzl ven z Paříže. Městská zástavba ustupovala obytným čtvrtím a zanedlouho už uháněli francouzskou venkovskou krajinou zelených kopečků a hebkých polí vadnoucí levandule.

„To je...“ Alek ukazoval kolem sebe. „To je...“ Zamžikal, neschopen slova.

„Není to báječné? Tak se pojďme převléknout a navečeříme se. Můžeme také prozkoumat zbytek vlaku.“

„Ano,“ řekl Alek, který stále ještě překvapením nenacházel slova. „Večeře. Ano. Dobře. Co si mám v takovémhle vlaku obléct k večeři?“ Naklonil se nad kufrem s oblečením, když Magnus začal vybalovat. „Projde mi slušné sako a džíny?“

„Aleku,“ napomenul jej Magnus. „Tohle je Orient expres. Chodí se tu ve smokingu.“

Pokud šlo o smokingy, stal se Magnus za ta dlouhá desetiletí puristou. Trendy přicházejí a odcházejí. Pravdou bylo, že miloval zářivé barvy a okázalost. Smokingy, které vzal pro sebe i pro Aleka, však byly černé se špičatými grogrénovými klopami a zapínáním na dva knoflíky.

I motýlky měli černé. Uvazování motýlka bylo pro Aleka španělskou vesnicí. „Kam bych tak asi předtím měl nosit motýlka?“ zeptal se. Magnus to uznal a motýlka Alekovi uvázal bez dobírání, které, jak oba věděli, si Alek do jisté míry zasloužil.

Desítky let zkušeností Magnuse naučily, že ve smokingu vypadá dobře každý muž. A pokud už jste velmi atraktivní muž jako Alek, budete ve smokingu vypadat velice, velice dobře. Magnus si dopřál kratičké zasnění, když se na okamžik zahleděl na Aleka, jak v motýlku zápasí s knoflíčky u košile. Alek na sobě ucítil pohled, a když si uvědomil, že se Magnus dívá, neubráníl se chabému, plachému úsměvu.

Alek samozřejmě nevlastnil žádné manžetové knoflíčky. Magnus měl spoustu nápadů ohledně toho, jaké manžetové knoflíčky Alekovi koupit v budoucnu, ale teď narychlo našel svoje vlastní s motivem luku a šípu a s obřadným gestem je Alekovi předal.

„A co ty?“ zeptal se Alek, zatímco si upravoval manžety.

Magnus se znovu ponořil do kufru a vytáhl dva obrovské, pravidelně broušené ametysty zasazené do zlata. Alek se zasmál.

Vyšli z kupé a už se chystali zařadit se do zástupu civilů, kteří zjevně stejně jako oni měli namířeno do restauračního vozu, když kolem nich proplula vyparáděná nymfa

směrem do zadní části vlaku. Za okamžik se kolem Aleka protlačila nevelká skupinka zjevně opilých elfů. Mířila stejným směrem.

Alek poklepal Magnusovi na rameno. „Kam myslíš, že všichni ti podsvětani jdou?“

Magnus se ohlédl právě včas, aby si všiml dvou vlkodlaků přecházejících do vedlejšího vagónu. Když otevřeli dveře, dolehl odtamtud hlasitý zpěv. Magnus měl sice hlad, ale to mohlo počkat. „To vypadá na večírek. Nechme se vést zpěvem sirén.“

Následovali podsvětani a nahlédli za nimi do zadního baru v posledním vagónu, kde to skutečně vypadalo, jako by tu byl večírek v plném proudu. Prostředí Magnusovi připomnělo ilegální bar, jaký vlastnil za časů prohibice. Podél pravé strany se táhl vysoký barový pult, na opačné straně byly rozmístěny sektorové pohovky potažené fialovým plyšem. Uprostřed vagónu hrál na piano chlapík šviháckého vzezření s bradkou a kozíma nohama. Na pianu se rozvalovala siréna v šatech z vířící vodní tříště a bavila obecenstvo.

V koutě se krčila skupinka skřítků. Jeden z nich drnkal na podivně zakřivený nástroj připomínající loutnu vyřezanou z kusu větve. U okna pokuřovali z dýmek dva púkové a obdivovali krajinu. Čaroděj s nachovou pokožkou hrál kostky s několika gobliny. Nad barem visela cedule s nápisem ZÁKAZ KOUSÁNÍ. ZÁKAZ RVAČEK. ZÁKAZ MAGIE.

Ve vagónu panovala rozjařená, uvolněná atmosféra. Navzdory značnému počtu podsvětanů to vypadalo, že se všichni navzájem znají.

„Kam máte namířeno?“ zeptal se Magnus jednoho z goblinů.

„Do Benátek!“ odpověděl goblin. Z nejrůznějších koutů vagónu zaznělo sborové zvolání ostatních goblinů: „Do Be-

nátek!“ Oslovený pozdvihl pohár, v němž to znepokojivě syčelo a pěnilo. „Na večírek!“

„Na jaký večírek?“ otázal se Magnus, když vtom goblin zaregistroval Aleka za jeho zády.

„Ne, ne,“ vyhrkl goblin. „Žádný večírek. Je mi už sedm set roků. Začíná se mi to všechno plést.“

Alek opětoval goblinův upřený pohled. „Možná bychom se měli přesunout do restaurace,“ pošeptal pak Magnusovi nenápadně do ucha.

Magnus pocítil podivnou směsici úlevy, rozpaků, podrážděnosti i vděku. „Řekl bych, že je to vynikající nápad.“

Jakmile je od barového vozu bezpečně dělily zavřené dveře, Alek se zeptal: „Vždycky jezdí vlakem taková spousta podsvěťanů?“

„Obvykle ne,“ odvětil Magnus. „Pokud tedy zrovna všichni nejedou na nějaký podsvěťanský megavečírek do Benátek, o kterém nikoho ani nenapadlo mi říct.“

Alek mlčel. Ani on, ani Magnus se nezmínili o tom, že nebýt Aleka, byl by teď Magnus na cestě na zmiňovaný večírek. Magnus by Alekovi nejraději řekl, že mu na nějakém večírku vůbec nezáleží, že je šťastnější, když s ním může jít na večeři, protože důležitý je pro něj Alek a ne nějaká párty.

Než došli do restauračního vozu, prošli dvěma salónními vagóny. Jeden se specializoval na podávání sektu, druhý na vyhlídkové zážitky. U vchodu do restauračního vozu je uvítala hosteska, která je uvedla do rohového boxu lemovaného elegantními zástěnami. Nevelký mosazný lustr zaléval stůl pod sebou měkkou žlutou září odrážející se v takovém množství nejružnějších vidliček, lžiček a nožů, až to vzbuzovalo rozpaky.

Magnus objednal láhev barola, a zatímco obdivovali scenerii ubíhající za oknem, jemně kolébal sklenkou s vínem.

K večeři byl humr Noirmoutier pečený v troubě, pokapaný máslem a citronovou šťávou, a k němu jako příloha ták brambor obložených kaviárem.

Alek si kaviár prohlížel s patrnou nedůvěrou. Vzápětí se za to zastyděl a rozpačitě se na Magnuse podíval. „Prostě jsem si vždycky myslel, že to lidé jedí jen proto, že je to drahé.“

„Ne,“ odvětil Magnus, „jedí to, protože je to drahé a lahodné. Není to ale tak jednoduché. Musíš ho vychutnávat pomalu a skutečně vnímat tu jemnost a spletnost.“ Vzal kousek brambory, polil jej kyselou smetanou, přidal štědrou hrudku kaviáru a vložil si jej do úst. Žvýkal pomalu a soustředěně se zavřenýma očima.

Když oči opět otevřel, Alek ho upřeně sledoval a hloubavě přikyvoval. Vzápětí už se neudržel a rozřehtal se.

„To není k smíchu,“ prohlásil Magnus. „Tumáš, taky ti připravím sousto.“ Ochutil další brambor a podal ho na vidličce Alekovi do úst.

Alek napodoboval Magnusovu mimiku, přehnaně žvýkal a koulel přitom očima za zavřenými víčky v předstírané extázi. Magnus v tichosti vyčkával.

Konečně Alek polkl a otevřel oči. „Ale je to opravdu docela dobré.“

„Vidíš?“

„To koulení očima musím provozovat při každém soustu?“

„Je to s tím lepší. Moment – podívej.“

Když vlak projel zákrutem trati a ocitl se v typické francouzské venkovské krajině, Alek se zmohl jen na pochvalné, užaslé „och“. Hustý, temně zelený les lemoval jezera průzračná jako zrcadlo a na krajinu z dálky dohlížely bělostné zasněžené horské vrcholy. Před nimi se z nápadně pravidelné sítě svěžích vinic jako lodní příď zvedalo skalnaté předhůří.

Magnus se zadíval do krajiny, pak Alekovi do tváře a znovu do kraje. Pozorovat to s ním bylo jako vidět svět nově stvořený. Magnus neviděl Morvanskou vysočinu poprvé, ale po bůhvíjaké době i on pocítil úžas.

„Někde tady,“ ozval se Alek, „překročíme hranice Idrisu a celý vlak se v mžiku přenese z jedné hranice na druhou. Jsem zvědav, jestli to poznáme.“

Z jeho hlasu zazněl náznak stesku, ačkoli Alek v Idrisu žil jen jako úplně malé dítě. Díky Idrisu měli nefilim vždycky kam se uchýlit, ať se dělo cokoli. Měli svoji zemi kouzelných lesů a zvlněných polí a v jejím středu město zářících skleněných věží. Zemi darovanou jim Andělem. Magnus byl mužem bez vlasti a nepamatoval si, že by to někdy bylo jinak. Bylo zvláštní pozorovat, jak se střelka kompasu Alekovy duše s jistotou stáčí a ukazuje k domovu. Kompas Magnusovy duše se v něm točil nazdařbůh a on už si na to dávno zvykl.

Jejich ruce se jakoby samovolně propletly. Zadívali se na příval těžkých mračen valící se od východu a Magnusovy prsty obemkly Alekovy.

Magnus ukázal na jeden shluk bouřkových mračen. „Tamten dlouhý vypadá jako had, který se stočil do uzlu. A tamten jako croissant, co jsem měl dnes ráno. A tenhle... lama, ne? Nebo snad můj taťka? Nashle, tati! Doufám, že se hned tak brzy neuvidíme!“ A sarkasticky poslal vzdušný polibek.

„Není to stejné jako s těmi hvězdami?“ otázal se Alek. „Je romantické pojmenovávat věci, které vidíš na obloze?“

Magnus mlčel.

„Můžeš o něm mluvit, jestli chceš.“ řekl Alek.

„O mém otci démonovi, nebo o otčímovi, co se mě pokusil zabít?“ zeptal se Magnus.

„O obou.“

„Nerad bych odváděl naši pozornost od humra,“ prohlásil Magnus. „Snažím se nemyslet ani na jednoho z nich.“ O svém otci se zmiňoval pouze zřídka, ale po informacích od Johnnyho Rooka nešel Magnusovi z hlavy. Neustále zvažoval, co by jeho otci démonovi mohlo přinášet uctívání Karmínovou rukou.

„Já jsem na svého tátu myslel včera,“ přiznal váhavě Alek. „Říkal mi, že bych měl zůstat v New Yorku a předstírat, že jsem hetero. Nebo to tak alespoň vyznělo.“

Magnus si vybavil jednu dlouhou, chladnou noc, kdy musel stanout mezi smečkou vyděšených vlkodlaků a skupinou lovců stínů, mezi nimiž byli i Alekovi rodiče. Ve světě bylo tolik nenávisti a strachu, dokonce i mezi těmi, kdo byli vyvoleni Andělem. Pohlédl Alekovi do tváře a spatřil tam pochyby a strach, které tam zasel Alekův otec.

„Moc o svých rodičích nemluvíš,“ poznamenal Magnus.

Alek zaváhal. „Nerad bych, aby sis o mém tátovi myslel něco špatného. Já vím, že v minulosti prováděl věci... že se podílel na něčem, nač není zrovna pyšný.“

„Já sám jsem dělal věci, na které nejsem pyšný,“ zamumlal Magnus. Nedůvěřoval si natolik, aby dokázal říct víc. Popravdě řečeno neměl Magnus Roberta Lightwooda nijak v lásce. Nikdy. V jakémkoli jiném vesmíru by nepovažoval za možné, že by se to někdy mohlo změnit.

Jenže v tomto vesmíru oba milovali Aleka. Někdy láska proti vši pravděpodobnosti zabírá i tam, kde neplatí žádná jiná síla z tohoto světa. Bez lásky se zázrak nestane.

Magnus si zdvihl Alekovu ruku ke rtům a políbil ji.

Robert nemůže být úplné monstrum. Vychoval přece tohoto muže jako svého syna.

Večeři dojedli v družném mlčení. Od jídla se odtrhovali, jen aby se kochali planoucím západem slunce nad vzdálenými vrcholky hor. Tmavnoucí oblohu prozářila první hvězda.

Pak se dostavil stevard s dotazem, zda si přejí dezert nebo snad digestiv.

Magnus už se chtěl muže zeptat, co mají na výběr, když vtom se Alek na stevarda zářivě usmál a v očích mu zablesklo.

„Myslím,“ ozval se, „že na nás v kupé bude čekat šampaňské. Nepletu se, Magnusi?“

Magnus ztuhl s pootevřenými ústy. Aleka dosud znal buďto jako sebevědomého lovce stínů, nebo jako plachého, nejistého přítele. Alek s vyzývavou jiskrou v oku ho znejistěl.

Alek vstal a podal Magnusovi ruku, aby ho zvedl z křesla. Letmo Magnuse políbil na tvář a nechal si jeho ruku v dlani.

Steward jen s mírným chápavým úsměvem zlehka zdvořile přikývl. „Samozřejmě. Pak tedy *bonne nuit*, pánové.“

Jakmile vstoupili do kupé, shodil Alek sako a zamířil k posteli. Magnus ucítil, jak se mu vzrušením zatřepotalo srdce v hrudi. Jen máloco mu připadalo víc sexy než muž ve smokingové košili, a Alek se v ní vyjímal mimořádně skvěle.

V duchu poděkoval andělu Razielovi za všechno to posilování, které musí lovci stínů podstupovat, a vykouzlil na stolek vychlazenou láhev Pol Roger. Pozdvihl dvě sklenky a s úsměvem přihlížel, jak se samy plní, i když se zátka v láhvi ani nehnula, zatímco hladina klesala. Následoval Aleka na postel a podal mu sklenku. Alek ji přijal.

„Na to, abychom byli spolu,“ pronesl Magnus přípitek. „Kdekoli budeme chtít.“

„Líbí se mi být s tebou,“ řekl Alek. „Kdekoli chceme.“

„*Santé*,“ řekl Magnus. Přitukli si, a když upíjeli, Alek Magnuse sledoval přes okraj sklenky stále s tím leskem

v očích. Magnus tomu Alekovu pohledu nedokázal vzdorovat o nic víc, než by zvládl odolávat uličnictví, dobrodružství nebo elegantně stríženému kabátu. Předklonil se a přitiskl ústa na Alekovy plné, hebké rty. Celým Magnusovým tělem projel prudký záchvěv. Když přešel špičkou jazyka po Alekově spodním rtu, ucítil svěží chuť nakyslého vína. Alek se zprudka nadechl a pootevřel ústa, jako by Magnusovi nabízel jejich prozkoumání. Ovinul paži kolem Magnusovy šíje, aniž by z ruky pustil sklenku, a přitiskl se k němu tak, že tuhé záhyby košilí o sebe začaly dřít.

V kupé to zajiskřilo modravým světlem a skleničky na šampaňské byly najednou na nočním stolku vedle postele. „Jo, Andělu ďík,“ řekl Alek a přitáhl si Magnuse na sebe.

Bylo to jako rozkoš sama. Alekovy štíhlé paže se kolem Magnuse ovinuly, jeho polibky byly pevné a hluboké, až Magnus pod jejich účinkem ztrácel vládu sám nad sebou. Alekovo silné tělo drželo Magnusovu váhu bez sebemenší námahy.

Magnus se uvolnil a poddal se dlouhému, pomalému líbání. Slast ještě podtrhovalo, když ve vlasech ucítil Alekovy ruce. Stále se ještě líbali, když byl hladký pohyb vlaku narušen prudkým, tvrdým trhnutím vagónu. Magnus se překulil na záda. Sklenky sletěly z nočního stolku na postel a oba je pokropily perlivým vínem. Magnus se rozhlédl a spatřil, jak si Alek vytírá sekt z očí.

„Opatrně,“ řekl Alek, uchopil Magnuse za paže a zvedl ho z postele.

Teprve když si Magnus uvědomil, že povlečení je úplně promočené, zjistil, že dopadl zády na sklenku a rozmáčkl ji. Až pak mu došlo, že má Alek starost, jestli se nepořezal. Znejistěl. Z míry ho víc vyváděla ta starost než nějaké střepy.

„Měl bych zavolat, aby nám vyměnili povlečení,“ řekl Magnus. „Mohli bychom zatím počkat ve vyhlídkovém voze?“

„Mně je to jedno,“ řekl Alek nezvykle prudce. Vzápětí se zklidnil. „Tedy... ano. To by bylo fajn. Skvěle.“

Magnus zhodnotil situaci a usoudil – jako už tolikrát předtím –, že řešením bude magie. Mávl prsty a postel se sama převlékla. Povlečení se zatřepotalo ve vzduchu uprostřed záplavy modrých jisker a vzápětí se ocitlo na místě. Bělostná postel byla opět bez poskvrnky.

Aleka zaskočilo, když deky a polštáře náhle začaly vířit vzduchem, a Magnus využil příležitosti, aby shodil sako a rozvázal si motýlka. Pak přistoupil k Alekovi a zašeptal: „Myslím, že nám může být lépe než fajn.“

Políbili se. Magnus, místo aby Aleka vedl k posteli, zatáhl svého přítele za poutka kalhot ke sprše. Alek nedokázal potlačit překvapený výraz, ale poslušně Magnuse následoval.

„Máš košili od šampaňského,“ vysvětlil mu Magnus.

Alek sjel pohledem k Magnusově náprsence. Zmáčená košile byla úplně průsvitná. Alek se slabě začervenal a zamumlal: „Ty taky.“

Magnus se usmál a přitiskl své rty na Alekova ústa. „Bod pro tebe.“

Učinil nepatrné gesto a ze sprchy vytryskla horká voda. Oba byli v mžiku promočení na kůži. Magnus pod tenkou mokrou látkou Alekovy košile rozeznával tmavé kontury run zvýrazňované stříbřitým mihotáním světla a vody. Magnus zvedl k Alekovi ruce a stáhl mu přes hlavu košili i nártelník. Proud vody zajiskřily na Alekově holé hrudi, kde kopírovaly kontury vyrýsovaných svalů.

Magnus si Aleka přitáhl blíž k sobě, a zatímco si volnou rukou rozepínal košili, políbil ho. Tenká a úplně promočená

látka nepředstavovala prakticky žádnou překážku, takže dokonale vnímal Alekovy silné ruce na svých zádech. Magnus sklonil hlavu a přejel rty po mokré linii Alekova krku k jeho nahému rameni.

Alek se zachvěl a přitiskl Magnuse zády na skleněnou stěnu. Svlékání košile tím Magnusovi příliš neulehčil.

Alek líbal tak, že utlumil i Magnusovo zasténání. Jejich ústa se propojila právě tak jako jejich mokré ruce. Když se Magnus pokusil zkoncentrovat, všiml si i přes sprchu podivného třpytu ve vzduchu pod stropem.

Uvědomil si, jak Alek ztuhl, když zaregistroval náhlou změnu napětí Magnusova těla. Alek pohlédl směrem, kterým už se díval Magnus. Skrz oblaka páry je probodávala dvojice zlověstně žhnoucích očí.

„Teď ne,“ zašeptal Alek k Magnusovým ústům. „To si děláte *legraci*.“

Magnus k Alekovým rtům šeptem vyslovil kouzlo. Ze sprchy vytryskla pára a zahalila ten oblak zla pod stropem. Z oparu se vynořil obrys monstra připomínajícího ze všeho nejvíc gigantickou stonožku. Démon drevak vyrazil do útoku.

Magnus ostře vyštěkl několik slov v démonském jazyce chthonštině. Stěny sprchy se okamžitě ožínily a zmrzly. Přesně v okamžiku, kdy démon drevak vypustil jejich směrem proud žíravé kyseliny.

Alek strhl Magnuse k zemi a vyrazil ze sprchy. Uklouzl po mokré podlaze a narazil do dřevěných dveří skříně na protější straně. Neohrabaně se jich zachytil a násilím je vypáčil.

Důvod Magnus pochopil až v okamžiku, kdy uviděl Aleka vstávat s andělským ostrím v ruce. „*Muriel*.“

Než mohl drevak znovu zaútočit, Alek vyskočil ke stropu a rozmáchl se andělským ostrím k mohutnému seku shora.

Dva kusy démona dopadly s plesknutím na podlahu za ním a rozplynuly se.

„Anděl Muriel,“ poznamenal Magnus. „Nezvyklé jméno. Spíš si pod ním umím představit zakyslou učitelku piána.“ Gestem naznačil zdvižené andělské ostří a zaintonoval: „*Má pratetička Muriel.*“

Alek se otočil zpátky k Magnusovi, bez košile, v mokřích kalhotách, ozářen svitem hvězd a odleskem svého andělského ostří. Magnus na chvíli z pouhé fyzické přitažlivosti ztratil řeč. „Ten drevak nebude sám,“ ozval se Alek.

„Tihle démoni,“ pronesl hořce Magnus. „Ti tedy umí vylepšit atmosféru.“

Okno jejich kupé se s třeskotem vyvalilo dovnitř a zasyvalo místnost střepy a smetím. Magnus v oblaku prachu na okamžik ztratil Aleka z očí. Udělal krok vpřed a ocitl se na proti stvůře s dlouhým černým tělem, tenkýma nohama a vypouklou hlavou protaženou v dlouhý čumák. Doskočila před něj a se zasyčením odhalila řady ostrých, pilovitých zubů.

Magnus učinil rozmáchlé gesto a kaluž vody na podlaže se vzedmula a zahalila démona velikou průsvitnou bublinou. Jak se koule otáčela vzhůru nohama, démon ztratil orientaci. Pak Magnus učinil pohyb, jako by odpaloval baseballovou pálkou, a vymrštil vodní kouli oknem ven.

Do akce okamžitě nastoupil další démon. Tahle hmyzí nestvůra se ho pokusila napadnout z boku a chňapajícími čelistmi se jí málem podařilo urvat mu kus nohy. Magnus zavrával zpátky k posteli. Při ústupu však stačil lusknout prsty, takže se prudce otevřely dveře skříně a zasáhly obřího brouka uprostřed pohybu.

Překážka démona sotva zpomalila. Zasyčel a jediným drtivým zakousnutím rozlomil dveře na kusy. Právě když se

chystal ke skoku, pronikl mezi dvěma shluky jeho očí ostrý bělostný záblesk Alekova andělského ostří a rozťal mu kupolovitou hlavu vedví.

Alek vytáhl ostří z démonova těla a prohlásil: „Bude nejlepší se přestěhovat.“

Hrábl po luku, pokynul Magnusovi, aby ho následoval, a společně opustili spoušť v kupé. Spací vůz působil naprosto pokojným dojmem. Po tom chaosu, v němž se nacházeli ještě před okamžikem, bylo mírumilovné ticho chodby až podivné. Všude panoval klid. Ticho rušil jen rytmický klapot kolejí a jemná klasická hudba linoucí se ze skrytých reproduktorů ve stropě. Měkká žlutá světla vrhala laskavé stíny v rytmu waltzu, podivuhodně sladěném s tempem vlaku.

Alek se otáčel ze strany na stranu s namířeným lukem v očekávání dalšího útoku. Zlověstné ticho vydrželo ještě pár sekund, a pak to zaslechl. Slabé ťukání, zprvu sotva znatelné, jako lehký deštík bubnující na střeše. Vzápětí zvuk zesílil a přidal se k němu rachot a dusot, jejichž frekvence i hlasitost narůstaly.

Jak hluk neustále sílil, Alek namířil luk vzhůru. Znělo to jako cvakání stovek nehtů nebo drápů o kov. Jako by vlak projížděl nějakou bouří. „Jsou všude kolem. Mizíme do vedlejšího vagónu. Bleskem.“ Magnus zamířil k nedalekým dveřím, ale Alek ho ostře okřikl: „Ty vedou do dalších spacích vozů. Tam jsou civilové.“

Magnus změnil směr a rozběhl se ke vzdálenějším dveřím s Alekem v těsném závěsu. Postupovali chodbou vedoucí k poslednímu vozu s barem plným podsvětlanů. Proti nim se chodbou potácela mladá vlkodlačice v šatech pošítych korálky. Když je spatřila, strnula na místě.

Pět obrovitých démonů raumů se vevalilo dovnitř okny po obou stranách. Vlkodlačice zaječela. Alek se k ní vrhl, zašti-

til ji vlastním tělem a probodl démona, který se je chystal rozdrtit. Oba je ovinula chapadla dalšího z démonů. Alek se převálil s vlkodlačicí v náručí a andělským ostrím chapadla přetl.

Jeden ze zbylých raumů se zvolna sunul za hlukem ozývajícím se z baru. Magnus vyslal jeho směrem záblesk spalujícího světla.

„Není to démon?“ uslyšel kohosi zaječet. „Kdo je pozval?“

„Neumíš číst, démone?“ ozval se jiný hlas.

„Všichni v pořádku?“ zavolal Magnus. Démon využil jeho chvilkové nepozornosti a vrhl se po něm.

Před Magnusem se vztyčila noční můra z chapadel a zubů; vzápětí se démon rozprskl a zbyl po něm jen šíp, který mu ještě před zlomkem sekundy trčel ze zad. Magnus zamžoural oparem a záblesky na Aleka přihrčeného na podlaže s lukem v obou rukách.

Vlkodlačice k Alekovi vzhlížela s výrazem posvátné bázně. Na Alekově holé kůži pokreslené runami se matně leskla směsice potu a tmavého prachu ze zmasakrovaných démonů.

„Vidím, že jsem se v lovcích stínů spletla. Od teď mě můžeš pro svůj boj s démony požádat o cokoli,“ prohlásila přesvědčeně. „Udělám to.“

Alek k ní natočil hlavu. „Cokoli?“

„Ochotně,“ odvětila dívka.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se jí Alek.

„Juliette.“

„Jsi z Paříže?“ ptal se Alek dál. „Chodíš na pařížský stínový trh? Znáš vílí děcko Rose?“

„Ano,“ odpověděla vlkodlačice. „Znám. Vážně je to děcko? Myslela jsem si, že je to jen vílí klam.“

„Až ji příště potkáš,“ řekl Alek, „mohla bys ji nakrmit?“

Vlkodlačice zamžikala a její výraz zjhl. „Ano,“ řekla pak. „To určitě můžu.“

„Co se to tam děje?“ zeptal se goblin, s nímž už jednou mluvili. Právě se vypotácel z baru do chodby. Vzápětí vyvalil oči. „Je tu všude sajrajt po démonech a spousta kůže lovce stínů!“ křikl přes rameno.

Alek se zvedl na nohy a zamířil k Magnusovi. Ten luskl prsty a v ruce se mu objevil Alekův stále ještě mokrý nátělník. Alek po něm se zjevnou úlevou hrábl. Magnus i vlkodlačice poněkud posmutněle přihlíželi, jak si ho obléká.

Jakmile měl nátělník na sobě, vzal Alek Magnuse za ruku. „Drž se u...“

Zbytek už Magnus neslyšel. Než stihl vykřiknout, ovinulo se mu cosi kolem pasu, s trhnutím jej to zvedlo z podlahy a vyrvalo z Alekova sevření. Svíravá bolest ho ochromila a připravila o dech. Zaslechl hluk tříštícího se skla a ucítil, jak se mu stovky drobounkých střepů zasekávají do kůže.

Svět mu před očima potemněl. Vědomí mu vzápětí navrátilo vytí vichru v uších a mrazivý vítr, který ho udeřil do tváře. Omámený a dezorientovaný Magnus se rozhlédl a spatřil bělavý úplněk vznášející se nad rozeklanými vrcholky hor. Pod ním se řítíl vlak po mostě.

Magnus visel v povětří nad rokli. Jediné, co ho dělilo od smrtícího pádu do bezedné hlubiny, bylo černé chapadlo ovinuté kolem jeho pasu.

Nepřipadalo mu to zrovna jako výhra.

Rychlostí blesku

Alek s dosud zvednutýma rukama civěl do prázdného místa, kde ještě před pár sekundami stál Magnus. Srdce mu vynechalo pár tepů.

V jednu chvíli držel Magnuse za ruku, a teď tu stál s rukou nataženou před sebe k oknu, které se proměnilo v desetitisíce drobných zubatých střípků, jimiž byl poset tlustý vínový koberec.

Alek se zachvěl po celém těle; nedokázal potlačit myšlenky na všechny ty, které ztratil v bitvě u Alicante. Nemůže ztratit ještě i Magnuse. Byl předurčen k dráze válečníka a vojáka, k roli pochodně neúnavně potírající temnotu. Hrůza, kterou teď pocítil, ho však naprosto přemohla. Bylo to silnější než jakýkoli strach, který kdy zažil v boji.

Zaslechl výkřik, sotva slyšitelný přes kvílení vichru. Přiskočil k rozbitému oknu.

Byl to Magnus, vznášející se ve vzduchu vedle vlaku. Byl v sevření stvůry dřepící na střeše vagónu, která ze všeho nejvíc připomínala nestvůrný strom z kouře. Magnus vězel

v jejích  ern ych větvích a jeho ruce byly pevn  sevr en  tma-
vámi chapadly. Pod nimi zela n kolikasetmetrov  propast.

Kouřov  povrch démonova těla se ve větru vzdouval
a vlnil. Alek byl v pokuřen  poslat do něj p r ř p , nechtěl
ho vřak provokovat, alespoň ne dokud svírá Magnuse. Ten
pro zmn  nemohl použít magii, protože neměl voln  ruce.
Alek pohlédl dolů do strže. Byla ale takov  tma, že ani ne-
dohlédl na její dno.

„Magnusi!“ vykř kl. „Už jdu!“

„B je n !“ zaječel Magnus v odpověď. „Tak j  se tu jeř t 
chvilku zdržím!“

Alek vylezl na okenní rám a snažil se udržet rovnováhu,
zatímco se s ním vlak kol bal ze strany na stranu. D koval
přítom v duchu run  zručnosti za to, že to zvládá. Natáhl se
a chytil se za písmena *T* a *E* na začátku slova INTERNATIO-
NALE, kter  bylo vyvedeno z ř v mi mosaznými písmeny
upevněnými nad okny vagónu. Teď už stačilo se jen p t h-
nout a vyřvihnout se nohama na střechu vozu.

Neměl by to být problém. Alek během výcviku takových
kousků provedl v minulosti stovky. Jenže písmeno *T* nebylo
zř jn  upevněno tak d bře, jak se domníval. Se zast n n m
povolujících a ohýbajících se řroub  se uvolnilo a vyklonilo
se do vodorovn  polohy. Alek stihl vyhodit nahoru jen jednu
nohu, n   se písmeno urvalo docela. Napjal svaly ve snaze n -
 eho se zachytit, paže i nohy rozta en  po obl  střeře vagónu.

„Jsi v pořádku?“ vykř kl Magnus.

„Vřechno podle plánu!“ Alek začal pomalu sjíždět dolů.

Zmobilizoval v sobě veřkerou vůli. Zoufalství prom ni-
lo jeho prsty v drápy. Se silou zrozenou z pouh  jeho vůle
zachránit Magnuse dokázal pod jednou nohou najít jakous
takous oporu a zuřiv  se drápal zpátky na střechu.

Než se mohl narovnat a vstát, vrazilo do něj zezadu cosi rozměrného a těžkého. Kolem pasu a nohou se mu pevně ovinula chapadla a sevřela ho. Mokrou látku nátělníku prořaly desítky drobných rudých přísavek. Vzápětí Alek ucítil pálení na kůži.

Alek zíral do velkých hmyzích očí a zejíci tlamy démona rauma. Když tlama po Alekovi chňapla, ozvalo se odporné vlhké mlasknutí. Luk použít nemohl, po andělském ostří se sáhnout rovněž nedalo, proto Alek použil jedinou zbraň, která mu zbyla. Zdvihl zařatou pěst a udeřil rauma do tlamy.

Pěst zasáhla tupě vypoulené oko. Vzápětí Alekův loket rozdrtil démonovi rypák. Alek mu drtil tlamu, dokud chapadla nepovolila alespoň natolik, aby se vykroutil z jejich sevření a vyklouzl. Dopadl na záda a kotoulem vzad se ocitl v kleku. Vzápětí už měl založený šíp do tětiny luku a vystřelil přesně v okamžiku, kdy se po něm raum vrhl.

Démon první šíp vykryl chapadlem, zavrával však, když se mu druhý zabodl do kolene. V útoku ustal, až když mu třetí šíp vypálený téměř z bezprostřední blízkosti trčel z hrudi. Démon v agonii zaskučel, zapotácel se, ztratil rovnováhu a převážil se přes okraj vlaku.

Alek upustil luk, který třeskl o střechu. Alek se o ni opřel dlaní, aby vyrovnal balanc. Tělo ho páliło od spousty drobných jedovatých ranek po démonových chapadlech. Nahmatal stělu, přiložil si ji k srdci a načrtl runu *iratze*. Svírání na prsou okamžitě povolilo a znečitlivělost začala ustupovat.

Chraplavě se nadechl. Následky démoního jedu se neléčily tak snadno. Věděl, že tato úleva je pouze přechodnou záležitostí.

Následujících několik minut musel využít na maximum.

S vypětím vůle se zvedl a zaostřil zrak na Magnuse zmítajícího se dosud v sevření monstra připomínajícího tmavou

chobotnici. Nepřipomínalo mu žádného z těch démonů, které už viděl na vlastní oči, a už vůbec nebylo podobné něčemu, o čem pojednával *Kodex*. Na tom ale vůbec nezáleželo. Drželo to Magnuse a vzdalovalo se to.

Alek zdvihl luk a dal se do pronásledování. Hnal se po střechách vozů a přeskakoval mezery mezi nimi. Ani na okamžik nespouštěl zrak z Magnuse, aby znovu neztratil stopu. Strach ho hnal kupředu bez jakýchkoli ohledů na vlastní bezpečí. Když vlak najel do ostrého zákrutu trati, Alek se musel nesmírně snažit, aby se udržel a nespadl.

Objevilo se několik démonů zkázoňů, kteří se mu pokusili zatarasit cestu syčícími rozeklanými čelistmi a jedovatými ostnatými škorpioními ocasy. Je velmi neobvyklé, napovídala mu logika kdesi v hloubi mozku, aby tolik různých druhů démonů útočilo společně. Obvykle se drží ve smečkách po jednotlivých družích.

Téměř s jistotou to znamenalo, že byli svoláni. Za tímto útokem naměřeným přímo proti nim byl jasný zlovolný úmysl.

Alek neměl čas zabývat se těmito úvahami, a zrovna tak neměl čas zdržovat se se zkázoňi. Každá ztracená sekunda znamenala, že se mu Magnus opět o něco vzdálil. Střílel za běhu jeden šíp za druhým. Momentálně byla důležitější rychlost než přesnost. Jeden šíp zasáhl zkázoňe uprostřed skoku, další dva demony srazil Alek z vlaku lukem. Další raum schytal šíp do hrdla. Andělské ostří roztínalo maso stejně lehce, jako by rozráželo jen noční vzduch.

Alek stál zaneřáďený ichorem a krví. Až po chvilce si uvědomil, že se prosekal skrz celou smečku.

Bolest cítil snad po celém těle a runa *iratze* začínala slábnout. Ještě ale nebyl hotov. Zatnul zuby a vrávoravě vykročil vpřed. Kouřový démon byl zrovna na konci vagónu. Tam se

zastavil. Dvě jeho chapadla byla stále ovinutá kolem Magnusova těla, čtyři se držela za okraj vagónu v blízkosti kolejí a poslední dvě vlála podél vlaku, jako by zkoumala sílu a směr větru. Ne. Konce těch chapadel žhnuly světlem, které sílilo s jejich pohybem a zářilo po démonově boku, i když se vlak řítíl dál.

Alek se s přimhouřenýma očima na světlo soustředil a poznal, že je to rudě zářící pentagram vynořující se ve vzduchu vedle vlaku. Založil do tětiny šíp, zamířil do míst mezi očima zrůdného netvora a vystřelil.

Šíp se neškodně odrazil od vířícího povrchu démonova těla. Alek vytáhl další a opět vystřelil. Výsledek byl stejný. To už se pentagram otevřel a démon do něj začal Magnuse přenášet. Mohl ho tak snadno přemístit do jiné dimenze nebo hodit do bezedné propasti.

Alek sáhl po dalším šípu. Tentokrát mířil na jedno z chapadel svírajících Magnuse. Zašeptal krátkou modlitbu k Andělu a vystřelil.

Šíp se zaryl do chapadla pár desítek centimetrů od Magnusova těla. Monstrum se vzepjalo a nepatrně povolilo sevření. Magnus neztrácel čas. Jakmile měl volnou ruku, začal s ní rychle máchat vzduchem. Na posledním chapadle, které ho ještě svíralo, vzplála pavučina modravého elektrického světla. Kouřový démon zavřestl, jeho chapadla sebou škubla a Magnus byl volný. Čaroděj dopadl s tupým zaduněním na střechu vagónu, překulil se a začal klouzat ke straně.

Alek se vrhl vpřed. Po chladném kovu sklouzl až nebezpečně blízko k okraji. Hrábl po Magnusových prstech, zatápal však naprázdno, protože Magnus už se svalil ze střechy.

Alek se vyklonil přes okraj vagónu a sevřel do hrsti mokrou látku. Podařilo se mu přidržet si Magnuse za mokrou

kořili oběma rukama. Zapřel se a s vypětím posledních sil ho táhl zpátky nahoru.

Námahou se mu dělaly mžitky před očima, nakonec mu však Magnus přece jen přistál v náručí. Zamžikal stále ještě omámenýma nazlátlýma očima.

„Děkuji ti, Alexandře,“ řekl Magnus. „Bohužel ta chobotnice, nebo co to je, už zas útočí.“

Alek se i s ním odkulil stranou. Černé chapadlo udeřilo přesně do místa, kde se nacházeli ještě před zlomkem sekundy. Vzápětí se zdvihlo, aby udeřilo znovu. Magnus se prudce posadil a rozhodil rukama. V tom okamžiku jedno ze švihajících chapadel doslova přepůlil kužel modravého ohně. Vytryskl černý ichor a démon ucukl zbylým pahýlem.

Magnus se postavil. I Alek se začal zvedat, ale přemohla ho nečekaná závrať. Účinky runy *iratze* už téměř pominuly a v jeho žilách opět začínal naplno působit leptavý raumí jed.

„Aleku!“ vykřikl Magnus. Vlasy mu nad střechou vagónu divoce vlály ve větru. Trhnutím Aleka zvedl na nohy, zrovna když se kouřový démon znovu sunul jejich směrem. „Aleku, co se děje?“

Alek hmátl po stéle, ale slábl mu zrak. Slyšel, jak Magnus volá jeho jméno, slyšel blížícího se démona. Věděl, že Magnus mu v žádném případě nemůže současně pomáhat a odrážet démona.

Magnusi, pomyslel si. Uteč. Zachraň se.

Kouřové monstrum vyrazilo právě v okamžiku, kdy se mezi něj a Aleka s Magnusem vrhla temná postava.

Žena. Tmavý plášť a tmavé vlasy jí vlály ve větru. V jedné ruce svírala meč s trojhrannou čepelí, od níž se s leskem odrážel měsíční svit.

„Ustupte!“ vykřikla. „O tohle se postarám.“

Máchla rukou a kouřový démon dlouze, pisklavě zasténal, jako když praská hořící dřevo.

„Tu už jsem viděl,“ užasl Alek. „S tou jsem bojoval na stínovém trhu v Paříži. Magnusi...“

Tělem se mu prohnal další nával odporné, vše stravující bolesti z postupující otravy. Kalil se mu zrak. Cítil se jako zbitý, jako by dostal prudkou ránu do žaludku a kdosi mu podtrhl nohy.

„Magnusi,“ zopakoval.

Nebe se začalo propadat. Hvězdy pohasínaly jedna po druhé, ale Magnus tu pořád byl a pevně ho svíral. „Aleku,“ říkal stále znovu, a vůbec to neznělo jako Magnusův hlas, protože ten byl svěží, sebejistý a okouzlující. Tenhle byl přerývaný a zoufalý. „Aleku, prosím.“

Alekovi strašlivě ztěžkla víčka. Jako by se proti němu všechno spiklo a pověsilo se mu na ně. Alek je s vypětím vůle udržel otevřená a to poslední, co nad sebou viděl, byl Magnus. Ty jeho zvláštní, půvabné oči byly tím posledním světlem, jež Alekovi zůstalo.

Alek mu chtěl říct, že je všechno v pořádku. Magnus je v bezpečí. Alek tak má všechno, co by si mohl přát.

Pokusil se zdvihnout ruku a dotknout se Magnusovy tváře. Ale nemohl.

Svět potemněl. Magnusova tvář se vytrácela a nakonec ji – stejně jako všechno ostatní – pohltila nyní již bezhvězdná noční obloha.

Shinyun

Démoní kyselina zničila snad polovinu jejich kupé. Značně rozsáhlé poškození utrpěl celý vlak. Před civilským personálem i cestujícími se to podařilo utajit díky chytré kombinaci kouzel a roztrušovaných poznámek o pařbě evropské smetánky.

Magnus zrovna obnovoval dřevěný dvevní rám a namátkově upravoval dekorace kupé, když uslyšel, jak se Alek zavrtěl. Byl to jen nepatrný pohyb pod pokrývkou, ale Magnus na to čekal celou noc.

Otočil se právě včas, aby uviděl, jak se Alek zavrtěl znovu. Chvatně si k němu přisedl na okraj postele.

„Nazdárek, krasavče, jak se cítíš?“ zamumlal.

Alek vztáhl ruku, ale oči nechával ještě zavřeně. Bylo to gesto sice němé, ale plné důvěry – gesto chlapce, který se mohl pokaždé spolehnout na láskyplné ruce a hlasy, když byl nemocný nebo zraněný. Magnus vzpomínal, jak se on sám objevil v Institutu, kam byl povolán, aby Alekovi vyléčil zranění způsobená démonem. Isabela panikařila, Jace bledý jako stěna přecházel po chodbách.

Magnusovi to připomnělo dávné časy a nefilim, o které se tehdy staral. Vzpomněl si, jak velkou měli starost jeden o druhého. Poznání, jak moc se mají Will a Jem rádi, změnilo jeho názor na nefilim, a když uviděl, jak se Jace – ten klidný, vždy svrchovaně nadřazený Jace – kvůli Alekovi hroutí, oblíbil si toho kluka daleko víc.

Teď k němu Alek natahoval ruku a Magnus ji správně pochopil a přijal jako nabídku důvěry. Kůži měl Alek chladnou. Magnus si přitiskl jejich spojené ruce k tváři, na pouhý okamžik zavřel oči a poddal se úlevě, že je Alek v pořádku. Ještě před chvílí Alekovu kůži rozpalovala horečka, s léčením nefilim měl však Magnus bohaté zkušenosti.

Protože lovci stínů, i když milující, byli jeden jako druhý bezohlední šílenci.

Alek byl pochopitelně bezohledným šilencem v zájmu záchrany Magnusova života. Myslel na to, jak Alek balancoval na střeše vagónu, zatímco se vlak řítí klikatými horskými průsmyky, v promočeném oblečení, s kůží potřísněnou krví a prachem. Bylo to srdcervoucí a vzrušující zároveň.

„Už to bylo i lepší.“ Povlečení bylo promáčené Alekovým potem, ale do tváří se mu už začínala vracet barva. Posadil se a deka mu sjela k pasu. „Ale horší taky. Díky, žeš mě uzdravil.“

Magnus se narovnal a natáhl volnou ruku nad Alekův hrudník. Z dlaně mu začala sálat mdle namodralá zář, která s mihotáním splynula s Alekovou kůží. „Tep už máš silnější. Měl jsi mi říct hned, abych tě zbavil toho jedu.“

Alek zavrtěl hlavou. „Pokud si vzpomínáš, tak tě zrovna v tu chvíli unášela ta démoní chobotnice.“

„Ano,“ poznamenal Magnus. „Dobře, žeš to připomněl. Nesmírně oceňuji, žeš mi zachraňoval život. Velmi na něm

lpím. Ale pokud by ještě někdy došlo na volbu mezi tvým životem a mým, Aleku, pamatuj, že já už žiju velice dlouho.“

Cítil se podivně, když to vyslovil. O nesmrtelnosti se nehovořilo snadno. Magnus si sotva vzpomínal, že by byl kdy mladý, ale ani nebyl nikdy starý. Pohyboval se mezi smrtelníky nejrůznějšího věku a nikdy nedokázal pochopit, jak vnímají čas. Zrovna tak oni nikdy nepochopili jeho.

Odstříhnout se od smrtelníků by však znamenalo zpřetrhat své vazby se světem. Život by se změnil v jedno dlouhé čekání, čekání bez vřelosti a pout, čekání na okamžik, kdy se mu zastaví srdce. Po stu letech v osamělosti by musel zešítet každý.

A Alek riskující svůj život pro Magnuse – to mu připadalo šílené právě tak.

Alek přimhouřil oči. „Co to říkáš?“

Magnus propletl prsty s Alekovými. Jejich ruce ležely společně na bělostné pokrývce, Alekova bledá a poznamenaná runami, Magnusova hnědá a třpytící se prsteny.

„Nejdřív musíš myslet na vlastní bezpečnost. Tvá bezpečnost je důležitější. Znamená víc než moje.“

„Totéž bych řekl já tobě,“ prohlásil Alek.

„To by ses ale mýlil.“

„To je věc názoru. Co to bylo za démona?“ Magnus musel chtě nechtě obdivovat neomalenost, s jakou Alek změnil téma. „Proč na tebe zaútočil?“

To by Magnus sám rád věděl.

„Démoni přece málokdy dělají něco jiného kromě útoku,“ řekl pak. „A pokud šel konkrétně po mně, pak předpokládám, že mi záviděl můj styl a šarm.“

Alek ho to však nenechal zamluvit. A Magnus vlastně ani nedoufal, že by se mu to podařilo.

„Viděl jsi někdy něco takového? Musíme přijít na to, jak se s takovým co nejlépe vypořádat, kdyby se znovu objevil. Kdybych se mohl dostat do newyorské knihovny a projít si bestiáře... Možná by to pro mě mohla udělat Isabela...“

„Ach ti paličatí nefilim,“ prohlásil Magnus a pustil Alekovu ruku dřív, než Alek stačil pustit tu jeho. „To se nemůžeš dopovat kofeinem jako všichni ostatní?“

„Ten démon byla raumí královna matka,“ ozval se za jejich zády ženský hlas. „To chtělo mocnou magii, něco takového vylákat z doupěte.“

Alek si jednou rukou přitáhl příkrývku, aby zakryl nahý trup, druhou sevřel jílec andělského ostrží.

„Mimochodem,“ řekl Magnus, aniž by zvýšil hlas, „dovolíš, abych ti představil naši novou přítelkyni Shinyun Jung? To ona rozprášila démona, který nás napadl. První dojem rozhoduje, a tenhle byl dokonalý.“

Alek i Shinyun si Magnuse nevěřičně měřili.

„Pokud jde o můj první dojem,“ ozval se Alek nezvykle ostře, „tak to ona napadla na stínovém trhu mě.“

„Můj první dojem z *tebe*,“ opáčila Shinyun, „byl, že *tys* napadl *mě*. Já jsem jen chtěla mluvit s Magnusem, to *tys* na mě vytasil zbraň.“

„Nejspíš bychom si měli některé věci trochu vyjasnit,“ ozval se Magnus.

Až dosud měl o Aleka takový strach, že si ještě nestačil vybavit závěr boje. Teprve teď si uvědomil, že Shinyun si vedle něj klekla a začala mu pomáhat s ošetřováním Alekových ran. To mu momentálně stačilo, víc vědět nepotřeboval.

„Ano,“ přisvědčila Shinyun. „Co kdybychom v rozhovoru pokračovali venku a všichni se na to oblékli?“

„To bych velice ocenil,“ řekl Alek.

„Navrhuji barový vůz.“

Magnus se rozzářil. „Tak *tohle* bych velice ocenil já.“

Znovu se sešli v podsvětanském baru. Pořád tu ještě bylo plno, ale po démoním útoku už nebyla společnost ani zdaleka tak rozjařená. Zničehonic se u hlavního barového pultu uprázdnila tři místa vedle sebe, a sotva se uvelebili na stoličkách, objevila se před nimi láhev sektu a tři sklenky, aniž by si cokoli objednávali. Když se Alek podezíravě rozhlédl, mrkl na něj jeden z upírů a prsty naznačil střelbu. Magnus si možná dělal přehnané starosti s tím, že Aleka nenávidí všichni podsvětané. Rozhodně to tedy zjevně neplatilo v tomto vlaku.

„Netušila jsem, že jsou lovci stínů u podsvětanů tolik oblíbení,“ poznamenala Shinyun.

„Jen můj lovec stínů,“ odvětil Magnus, zatímco jim naléval.

Bar shora osvětlovaly mosazné závěsné lampy. Jejich teplé světlo naplno ozařovalo tvář Shinyun. Když mluvila, pohybovala rty a očima, ale zbytek jejího kulatého obličeje, oční víčka ani hladké líce se ani nepohnuly. Její hlas zněl suše a zdálo se, jako by jí splýval ze rtů bez jakékoli intonace.

Nehybná tvář bez emocí byl charakteristický rys této čarodějky. Každý čaroděj měl svůj typický znak, který se obvykle objevil již v raném dětství a mnohdy byl zdrojem tragických událostí. Magnusovým znakem byly jeho nazlátlé kočičí oči. Magnusův otčím jim říkal okna do pekla.

Magnus musel stále myslet na to, jak klečel na střeše vagónu pološílený strachem, zatímco Alek ztrácel vědomí v jeho náruči. Magnus uviděl, jak se démon rozplynul před

Shinyun v oblaku kouře. Vzápětí odhodila kápi a pohlédla na něj. Poznal ji okamžitě – nevěděl, kdo je, ale ihned pochopil, že je stejná jako on. Čarodějka.

Mimořádné entrées.

„Tak povídej,“ začal Alek. „Proč jsi nás sledovala? Konkrétně, proč jsi sledovala Magnuse po stínovém trhu v Paříži?“

„Jdu po Karmínové ruce,“ odpověděla Shinyun. „Slyšela jsem, že Magnus Bane je jejich vůdce.“

„Nejsem.“

„Není,“ řekl ostře Alek.

„Já vím,“ odvětila Shinyun. Magnusovi neušlo, že se Alek po jejích slovech poněkud uvolnil. Upřeně se zadívala Magnusovi do očí. „Už jsem o tobě samozřejmě slyšela dřív. Magnus Bane, velký čaroděj z Brooklynu. Tvoje jméno zná každý.“

„To dává smysl,“ řekl Magnus. „Jsem proslulý svým módním vkusem a pohostinností svých večírků.“

„Pravda je, že to vypadá, jako by ti všichni důvěřovali,“ pokračovala Shinyun. „Ne že by se mi chtělo věřit, že vedeš nějaký kult, ale poslední dobou jsem to slyšela ze všech stran. ‚Magnus Bane je zakladatel Karmínové ruky.‘ Ten, kterého nazývají Velikým morem.“

Magnus zaváhal. „Možná. Ale nevzpomínám si na to. Moje vzpomínky na to období byly – upraveny. Je mi líto, ale nic o tom nevím.“

Magnus sice neuměl číst myšlenky, ale z Alekova pohledu jasně vyčetl šok, že Magnus svěřuje tak důležité a nebezpečné tajemství někomu úplně cizímu.

Magnus naopak poté, co nahlas připustil, že možná Karmínovou ruku založil, byť i před tou zvláštní cizinkou, pocítil nezvyklou úlevu. Ostatně – s Ragnorem vtipkoval. Viděl Tessin obrázek. Věděl, že má v paměti mnohaletou mezeru.

Co je pravděpodobnější – že to jsou všechno jen náhody, nebo že to skutečně udělal?

Kdyby to dokázal, vrátil by se v čase a s chutí se kopl do hlavy.

„Tobě chybí vzpomínky? A myslíš si, že ti je vzala Karmínová ruka?“ zeptala se Shinyun.

„Možná,“ odvětil Magnus. „Podívej, já nestojím o žádný kult,“ dodal vzápětí. Nemohl se zbavit pocitu, že musí dát jasně najevo svůj postoj vůči kultům. „Ani nehodlám žádný kult převzít. Chci ho zastavit a pokusit se splatit chyby, které snad nesu za špínu, kterou ti pomatenci napáchali. Chci zpátky svoje vzpomínky a chci vědět, proč zmizely, to už ale spíš z vlastní zvědavosti. Teď jde o jediné – už žádné další démonické kulty, které by si nárokovaly jakoukoli spřízněnost s Magnusem Banem. A taky mi zakazili romantickou dovolenou, která, alespoň podle mého názoru, začala velmi slibně.“

Dopil. Po tom, co ho málem vyhodili z vlaku, si skleničku zasloužil. Víc než jednu.

„Velmi slibně začala,“ zamumlal Alek a vrhl na Shinyun pohled, který jasně naznačoval, že mu sice zachránila život, ale její přítomnost není nadále žádoucí.

Magnus zvažoval, že pronese něco v tom smyslu, že někomu něco nedochází, ale usoudil, že je na to ještě čas.

„Chápete snad, proč jsem měla podezření...“ začala Shinyun.

„Chápeš snad, proč *my* jsme měli větší podezření!“ kontroval Alek.

Shinyun ho zpražila pohledem. „Dokud jsem neuviděla, jak na vás útočí ta raumí samice,“ pokračovala pak. „Znám Karmínovou ruku dost dobře, abych poznala jejich styl prá-

ce. Jejich současný vůdce se tě pokouší zabít, Bane. To znamená, že ať se v minulosti stalo cokoli, teď tě považují za svého nepřítele. Dnes v noci jsem je sice zastavila, ale oni to s největší pravděpodobností zkusí znovu.“

„Jak to, že toho o nich tolik víš?“ otázal se Alek. „A o co ti jde?“

Shinyun pozvedla sklenku ke rtům a pomalu, promyšleně usrkla. Magnus musel – nikoli poprvé – obdivovat její smysl pro dramatické načasování.

„Můj cíl je stejný jako váš. Hodlám zničit Karmínovou ruku.“

Magnusovi se zrovna nezamlouvalo, že by mu měla určovat jeho cíle, jenže když se nad tím zamyslel, musel uznat, že měla pravdu. Cesty bude možná volit jiné, ale nakonec to k tomu stejně povede.

„Proč?“ zeptal se Alek soustředěný na to podstatnější. „Co Karmínová ruka provedla *tobě*?“

Shinyun vyhlédla z okna na bledý odraz kulovitých lamp v temnotě. „Strašlivě mi ublížili,“ řekla a Magnusovi jako by ledový spár sevřel žaludek. Ať Karmínová ruka provedla cokoli, je za to přinejmenším částečně zodpovědný, pokud ji skutečně založil.

Shinyun se roztráslý ruce. Přitiskla je k sobě, aby to zamaskovala. „Na podrobnostech tolik nezáleží. Karmínová ruka hromadí oběti – lidské, samozřejmě – pro vyvolání vyššího démona. Zabíjejí víly. Civily. Dokonce i čaroděje.“ Upřela na Magnuse pohled nehybných očí. „Myslí si, že je to dovede k neomezené moci.“

„Vyššího démona?“ vyhrkl Alek.

Hrůza i hnus v jeho hlase byly naprosto pochopitelné. Vyšší démon ho už jednou bezmála zabil. Magnusovi se

obracel žaludek i teď, když si na to vzpomněl. Dopil druhou sklenku a nalil si další.

„Takže to nejbanálnější, nejtypičtější, co může kult zla chtít. Moc. Moc skrze nějakého démona. Proč jen si vždycky myslí, že zrovna oni budou ušetřeni? Démoni nejsou zrovna vyhlášení smyslem pro fair play.“ Magnus vzdychl. „Nemyslíte si, že kult, který jsem založil já, by mohl mít kreativnějšího ducha? A taky bych předpokládal, že kult, který jsem založil já, nebude stát na zlu; tohle mě nepřestává překvapovat.“

„Lidé, které jsem milovala, jsou vinou Karmínové ruky mrtví,“ pokračovala Shinyun.

„Takže na podrobnostech možná přece jen záleží,“ řekl Alek.

Shinyun sevřela sklenku, až jí zbělely klouby na ruce. „Přesto bych o nich raději nemluvila.“

Alek se zatvářil pochybovačně.

„Jestli chcete, abych já věřila vám, musíte vy věřit mně,“ řekla prostě. „Momentálně jediné, co potřebujete vědět, je, že se chci Karmínové ruce pomstít za zločiny, kterých se dopustila na mně a na mých blízkých. To je všechno. Pokud jdete proti nim, stojíme na stejné straně.“

„Každý má svá tajemství, Aleku,“ ozval se měkce Magnus, který měl pocit, že se v těch svých pomalu topí. „Pokud se mě Karmínová ruka pokouší z nějakého důvodu zabít, hodí se nám jakákoli pomoc.“

Magnus dokázal pochopit, že se Shinyun nechce odhalovat svoji minulost. On si na svou ostatně nedokáže ani vzpomenout. Chtěl věřit, že když se o věcech mluví, pomáhá to, ale z vlastní zkušenosti věděl, že mluvením se někdy všechno jen zhorší.

Rozhostilo se ticho. Shinyun upíjela sekt a mlčela. Magnus měl strach. Nikoli o svůj život. Stále si promítal ten okamžik, kdy Alek na střeše vagónu zkolaboval a kdy on byl s ledovou hrůzou přesvědčen, že kvůli němu Alek umírá. Báł se o Aleka a báł se toho, co možná napáchal on sám, ačkoli si na to nedokáže vzpomenout.

Nedovedl sice uhodnout, nač myslí Alek, ale když se na něj podíval, Alek se usmál. Sice jen nepatrně, ale natáhl ruku přes barový pult. Jeho silné, zjizvené prsty se ovinuly kolem Magnusových a jejich ruce se spojily v kruhu světla rozžatého svícnu.

Magnus měl sto chutí k sobě Aleka přitáhnout a pořádně ho políbit, tušil však, že by Shinyun tu podívanou neocenila.

„Máš pravdu,“ řekl Alek. „Řekl bych, že nepřítel mého nepřítele je mým přítelem, nebo alespoň spojencem. Bude lepší spolupracovat. Ale spát s námi v hotelu nebude,“ dodal tlumeně.

„Vyasnili jste si to?“ zeptala se Shinyun. „Protože – sorry, jestli jsem hrubá – je neuvěřitelně trapné tady na vás koukat, jak si pěstujete vztah. Já chci jen porazit kult zla.“

Magnus už měl jasno. Ať se stalo a děje cokoli, ať už vděčí Shinyun za záchranu životů či nikoli, a bez ohledu na to, jak jí Karmínová ruka ublížila, ví toho spoustu. Bylo by pošetilé nedržet se jí.

„Pojďme si teď všichni dopřát občerstvení a alespoň pro tuto chvíli předpokládejme, že stojíme na stejné straně. Mohla bys nám něco říct alespoň o své nedávné minulosti?“

Shinyun se na chvílku zamyslela a jako by se v duchu rozhodovala.

„Po Karmínové ruce jdu už nějakou dobu. Měla jsem mezi nimi spolehlivého informátora jménem Mori Shu. Už

jsem byla blízko, pak ale objevili ve svých řadách nějakého jiného špiona, opustili svoje sídlo a začali se skrývat. Ztratila jsem stopu, pak jsem se ale ze spolehlivého zdroje dozvěděla, že ti Spirálový labyrint dal šanci po tom kultu jít.“

„Když se to dozvěděla ona, mohl to zjistit i někdo jiný,“ ozval se Alek. „Možná právě proto tě chce Karmínová ruka zabít, Magnusi.“

„Může být,“ řekl Magnus. Teorie to byla věrohodná, pořád tu ale bylo dost věcí, které si nepamatoval. Nemohl se zbavit neodbytného pocitu, že je toho spousta, čím proti sobě mohl Karmínovou ruku poštvat.

Nezdálo se, že by to Shinyun nějak zvlášť zaujalo. „Stopovala jsem tě po Paříži, sledovala tvůj pohyb, a rozhodla jsem se oslovit tě na stínovém trhu, zrovna když na mě tady lovec stínů zaútočil.“

„Chráníl jsem Magnuse,“ namítl Alek.

„Já to chápu,“ řekla Shinyun. „Bojuješ dobře.“

Nastala kratičká pauza.

„To ty taky,“ ozval se pak Alek.

Vůdce Karmínové ruky, ať už je to kdokoli, ví, že se blíží. Magnus chtěl zůstat v bezpečí. Chtěl, aby byl v bezpečí Alek. Chtěl už mít tohle všechno za sebou.

„Dáme si ještě jednu láhev,“ prohlásil a pokynul barmanovi. „A připijeme si na nové partnerství.“

Na stole se objevila další láhev a vzápětí byly sklenky doly. Magnus tu svoji pozdvihl k přípitku. „Takže,“ začal s mírným úsměvem, „na Benátky.“ Přitukli si a napili se. Magnus myslel na příjemnější věci než démonské kulty. Představoval si město skla a lagun, kanálů a snůlků. Díval se na Aleka, živého a zdravého, s jeho jasnými modrými očima a hlasem, který byl pro Magnuse kotvou na rozbouřeném moři.

Magnus si uvědomil, že se mýlil, když jako město, kde se má jejich vztah rozvinout, vybral Paříž. I kdyby nebylo té příhody s démonickým kultem, Eiffelovka ani horkovzdušný balón na Aleka neudělaly zdaleka takový dojem, jak si Magnus přál. Paříž je sice městem lásky, zároveň však může být i městem povrchnosti, městem blyštivých světél, která zazáří a rychle zmizí. Magnus o to svoje světlo přijít nechtěl. Připraví lepší scénář. Tentokrát to nepokazí.

Benátky jsou pro Aleka to pravé. Benátky mají hloubku.

Č Á S T II

Město masek

† † †

*... Benátky kdys byly sladkým, příjemným místem slavností,
hostinou světa, karnevalem Itálie!*

— Lord Byron

Labyrint vod

Magnus rozhrnul závěsy a vyšel na balkón hotelového pokoje. „Ach, Benátky. Není ve světě druhého takového města, jako jste vy.“

Alek ho následoval ven a opřel se o zábradlí. Pohledem sledoval gondolu křižující kanál, která zrovna mizela za nárožím.

„Trochu to tu páchne.“

„To je atmosféra.“

Alek se zazubil. „No, pak je ta atmosféra hodně silná.“

Jediným plusem útoku démonů z předešlé noci byl fakt, že díky asi tak tuctu kouzel uplatněných všemi účastníky i řadou přihlížejících si civilové zodpovídající za samotný provoz vlaku vůbec nepovšimli strašlivého rámusu ani obří díry v jednom z vozů. Vlak vjížděl do Benátek v deset ráno, téměř přesně na čas.

Vodní taxi je dovezlo do hotelu Belmond Cipriani, pouhých pár bloků od někdejšího sídla Karmínové ruky.

Magnus vstoupil zpátky do apartmá a ukázal na svoje kufry. Ty se otevřely a začaly se vybalovat. Sportovní saka

a pláště vletěly do připravené skříně, spodní prádlo se naskládalo do zásuvek prádelníku, boty dořapkaly ke dveřím a seřadily se do úhledné řady, šperky se zamkly do sejfu.

Magnus se obrátil k Alekovi, který lehce podmračeně sledoval pohyb slunce po vymetené obloze.

„Vím, na co myslíš,“ řekl Magnus. „Snídaně.“

„Nemáme čas,“ prohlásila Shinyun, která bez klepání vrazila do apartmá. „Měli bychom okamžitě prohledat to opuštěné sídlo.“

Sama už se pochopitelně stihla převléknout do jakéhosi sportovního trikotu italského střihu, který zářil všemi barvami duhy, jak byl nabitý ochrannými kouzly.

Magnus si ji změřil nesouhlasným pohledem. „Shinyun Jung, nepracujeme spolu dlouho, ale jedno by ses měla rychle naučit, a to, že jídlo беру velice vážně.“

Shinyun pohlédla na Aleka, který jen přikývl.

„Kdykoli jsem schopen zorganizovat naši misi tak, aby se plán přizpůsobil návštěvě konkrétní restaurace nebo baru. Pokud tak učiním, bude to stát za to.“

„Jestli je to tak důležité...“ začala Shinyun.

„Budeme jíst třikrát denně. Jedním z těchto jídel bude snídaně. Vlastně to bude to nejdůležitější jídlo ze všech, protože snídaně je nejdůležitějším jídlem dne.“

Shinyun se opět podívala na Aleka, který s kamennou tváří poznamenal: „Mnohé mise při potírání zla neuspěly kvůli nízké hladině krevního cukru.“

„Vy *koukejte* poslouchat, když mluvím!“ vyjel Magnus. Alek se na Shinyun omluvně usmál. Úsměv zůstal bez odezvy.

„Fajn,“ řekla Shinyun. „Tak kde *tvůj* program začíná dneska?“

Magnusův program naštěstí začínal dole v hotelové restauraci Oro. Posadili se na venkovní předzahrádce a kochali se výhledem na lodě na laguně. Alek zhltl dvě palačinky a uvažoval o třetí. Magnus si vychutnával espresso, nejobtížněji vyslovitelný pokrm z jídelního lístku a pohled na mihoťavě se lesknoucí tyrkysově zelenavé vody kanálu.

„Napadlo mě, že by se ti Benátky mohly líbit víc než Paříž,“ řekl Alekovi.

„Mně se Paříž líbila,“ odvětil Alek. „A tady je taky hezky.“ S viditelným přemáháním se otočil k Shinyun a pokusil se o navázání společenské konverzace. „Poprvé cestuju jen tak pro zábavu. Zatím jsem se nedostal moc daleko od domova. Kde máš domov ty?“

Magnus se musel na chvíli odvrátit a předstírat, že sleduje lodě na kanálu. City vůči Alekovi někdy doopravdy bolely.

Shinyun zaváhala. „Když jsem ještě měla domov, bylo to v Koreji. V Koreji za dynastie Čoson.“

Chvilku bylo ticho. „Bylo tam těžké být čarodějkou?“

Shinyun pohlédla na Magnuse a řekla: „Být čarodějnickým děckem je těžké všude.“

„To je pravda,“ přisvědčil Magnus.

„Pocházím z malé vesnice poblíž hory Kuwol. Znamení démona se u mě projevilo pozdě. Bylo mi čtrnáct a byla jsem zasnoubená s Yoosungem, hezkým chlapcem z dobré rodiny od nás z vesnice. Když mi znehybněl obličej, všichni byli přesvědčeni, že jsem se proměnila v démona hannya nebo že mě posedl zlý duch *gwisin*. Můj snoubenec prohlásil, že mu to nevadí.“ Hlas se jí sotva znatelně zachvěl. „Chtěl si mě i přesto vzít, ale byl zabit démonem. Na jeho počest jsem

zasvětila život lovu démonů. Celá staletí jsem je dopodrobna studovala. Zním jejich chování. Zním jejich *jména*. A nikdy jsem démona nevzývala a nikdy to taky neudělám.“

Magnus se opřel a upil kávy. „Aleku, vzpomínáš si, jak nám v noci naše nová známá tvrdila, že nám o své minulosti nemůže nic říct?“

Shinyun se zasmála. „To je stará historie. *Minulost* je ta spousta let po tom. Všechno, co je za mnou.“

„No,“ pokračoval Magnus, „chápu, proč ses tak rozhodla, ale pro přesnost – já demony vzývám pořád. Dobře, ne tak docela pořád, jen když za to dostanu zapláceno, samozřejmě v mezích svých etických zásad.“

Shinyun se nad tím zamyslela. „Ale nemáš demony... *rád*. Nemáš nic proti jejich zabíjení.“

„Jsou to násilníci, tupí ničitelé našeho světa. Takže – nemám,“ prohlásil Magnus. „Proti jejich zabíjení nemám vůbec nic. Nebesa, můj přítel je přece lovec stínů. Ano, nebesa s tím mají taky co do činění.“

„Všimla jsem si,“ poznamenala suše Shinyun.

Nastala krátká rozpačitá pauza, kterou ukončila až Shinyun, když ve vzduchu načrtla obrys imaginární chobotnice, s níž v noci bojovali.

„Já si dám ještě jedno espresso,“ prohlásil Magnus a ukázal číšníkovi prázdný šálek.

„Například ta raumí samice. Nemá žádné kosti a má schopnost dokonale obnovovat svalstvo. Můžete do ní sekat nebo bodat, jak chcete, ale jí budou orgány i končetiny dorůstat tak rychle, že ji tímhle způsobem prostě nezlikvidujete. Místo toho ji musíte rozervat zevnitř. Proto jsem použila zvukové kouzlo.“

„Ty už jsi s nimi bojovala?“ zeptal se Alek.

„Jednu jsem pronásledovala před sto lety v Himálaji, když tam terorizovala vesnici.“

Diskuze se stočila k lovu démonů, což bylo nesmírně nudné pro Magnuse, zato však mimořádně vzrušující pro Aleka. Magnus se proto pohodlně opřel, usrkával svoje espresso a čekal, zatímco minuty mýjely, dokud nenastala pauza v hovoru. V tu chvíli si tlumeně odkašlal a potichu se ozval: „Pokud jsme všichni dosnídali, mohli bychom jít prozkoumat to sídlo Karmínové ruky, o kterém jsme tolik slyšeli.“

Shinyun nehnula ani brvou. Když se vrátili z restaurace do hotelové lobby, Magnus nechal zavolat vodní taxi. Než dorazilo, Shinyun a Alek už si zase vyměňovali tipy, jak se dají nejlépe vraždit démoni.

Tajemství Benátek tkví v tom, že jejich ulice jsou labyrint, v němž se nedá vyznat, ale tamní kanály dávají kupodivu smysl. Namísto proplétání se uličkami bez jakéhokoli značení je jejich vodní taxi snadno dopravilo na dohled od paláce, jenž byl jejich cílem.

Zlaté stěny paláce zdobily bílé mramorové sloupy a oblouky a šarlatový štuk. Okna toho, čemu by se kdekoli jinde říkalo přízemí, v Benátkách si to však zasloužilo spíše označení „přívodí“, byla neobvykle velká, jako by se architekt bez ohledu na riziko záplav rozhodl obětovat bezpečnost ve prospěch půvabu. Sklo odrážející vody kanálu proměňovalo melancholickou tyrkysovou barvu v zářivý nefritový odstín.

Magnus si sice nedokázal představit, že by založil démonský kult, ale pokud přece jen, pak mu docela dávalo smysl, že by si k tomu vybral stavbu, jako byla právě tato.

„To je místo přesně podle tvého gusta,“ řekl Alek.

„Je to úžasné,“ poznamenal Magnus.

„Co mě na tom ale zaráží nejvíc,“ ozval se Alek, „je ta spousta lidí, co se courá dovnitř i ven. Neříkala snad tvoje přítelkyně Tessa, že je to opuštěné?“

Benátky jsou stále plné lidí, takže v ulicích to vře podobně jako na kanálech, svým způsobem však měl Alek pravdu. Dvojitými vchodovými dveřmi paláce bez ustání proudily davy.

„Co když tady Karmínová ruka pořád operuje?“ napadlo Aleka.

„Pak nám to usnadní práci,“ ozvala se dychtivě Shinyun.

„Tohle nejsou žádní sektáři z nějakého kultu,“ prohlásil Magnus. „Jen se na ně podívejte, jak jsou všichni znudění.“

Skutečně – muži i ženy procházející dveřmi paláce dovnitř i ven vypadali, jako by šli jen za prací. Přenášeli stohy látek, lepenkové krabice nebo stohy židlí. Někteří v bělostných kuchařských uniformách nosili sloupy ohřívacích mís zakrytých alobalovou fólií. Žádné řízy, žádné masky, žádné rituální nádobky s krví, žádná živá zvířata k obětování. V některých z nich Magnus rozeznal podsvěťany.

Zamířil k tomu nenápadnějšímu z podsvěťanů, kterého tu zahlédl – k dryádovi se zelenou kůží, který postával hned u vchodu a živě rozmlouval se satyrem, jenž držel v rukou psací podložku.

Když se k nim přiblížil, dryád sebou trhnul. „No páni – nejsi ty *Magnus Bane*?“

„My se známe?“ zeptal se Magnus.

„Ne, ale určitě by to šlo napravit,“ odvětil dryád a poslal Magnusovi vzdušný polibek.

Alek si za Magnusovými zády hlasitě odkašlal.

„Jsem polichocen, ale jak slyšíš, volají mě. Tedy vlastně na mě kašlou.“

„Škoda,“ poznamenal dryád. Poklepal satyra po hrudi.
„To je Magnus Bane!“

Satyr, aniž by vzhlédl od svých desek, zabručel: „Magnus Bane není na večírek pozván. Slyšel jsem, že prý kvůli tomu, že chodí s lovcem stínů.“

Dryád se po nich omluvně ohlédl. „Ten lovec stínů,“ pošeptal satyrově teatrálně, „je tady a slyší tě!“

„Jo, to šeptání je slyšet až sem,“ poznamenal suše Alek.

Magnus se s ublíženým výrazem otočil ke svým společníkům. „Nemůžu uvěřit, že nejsem mezi pozvanými. Já jsem Magnus Bane! Dokonce i tihle maníci to vědí.“

„Co je to za večírek?“ zeptala se Shinyun.

„Je mi líto,“ pokračoval Magnus, „ale večírek, kde není vítán Alek, není večírkem, jehož bych se já chtěl zúčastnit.“

„Magnusi, *co je to za večírek?*“ nedala se odbýt Shinyun.

„Podle mě Shinyun připadá neobvyklé,“ pronesl Alek velice pomalu k Magnusovi, „že se v bývalém sídle Karmínové ruky pořádá večírek s podsvětany.“

„Ty,“ oslovila Shinyun pánovitě dryáda, „cos to říkal o večírku?“

Dryád sice vypadal zmateně, ale odpověděl vcelku pohotově. „Dnes je maškarní bál na oslavu porážky Valentýna Morgensterna ve velké válce. Tenhle obrovský palác se zrovna objevil na trhu a jeden čaroděj si ho pronajal na obrovský banket. Budou tu lidi z celého světa stínů. Z Paříže nás přijelo hezkých pár vlakem.“ Nadmul pyšně hrud', až jeho tváře dostaly smaragdový nádech. „Víš, kdyby se proti němu podsvětané nespojili, byl by ohrožen celý svět.“

„Taky lovci stínů se do toho *zapojili*,“ ozval se Alek.

Dryád máchl rukou, až mu zaševalilo listí kolem zápěstí. „Slyšel jsem, že pomohli.“

„Takže na tu slavnost dorazí hodně lidí?“ otázal se Magnus. „Doufal jsem, že se tu potkám se svým známým čarodějem. Jmenuje se Mori Shu. Ten je na seznamu?“

Magnus zaslechl, jak se Shinyun za jeho zády zajíkla.

Satyr zalistroval v papírech. „Ano, tady ho máme. Někdo mi ale říkal, že možná nedorazí. Prý má poslední dobou hodně napilno. Něco s démony.“

„Vy jste samozřejmě zváni všichni, jak jste tady,“ řekl dryád Magnusovi. „Ty i tví společníci. Na seznamu hostů nejste jen nějakým nedopatřením.“

Satyr to vzal mlčky na vědomí a poslušně nalistroval na poslední stranu, kam zapsal Magnusovo jméno.

„Jsem velice dotčen, že jsem byl při zvaní opomenut, a tudíž se já i mí společníci rozhodně dostavíme,“ prohlásil Magnus povýšeně.

Dryádovi chvítku trvalo, než to rozklíčoval. Konečně přikývl. „Zahájení je v osm.“

„To my přijdeme mnohem, mnohem později,“ prohlásil Magnus, „protože společenský program už máme nesmírně nabitý.“

„Zajisté,“ odvětil dryád.

Sešli ze schodů a dali hlavy dohromady.

„To je perfektní,“ prohlásil Alek. „Přijdeme jako na večírek, nenápadně se vytratíme a najdeme Síň. Zní to docela jednoduše.“

Shinyun souhlasně přikývla.

„Vy dva si myslíte, že jdete na večírek?“ otázal se Magnus. „Takhle vymódění?“

Alek a Shinyun se podívali jeden na druhého. Shinyun na sobě měla svůj sportovní trikot, sice nákladný, ale vhodný na všechno možné, jen ne na večírek. Na opasku měla *sam-*

gakdo. Alek byl oblečený do sepraného trička a džín, na které se bůhvíjak dostal jakýsi barevný flek. Magnus Alekovu garderobu doplnil už v Paříži, ale neměli samozřejmě masky ani důmyslné kostýmy, což čaroděj hodlal využít jako příležitost dopřát si jednu ze svých oblíbených kratochvílí.

„Tak pojďte, vy lovci démonů,“ prohlásil vznešeně. „Jde se nakupovat.“

Masky

„Neříká se mi to lehko,“ řekl Magnus, „ale... tadá!“

Zavedl je do Le Mercerie a slíbil jim nákupní orgie. Alek už s Magnusem na nákupech byl, takže věděl, nač se má připravit. V každém obchodě čekal s půltuctem tašek, zatímco čaroděj si zkoušel téměř všechno od tradičních obleků přes toreadorský *traje de luces* až po cosi, co podezřele připomínalo kostým pro mariachi. Zdálo se, že s jeho tmavými vlasy a zlatozelenýma kočičíma očima ladí snad každý styl a jakákoli barva, takže si Alek nebyl jistý, co Magnus hledá. Ať si vybral cokoli, bylo zřejmé, že v tom bude vypadat dobře.

Ani další model nebyl výjimkou. Magnus měl na sobě černé kožené kalhoty přiléhavé tak, že to spíš vypadalo, jako by byly štíhlé svaly jeho dlouhých nohou natřené inkoustem. Kovový opasek znázorňoval vytepaného hada. Jednotlivé články měly tvar šupin a přezka ztvárňovala kobří hlavu se safírovýma očima. Košile se stojáčkem v odstínu půlnoční modři posetá indigovými flitry byla široce rozhalená, takže odhalovala daleko víc než jen klíční kosti.

Magnus se zatočil a zády k Alekovi se na sebe zkoumavě podíval do zrcadla. Alekovi z toho pohledu vyschlo v ústech.

„Myslím, že vypadáš... pěkně,“ vypravil ze sebe.

„Nějaké námitky?“

„No,“ ozval se Alek, „v těch kalhotách by se ti obtížně manévrovalo v boji, ale ty bojovat nepotřebuješ. Za tebe můžu bojovat já, když na to přijde.“

Magnus se zatvářil zaraženě, až Aleka napadlo, jestli neřekl něco špatně. Pak ale výraz v Magnusově tváři změkl. „Oceňuji tvoji nabídku. Jen si ještě něco zkusím,“ dodal vzápětí a opět zmizel ve zkušební kabince.

Po chvíli se objevil v kombinéze bez límce, s níž dokonale ladila nepravdělně střižená pláštěnka, jež mu s nedbalou elegancí splývala z ramen. Shinyun se vynořila v čemsi, co ze všeho nejvíc připomínalo kombinaci brnění a svatebních šatů.

Po pěti minutách v prvním obchodě si Alek vybral kabát, podle Magnuse redingot, dlouhý a černý se středně dlouhými šosy. Byl dostatečně pružný, aby se v něm dalo pohodlně pohybovat a případně i bojovat, a zároveň natolik volný, aby bylo kam ukrýt stělu a andělská ostří. Magnus po něm chtěl, aby si vyzkoušel něco alespoň trochu barevnějšího, po Alekově stručném „ne“ však dál nenaléhal. Košili do obleku měl Alek hedvábnou a stejně tmavě modrou, jako byly jeho oči.

Poté co si vyzkoušela několikery poměrně fádňi šaty, uviděla Shinyun Magnuse vypočodovat z kabinky ve zlatém rouchu inspirovaném posmrtnými hávy egyptských faraonů. Příště se objevila v načančaném tradičním korejském kroji *hanbok* v broskvovém odstínu. Magnus nešetřil komplimenty a módní přehlídka mohla pokračovat.

Shinyun s Magnusem soupeřila. Možná v sobě měli vzájemnou soutěživost všichni čarodějové. Alek jich mnoho nepoznal, takže si nebyl jist.

Snažil se nedělat si se Shinyun zbytečné starosti. Magnus si ji zjevně oblíbil, Alek se však s cizími lidmi cítil nesvůj a nemotorný, a zoufale si nepřál být na jejich romantickém výletě ještě nemotornější. Jak se mají s Magnusem vzájemně lépe poznat, když jim k tomu bude neustále na záda dýchat někdo třetí?

Nedělat si starosti byla nejspíš předem ztracená snaha. Alek se proto alespoň snažil nedat na sobě starosti znát.

Šťouchl do prodavačky, která vedle něj stála s vykulenýma očima. „Odkud máte tyhle šaty?“

Mladá žena zavrtěla hlavou a odpověděla pečlivou angličtinou: „Nemám tušení. Žádný z těch modelů jsem tu nikdy neviděla.“

„Aha,“ zahučel Alek. „Zvláštní.“

Pak se Magnus nastrojil do třpytivého bílého obleku zdobeného něčím, co připomínalo dračí šupiny hrající duhovými barvami. Jejich lesk ho halil opalizující září. K tomu si vzal pláštěnku v barvě slonové kosti, jež mu splývala až ke kolenům. Perleťová látka rozhalené košile nápadně kontrastovala s jeho snědou kůží.

Shinyun se odvázně rozhodla pro zdobné černé šaty s širokými pentlemi ovinutými kolem boků. Spletité stříbrné úponky jí splývaly od krku až k podlaze a zpoza hlavy se jí zvedala kaskáda růží.

Nakonec požádali Aleka, aby jim pomohl vybrat masky. Magnus váhal mezi zlatou maskou s půlkruhovým chocholem oranžových per a zrcadlovou stříbrnou škraboškou, která se tak leskla, že se na ni skoro nedalo dívat. Shinyun

měla na výběr mezi plochou celobličejevou mramorovou maskou nebo tenoučkou, holou drátěnou maskou, která stěží něco zakrývala. Obě volby působily do značné míry ironicky. Magnusovi Alek doporučil tu stříbrnou, Shinyun drátěnou. Když si ji nasazovala na nehybný obličej, přece jen na sobě dala alespoň nepatrně znát uspokojení.

„Vypadáš dobře,“ pochválil ji Magnus. Pohledem sklouzl k Alekovi a podal mu hedvábnou škrabošku v barvě syté soumravné modři. Alek ji přijal a Magnus se usmál. „A ty vypadáš perfektně. Jdeme.“

Na město padal soumrak. Palác zdobily pochodně, které lemovaly vrcholky zdí. Do ulic v okolí paláce se snášela mlha ovíjející chapadly jeho sloupy a zakrývajících kanály. Ohně v té mlze působily jako zlověstné bludičky. Alek si nebyl jist, jestli je ta tajuplná záře magická, nebo je přirozeného původu.

Mramorovou fasádu paláce ozařovala jiskřivá a mihotající se vílí světla, která se v pravidelných intervalech shlukovala do slov NENÍ VALENTÝN JAKO VALENTÝN.

Alek nebyl zrovna vyznavačem večírků, heslo toho dnešního však ocenit dokázal.

Patřil k těm, kdo bojovali, aby zastavili Valentýna Morgensterna. Byl připraven položit v boji život. Nijak zvlášť se nezamýšlel nad tím, jak se na Valentýna dívají podsvětané, které Valentýn sám považoval za nečisté a chystal se tuto skvrnu ze světa vymazat. Teprve teď Alek začínal chápat, jaký strach asi museli mít.

Mezi lovci stínů byla celá řada oslavovaných válečníků. Alek si nedokázal představit, jaké by to pro podsvětany bylo,

mít své vlastní vítězství a své vlastní válečné hrdiny – ne jen z jednoho klanu, z jednoho dvora nebo z jedné smečky, ale náležející celému podsvětu dohromady.

A byl by vůči nim naladěný ještě smířlivěji, nebýt vlkodlačího pořadatelského týmu, který trval na jeho prohledání. Dvakrát. Nezdálo se přitom, že by tu panovala nějak mimořádně přísná bezpečnostní opatření, dokud pořadatelé nespatrii Alekovy runy.

„To je směšné,“ vyštěkl Alek. „Já jsem bojoval ve válce, jejíž vítězný konec tu oslavujete. Na straně vítězů,“ dodal rychle pro jistotu.

Byl přivolán šéf ochranky, největší z vlkodlaků. Aleka napadlo, že to dává smysl. „My tu jen nestojíme o žádné potíže,“ řekl obrovský vlkodlak Alekovi tlumeně.

„Já jsem žádné dělat nepřišel,“ prohlásil Alek. „Jsem tu, abych oslavoval.“

„A já jsem si myslel, že tu máte být dva,“ zahučel vlkodlak.

„Co?“ nechápal Alek. „Dva lovci stínů?“

Vlkodlak pokrčil rozložitými rameny. „Nebesa, jen to ne.“

„Už jste s mým tanečním partnerem hotovi?“ vložil se do toho Magnus. „Já chápu, že si na něj potřebujete sáhnout, musím se proti tomu však důrazně ohradit.“

Šéf ochranky pokrčil rameny a mávl rukou. „V pořádku, jděte.“

„Díky,“ zamumlal Alek a sáhl po Magnusově ruce. Pořadatelé mu zabavili luk a šípy, to ho však příliš netrápilo, protože přehlédli šest andělských ostří a čtyři dýky, které rovněž ukrýval na těle. „Ti lidé jsou úplně nemožní.“

Magnus se nepatrně odtáhl, takže se jejich ruce minuly.

„Někteří z těch lidí jsou moji přátelé,“ řekl Magnus. Potom však s úsměvem pokrčil rameny. „A někteří moji přátelé jsou nemožní.“

Aleka příliš neuklidnil. Ta mezera mezi jejich rukama ho znepokojovala. Vstoupili do rozzářeného sídla a nevelký, ale chladný odstup mezi nimi zůstal.

Našlapuj opatrně

Ve velkém plesovém sále vyhrával Císařský valčík Johanna Strausse. Magnus spatřil stovky společně tančících párů v propracovaných kostýmech. Hudba, jež je obklopovala, byla nejen slyšet, ale také vidět. Jako by byly vytrženy z černobílého listu papíru a proměněny v jasné, živoucí tvary, vznášely se ve vzduchu noty, plynuly po notových osnovách a ovíjely se kolem třpytících se masek a důmyslných účesů tanečníků.

Pod stropem se pohybovala souhvězdí... ne, to nebyl chaotický pohyb, ona představovala orchestr. Hvězdy se přemístily tak, aby ztvárnily postavy lidí a obrysy hudebních nástrojů. Souhvězdí Vah hrálo první housle, Velká medvědice hned vedle druhé. Vodnář hrál na violu, Štír na kontrabas. Orion hrál na cello, Herkules na bicí. Hvězdy hrály, maskované páry tančily a mezi vším tím mumrajem se vznášely noty.

Magnus sestupoval po schodišti z kararského mrámu z foyer do tanečního sálu. Alek a Shinyun se drželi těsně za ním jako jeho tělesná stráž.

„Princi Adaone!“ zavolal Magnus, když zahlédl přítele.

Princ Adaon, jehož labutí maska skvostně kontrastovala s jeho tmavou pletí, vyslal k Magnusovi úsměv přes hlavy svých dvořanů.

„Ty se znáš s princem?“ otázal se Alek.

„S většinou princů Prokletého dvora bych neztratil slovo,“ odpověděl Magnus. „Nevěřil bys, čeho všeho jsou schopni. Ti mohou být jen rádi, že neexistuje něco jako vílí bulvár. Adaon je jediná světlá výjimka z toho spolku.“

Pod schodištěm potkali muže v levandulovém smokingu a celoobličejové masce zombie El Muerto s dozadu ulíznutými bílými vlasy. Magnus se zazubil.

„Náš hostitel, předpokládám.“

„Proč se tak domníváš?“ zeptal se muž se slabým britským přízvukem.

„Kdo jiný by dokázal uspořádat takový večírek? Nic neděláš polovičatě, to ti chválím. Nemá smysl jít do toho jinak než naplno.“ Magnus mu podal ruku. „Malcolme Fade. To už je doba...“

„V minulém tisíciletí. Pokud si vzpomínám, prodělával jsi hodně punkové období, když jsem tě viděl naposledy.“

„Ano. Grunge se tomu stylu tenkrát říkalo. Překvapilo mě, když jsem se dozvěděl, že ses přestěhoval do Los Angeles a udělali tě nejvyšším čarodějem.“

Malcolm nadzvedl masku a Magnus uviděl, že se usmívá. Jeho vždycky tak milý obličej byl však přesto poznamenán hlubokým smutkem.

„Já vím. Pošetilci.“

„Opožděně blahopřeji,“ řekl Magnus. „A jak se vede? Jak tě znám, nedokážeš jen nečinně chytat bronz.“

„Ale tak fušuju do lecčeho, mimo jiné do organizace večírků.“ Malcolm mávl rukou k mumraji tanečního sálu.

Okázalou lhostejnost hrál výborně, Magnus ho však znal až příliš dlouho, než aby se dal ošálit. „Těší mě, že se ti na mém malém soirée líbí.“

Za Malcolmovými zády se objevily dvě postavy. Jedna byla víla s modrou kůží, levandulovými vlasy a plovacími blánami, ta druhá se rovněž nedala přehlédnout. Johnny Rook měl sluneční brýle pošoupnuté na nose co nejniž, což bylo rozumné, pokud tedy bylo vůbec rozumné brát si sluneční brýle na noc a dovnitř. Magnusovi neušlo, jak Johnny vykulil oči, když ho poznal, a okamžitě uhnul před Magnusovým pohledem.

„A vy se znáte? Musím vás seznámit,“ pravil zasněně Malcolm. „Tohle je Hyacinta, moje pravá ruka při plánování večírků. A Johnny Rook. I on je zajisté pro někoho nepostradatelný.“

Magnus pokynul ke svému doprovodu. „Tohle je Alexander Lightwood, lovec stínů z newyorského Institutu, a Shinyun Jung, tajemná bojovnice s tajemnou minulostí.“

„Jak tajemné,“ reagoval Malcolm, pak ale jeho pozornost upoutalo několik právě přivážených palet syrového masa. Bezmocně se rozhlédl kolem sebe. „Ví někdo, k čemu tu bude všechno to syrové maso?“

„To je pro vlkodlaky.“ Hyacinta mávla na dodavatele, aby si dal odchod. „Já to vyřídím. Ale v salónku tě budou možná potřebovat osobně.“

Přiložila dlaň na třpytivou mušli na uchu a cosi Malcolmovi pošeptala. Již tak bledý obličej nejvyššího čaroděje z Los Angeles zbělel docela.

„Ach ne. Budete mne muset omluvit. Naše sirény se usadily u fontány se šampaňským a snaží se v ní topit hosty.“ Spěšně vykročil.

„Tys byl na stínovém trhu,“ oslovil Alek Johnnyho Roka, když mu došlo, kde už to individuum viděl.

„Mě jsi v životě neviděl,“ prohlásil Johnny. „Ani teď mě nevidíš.“ Sprintem vyrazil ze sálu.

Alek se po sále rozhlížel s nepřístupným, podezřivým výrazem. Mnozí hosté jeho pohled se zájmem opětovali.

Magnus chápal, že to hosté berou tak, že přivedl na večírek policajta. Tomu rozuměl. Nemohl se Alekovi divit, že je ve střehu. Skoro všichni podsvětané měli minulost potřísněnou krví. Upíři sáli krev, vílí a čarodějnická magie se nezřídka zvrtila, vlkodlaci nad sebou ztráceli kontrolu a jiní pak ztráceli končetiny. Ani svým soukmenovcům podsvětanům však Magnus nemohl zazlívat, že se mají na pozoru. Nebylo to ještě tak dávno, co si lovci stínů jako trofeje věšeli na zdi podsvětanské hlavy.

„Nazdar, Magnusi!“ zavolala čarodějka v jednoduchých zelených šatech a bílé masce morového felčara, pod níž byla znát sytě modrá kůže.

Magnuse potěšilo, že ji tu potkává.

„Nazdárek, drahoušku,“ pozdravil a přivinul si ji do náruče. Zatočil se s ní a pyšně ji představil svým společníkům. „Aleku, Shinyun, to je Katarina Lossová. Patří k mým nejstarším přátelům.“

„Ach,“ řekla Katarina. „O tobě už jsem hodně slyšela, Alexandře Lightwoode.“

Alek vypadal znepokojeně.

Magnus si přál, aby spolu ti dva dobře vycházeli. Sledoval je, jak se navzájem měří pohledy. Nakonec usoudil, že tyhle věci prostě potřebují svůj čas.

„Můžeme si chvilku promluvit, Magnusi?“ otázala se Katarina. „V soukromí?“

„Já se půjdu poohlédnout po té kamenné koze,“ prohlásila Shinyun a zmizela.

Katarina se zatvářila nechápavě. „Jen jedna z jejích nápaditých frází,“ poznamenal Magnus. „Má tajemnou minulost, chápej.“

„Taky bych měl jít,“ ozval se Alek. Doběhl Shinyun a dal se s ní do řeči. Magnusovi to připadalo, že se dohadují, kdo bude kde pátrat.

„Sejdeme se tady ve foyer!“ zavolal Magnus. Alek bez ohlednutí jen ukázal zdvižený palec.

Katarina se do Magnuse zavěsila a odváděla ho pryč jako učitelka nezbedného žáka. Za rohem vstoupili do úzkého výklenku, kam hudba a hluk ze sálu doléhaly jen tlumeně. Katarina se otočila proti Magnusovi.

„Nedávno jsem Tesse ošetřovala rány, které prý utrpěla od členů nějakého kultu, co uctívá demony,“ řekla. „Povídala, že ten kult, a teď cituji, ‚obsluhuješ‘. Oč jde? Vysvětli mi to.“

Magnus se zašklebil. „Možná mám prsty v jeho založení.“

„Jak moc?“

„No... asi všech deset.“

Katarina se naježila. „Ještě jsem ti říkala, abys to nedělal!“

„Vážně?“ zeptal se Magnus. Začalo v něm klíčit zrunko naděje. „Ty si pamatuješ, co se stalo?“

Katarina na něj vrhla zoufalý pohled. „Ty ne?“

„Někdo mi všechny vzpomínky spojené s tím kultem sebral,“ přiznal Magnus. „Nevím kdo ani proč.“

Vyslovil to zoufalejším tónem, než měl v úmyslu. Rozhodně se cítil daleko zoufalejší, než by se mu líbilo. Ve tváři jeho dávné přítelkyně se objevil výraz hlubokého soucitu.

„O tom nevím nic,“ řekla. „Potkala jsem se s tebou a Rag-norem na krátké dovolené. Vypadals, že máš trable, ale sna-

žil ses to maskovat legráckami, jak je tvým dobrým zvykem. S Ragnorem jste tvrdili, že máte vynikající nápad, jak vytvořit kult pro zábavu. Já jsem vám řekla, abyste to nedělali. To je celé.“

Magnus, Katarina a Ragnor podnikli za ta staletí mnoho společných cest. Po jednom takovém nezapomenutelném výletě už Magnus nesměl do Peru. Tahle dobrodružství si vždycky užíval víc než cokoli jiného. Být s přáteli byl skoro takový pocit, jako mít domov.

Teď nevěděl, jestli ještě někdy na nějaký takový výlet dojde. Ragnor je po smrti a Magnus možná spáchal cosi příšerného.

„Proč jsi mě nezastavila?“ zeptal se teď. „To přece obvykle děláš!“

„Musela jsem vzít jednoho sirotka za oceán, abych mu zachránila život.“

„V pořádku,“ řekl Magnus. „To je dobrý důvod.“

Katarina zavrtěla hlavou. „Jen na okamžik jsem tě spustila z očí.“

Po celá desetiletí pracovala v civilských nemocnicích v New Yorku. Zachraňovala sirotky. Uzdravovala nemocné. V triu Ragnor, Katarina a Magnus ona vždycky představovala hlas rozumu.

„Takže já jsem s Ragnorem plánoval pro zábavu založit nějaký kult, a nejspíš jsem to asi taky udělal. Teď je z toho kult doopravdy a má nového vůdce. A vypadá to, že si něco začali s vyšším démonem.“

Jméno svého otce by nevyslovil dokonce ani před Katarinou.

„Vypadá to, že se ta zábava poněkud vymkla,“ poznamenala Katarina suše.

„Dělá to na mě dojem, že je to celé namířené proti mně. Všechny ty řeči, že tím novým vůdcem jsem já. Musím ty lidi najít. Znáš muže, co se jmenuje Mori Shu?“

Katarina zavrtěla hlavou. „Ty přece víš, že já neznám nikoho.“

Kolem nich se právě potácela skupinka opilých víl. Oslavy zjevně nabíraly jak na decibelech, tak na divokosti. Katarina počkala, než budou zase sami, a teprve pak pokračovala.

„Jsi v takovémhle průšvihy, a ještě si s sebou přivedeš lovce stínů?“ zeptala se. „Magnusi, já jsem věděla, že se s ním scházíš, ale tohle už dávno není jen zábava. Je jeho *povinností* oznámit Spolku, že ten kult založil. A fáma, že ho vedeš, se k nim nakonec donese, ať už jim to ten tvůj Lightwood ohlásí, nebo ne. Nefilim nebudou cítit potřebu pátrat po nějakém jiném viníkovi. Nefilim nepřipouští slabost. V jejich srdcích není místo pro lítost nebo soucit. Viděla jsem děti Anděla vraždit svoje vlastní děti kvůli porušení toho jejich předraženého Zákona. Magnusi, tobě jde o život.“

„Katarino,“ ozval se Magnus, „já ho miluji.“

Vytřeštila na něj oči. Měly barvu oceánu zmítaného bouřemi a s poklady skrytými ve vlnách. Morovou masku nosívala za skutečných morových epidemií. Viděla už spoustu tragédií, a oba dobře věděli, že ty největší tragédie se rodí z lásky.

„Jsi si jistý?“ zeptala se tiše. „Ty vždycky doufáš v nejlepší, ale tentokrát je naděje až příliš nebezpečná. Tahle by ti mohla ublížit hůř než ty ostatní. Tahle by tě mohla i zabít.“

„Jistý si jsem,“ řekl Magnus. „Ale jestli to vyjde?“ Vzpomněl si na ten chlad mezi ním a Alekem, než dorazili na večírek. Myslel na všechna ta tajemství, jež si dosud nechával pro sebe. „Ne, tím si jist nejsem. Ale tím, že ho miluji, tím rozhodně ano.“

V Katarininych očích se zračil smutek. „Ale miluje taky on tebe?“

„Zatím ano,“ řekl Magnus. „A teď, pokud mne omluvíš, musím jít hledat kamennou kozu, pokud chápeš, jak to myslím.“

„Nechápu,“ odvětila Katarina. „Ale asi bych ti měla popřát hodně štěstí.“

Celou následující hodinu se Magnus věnoval úkolu najít tu stupidní kozu. Rozhodl se vzít si na starost hlavní sál a přilehlé prostory, protože Shinyun a Alek šli každý jinam. Začal podrobně prozkoumávat jednu místnost po druhé. Nejprve odpočívárnu, pak přišel na řadu hudební salón a po něm herna. Magnus dovedně využíval magie k odhalování skrytých západek, závor a tlačítek, jimiž se otvíraly tajné průchody. Celé sídlo však bylo naneštěstí tak proškpiované magií oslavy, že se veškerá jeho odhalovací kouzla odrážela zkreslená a neúčinná.

Magnus však pokračoval. Dával si načas, zvolna se proplétal davy a snažil se soustředit na atmosféru každé z místností. Dlaněmi přejížděl po nejpodezřelejších místech; snažil se zkroutit svícny, vytahoval knihy, opíral se o sochy. Zatahal za táhlo zvonku, z něhož se vyklubala mořská řasa, a odhalil pokoj téměř celý zalitý vodou, kde skupinka mořských panen dováděla s osamělým upírem.

Upír, Magnusův potrhlý známý jménem Elliott, na něj mával, až voda pěníla.

„Nenechte se rušit,“ zavolal Magnus. „Pokračujte ve šplouchání.“

Nic nevybočovalo z normálu.

Došel ke kuřárně na konci západního křídla. Bohatě zařízený pokoj přeplněný vyřezávaným a mohutně polstrovaným

viktoriánským nábytkem byl opticky rozdělen mohutnou římsou na boční zdi. Každý kus nábytku měl přehnaně nepřiměřené rozměry. Gigantická červená pohovka velká jako auto a pošíťá knoflíky trůnila vedle dvou modrých židlí s vysokým opěradlem, které vypadaly jako dětské. Zdi byly zdobeny pohyblivými tapetami a mosaznými svícny střídajícími se s gramofony, z nichž vyhrával jazz.

Dryád, tentokrát jiný než ten, s nímž už se Magnus setkal, seděl na houpačce zavěšené na lustru uprostřed pokoje. Kolmo u protější stěny stál tmavě šedý gauč a na něm si hověla upírka tak slastně, jako by skutečně ležela na zádech. Magnus nevěděl, že Malcolm fušuje i do antigravitační magie, ale musel ocenit vkus nejvyššího čaroděje Města andělů.

„Vypadáš, že by sis zakouřil, Magnusi Bane,“ ozval se ženský hlas stranou od něj.

Otočil se za hlasem a spatřil ženu s mahagonovou pletí v elegantních kovových šatech, jež perfektně ladily s jejími bronzovými vlasy. Její maskou byla kaskáda zlatých hvězd, jež jí splývaly od temene hlavy až k bradě. Hodily se k jejím zornicím, jež měly rovněž tvar hvězd.

„Hypatie,“ řekl Magnus. „Díky, ale přestal jsem před sto lety. Tehdy jsem byl ještě rebel.“

Hypatia Vexová byla čarodějka z Londýna se zálibou v byznysu a realitách. Jejich cesty se za ta léta několikrát protnuly a v jednu dobu si byli poměrně blízcí, ale to už bylo dávno. Víc než celé jedno století.

Usadil se naproti Hypatii do poněkud nepřiměřeně malé židle s vysokým opěradlem. Hypatia zkřížila nohy, předklonila se a zhluboka nasála kouř. „Slyšela jsem o tobě dost nechutné drby.“

I Magnus si přehodil nohu přes nohu, ale pohodlně se opřel. „Tak povídej. Nechutné drby mám nejradši.“

„Co třeba vedení kultu, co si říká Karmínová ruka, ke slávě i zkáze?“ zeptala se Hypatia. „Ty hanbáři.“

Magnuse napadlo, že by ho vlastně nemělo překvapovat, že Hypatia o kultu ví. Na rozdíl od malé ryby Johnnyho Rooka byla Hypatia úplně jiná liga. Na počátku 20. století vedla podsvětanský salon. Všechny londýnské skandály, které za něco stály, se odehrály právě tam. Magnus si pamatoval všechna tajemství, která tehdy znala, a ona byla skutečná sběratelka; dokázal si představit, že dnes jich má ještě mnohem víc.

„Nemohu popřít, že v jistém obecnějším smyslu hanbář jsem,“ připustil Magnus. „Ale sláva a zkáza nejsou můj styl. Tenhle drb je zcela nepodložený.“

Hypatia graciálně pokrčila rameny. „Připadalo mi to přitazené za vlasy, ale v posledních dnech se to šíří jako stepní požár. Možná by ses měl zamyslet nad tím, jak to vypadá – šéfovat celému kultu a tahat se s lovcem stínů? A ne jen tak ledačjakým lovcem stínů, ale se synem členů Valentýnova Kruhu.“

„To drb není.“

„Tak to fakt ráda slyším,“ řekla Hypatia. „To vypadá na katastrofu.“

„Už je to tak,“ odvětil Magnus. „A je to radost.“

Na Hypatii byl v tu chvíli neopakovatelný pohled. Za tu spoustu let, co se znali, ji Magnus vlastně nikdy neviděl šokovanou.

„Udělal bys dobře, kdyby sis uvědomil, že jsi jedním z nejvýznamnějších čarodějů na světě,“ upozornila ho Hypatia, když se vzpomatovala. „Jsou tu podsvětani, kteří k tobě vzhlížejí jako ke svému vzoru. Jsi pod drobnohledem.“

„Obvykle jen pro svůj oslnivě skvělý vzhled,“ odvětil Magnus.

„Nesnaž se dělat, že jsi nad věcí!“ vyjela ostře Hypatia.

„Hypatie,“ ozval se Magnus, „pamatuješ si, že by mi někdy záleželo na tom, jak se na mě kdo dívá?“

Zavrtěla hlavou tak prudce, až se jí zlaté kruhy v uších otřely o tmavě hnědou kůži. „Ne. Zato ti ale záleží na druhých, a jsem si jistá, že na tom Aleku Lightwoodovi ti záleží víc než dost. Já vím, kdo je tvůj otec, pokud si vzpomínáš, Magnusi. My dva jsme si bývali docela blízcí.“

Magnus nezapomněl. „Jen nechápu, jak to má souviset s Alekem.“

„Řekls mu o svém otci?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl Magnus po hodně dlouhém mlčení.

Hypatia se nepatrně uvolnila. „Fajn. Doufám, že o tom ani neuvažuješ.“

„Neřekl bych, že je ti něco do toho, co řeknu svému příteli.“

„Jsem si jistá, že Alek Lightwood je pro tebe teď nejvyšší měřítko morálky a charakteru, Magnusi,“ řekla Hypatia a pečlivě volila slova. „A možná se ani nemýlíš. Představ si ale, do jaké pozice ho dostaneš, když se dozví, že zástupce čarodějů v Radě je zároveň synem démona uctívaného Karmínovou rukou, kultem, který právě v této době šíří zmatek. Jestli mu na tobě záleží, zatají tu informaci, a pokud to někdy vyjde najevo, oba ponesete za tohle svoje tajnůstkářství následky. Historie dokazuje, že nefilim jsou schopni krutosti jak vůči sobě samým, tak vůči podsvětanům. Zejména těm z nich, kteří vybočují z běžného průměru.“

„Všichni máme rodiče demony, Hypatie. To by nemělo být tak velké překvapení,“ poznamenal Magnus.

„Ty víš zrovna tak dobře jako já, že není démon jako démon. Ne každý se setkává s takovou záští a strachem jako právě tvůj otec. Ale když už o tom mluvíš, tohle taky *dopadne* na nás na všechny. Čarodějové už po staletí balancují ve vztahu s nefilim na hraně. Jsme trpěni, protože naše schopnosti jsou užitečné. Mnozí z nás mají se Spolkem profesionální vztahy. Jsi jedním z nejproslulejších čarodějů na světě, a ať se ti to líbí nebo ne, to, jak jsi vnímán ty, má dopad na nás všechny. Prosím, neudělej nic, co by mohlo ohrozit bezpečnost, za kterou jsme bojovali. Ty sám víš, jak draze byla vykoupena.“

Magnus měl sto chutí dát najevo zlost. Chtěl Hypatii říct, aby se mu nepletla do jeho soukromí a citového života.

Poznal však, že to myslí vážně. Napětí v jejím hlase bylo nelíčené. Měla skutečné obavy.

Odkášlal si. „Vezmu to v potaz. Hypatie, když už jsi takhle dobře informovaná, neznáš někoho, kdo si říká Mori Shu?“

„Znám,“ odvětila Hypatia a opřela se na židli. Zdálo se, že je jí po tom prudkém výbuchu poněkud trapně. „Nepatří do toho tvého kultu?“

„To není *můj* kult,“ namítl Magnus zatvrzele.

„Je tady,“ řekla Hypatia. „Viděla jsem ho. Možná byste si měli promluvit a vyřešit všechny ty zmatky s kultem.“

„No, možná na to dojde.“

„Jestli ti mohu poradit,“ pokračovala Hypatia, „vyřešila bych si i tu záležitost s lovcem stínů.“

Magnus na ni vycenil zuby v zářivém úsměvu. „Nevyžádaná rada rovná se kritika, drahoušku.“

„Chystáš si pohřeb,“ řekla Hypatia. „Moment. Zařídí ti nefilim taky pohřeb, až tě popraví?“

„Moc rád jsem tě viděl, Hypatie,“ řekl Magnus a odešel.

Cítil nutkavou potřebu dát si drink. Proplétal se davem, dokud nenašel bar. Usadil se u něj a objednal si koktejl Dark and Stormy, aby to ladilo s jeho rozpoložením. Katarininy starosti a Hypatiin strach zanechaly významnou trhlinu v jeho jindy tak optimistickém ladění.

Bar byl umístěn proti oknu. Magnus přes lahve pozoroval další taneční párty, která se naplno rozjížděla na nádvoří pod nimi, a slyšel hudbu slabě sem pronikající ze zářící zelené bubliny, jež tanečníky obklopovala. Představoval si, jak tančí s Alekem na těch nejkrásnějších místech Evropy, ale byl to jen sen. A to jen kvůli Magnusově minulosti.

Magnus luskl prsty, do dlaně mu vklouzla křišťálová sklenice a začala se plnit jantarově hnědou tekutinou, zatímco v láhvi na polici začala klesat hladina.

„Nazdárek,“ ozvala se Shinyun, která se k němu dolouvala se sklenicí červeného vína v ruce.

Magnus se zlehka dotkl svou sklenicí té její. „Našlas něco?“

„Ne. Zkusila jsem pár odhalovacích kouzel, ale neprošla.“

„Měl jsem ten samý problém,“ řekl Magnus. Upil ze sklenice a studoval přitom nehybnou tvář Shinyun. „Pro tebe je ta záležitost s kultem osobní,“ pokračoval pak. Neznělo to jako otázka. „Mluvíš o pronásledování démonů, ale o kultu nemluvíš. To není jen tím, že zabili někoho, kohos měla ráda. Ty cítíš vinu kvůli něčemu, co s Karmínovou rukou souvisí. Oč jde?“

Oba se upřeně zahleděli na nádvoří plné tanečníků. Čas plynul.

„Dokážeš zachovat tajemství?“ zeptala se Shinyun.

„Záleží na tom jaké,“ odpověděl Magnus.

„Tak já ti jedno svěřím. Můžeš s ním naložit, jak sám uznáš za vhodné.“ Otočila se proti němu. „Já... patřivala

jsem k němu. Karmínová ruka je hlavně lidský kult, ale nabírají i děti čarodějů.“ Z jejího hlasu zazněla hořkost. „Bývaly doby, kdy jsem tě uctívala, Veliký more, svatý zakladateli a proroku Karmínové ruky uctívající Ašmodaje.“

„Ašmodaje?“ opakoval tiše Magnus, jak z něj jako krev z otevřené rány vyprchávala poslední naděje, že by se Johnny Rook mohl mýlit.

Pamatoval si, jak si přes stovkami let přál dozvědět se, kdo je jeho otec. Tehdy zjistil, že k vyvolání vyššího démona se hodí vílí krev.

Magnus neublížil žádnému podsvěťanovi, aby k sobě přivolal svého otce. Našel si jiný způsob. Pohlédl svému otci do tváře, a když s ním promluvil, odvrátil se s děsem v srdci.

„Samozřejmě že v dnešní době se ještě nikdo nepokusil Ašmodaje vyvolat,“ řekla Shinyun. „To je novinka. Ale pořád jsme o něm hovořili. Kult prohlašuje, že každé osiřelé čarodějnické dítě je jeho dítětem. Považovala jsem se za jeho dceru. Cokoli jsem dělala, dělala jsem v jeho službách.“

Čarodějnické děti. Pamatoval si, jak se cítil jako čarodějnické dítě. Zoufalý a osamělý. Jeho zoufalství by mohl zneužít kdokoli.

Cítil, jak ho ochromuje hrůza. Název Karmínová ruka slýchal celá léta – byl to jen žert, jak řekl Tesse, a Tessa s ním souhlasila. Představuje problém až ten jejich nový vůdce, nebo byli problémem mnohem dřív, než si to někdo uvědomil, a nějak se jim dařilo tajit svou pravou povahu?

„Tys mě uctívala?“ zeptal se Magnus a nedokázal potlačit zoufalý tón. „To jsem tedy rád, že jsi z toho nesmyslu vyléčená. Jak dlouho jsi v tom kultu byla?“

„Mnoho desítek let,“ řekla trpce. „Vydalo by to na celý život. Já... já jsem pro ně zabíjela. Domnívala jsem se, že zabíjím

za tebe, tvým jménem.“ Na chvíli se odmlčela. „Prosím, neříkej tomu lovcí stínů – Alekovi –, že jsem pro ně zabíjela. Že jsem byla v kultu mu říct můžeš, jestli musíš.“

„Ne,“ zašeptal Magnus, ale nevěděl, jestli to říká kvůli Shinyun, nebo kvůli sobě. Shinyun řekla, že se považovala za Ašmodajovo dítě. Dokázal si docela dobře představit její zděšení, kdyby se dozvěděla, že Magnus je Ašmodajovým potomkem doopravdy. Myslel na Hypatii a na její varování, že se Alek nesmí dozvědět, kdo je Magnusův otec. *Představ si, do jaké pozice ho dostaneš. Historie dokazuje, že nefilim jsou schopní krutosti jak vůči sobě samým, tak vůči podsvětanům.*

„A mnoho dalších životů mi trvalo vymanit se z jejich spárů. Od té doby se je snažím dostat, ale nebyla jsem dost silná, abych to zvládla sama, a mezitím přišel ten záhadný nový vůdce. Neměla jsem na koho se obrátit. Připadala jsem si strašlivě bezmocná.“

„Jak ses k nim vůbec dostala?“

Shinyun sklopila hlavu. „Už tak jsem ti řekla víc, než jsem měla v úmyslu.“

Magnus dál nenaléhal. Ani on o svém dětství nemluvil.

„Jsi statečná, když ses dokázala vrátit a postavit se své minulosti,“ řekl potichu. „Řekl bych, čelit svým démonům“, ale to už by bylo až příliš přesné.“

Shinyun si odfrkla.

„Předpokládám, že nevíš, kde je Síň Karmínové ruky.“ Shinyun už vrtěla hlavou, když Magnus dodal, aniž by v cokoli doufal: „Nebo ty Rudé svitky magie.“

„To by věděl Mori,“ řekla Shinyun. „Jemu členové Karmínové ruky důvěřovali víc než mně. Byli jsme si blízcí, ale když jsem utíkala, musela jsem ho opustit. Už jsou to léta, ale poznala bych ho, kdybych ho potkala – a on by mi důvěřoval.“

„Je tady,“ řekl Magnus. „Údajně.“ Luskł prsty a jeho sklenice zmizela v křišťálově jasném záblesku. Pak sáhl po láhvi šampaňského z nedaleké lednice. Večírek to byl působivý, ale Magnusovi bylo hrozně. Neobjevil žádné tajné skryše a nenarazil na jedinou stopu po tom zatraceném záhadném muži. Chtěl tančit, a chtěl zapomenout, že je toho tolik, co si nepamatuje.

„Poptám se po něm,“ řekla Shinyun.

„To udělej,“ odvětil Magnus a zvedl se od baru. „Musím se teď někomu věnovat.“

Miloval Aleka a chtěl před ním rozvinout svoji minulost a své pravdy jako štůčky vzácného hedvábí. Chtěl Alekovi svěřit, kdo je jeho otec, a doufat, že na tom nezáleží. Jak ale může Alekovi doznat něco, co si nepamatuje? A jak může Alekovi prozradit tajemství, která z něj mohou učinit potenciální terč Spolku, jak řekla Hypatia?

Alekovi důvěřoval. Bezvýhradně. Důvěra však nezaručovala Alekovu bezpečnost. Navíc už se Magnus ve své důvěře mnohokrát v minulosti zklamal. Když se vydával Aleka hledat, nedokázal v sobě potlačit ozvěnu slov své staré přítelkyně.

Ale miluje taky on tebe?

Tančí se mnou ve své kráse

Alek se díval, jak Magnuse odvádí jeho přítelkyně Katarina Lossová. Shinyun vzápětí zmizela za velkými dvojkřídlymi dveřmi, nejspíš aby prozkoumala okolí, a nechala Aleka stát samotného uprostřed plesového veselí.

Alek byl v tu chvíli nesmírně rád, že má masku. Připadal si opuštěný na nepřátelském území. Vlastně by byl daleko raději opuštěný na nepřátelském území, než aby ho nechali stát samotného na večírku.

Magnus řekl, že někteří z těch lidí jsou jeho přátelé.

Za jejich četných dobrodružství v New Yorku mu Magnus vždycky připadal naprosto nezávislý a soběstačný. Pouty a svazky byl opředen Alek; pouty ke spolubojovníkům z řad lovců stínů, a především ke své sestře a svému *parabátai*. Aleka nikdy nenapadlo, že i Magnus má k někomu vazby. A teď ho přestali zvat na večírky, protože je s Alekem. Kvůli jejich vztahu je Magnus odříznut od svého vlastního světa.

Pokud chce Alek s Magnusem být, bude se muset naučit vycházet s Magnusovými přáteli. Magnus se vždycky sna-

žil pomoci Alekovým přátelům. Alek musel rovněž najít nějaký způsob, jak to udělat, ačkoli si zatím nedokázal žádný představit.

S hlubokou úlevou si vzpomněl, že má úkol.

Propletl se přeplněnými chodbami až do prostor, které byly podle všeho vyhrazeny personálu. Bylo tu skoro stejně rušno jako v části pro veřejnost. Armáda služebníků – převážně džinů, vodních skřítků a elfů – tu kmitala, aby hudba neumlkala, světla nepohasla, alkohol nepřestával téci proudem a palác aby byl udržován v čistotě. Nechyběla tu pohodlná odpočívárna pro nejméně deset čarodějů, kteří se bez ustání střídali v udržování kouzel. O bezpečnost se starala početná smečka vlkodlaků.

Rychle prošel chodbou pro personál za jídelnou a vstoupil do kuchyně, odkud byl vzápětí vypoklonkován šéfkuchařem, velice rozhněvaným goblinem.

Spěšně tedy kuchyni zase opustil. Goblin, který po něm vztekle máchal sekáčkem v jedné a měchačkou v druhé ruce, mu nemohl stačit.

Po kamenné koze nikde ani stopy. Alek se snažil najít cestu zpátky do sálu, kde by se mohl zeptat, jestli někdo neviděl toho tajemného Moriho Shu, ačkoli představa, že bude vyrušovat úplně cizí lidi, aby je vyslyšel, ho nijak zvlášť nelákala.

Zpoza jedněch dveří slabě zaslechl hudbu. Otevřel je a ocitl se v místnosti vymalované nástěnnými malbami lesních zátiší s ladnými liánami a hlubokými tůněmi. Pod jednou ze scénérií se mazlily dvě ženy. Jedna byla drobná, se zářivě purpurovými vlasy, které ji halily do romantické záře. Ta vyšší s dlouhými stříbřitě blond vlasy sčesanými za vlí ouška na Aleka přes rameno své společnice vrhla tázavý

pohled. Druhá se zachichotala a posunula dlaň výš po blondýnině stehně v černé punčoše.

Alek vycouval zpátky na chodbu.

Zavřel za sebou.

A moc rád by v tu chvíli věděl, kde je Magnus.

Bloumal palácem nazdařbůh. V další místnosti, kterou míjel, hrála skupinka podsvětanů karty. Nakoukl dovnitř, a co je to za hru, poznal hned, jak kdosi řekl něco o fantu a skřítek v ptačí masce, který zjevně hru prohrál, vstal a začal si rozepínat košili.

„Ach, pardon, omlouvám se,“ vykotal Alek a snažil se co nejrychleji zmizet.

Jedna víla ho popadla za ruku. „Můžeš zůstat, lovče stínů. Ukaž nám nějakou svou runu.“

„Pust', prosím,“ řekl Alek.

V očích jí uličnický zajiskřilo.

„Slušně jsem tě požádal,“ upozornil ji Alek. „Naposled.“

Pustila ho. Alek pokračoval v úporném pátrání po Morim Shu, jakýchkoli náznacích aktivity kultu, nebo alespoň po někom, kdo by mu pro změnu nedělal nemravné návrhy.

V jedné z chodeb, kde byla podlaha z naleštěných parket a strop zkrášlovali zlatí cherubínci, se se zkříženýma nohama opíral o zeď mladík v masce nasupeného kočičího obličeje a v motorkářských botách. Překvapivě se nevěnoval žádné sexuální aktivitě. Když ho míjel hlouček chichotajících se víl, z nichž si na něj každá s gustem sáhla, chlapec uskočil.

Alek si vzpomněl, jak nepříjemné mu byly větší shluky lidí, když byl mladší. Přistoupil k chlapci a opřel se o zeď vedle něj. Všiml si, že chlapec právě píše textovou zprávu: VEČÍRKY VYMYSLILI K TOMU, ABY MĚ OTRAVOVALY. PŘITAHUJÍ TO, CO NEJVÍC NESNÁŠÍM – LIDI, A VŠEM

JDE O TO, CO NESNÁŠÍM SNAD JEŠTĚ VÍC – O SOCIÁLNÍ KONTAKT.

„Já večírky taky nesnáším,“ ozval se Alek účastně.

„*No hablo italiano*,“ zamumlal hoch, aniž by vzhlédl.

„Ehm...“ odkašlal si Alek. „Tady se ale mluví anglicky.“

„*No hablo ingles*,“ ozvalo se okamžitě.

„Ale no tak. Vážně?“

„Ani se nesnaž,“ řekl chlapec.

Aleka napadlo, že by měl zmizet. Chlapec začal psát další textovku kontaktu, který měl uložený jako RF. Alek si nedokázal pomoci, nešlo si nevšimnout, že jde o konverzaci zcela jednostrannou. Kluk posílal zprávu za zprávou bez jediné odezvy. Poslední textovka zněla: BENÁTKY SMRDÍ JAKO ZÁCHODY. A JAKO NEWYORČANOVÍ SE MI TO NEŘÍKÁ SNADNO.

Podivná shoda náhod Aleka povzbudila, aby to ještě jednou zkusil.

„Taky se mezi cizími stydím,“ otočil se k chlapci.

„Já se nestydím,“ zavrčel kluk. „Já prostě nesnáším všechny kolem sebe a všechno, co se děje.“

„No jo.“ Alek pokrčil rameny. „To je někdy dost podobné.“

Kluk zdvihl kudrnatou hlavu, odklopil si z tváře masku našťvané kočky a ztuhl. Alek rovněž. Šokovaly ho jednak upíří špičáky a jednak poznání. Tohohle upíra Alek znal.

„Rafael?“ otázal se. „Rafael Santiago?“

Překvapilo ho, kde se tu bere druhý nejdůležitější upír newyorského klanu. Sice se sem nahrnuli podsvěťané ze všech koutů světa, ale Rafael Alekovi nikdy nepřípadal jako fanoušek večírků.

Ostatně Alek sám jím rovněž nikdy nebyl a také se tu ocitl.

„Ale ne, to jsi ty,“ řekl Rafael. „Dvanáctiletý idiot.“

Alek se o upíry nijak nezajímal. Byli to nakonec lidé, kteří zemřeli, a Alek měl se smrtí až příliš bohaté zkušenosti, než aby cítil potřebu si ji připomínat.

Chápal, že jsou nesmrtelní, nebylo ale hned nutné se kvůli tomu předvádět.

„Není to tak dávno, co jsme společně vedli válku. Byl jsem s tebou na hřbitově, když se Simon vrátil jako upír. Viděl jsi mě *mnohokrát* i potom, co mi bylo dvanáct.“

„Pronásleduješ mě v představách jako dvanáctiletý,“ pronesl Rafael temně.

„Fajn,“ rozhodl se Alek přizpůsobit. „Takže – neviděl jsi tu někde chlapa, co mu říkají Mori Shu?“

„Snažím se tu s nikým nenavazovat oční kontakt,“ prohlásil Rafael. „A kromě toho nedělám lovcům stínů práskáče. A nestojím o to se s někým bavit. S nikým.“

Alek obrátil oči ke stropu. V tom okamžiku se kolem nich protáhla víla. Do účesu měla vpletené listy, zavinutá byla do stuh a břechťanu, a o moc víc už toho na sobě neměla. Klopýtla o splývající úponěk břechťanu a Alek ji zachytil.

„Skvělé reakce!“ prohlásila vesele. „A taky paže. Neměl bys zájem o noc bouřlivých zapovězených vášní s možností prodloužení na sedm let?“

„No, já jsem gay,“ řekl Alek.

Neměl ve zvyku říkat to takhle nenuceně a před cizími lidmi. Bylo zvláštní to vyslovit, a provázela to směsice úlevy i stín jeho dávného strachu.

Samozřejmě že jeho prohlášení nemuselo pro víly mnoho znamenat. I tato to akceptovala s pouhým pokrčením ramen, pohlédla na Rafaela a rozzářila se. Něco na té jeho kožené bundě nebo nasupeném výrazu ji nejspíš mimořádně silně přitahovalo.

„A co ty, upíre bez příčiny?“

„Já gay nejsem,“ řekl Rafael. „A nejsem ani hetero. Nemám zájem.“

„Tvoje sexuální orientace je ‚nemám zájem‘?“ otázal se zvědavě Alek.

„Přesně tak,“ odsekl Rafael.

Víla se na okamžik zamyslela a pak to zkusila: „Taky se můžu proměnit ve strom!“

„Neřekl jsem ‚nemám zájem, pokud se neproměníš ve strom‘.“

„Moment,“ ozvala se víla náhle. „Já tě znám. Ty jsi Rafael Santiago! O tobě jsem už slyšela.“

Rafael udělal odmítavé gesto. „A slyšelas taky, že mám nejradši, když jsou lidi na odchodu?“

„Jsi jedním z hrdinů podsvětanského vítězství nad Valentýnem.“

„Byl jedním z hrdinů aliance podsvětanů a lovců stínů, která společně dosáhla vítězství,“ opravil ji Alek.

Rafael se přestal tvářit znechuceně. Jeho výraz se změnil na škodolibě pobavený.

„Ale, oni se toho účastnili taky lovci stínů?“ zeptal se.

„Byl jsi tam přece!“ prohlásil Alek.

„Dáš mi autogram, Rafaeli?“ zeptala se víla.

V ruce se jí objevil velký, leskle zelený list a brk. Rafael na list napsal *NECH MĚ NA POKOJI*.

„Ten si schovám,“ řekla víla, přitiskla si list k prsům a rozběhla se pryč.

„Opovaž se!“ zavřeštěl za ní Rafael.

Jedinou odpovědí mu byla břeškná hudba, jež k nim dolehla chodbami. Alek i Rafael při tom skřeku přivřeli oči. Rafael k Alekovi vzhlédl.

„Tohle je ten nejstrašnější večírek, na jakém jsem kdy byl,“ řekl. „A já večírky nesnáším. Lidi se mě v jednom kuse ptají, jestli mám nějaké mimořádné nadpřirozené schopnosti, a já jim říkám, že myslí Simona, který je mi odporný.“

„To je trochu drsný,“ řekl Alek.

„Na bažanty musíš být drsný, jinak se nic nenaučí,“ odsekl Rafael příkře. „Kromě toho jeho vtipy jsou stupidní.“

„No, nejsou to vždycky perly,“ připustil Alek.

„Odkud ty ho znáš?“ Rafael luskl prsty. „Počkat, už si vzpomínám. On se kamarádí s tím tvým otravným blond *parabátai*, že mám pravdu?“

Pravdu měl, ačkoli Simon by byl nejspíš překvapený, kdyby to slyšel. Alek věděl víc než dobře, jak se Jace chová, když s vámi chce být kamarád. Rozhodně se nechová kamarádsky, protože to by přece bylo příliš snadné. Namísto toho prostě ve vaší společnosti tráví tolik času, až si na jeho přítomnost jednoduše zvyknete, a právě v této fázi byl zjevně nyní jeho vztah se Simonem. Když byli Jace a Alek malí, Jace se Aleka něco naotravoval svým věčným ochomýtáním se poblíž v naději, že ho Alek vezme na vědomí a oblíbí si ho. Pokud by však Alek měl být upřímný, musel by si přiznat, že tomu dává přednost před trapnými seznamovacími konverzacemi.

„Máš. A navíc Simon tak nějak chodí s mou sestrou Isabelou,“ řekl Alek.

„To nemůže být pravda,“ prohlásil Rafael. „Isabela má na víc.“

„Ale... ty znáš mou sestru?“ otázal se Alek.

„Jednou mi vyhrožovala svícem, ale slovo jsme spolu nepromluvili,“ odvětil Rafael. „Takže náš vztah je podle mých měřítek zcela ideální.“ Sjel Aleka studeným pohledem. „Takový bych chtěl mít se všemi lovci stínů.“

Alek už to chtěl vzdát a odejít, když do chodby vběhla půvabná upírka v kimonu, které z účesu protkaného purpurovými pruhy vlály stuhy jako hedvábné vlajky. Její tvář byla Alekovi povědomá. Viděl ji u Takiho a potkával ji po městě, obvykle v Rafaelově společnosti.

„Zachraň nás, ach nebojácný vůdče,“ zažadonila Rafaelova přítelkyně. „Elliott je v obrovském akváriu a zvrací do něj modře i zeleně. Zkoušel pít krev mořské panny. Zkusil taky krev selkie. Zkoušel...“

„Ehm,“ odkašlal si významně Rafael a prudce pohodil hlavou směrem k Alekovi.

Alek zamával. „Lovec stínů,“ řekl. „Osobně. Ahoj.“

„Zkoušel dodržovat Dohody a ctít všechny známé zákony!“ vyhrkla žena. „Protože právě tak si newyorský klan představuje skutečně sváteční zábavu.“

Alek si vzpomněl na Magnuse a snažil se nevypadat, jako že sem přišel podsvětanům zkazit večírek. Jedno ho s tou ženou spojovalo. Ten zářivý purpur už před chvílí viděl.

„My už jsme se asi potkali,“ řekl Alek váhavě. „Ty... nemazlila ses s tou vílou?“

„Jo, tak to budeš muset být trochu konkrétnější,“ prohlásila upírka. „Tohle je párty. Mazlila už jsem se se šesti vílami, čtyřmi vílaky a s mluvící muchomůrkou, jejímž pohlavím si nejsem tak úplně jistá. Ale na muchomůrku byla fakt dost sexy.“

Rafael si volnou rukou na okamžik zakryl obličej.

„Proč, chceš z toho snad něco dělat?“ naježila se žena. „To je radost, koukat se, jak nám nefilim v jednom kuse kazí zábavu. Jsi vůbec pozvaný?“

„Jsem tu jako doprovod,“ řekl Alek.

Upírka se poněkud uvolnila. „No jasně, ty jsi ta nejnovější Magnusova pohroma,“ řekla. „Tak ti říká Rafael. Já jsem Lily.“

Ledabyly zdvihla ruku k pozdravu. Alek pohlédł na Rafaela, který jeho pohled nevlídně opěťoval.

„Netušil jsem, že jsme si s Rafaelem až tak blízcí,“ řekl pak Alek. Dál si Rafaela upřeně prohlížel. „Znáš Magnuse dobře?“

„Skoro vůbec,“ odsekl Rafael. „Sotva se známe. Nemám o jeho osobnosti valné mínění. Ani o jeho módním vkusu. Ani o společnosti, kterou se obklopuje. Pojď pryč, Lily. Alexandře, doufám, že tě víckrát neuvidím.“

„Rozhodla jsem se, že se mi hnusíš,“ řekla Lily Alekovi.

„To je vzájemné,“ opáčil Alek suše.

To v upířčině tváři, ještě než ji Rafael odtáhl pryč, vyvolalo nečekáný úsměv.

Aleka skoro až zamrzelo, když je viděl odcházet. Patřili k New Yorku, i když to byli upíři a z nějakého jemu neznámého důvodu byli zejména vůči němu velice zaujatí. Alek se ještě na žádném večírku nesetkal s někým tak nepříjemným.

Zatím ještě nedokázal pátrání vzdát. Sešel dolů a prohledal suterén. Našel bowlingovou dráhu předělanou na improvizované souborové kolbiště. Hned vedle byl amfiteátr, v němž se dělo něco, co by nedokázal nazvat jinak než starořímskými orgiemi. Na opačném konci byl plavecký bazén, který se proměnil ve společnou vířivku. Všechno to na Aleka působilo nesmírně trapným a stísnujícím dojmem. A po nějaké kamenné koze stále ani stopy.

Otevřel boční dveře a ocitl se o samotě v osvětleném průchodu vedoucím do nějakého sklepení. Hluk večírku tu tlumily tlusté kamenné zdi. Alek vykročil chodbou a sestoupil po schodišti. Jeho pozornosti neunikla silná vrstva prachu pokrývající téměř všechno, v níž nápadně vynikaly stopy na schodech. Někdo tudy nedávno prošel.

Dole našel hrubě tesaný kamenný sklep plný stojanů s dřevěnými sudy na jedné straně a stohy potravinových zásob na druhé. Tohle by byl perfektní vstup do tajného brlohů, pokud by tu nějaký byl. Začal zkoumat truhly a skříně a pátral po falešném dnu, skryté západce nebo čemkoli neobvyklém. Byl asi v polovině zdi, když to uslyšel; vzdálené hlasy a škrábavý zvuk. Alek ztuhl. Naklonil hlavu ke straně a nastražil sluch zesílený runou.

„Tohle bývalo sídlo Karmínové ruky,“ ozval se mužský hlas s francouzským přízvukem. „Nezjistil jsem ale ani náznak aktivity kultu, zato všechno nasvědčuje tomu, že večírek se tu rozjel náramný. Slyšel jsem, že je tam dokonce i Magnus Bane.“

„A přece musíme ještě prohledat celou budovu,“ odpověděl na to ženský hlas. „Jen si to představ.“

Jak se Alek plížil za těmi hlasy, vytáhl andělské ostří, ale neaktivoval je. Na konci se zeď lomila do krátké chodby, jež ústila do vinného sklepa. Stěny byly od podlahy ke stropu zakryty regály s lahvemi. Z jednoho místa na polici vyzařovalo oslnivé bílé světlo ozařující celou místnost. Před ním stály dvě siluety, jež studovaly cosi, co vypadalo jak soška Bakcha. Alek rozeznával ženin profil a obrys vílího ucha.

V ostrém světle jim neviděl do tváří, plížil se proto po opatrných krůčcích blíž. Žádný podsvěťan neuslyší lovce stínů přicházet, pokud lovec stínů nechce.

Vzduchem proletěla dýka a těsně minula rukáv Alekova černého kabátu.

Možná že někteří podsvěťané lovce stínů přece jen *slyší* přicházet.

„*Atheed!*“ vykřikla ta žena a v ruce jí vzplálo jasným ohněm andělské ostří. V rukou muže po jejím boku se objevil luk.

„Počkat!“ vyhrkl Alek a volnou rukou si stáhl hedvábnou masku. „Jsem lovec stínů! Jsem Alek Lightwood z newyorského Institutu!“

„Ale,“ řekl muž a sklonil luk. „Zdravíčko.“

Lovkyně stínů, která tasila jako první, andělské ostří neschovala, ale přistoupila blíž a pozorně si Aleka prohlížela. Alek její soustředěný pohled opětoval a vzápětí ji poznal. Perleťově bílá pleť, splývavé plavé vlasy, jemně zašpičaté uši, nápadné modrozelené oči. Působný obličej však nyní poznamenávaly zachmuřené vrásky.

Byla to ona víla, která se líbala s upírkou v první místnosti, do níž Alek vpadl.

A taky to byla lovkyně stínů, kterou Alek pozoroval z balónu nad Paříží, když pronásledovala démona.

Alek znal jen jedinou lovkyni stínů, jejíž rodokmen sahal do některého z vilích dvorů.

„A ty jsi Helen Blackthornová,“ řekl pomalu, „z Los Angeles. Co ty tady děláš?“

„Jsem na studijní cestě,“ odpověděla Helen. „Byla jsem v pařížském institutu a zrovna jsem se chystala přesunout do institutu v Římě, když se nám donesly zvěsti o čaroději, co vyvolává demony a burcuje kult, který si říká Karmínová ruka.“

„Jaké zvěsti?“ otázal se Alek. „Co jsi slyšela a odkud?“

Helen jeho otázky ignorovala. „Od té doby se za těmi demony a čarodějem honím. Na tuhle párty mě pozval Malcolm Fade, nejvyšší čaroděj Los Angeles, a já jsem doufala, že se tu něco dozvím. Co tady děláš ty?“

Alek zamžikal. „Ehm... no... jsem na dovolené.“

Ihned mu došlo, jak stupidně to zní. Přesto to bylo tak blízko pravdě, jak jen mohl připustit, aniž by ohrozil Mag-

nuse a sebe dostal do situace, kdy bude muset stanout před Spolkem a vysvětlovat: *Můj přítel čaroděj docela náhodou založil démonský kult.*

Alek byl zvyklý, že když se dostane do potíží, může se vždycky obrátit o pomoc na ostatní lovce stínů. Nebýt Magnuse, řekl by těmhle dvěma o Morim Shu a kamenné koze. Mohli by začít pátrat společně. To si teď ale nemohl dovolit. Nebylo tak jisté, že tihle lovci stínů jsou momentálně na stejné straně barikády.

Díval se na ně a namísto úlevy, že se s nimi setkal, cítil pouze úzkost ze lži, jež jim bude muset navykládat.

„Přišel jsem se jen pobavit,“ dodal chabě.

Helen se na něj podívala, jako by nevěřila vlastním uším. „Do sklepení bývalého sídla kultu, během podsvětanského mejdanu plného gaunerů, vyzbrojený andělským ostřím?“

„Ty si snad zábavu představuješ jinak?“ zeptal se Alek.

„Já už jsem o tobě slyšela,“ reagovala Helen. „Byl jsi ve válce. Ty jsi ten od Magnuse Banea.“

„Je to můj přítel,“ prohlásil Alek bez obalu.

Záměrně se nedíval na lovce stínů, který se mlčky držel zpátky. Vzhledem k tomu, co Alek viděl předtím, by Helen nejspíš nemusela mít problém se vztahy ke stejnému pohlaví, u lovců stínů tomu ale obvykle bývalo jinak.

Šokovaně se Helen rozhodně netvářila. Spíš ustaraně. „Malcolm Fade mi prozradil, že se povídá, že právě Magnus Bane je ten čaroděj, co řídí Karmínovou ruku,“ řekla.

Takže už se to doneslo i k lovcům stínů. Alek se s vypětím všech sil snažil zachovat klid. Malcolm je nejvyšší čaroděj Los Angeles. Helen žije v losangeleském institutu. Vzájemně se znají. To ještě neznamená, že se ty zvěsti roznesly po celém Spolku.

„To není pravda,“ prohlásil Alek a vložil do svých slov veškerou rozhodnost, již byl v tu chvíli schopen.

„I Malcolm říkal, že tomu nevěří,“ připustila Helen.

„Fajn,“ řekl Alek. „Vidím, že tady máte situaci pod kontrolou, takže se vrátím nahoru na večírek.“

Helen ho nenápadně obešla a podívala se nahoru na schody, aby zjistila, jestli tam není nikdo další. Alekovi neuniklo, že stále svírá v ruce andělské ostří, ani fakt, že mu právě odřízla ústupovou cestu. Otočila se k němu a řekla: „Myslím, že bys měl jít s námi do římského Institutu a zodpovědět tam pár otázek.“

Alek zachoval kamennou tvář, po těle ho však zamrazilo. Kdyby na to přišlo, Spolek by mu mohl vložit do rukou Meč smrti a on by byl nucen říct pravdu. Musel by přiznat, že se Magnus domnívá, že kult založil.

„Podle mě to zbytečně nafukujeme,“ řekl.

„Souhlasím,“ prohlásil nečekaně lovec stínů. Poprvé tak upoutal Alekovu pozornost. Byl podsaditý, pohledný, a nápadná na něm byla jak bujná hříva temně rudých vlasů, tak francouzský přízvuk. „Promiňte, monsieur Lightwood, nebyl jste někdy v poslední době v Paříži?“

„Ano, předtím, než jsem se vydal do Benátek.“

„A nepohyboval jste se tam náhodou horkovzdušným balónem?“

Už by to málem popřel, ale uvědomil si, že se chytil. „Jo, to souhlasí.“

„Já to věděl!“ Lovec stínů k němu přiskočil, popadl ho za ruku a nadšeně mu s ní potřásl. „Chci vám poděkovat, monsieur Lightwood. Smím vám říkat Aleku? Jsem Leon Verlac z pařížského institutu. Tady *ravissante* Helen a já jsme ti lovcí stínů, kterým jste pomohl při té honičce po střechách. Nevím, jak vám poděkovat.“

Helenin výraz naznačoval, že ona by možná věděla, jak Alekovi poděkovat. Nebo že by mu možná neděkovala vůbec. Alek se s obtížemi vymanil z Leonova sevření. Vypadalo to, že se ho Leon nehodlá jen tak pustit.

„Takže tys byl taky v Paříži?“ zeptala se naoko lhostejně Helen. „Tak tomu říkám náhoda.“

„Navštívit během výletu do Evropy Paříž, tomu říkáš náhoda?“ podivil se Alek.

„Byl by zločin ji nenavštívit!“ prohlásil Leon. „Měl jste se zastavit v pařížském institutu, když už jste tam byl, Aleku. Ukázal bych vám tamní pamětihodnosti, stejně jako jsem je ukázal Helen, za níž bych šel i do pekla. Dokonce i na tuhle příšernou párty.“

Alek se díval z jednoho na druhého a přemýšlel, jestli k sobě ti dva patří. Helen se líbala s tou upírkou, předpokládal tedy, že nikoli, jenže v těchto věcech byl značně naivní. Třeba by se mezi nimi mohla strhnout partnerská hádka a mohli by ho nechat jít.

„Dojdi pro auto, Leone,“ řekla Helen. „Cestou do Říma se Aleka můžeš vyptávat, jak chceš.“

„Počkej moment,“ namítl Leon. „Alek nám tam na té střechě zachránil oběma život. To by neudělal, kdyby měl v tomhle prsty. Já mu tedy věřím. Tady prostě jen prověřoval podezřelou aktivitu ve sklepení – konkrétně nás dva –, což by udělal každý lovec stínů. A to přesto, že je na dovolené.“

Uznale na Aleka kývl.

„To nic nebylo,“ odvětil Alek opatrně.

„A kromě toho – jen se na něj podívej!“ pokračoval Leon. „Je přece jasné, že přišel na večírek. Vypadá fantasticky. Já jsem ti říkal, že si máme vzít masky. Nechme toho nešťastníka, ať si dál užívá dovolenou, Helen, a my pojďme pátrat po nějakých skutečných stopách.“

Helen se na Aleka ještě jednou dlouze zadívala a teprve pak sklonila ruku s andělským ostrím.

„Jak myslíš,“ řekla zdráhavě.

Alek se jich neptal ani na Moriho Shu, ani na nic jiného. Na nic už nečekal a vykročil ke schodům.

„Počkej!“ ozvala se Helen.

Alek se otočil a doufal, že na něm není znát bázeň. „Copak?“

„Díky,“ řekla Helen. „Za tu záchranu v Paříži.“

Alek se neubráníl překvapenému úsměvu. „Rádo se stalo.“

Helen úsměv opětovala. Když se usmívala, vypadala půvabně.

Otřesený si však Alek připadal, ještě když došel nahoru a prodíral se mezi davy hostů směřujících na taneční parket.

Uvažoval o tom, jestli tu chladnou bázeň, kterou pocítoval během rozhovoru s Helen, vnímají podsvěťané, když je lovci stínů vyslychají. Ne že by se Helen divil, že je podezřívá. Alek by se na jejím místě choval stejně. Věděl až příliš dobře, že zrádcem může být kdokoli – třeba jako jeho učitel Hodge Starkweather, který je za Temné války zradil a přešel na Valentýnovu stranu. Helenino podezření bylo opodstatněné. Ostatně – lhal jim přece, nebo alespoň opomenul zmínit zásadní informace. Z toho, že zalhal lovcům stínů, spolumojovníkům, kteří by měli být na jeho straně, měl hrozný pocit. Připadal si teď sám jako zrádce.

Hůř by se však cítil, kdyby nechránil Magnuse. Spolek by měl sloužit k ochraně lidí, jako je on, ne pro ně představovat další hrozbu. Alek vždycky věřil v Zákon, pokud však Zákon neochraňuje Magnuse, měl by být změněn.

Alek bezvýhradně věřil snad šesti lidem na celém světě, a Magnus byl jedním z nich. Jen by si nikdy nemyslel, že bude důvěřovat někomu tak komplikovanému.

Kdyby tak jen Magnuse dokázal *najít*. Nemyslel by si, že je to vůbec možné, ale v paláci bylo ještě rušněji, než když sem přišli.

Alek stoupal po schodech stále výš, až se ocitl na dlouhém kamenném balkóně lemuujícím zdi velkého tanečního sálu. Odtud měl vynikající rozhled. Stačilo mu jednou obejít balkón a spatřil pod sebou Magnuse, jak tančí v reji podsvětlanů i civilů. Jakmile ho zahlédl, Alek se celý uvolnil. Nebyl si jist, jestli předtím než Magnuse poznal, vůbec věřil, že by někdy mohl být úplně sám sebou a zcela šťastný. A pak se Magnus objevil a to, co se do té doby zdálo nemožným, se stalo skutečností. Uvidět ho bylo pokaždé malým šokem. Jeho tvář byla zábleskem naděje, že by všechno mohlo dobře dopadnout.

Dvě zdi tanečního sálu byly lemovány ohromnými oblouky otevřenými do noci, takže sál působil jako zlatá koule vznášející se mezi černými vodami a stejně černou oblohou. Modrá podlaha tanečního sálu připomínala hladinu rozlehlého jezera v létě. Strop vyplňoval hvězdný orchestr, lustr byl kaskádou padajících hvězd, které víly využívaly jako houpačku. Právě když tam Alek vzhlédl, jedna víla strčila do druhé a z lustru ji shodila. Alek ztuhl, vtom se však na vílích zádech rozepjala průsvitná, tyrkysově zbarvená křídla a víla bezpečně přistála mezi tanečníky.

Okřídlené víly poletovaly, vlkodlaci se v davu míhali jako akrobati, upíří špičáky se blýskaly v bouřlivém smíchu, čarodějové zářili. Tanečníci odhazovali masky, z loučí šlehalý plameny jako planoucí stuhy a po zdech tančily stříbřité odlesky vody ozařované měsícem. Alek do té doby spatřoval krásu v zářících věžích Alicante, v elegantním bojovém stylu své sestry a svého *parabátai*, v mnoha důvěrně známých

a oblíbených věcech. V podsvětě dokázal vidět krásu až s Magnusem. A přece tu byla, prostě jen čekala na objevení.

Alek se najednou zastyděl za rozhořčení, jež se ho zmocnilo, když podsvětané prohlašovali vítězství nad Valentýnem za své vlastní. Věděl, jak to bylo. Byl u toho. Bojoval s podsvětany bok po boku, a tahle zlatá svoboda byla výsledkem právě oné války. Bylo to jejich vítězství zrovna tak jako jeho.

Alek si vzpomněl, jak si s Magnusem vzájemně dodávali sílu prostřednictvím runy pout. Magie jen posilovala jejich vzájemné propojení. *Tohle vítězství je naše*, pomyslel si.

S Magnusem zvládnou vyřešit i tuto záhadu. Najdou někoho, kdo jim pomůže v tomhle labyrintu zlatých sloupů a temných vod. Už překonali horší věci. Při tom pomyšlení se Alekovi ulevilo na duši, a právě v tom okamžiku spatřil v davu svého čaroděje.

Magnus zakláněl hlavu, zářivě bílý oblek měl zmuchlaný jako prostěradlo po ránu, bílá pláštěnka se za ním táhla jako měsíční paprsek. Zrcadlovou masku měl nakřivo, černé vlasy divoce rozčuchané, jeho štíhlé tělo se v tanci prohýbalo a jeho prsty jako desítka zářících prstenů ovíjelo světlo jeho magie, které vrhal tu na toho, tu na onoho tanečníka.

Víla Hyacinta zachytila jeden zářící pramen magie a zatočila se na něm, jako by to byl fábor na májce. Lily, upírka ve fialovém kimonu, tančila s dalším upírem. Vzhledem k modrým a zeleným skvrnám kolem jeho úst a na náprsence Alek usoudil, že to bude Elliott. Malcolm Fade se přitočil k Hyacintě a začal s ní tančit, jenže to vypadalo, že tančí gigu, což ji zjevně velice mátl. Modrá čarodějka, kterou Magnus oslovoval jako Katarinu, tančila waltz s vysokým rohatým vílákem. Vílí brunet, o němž Magnus hovořil jako o princí, byl obklopen kruhem tanečníků. Alek usoudil, že to nejspíš budou jeho dvořané.

Magnus se rozesmál, když uviděl, že Hyacinta používá jeho magii jako stuhu, a vyslal zářivé prameny modrého světla několika směry. Katarina Magnusovo kouzlo odpálkovala a její ruka mdle bíle zazářila. Upíři Lily a Elliott si nechali ovinout magickou stuhu každý kolem jednoho zápěstí. Nevypadali na zrovna důvěřivé typy, okamžitě se ale Magnusovi poddali s naprostou důvěrou. Lily hrála roli zatkyně a Elliott se nadšeně vrtěl, zatímco si je Magnus při tanci se smíchem přitahoval k sobě. Sál vyplňovala hudba a hvězdný svit, a ve vši té zářící společnosti zářil nejjasněji ze všech a ze všeho právě Magnus.

Když se Alek prodíral ke schodišti, otřel se o Rafaela Santiaga, který se opíral o zábradlí a hleděl dolů do mumraje tanečnicků. Pohled jeho tmavých očí spočinul na Lily, Elliottovi a Magnusovi. Upírovou tváří se mihl záblesk úsměvu. Když si Rafael všiml Aleka, okamžitě zas nasadil svůj obvyklý nasupený výraz.

„Tyhle prostopášné projevy radosti mi připadají nechutné,“ prohlásil.

„Když myslíš,“ řekl Alek. „Mně se to třeba líbí.“

Sešel po schodech a vykročil po zářícím parketu, když shora zahřměl hlas.

„Tady je DJ Bat, největší vlkodlačí DJ na světě, nebo přinejmenším jeden z první pětky. Hlásím se vám živě z Benátek, protože čarodějové dělají nezodpovědná finanční rozhodnutí, a tahle je pro zamilované! Anebo pro ty, co mají přátele, kteří jsou ochotní s nimi tančit. No a my osamělí pošuci si dáme na baru panáka!“

Rozezněla se pomalá milostná píseň s chvějivým rytmem. Alek by nevěřil, že by na parketu mohl být ještě větší nával, ale stalo se tak. Desítky maskovaných podsvětanů v konvenčních

oblecích, kteří až dosud postávali u stěn, se vmísily na parket. Alek se ocitl sám uprostřed sálu, kde trapně postával, zatímco kolem něj vířily páry. Ve výhledu mu bránily rohy i bohaté pestrobarevné péřové chocholy. Zoufale zapátral po nějaké únikové trase.

„Smím vás požádat o tanec, pane?“

Namísto únikové trasy spatřil Magnuse, celého v bílém a stříbrném.

„Hledal jsem tě,“ řekl Alek.

„Viděl jsem tě přicházet.“ Magnus si napůl odhrnul masku z obličeje. „Takže jsme našli jeden druhého.“

Přivinul se k Alekovi, jednu ruku mu položil na bedra, prsty druhé ruky propletl s jeho a políbil ho. Letmý dotek jeho rtů byl jako paprsek světla na vodní hladině, prozařující a proměňující. Alek se instinktivně přisunul blíž v touze být znovu prozářen a proměněn, vzápětí si však neochotně připomenul, že by měli splnit úkol.

„Potkal jsem tady lovkyni stínů, nějakou Helen Blackthorovou,“ zamumlal proti Magnusovým ústům. „Říkala...“

Magnus jej znovu políbil.

„Určitě něco fascinujícího,“ řekl. „Neodpověděl jsi mi na moji otázku.“

„Jakou otázku?“

„Smím tě požádat o tanec?“

„Samozřejmě,“ odvětil Alek. „Totiž... velmi rád. Já jen... měli bychom to vyřešit.“

Magnus se nadechl a přikývl. „Vyřešíme. Povídej.“

Do té doby se usmíval, teď však jeho úsměv začal pohasínat. Namísto něj jako by se mu začínala hrbit ramena pod neviditelným břemenem. Alek si poprvé uvědomil, že Magnus cítí vinu za jejich pokaženou dovolenou. Alek byl pře-

svědčen, že je to nesmysl – nebýt Magnuse, vůbec žádnou dovolenou by neměl, ani by nezažíval zář magie, návaly radosti, nebyla by žádná světla, žádná hudba.

Alek zdvihl ruku a dotkl se Magnusovy masky. Viděl, jak se v ní odráží jeho vlastní obličej jako v zrcadle, viděl i svoje oči, veliké a nápadně modré na pozadí toho blyštivého karnevalu kolem. Málem by sám sebe nepoznal, tak šťastně vypadal.

Pak masku odsunul nahoru a konečně viděl Magnusovi do tváře. To bylo mnohem lepší.

„Nejdřív si zatančíme,“ navrhl.

Ovinul paži Magnusovi kolem zad, znejistěl, zašátral a pokusil se ruce přemístit Magnusovi na ramena.

Magnus už se opět usmíval. „Nech to na mně.“

Alek se o tanec nikdy nezajímal, s výjimkou několika neohrabaných pokusů v dětství se sestrou nebo jejich kamarádkou Aline. Magnus mu položil paži kolem pasu a začal tančit. Alek sice nebyl žádný tanečník, byl však bojovník a uvědomil si, že intuitivně přichází na to, jak reagovat na Magnusovy pohyby a jak s nimi splynout. Aniž by si uvědomil, kdy a jak to nastalo, sladili se a vznášeli se po parketu stejně graciálně jako kterýkoli jiný pár v sále, a Alek najednou věděl, jaké je to s někým doopravdy tančit. Nikdy by ho nenapadlo, že bude o takové poznání vůbec stát. Vždycky se domníval, že pohádkové okamžiky jako tyto jsou určeny pro Jace, Isabelu, pro kohokoli jiného, jen ne pro něj. A najednou to tu bylo.

Lustr jako by svítil přímo na ně. Víla na balkóně shodila dolů hrst zářících hvězd. Drobné mihotavé světélkující střípky se zachytily v Magnusových černých vlasech a vznášely se v těsném prostoru mezi jejich obličejí. Alek se předklonil,

takže se dotkli čely, a jejich rty se opět setkaly. Magnusova ústa kopírovala tvar Alekových rtů. Jejich úsměvy do sebe dokonale zapadly. Alek zavřel oči, světlo však vnímal stále.

Možná, že by jeho život mohl být úžasný. Možná tu ta možnost byla vždycky, jen potřeboval Magnuse, aby mu otevřel dveře a ukázal mu všechny ty divy, které sám držel hluboko uvnitř. Všechnu tu schopnost radovat se.

Magnusova ústa sklouzla po jeho. Ovinul paže Alekovi kolem krku a přitáhl si ho pevněji a blíž. Magnusovo tělo se zavlnilo proti Alekovu a světlo se změnilo v žár. Magnus sjel dlaní po klopě Alekova saka, vklouzl dovnitř a položil mu dlaň na košili, pod níž zběsile tlouklo Alekovo srdce. Alek posunul ruce od Magnusova štíhlého pasu nahoru, zavadil přitom o kovové šupiny Magnusova umně propracovaného opasku, vzal Magnuse znovu za ruku a jejich prsty se opět propletly, tentokrát na jeho hrudi. Alek cítil, jak mu vzrušení stoupá ve vlnách po zátylku a zaplavuje mu tvář. Pociťoval závrať, rozpaky, a zároveň si přál, aby to pokračovalo. Všechno, co pociťoval, pro něj bylo nové – vyváděla ho z míry ta kombinace pronikavé, prudké, bolestné touhy a něhy, nespořádá a přece nerozdělitelná. Nikdy nic podobného neočekával, ale když to teď přišlo, nechápal, jak by bez toho ještě mohl být. Doufal, že to nikdy nebude muset zjišťovat.

„Alexandře...“ začal Magnus. Jeho hlas zněl na pozadí hudby a bouřlivých výbuchů smíchu jen slabě. Byl však hluboký, vřelý a byl to ten jediný zvuk na světě, na němž záleželo.

„Ano,“ zašeptal Alek, než vůbec Magnus stačil větu dokončit. Nepřál si nic než říct ano na vše, nač se Magnus zeptá. Jeho ústa narazila na Magnusova, hladová a žhavá, a jejich těla se k sobě přimkla. Divoce, vyhladověle se líbali, a Alek se vůbec nestaral, jestli se někdo dívá. V Síni Dohod Mag-

nuse políbil zčásti i proto, aby dal světu najevo, co cítí. V tuto chvíli mu na světě vůbec nezáleželo. Zajímalo ho jen to, co vznikalo mezi ním a Magnusem – žár a tření, které v něm vyvolávaly touhu zemřít, klesnout na kolena a stáhnout Magnuse s sebou.

A pak se ozval strašlivý třesk následovaný ohnivým výbuchem, jako by doprostřed sálu dopadl meteorit. Alek i Magnus ztuhli, napjatí a nejistí. Pod schodištěm se objevil nový čaroděj s očima upřenými na Malcolma Fadea, a i když ho Alek nepoznával, rozhodně rozpoznával mrazení děsu a hrůzy, které projelo davem.

Alek využil toho, že Magnuse pevně drží za ruku, a strhl ho za sebe, aniž by ho pustil. Volnou rukou tasil andělské ostří a zamumlal andělovo jméno. DJ Bat a Rafael na opačné straně sálu postavili sklenky na bar. Rafael si začal lokty razit cestu davem ke svým upírům. Lily a Elliott si to zase namířili k němu. Alek se mocně nadechl a jeho hlas zazvonil mramorovým sálem stejně pronikavě, jako zaplálo světlo jeho andělského ostří.

„Kdo stojí o ochranu lovce stínů,“ vykřikl Alek, „ke mně!“

Velká voda

Alek držel jednou rukou Magnuse, druhou svíral jílec andělského ostří. Několik hostů se k němu obezřetně plížilo, aby využili nabízené ochrany. Magnus se rozhlížel sálem a čekal, kdo se první pohne.

Po schodech pádil dolů vlkodlačí šéf ochranky. Čaroděj pod schodištěm udělal nepatrné gesto a vlkodlak přeletěl přes dav na parketu, dopadl na mramorovou podlahu, sklouzl po ní a narazil do zdi. Když se v předklonu pokoušel vstát a svíral si přitom žebra, Katarina se k němu okamžitě rozběhla.

Čaroděj se ani nepodíval, co se vlkodlakovi stalo. Byl to podsaditý muž s bradkou, hadíma očima a bílou šupinatou kůží. Jak sestupoval na parket, pozorně si prohlížel shromážděný dav.

„Malcolme Fade.“ Čaroděj ukázal prstem na nejvyššího čaroděje Los Angeles a výraz v jeho tváři připomínal blížící se bouři. Ze špičky jeho prstu jako by se slabounce kouřilo. „Ukradls mi můj večírek a můj dům.“

„Bud' zdrav, Barnabáši,“ pozdravil ho Malcolm. „Tys ztratil dům? To je smutné. Doufám, že ho najdeš.“

„Minulý týden jsem tenhle dům koupil! V okamžiku, kdy začal být na prodej!“ zahřměl Barnabáš. „Stojíme v domě, který tys mi ukradl!“

„No tak hurá! Takže ho považuj za nalezený,“ odvětil Malcolm.

Alek šfouchl do Magnuse. „Kdo je to?“

Magnus se k němu naklonil. „Barnabáš Hale. Řídí stínový trh v Los Angeles. Myslím, že se ucházel o post nejvyššího čaroděje, než ho dostal Malcolm. Takže tak trochu rivalita.“

„Aha,“ hlesl Alek. „Výborně.“

Barnabáš opsal rozmáchlým výhrůžným gestem půlkruh po sále. „To já jsem měl oslavovat naše úžasné podsvětanské vítězství! To já jsem toto sídlo koupil pro Barnabášův banket. Taky jsem tomu mohl říkat Barnabanket. Ještě jsem se nerozhodl! Teď už se to nedozvíme.“

„No, tady dnes večer někdo přebral,“ zahučel Magnus. „Barnabanket? To jako vážně?“

Ale Barnabášovo blábolení ještě nebylo u konce.

„Vloupal ses sem jako zloděj, jímž také jsi, a podrazil jsi mě zrovna tak, jako jsi mi ukradl postavení nejvyššího čaroděje L. A., které mi právem náleželo. No, večírek se ruší! Kvůli tobě teď vypadám jako hlupák.“ Z Barnabášových rukou se začalo se sykotem kouřit.

Dav se dal houfně na ústup. Parket se vyprazdňoval. Za Alekem se krčilo čím dál tím víc lidí.

„S tím jsi tedy opravdu nepotřeboval pomáhat, Barnabáši,“ poznamenal Malcolm. Jeho ruce začaly žhnout a v konečcích prstů se mu objevily dvě sklenky se šampaňským.

Z jedné usrkl a druhou poslal vzduchem Barnabášovi.
„Uvolni se. Užij si večírek.“

„Víš, co si můžeš se svým večírkem?“ Barnabáš máchl rukou, sklenka se naklonila zpátky k Malcolmovi a polila jeho levandulový žaket.

V davu to zděšeně zašumělo, Malcolm však nehnul ani brvou. Pohlédl na svůj zničený oblek, vytáhl kapesník a začal si osoušet obličej.

Oči se Malcolmovi vzrušeně zaleskly, jako by si celou tu estrádu užíval. Magnus věděl, že bývaly doby, kdy Malcolm toužil po klidném, pokojném životě. To už bylo ale hodně dávno.

„Jen jsem ti prokázal laskavost,“ prohlásil Malcolm.
„Všichni přece víme, že pokud jde o pořádání slavností, jsou tvé schopnosti řekněme *limitované*. Ušetřil jsem tě trapných rozpaků, až bys uspořádal večírek a nikdo by nepřišel.“

„Jak se opovažuješ?“ Teď už to vypadalo, jako by se Barnabášovi kouřilo z hlavy. Čaroděj poklekl, uhodil dlaní do podlahy a vyslal k Malcolmovi bílou klikatou čáru postupujícího ledu.

Alek udělal krok vpřed, jako by chtěl zasáhnout, ale Magnus ho pevně uchopil za loket a zavrtěl hlavou.

Malcolm pohrdavě mávl rukou a led u jeho nohou za sykotu páry roztál. Pak ze stropu plesového sálu seskočilo souhvězdí Orion a zaujalo postavení po jeho boku. I další souhvězdí, která na sebe vzala zhruba lidské rysy, se snesla ze stropu, aby se zapojila do boje po Malcolmově boku. Malcolm líně ukázal na Barnabáše a Orion s řevem vyrazil proti zakrslému čaroději. Svým hudebním nástrojem přitom mával jako kyjem. Barnabáš souhvězdí zmrazil, těsně než se k němu dostalo, a vzápětí je rozmetl na oblak hvězdného prachu.

„To bylo moje první cello!“ vyštěkl Malcolm. „Víš vůbec, jak těžko se nahrazuje?“ Souhvězdí obklopující Malcolma, jejichž průsvitná těla se mihotala stovkami blikajících teček hvězdného prachu a cévami světel, se na Barnabáše vrhla. Byla zhruba v polovině sálu, když gigantický lustr nad středem místnosti ožil a začal natahovat svá ramena jako chobotnice chapadla po všech souhvězdích, jež se ocitla v jejich dosahu. Mramorová podlaha se poblíž Malcolma začala drobit. Z prachu se vynořily kovové trubky a začaly se k němu plazit. Než se k němu dostaly, explodoval strop.

Většina hostů se vyděšeně rozprchla otevřenými klenbami do noci. Ti odváznější nebo hloupější stáli jako přimrazení, neschopní odtrhnout zrak. Oba čarodějové proti sobě metali led, oheň, blesky a chuchvalce zeleného slizu. Dům sténal a otřásal se v základech, jak se tříštila okna, ledové blesky prorážely díry ve zdech a ohnivé jazyky šlehal po podlaze.

Jeden ledový blesk zasáhl zeď pár metrů od nich a zasypal skupinku nymf krupobitím úlomků a střepů. Alek k nim přiskočil, popadl kus rozbitého piana a zvedl ho nad jejich hlavy jako štít.

„Měli bychom něco udělat!“ křikl na Magnuse.

„Nebo,“ opáčil Magnus, „bychom měli uznat, že s tím nemáme nic společného, a vypadnout odsud.“

„Oni rozboří celý dům. Někdo tu přijde k úrazu!“

Magnus rozhodil rukama a z podlahy se vyrvalo několik mramorových bloků, které vytvořily krátkou zeď ochraňující nymfy před dalším ledovým bleskem. „K úrazu tu někdo rozhodně přijde. Nejspíš my.“ Jenže Alek už přepnul do režimu „hrdina“ a Magnus neměl jak ho zastavit. „Tak budeme alespoň zmírňovat škody,“ dodal.

Sál se otřásal a sténal a jedna stěna se začala bortit. Rafael odstrčil Elliotta stranou, aby ho nezasypalo padající zdivo, a vzápětí netrpělivě smetl z dredů dalšího upíra bílý mramorový prach.

„Mně *není* dobře,“ řekl Elliott. „Padá ten barák, nebo jsem moc pil?“

„Obojí,“ odvětila Lily.

„Mně samotnému je vážně zle,“ přidal se Rafael, „z toho, jaký jsi idiot, Elliotte.“

„Zdravím, Rafaeli,“ zahlaholil Magnus. „Nechceš následovat Aleka ven?“

Ukázal na místo, kde Alek ještě před okamžikem stál. Teď tam ale bylo prázdkno. Namísto toho Magnus uviděl, jak se z balkónu uvolnilo zábradlí. Jednotlivé kusy se řítily rovnou na hlavu Katarině, která nedbala nebezpečí a ošetřovala několik zraněných vlkodlaků.

Magnus se jen díval, jak se Alek – který se nějak dostal ke svému zabavenému luku a šípům, jež měl nyní přehozené přes záda – vrátil rovnou do bitevní vřavy. Vyhnul se dvěma kovovým trubkám, jež po něm chňapaly, těsně uhnul před švihajícím ramenem lustru, které mu málem uťalo hlavu, a vrhl se ke Katarině právě včas, aby ji odhodil stranou. Dopadl na kolena s Katarinou v náručí.

„Následovat Aleka mi nepřípadá rozumné,“ poznamenal za Magnusovými zády Rafael. „Zdá se mi totiž, že se žene nejkratší cestou rovnou do nebezpečí.“

„To lovci stínů vždycky,“ odvětil Magnus.

Rafael si zaujatě prohlížel nehty. „Mohlo by být milé,“ řekl pak, „mít partnera, o němž víš, že dá vždycky přednost tobě, ne povinnosti nebo zachraňování světa.“

Magnus nereagoval. Jeho pozornost upoutali Katarina a Alek. Katarina na Aleka pomžikávala a vypadala mírně překvapená. Náhle se začala zmítat a varovně křičet.

Alek vzhlédl ke stropu, ale už bylo pozdě. Uvolnil se další kus zdiva; ještě nepadal, ale nebezpečně se houpal a vypadalo to, že je každým okamžikem rozdrťtí. Na únik už nebyl čas a Magnus věděl, že s magií na tom byla Katarina vždycky bídne. Uzdravovala každého na potkání, a pro sebe si nikdy nenechala v zásobě ani tolik magie, aby jí zbylo na vlastní ochranu.

Magnus v děsu přihlížel, jak se přes ni Alek vrhl celým tělem a zapřel se v očekávání dopadu bortícího se stropu, který je oba pohrbí zaživa.

Sálem zajiskřil modrý oheň. Magnus zdvihl ruce, jež ve stínech zazářily jako lampy. „Alexandře!“ vykřikl. „Uhni stranou!“

Alek vzhlédl, překvapený, že dosud není rozdrčený napadrť. Doširoka otevřenýma modrýma očima pohlédl přes trosky plesového sálu na Magnuse. Ten vzpínal obě paže v usilovné snaze udržet ve vzduchu těsně nad jejich hlavami obrovský kus zdiva.

Alek a Katarina s námahou vstali a rozběhli se zrádným sálem k Magnusovi. Cestu jim tarasily další oživlé trubky, jež se snažily ovinout svá kovová chapadla Alekovi kolem kotníků. Alek uhýbal a vyskakoval, aby se jim vyhnul. Jedna trubka se mu kolem kotníku skutečně obtočila, až klopýtl. Postrčil před sebou Katarinu, kterou Magnus chytil za ruku a přitáhl si ji k sobě do bezpečí.

Magnus zaslechl z Alekových úst jediné slovo: „*Cael*.“ Vzápětí spatřil zář andělského ostří.

Jediným rozmachem Alek uťal kovové chapadlo u své nohy. K Magnusovi přiskočil, právě když Barnabáš celý parket uvrhl do plamenů. Malcolm reagoval přívalovou vlnou vody z kanálu, která se přivalila od kuchyně. Vlny kolem Malcolma zběsile zavířily, podtrhly mu nohy a pak se zmocnily Barnabáše. Když unášely oba čaroděje ven z paláce, Malcolm nadšeně výskal, jako by si užíval na tobogánu v akvaparku.

Všichni kromě upírů se zhluboka nadechli. Palác kolem nich se dál bortil a měnil v rozvaliny.

„Změnila jsem názor,“ oznámila Katarina. Ovinula Alekovi paži kolem krku a políbila ho na tvář. „Líbíš se mi.“

„Och,“ hlesl nejistě Alek. „Díky.“

„Prosím, dej na Magnuse pozor,“ dodala ještě Katarina.

„Pokusím se,“ řekl Alek.

Katarina se na Magnuse přes Alekovo rameno potěšeně podívala. „Konečně ochránce,“ zamumlala.

„Mohli bychom tu padající ruinu konečně opustit?“ zeptal se Magnus popuzeně, aby nedal najevo, jak ho to potěšilo.

Katarina s Hyacintou zamířily ke dveřím a před sebou strkaly několik potrhanych a poraněných podsvětlanů. Kolem Aleka se shlukli upíři s vlkodlačíci Juliette z vlaku a mnozí další.

Alek se rozhlédl. „Schodiště do patra se zbortilo. Nahoře zůstali uvěznění lidé.“

Magnus zaklel, pak ale přikývl. Natáhl ruku a dvěma prsty poklepal na poloprázdný toulec na Alekově rameni. Sálém zazářilo mdle namodralé světlo a toulec byl zase plný šípů.

„Já se půjdu podívat po Barnabášovi a Malcolmovi a pokusím se je zkrotit,“ řekl Magnus. „Ty dělej, co umíš nejlépe, a dostaň všechny do bezpečí.“

Zamával rukama v rozmáchlém gestu a kovová chapadla, jež byla původně palácovým potrubím, se narovнала a spojila v most přes příval kanálových vod. Most vedl ven z paláce tam, kde zmizeli oba čarodějové. Magnus se otočil za Alekem, který už mířil do míst, kde se strhla bitka mezi vlkodlaky a vílami. Pak se Magnus obrátil zpátky, vyrazil tam, kde stoupaly kouř a jiskry, a vzápětí zmizel.

Mori Shu

Když se jim palác začal hroutit nad hlavami, propadli někteří vlkodlaci panice. Alek to sice chápal, ale rozhodně to něčemu neprospělo. Když vlkodlaci panikaří, začínají létat chlupy. A někdy taky stříká krev, lámou se zuby a trhají střeva.

Tři vlkodlaci se jako vrčící chumel přibližovali ke skupince vyděšených víl. Alek se rozběhl, aby ty dvě skupiny oddělil vlastním tělem, zatímco se všude kolem sypal prach ze stropů, který oslepoval a dusil jako vražedný déšť. Alek se sotva stačil vyhnout rozmáchlému úderu drápaté tlapy, vzápětí se však odkutálel po zemi, když do něj jeden z vlkodlaků zprudka vrazil.

Pak se na něj vrhli i ostatní a jemu nezbylo než uhýbat, pokud se nechtěl dát vykuchat. Když tančil mezi údery přicházejícími ze všech stran, v duchu blahorečil svalové paměti a rokům tvrdého výcviku.

Právě se mu podařilo znovu uhnout, takže pětice dlouhých drápů jen o vlásek minula jeho obličej, špička jednoho z nich mu však rozťala paži. Tlama plná tesáků se mu užuž chystala zabořit do ramene. Alek popadl stvůru za chlupy

na bradě, otočil se a podařilo se mu vlkodlaka zasáhnout tak prudkým úderem, že ho odhodil na záda. Vlkodlak sklouzl po podlaze až k hromadě suti.

Poslední vlkodlak zakopl o nohu, kterou mu nastavil Rafael Santiago, a upadl. Alek bestii spěšně udeřil jílcem andělského ostří do zátylku. Vlkodlak zůstal ležet.

„To byla nehoda,“ prohlásil Rafael, za nímž se krčili Lily a Elliott. „Připletl se mi do cesty, zrovna když jsem se snažil zmizet.“

„Jasně,“ hekl Alek.

Vytřel si z očí prach a pot. DJ Bat se k nim připotácel s roztaženými spáry a Alek spěšně otočil andělské ostří tak, aby měl jílec zase v dlani.

„Někdo mi hodil na hlavu kus stropu,“ řekl mu Bat a mžikal přitom tak, že spíš než vlkodlaka v tu chvíli připomínal rozespaleho výra. „Bezohlednost.“

Alek si uvědomil, že Bat nepropadl nekontrolovatelnému vražednému vlkodlačímu běsnění. Spíš to vypadalo na menší otřes.

„Pomalu, pomalu,“ řekl, když se mu Bat zhroutil na hrud’.

Rozhlédl se a snažil se najít někoho, kdo by působil alespoň trochu důvěryhodně. Někoho, kdo by mohl být na jeho straně. Rozhodl se riskovat a složil Bata Lily do náruče.

„Pohlídej mi ho, ano?“ požádal ji. „Postarej se, aby se od sud v pořádku dostal.“

„Okamžitě toho vlkodlaka polož, Lily,“ rozkázal jí Rafael.

„Opravdu bolí, žes něco takového řekl,“ zamumlal Bat a zavřel oči.

Lily si prohlížela Batovu hlavu spočívající na jejím levandulovém živůtku. „Nechci ho položit,“ oznámila pak. „Ten lovec stínů mi ho dal.“

Bat otevřel jedno oko. „Máš ráda hudbu?“

„Jasně,“ řekla Lily. „Mám ráda jazz.“

„Hustý,“ prohlásil Bat.

Rafael rozhodil rukama. „To je směšné! Tak fajn,“ vyštěkl vzápětí. „Fajn. Nejvyšší čas vyklidit tuhle ruinu, která co nevidět spadne docela, nemyslíte? Mohli bychom se všichni shodnout alespoň na téhle jediné zábavné a přitom nesebevražedné aktivitě?“

Alek strkal svoji skupinu neposlušných podsvětanů k nejbližšímu východu. Cestou přibral ještě několik zbloudilých víl s polámanými křídly a párek omámených nebo nalitých čarodějů. Ujistil se, že většina hostů už je venku. Benátské ulice ožily pestrým davem, v kontrastu s nímž vody kanálu působily nehybně a fádne. Teprve nyní se Alek otočil zpět k upírům. Lily svěřila Bata Katarině a všichni se teď s nadějí v očích dívali na Aleka.

„Pomohli byste mi nahoru do patra?“

„Já tedy rozhodně ne,“ odsekl ledově Rafael.

„Jasně, Magnusův přítel,“ ozval se Elliott a pak, zatímco se snažil nevnímat Rafaelův zlobný pohled, dodal: „Takového my přece nemůžeme mít rádi, to rozhodně ne, ani trošičku.“

Schodiště se nahoře probořilo, takže do patra vedlo cosi jako strmý, zubatý útes. Lily a Elliott si vyzvedli Aleka nad hlavy a podpořili rychlost jeho odrazu vlastní silou. Ještě jim stačil shora zamávat, než se odvrátil. Lily i Elliott pozdrav opětovali. Rafael mlčky přihlížel se zkříženými pažemi.

Nahoře bylo tišeji. Jen občas tu zaskřípělo rozlámané dřevo nebo se ozvalo zasténání povolujících základů. Alek začal prohledávat jednu místnost po druhé. Většina jich byla prázdná. Jak jinak.

V jednom pokoji našel plačící vlkodlačí dívku schoulenou na hromadě povlečení. Pomohl jí oknem ven a sledoval, jak doskočila do kanálu a plave čubičku ke břehu.

Ve skříni v ložnici našel dvě krásky. Nejdřív ho napadlo, že se tam schovaly, pak mu ale došlo, že si spolu celou tu dobu užívaly a vůbec jim nedochází, že je po večírku. Rovněž se mu podařilo vysvobodit mořskou pannu, která se nedopatřením zamkla v jedné z koupelen.

Alek už měl prohledané skoro celé patro, když vešel do knihovny a narazil tam na skupinu civilů se Zrakem omotaných zdivočelými úponky. Celá džungle podlahových prken, trubek a nejružnějšího dalšího stavebního a instalačního materiálu ožila a omotala je tak, že připomínali mumie. Knihovna se nacházela nad hlavním tanečním sálem, takže sem zjevně pronikla magie použitá dole v boji.

Alek si k nim prosekal cestu andělským ostrším. Kosil přitom podlahová prkna jako žnec lán obilí. S vypětím všech sil zbavil jednu ženu lampy, jež se jí omotala kolem krku.

Oživlý nábytek náhle obrátil pozornost k Alekovi, v němž rozpoznal hrozbu. Protože se prkna, trubky i stoličky vrhly proti němu, podařilo se mu získat čas, aby se civilové dostali na svobodu. Dovedl vyděšenou skupinku k oknu a zavolal o pomoc.

Objevil se Elliott a jednoho po druhém chytal civily, které Alek vyhazoval z okna.

„Jsem si jistý, že bych věděl, co s tím,“ křikl Elliott nahoru na Aleka, „ale když tyhle lidi kousnu, tvůj postoj bude...“

„Ne!“ rozkřikl se Alek.

„Jen si to ověřuju, nic víc,“ prohlásil chvatně Elliott. „Není důvod se kvůli tomu hned rozčilovat.“ Alek si na jednu nebyl jistý, jestli má hodit dolů i posledního z civilů,

pak se tam však objevila Katarina ověšená obvazy. S ní budou civilové v bezpečí.

Zato situace samotného Aleka začínala zavdávat důvod k obavám. Za každou trubku, kterou přesechl, nastoupila do boje další. Dřevěná prkna se mu jako pružní hadi ovíjela kolem kotníků a obtáčela mu zápěstí. Čím úporněji Alek bojoval, tím hlouběji vězel v jejich spleti.

Netrvalo dlouho a měl nohy pevně obtočené měděným potrubím, kolem pasu podlahová prkna a paže mu svíraly dvě dřevěné desky, které vyskočily ze zdi. Dřevěný šlahoun se mu ovinul kolem zápěstí a stáhl se tak prudce, že Alekovi vypadlo z ruky andělské ostří.

Shinyun se do místnosti vplížila v pravý okamžik.

„Aleku?“ zeptala se. „Co se to tu děje? Proč se ten palác hroutí?“

Alek na ni vytřeštil oči. „Kde *ty* jsi byla?“

„Potřebuješ pomoc?“ otázala se. Její nehybná tvář bez jediného výrazu k němu zůstala obrácená ještě pár sekund, během nichž si Alek nebyl jistý, jestli se dobře baví, přemýšlí nebo žasne, co je za idiota.

„Mohla bych tě z toho vypálit,“ nabídla se. Ruka jí začala žhnout a vyzařovat nejdříve oranžové, posléze žhavě rudé, palčivé světlo. Alek cítil jeho žár i přes věznící šlahouny, které pod jeho silou rychle ochabovaly.

Alekovi se nesmírně ulevilo, když se na scéně objevil Magnus s Malcolmem po boku. Z obou ještě kapala voda z kanálu. „Prosím, neriskuj údy ani život mého přítele,“ ozval se Magnus. „Na obojím mi dost záleží. Malcolme, prosím, odvolej své... rostliny a tyhle věci.“

Světlo vyzařující z rukou Shinyun pohaslo. Malcolm rychle zhodnotil chumel obklopující Aleka a pak několikrát

tleskl dlaněmi. Při každém tlesknutí vystřídal horní ruku se spodní, a po každém tlesknutí se dřevěné liány o kousek stáhly.

„Kde je Barnabáš?“ zeptal se Alek, když překračoval svíjející se úponky a přitom ze sebe setřepával úlomky a suť.

„Naznačil jsem mu – delikátně –, že by bylo vhodnější zmizet,“ řekl Magnus.

„Jak?“ otázal se Alek.

Magnus se zamyslel. „No, možná, že zas ne až tak delikátně.“

Malcolm byl v obličeji ještě sinalejší než obvykle. „To je příšerné,“ vypravil ze sebe. „Myslím, že jsem přišel o celou investici.“

„Tys nic neinvestoval,“ připomněl mu Alek. „Tys ten dům Barnabášovi ukradl.“

„Aha, no ano,“ rozzářil se Malcolm.

Alek vzal Magnuse za ruku a společně zamířili z ruin paláce ven. Bylo příjemnou úlevou navázat opět to pouto a cítit to vřelé a pevné sevření Magnusovy ruky jako spolehlivý příslib bezpečí.

„Takže, jak už se ptal Alek,“ ozval se Magnus, když procházeli tím, co zbylo z foyer, „kde *ty* jsi byla?“

„Když se to začalo bortit, tak venku na nádvoří,“ odpověděla Shinyun. „Neměla jsem ani ponětí, co se to děje. Snažila jsem se dostat za vámi dovnitř, ale byli tam lidé, co potřebovali pomoc.“

„To zaměstnávalo i nás,“ poznamenal Alek, když sestupovali po hlavním schodišti.

Dole blokoval schody obrovský kus mramoru. Malcolm vypadal vyčerpaně, současně s Magnusem však učinil stejné gesto a mramor se začal pomalu odsouvat stranou.

Pohasínající noc zbarvila mramor do fialova. V ulicích před palácem dlážděných kočičími hlavami stále postávalo pár opozdílů opouštějících večírek. Když Juliette uviděla Aleka a ostatní vycházet ven, tlumeně zajásala. Rafael si jásání odpustil.

„Důležité je,“ ozval se Magnus, „že nebyly žádné oběti na životech.“

Mramor se odvalil docela, a všichni spatřili tělo, které leželo na břiše pod ním na mramorovém schodišti zbořeného paláce. Byl to tmavovlasý muž středního věku s kůží promodralou následkem ztráty krve, jíž měl nasáklé zvolna zasychající oblečení.

V rukou stále svíral masku fénixe jako nemístnou připomínku nedávného veselí.

„Unáhlený odhad,“ pronesl tlumeně Malcolm.

Magnus poklekl a opatrně tělo obrátil, ačkoli nebožákovi už bylo zjevně jedno, jak se s ním zachází. Magnus mu zatlačil dosud otevřené oči.

Shinyun se syčivě nadechla mezi zaťatými zuby.

„To je on,“ řekla. „To je Mori Shu.“

Aleka polila čirá hrůza. Pokud je ten, kdo tu před nimi na dlažbě leží navždy znehybnělý a zmlklý, Mori Shu, žádných odpovědí už se nedočkají.

„A nezahynul při zřícení budovy,“ pokračovala Shinyun a děs v jejím hlase vystřídala zuřivost. „Byl zavražděn upíry.“

Dirky v krku viděli všichni. Krev se v měsíčním světle temně leskla. Newyorští upíři o pár kroků ucouvli.

„My jsme to nebyli,“ prohlásila po chvílce Lily. „Ukažte, já se podívám.“

„Ne, Lily.“ Rafael natáhl ruku, aby jí zabránil přistoupit blíž. „My s tím nemáme nic společného. Odcházíme. Ihned.“

„Byli se mnou,“ řekl Alek.

„Celou noc?“ zeptala se Shinyun. „Vypadá to, že je po smrti už nějakou chvíli.“

Alek mlčel. Elliott měl na košili krev, podle odstínu to však nevypadalo na lidskou. Z pomyšlení, že by se upír mohl živit na někom zcela bezmocném, se mu udělalo fyzicky nevolno.

„My čaroděje nenapadáme,“ ozvala se Lily.

„Sklapni,“ zavrčel Rafael. „Nepouštěj si před nefilim klapku na špacír!“

„Upíři nenapadají čaroděje,“ řekl Magnus. „Moriho Shu nikdo nezabil z hladu. Někdo ho zavraždil, aby ho umlčel. K tomu Rafael ani nikdo z jeho lidí nemají důvod.“

„My ho ani neznáme,“ řekl Elliott.

„To je úplně poprvé, co ho vidím,“ přidala se Lily.

„Na seznamu hostů byla spousta upírů,“ poznamenal Malcolm, „kteří už odešli. A taky spousta výtržníků. Včetně toho agresora, co nám celý večírek doslova rozboural. Na zítřejší večer budu muset najít úplně nový palác.“

„Na zítřejší večer?“ otázal se Alek.

„No ovšem,“ prohlásil Malcolm. „Ty sis myslel, že oslava vítězství se odbude za *jednu noc*? Show must go on!“

Alek zavrtěl hlavou. Nedokázal si představit, že po tom, co se tu odehrálo, by chtěl někdo ještě pokračovat v oslavách.

Shinyun klečela nad mrtvým Mori Shu a pátrala po nějaké stopě. Mori Shu byl čaroděj – přirozená smrt se ho netýkala. Žádný čaroděj však není nezranitelný. Každý mohl být zraněn nebo zabit.

Magnus se stříbrnou maskou posunutou do vlasů zastoupil odcházejícím newyorským upírům cestu. Alekovi neušlo, jak ztlumil hlas.

Alek se styděl za to, že poslouchá, instinkty lovce stínů však nešlo jednoduše vypnout.

„Jak je, Rafaeli?“ zeptal se Magnus.

„Jsem otrávený,“ řekl Rafael. „Jako obvykle.“

„Ten pocit znám moc dobře,“ poznamenal Magnus. „Zažívám ho, kdykoli spolu mluvíme. Jen jsem chtěl říct, že vím, že jsi byl často v kontaktu s Ragnorem.“

V následujících vteřinách si Magnus Rafaela soustředěně prohlížel s výrazem znepokojení, zatímco Rafael na něj zíral s neskrývaným pohrdáním.

„To se mě chceš zeptat, jestli jsem zlomený žalem kvůli čaroději, kterého zabili lovci stínů?“

Alek užuž otevíral ústa, aby připomenul, že čaroděje Ragnora Fella v poslední válce zabil *odrodilý* lovec stínů Sebastian Morgenstern, stejně jako zabil Alekova vlastního bratra.

Pak si vzpomněl, jak našel Rafaela sedět o samotě a psát textovky na číslo uložené jako *RF*, z něhož nedostal jedinou odpověď.

Ragnor Fell.

Alek pocítil náhlý a nečekанý příval sympatií. Teprve teď si plně uvědomil Rafaelovu osamělost. Byl na večírku obklopený stovkami lidí, a psal textovky mrtvému s vědomím, že odpovědi se nikdy nedočká.

V Rafaelově životě se muselo vyskytnout jen skutečně málo lidí, které by považoval za přátele.

„Vůbec se mi nelíbí,“ řekl Rafael, „když lovci stínů vraždí mé kolegy. Ne tedy, že by to byla nějaká novinka. To se děje pořád. Pro ně je to záliba. Ale díky za optání. Samozřejmě že by se jeden nejradši zhroutil na pohovku, ideálně ve tvaru srdíčka, a vzlykal by do krajkového kapesníčku, ale já to

tak nějak zvládnou udržet v sobě. Ostatně mezi čaroději mi pořád ještě nějaký ten kontakt zůstal.“

Magnus s mírným úsměvem naklonil hlavu na stranu.

„Tessa Grayová,“ řekl Rafael. „Velice ctihodná dáma. Mímořádně vzdělaná. Myslím, že ji znáš, ne?“

Magnus se na něj zašklebil. „Mně nevadí, že jsi drzý jako opice. Docela se mi to i líbí. Jde o ten neradostný postoj. Jednou z největších životních radostí je přece vysmívat se druhým, tak alespoň příležitostně projev trochu té škodolibé radosti. Ať máš nějaké to potěšení ze života.“

„Já jsem nemrtvý,“ upozornil ho Rafael.

„Tak co potěšení z neživota?“

Rafael ho zchladil ledovým pohledem. Magnus svoji vlastní otázku odbyl mávnutím ruky, až jeho prsteny a stopy přetrvávající magie opsaly v nočním vzduchu jiskřivý oblouk, a vzdychl.

„Tessa,“ řekl pak Magnus s dlouhým výdechem. „Ta bývá poslem špatných zpráv, a já se na ni za to, že tenhle problém přehodila do klína mně, budu zlobit celé týdny. Přínejmenším.“

„Jaký problém? Máš potíže?“ otázal se Rafael.

„Nic, co bych nezvládl,“ odvětil Magnus.

„Škoda,“ řekl Rafael. „Měl jsem v plánu si na tebe ukázat prstem a rozesmát se. No nic, je čas jít. Popřál bych ti hodně štěstí s tou špatnou zprávou, co vypadá jako mrtvola, ale... je mi to jedno.“

„Dávej na sebe pozor, Rafaeli,“ řekl Magnus.

Rafael už na odchodu jen odmítavě mávl rukou přes rameno. „To já vždycky.“

Upíři vykročili potemnělou ulicí, kterou jako stříbřitá stuha lemoval kanál. Malcolm přistoupil k Hyacintě a začal s ní

probírat místa, která by přicházela v úvahu pro pokračování oslav. Projevoval pro to daleko větší zaujetí, než jaké dal najevo nad mrtvým tělem.

Alek za upíry upřeně hleděl. „On ti chtěl pomoci.“

Magnus na něj šokovaně vytřeštil oči. „Rafael? To bych neřekl. On rozhodně není ten typ čarodějnického pomocníčka.“

Otočil se k Shinyun, aby jí pomohl prozkoumat tělo. Alek to nechal na něm. Věřil, že pokud je tu něco k nalezení, Magnus to nepřehlédne. Sám se rozběhl za upíry.

„Počkejte,“ křikl na ně.

Upíři pokračovali v cestě. Naprosto ho ignorovali.

„Moment!“

„S tím lovcem stínů nemluvte,“ instruoval Rafael ostatní. „Ani se na něj nedívejte.“

„Oukej. Omlouvám se, že jsem obtěžoval. Já zapomněl, že tě Magnus vůbec nezajímá. Tak já se vrátím a pomůžu mu sám,“ prohlásil Alek.

Rafael se zastavil.

„Mluv,“ řekl, aniž by se otočil. Když Alek hned nepromluvil, protože rozvažoval, jak problém co nejsnaz zformulovat, zdvihl Rafael ruku s roztaženými prsty. „Tři. Dva. Jedna...“

„Ty vlastně řídíš upíří klan, že?“ otázal se Alek. „Takže musíš vědět o všem, co se mezi podsvětany šustne.“

„Víc, než ty máš kdy šanci se dozvědět, lovče stínů.“

Alek obrátil oči v sloup. „A říká ti něco Karmínová ruka? Má to být nějaký kult.“

„Už jsem o nich slyšel,“ řekl Rafael. „Povídá se, že to založil Magnus.“

Alek mlčel.

„Já tomu nevěřím,“ prohlásil Rafael. „A řeknu to každému, kdo by se zeptal.“

„Skvělé,“ odvětil Alek. „Díky.“

„A poptám se,“ projevil Rafael nebyvalou ochotu.

„Fajn,“ řekl Alek. „Dej mi na sebe telefon.“

„Já nemám telefon.“

„Rafaeli, samozřejmě že máš telefon. Viděl jsem tě psát textovky, když jsme na sebe na večírku narazili poprvé.“

Teď se Rafael konečně otočil a obezřetně si Aleka prohlížel. Elliott a Lily postávali stranou a tázavě se po sobě dívali. Po chvíli Rafael přistoupil blíž, vylovil z kapsy telefon a vložil ho do Alekovy nastavené dlaně. Alek si z Rafaelova telefonu poslal krátkou zprávu. Snažil se vymyslet něco jadrného a kousavého, ale vypotil ze sebe jen pouhé AHOJ.

To Jace by na něco kousavého přišel hned. No nic. Každý holt umí něco.

„Tak tohle je historická událost,“ ozvala se Lily. „To je za padesát let poprvé, co dal Rafael někomu na večírku svoje číslo.“

Elliott zdvihl povážlivě klesající hlavu. „A to chce přípitek!“

Rafael a Alek je ignorovali. Alek Rafaelovi vrátil telefon. Ten ho beze slova schoval a oba si jen mlčky pokývli.

„A k tomu Baneovi. Neubliž mu,“ řekl náhle Rafael.

Alek zaváhal. „Ne,“ řekl pak o poznání měkčím hlasem. „Nikdy bych...“

Rafael rázně zdvihl ruku. „Přestaň být nechutný, prosím,“ prohlásil. „Mně je jedno, jestli mu nabouráš dušičku nebo něco jiného, jak by řekli kluci od sousedů. Klidně ho odkopni jako toulavé štěně. Kéž bys to udělal. Jen ho prostě nezabíjej.“

„Já ho *nehodlám* zabít,“ řekl zděšeně Alek.

Krev mu při té představě stydla v žilách, a ztuhla úplně, když pohlédl Rafaelovi do tváře. Ten upír to myslel naprosto vážně.

„Ne?“ zeptal se Rafael. „Lovče stínů.“

Vyslovil to stejně, jako ti podsvěťané na stínovém trhu, znělo to však jinak, když šlo o to chránit někoho, za koho by Alek sám dal život, kdyby ho to mělo zaštitit před nebezpečím.

Teprve teď Aleka napadlo, jestli v něm snad všichni ti lidé na trhu také nespátrovali hrozbu pro někoho, na kom jim záleželo.

„Přestaň s tím, Rafaeli,“ řekla Lily. Letmo, ale překvapivě soucitně na Aleka pohlédla. „Chlapec se nám zjevně zamíloval.“

„Fuj,“ hekl Rafael. „Hnus. Pojdme odsud vypadnout.“

Elliott se rozzářil. „Můžeme někam, kde to ještě nekončí?“

„Ne,“ řekl s nechutí Rafael. Nechal tam Aleka stát a vykročil pryč, aniž by se po něm ohlédl. Lily na něj ještě naposledy mrkla, vydala se za Rafaelem a po ní vykročil i Elliott.

Alek chvílku stál uprostřed ulice a pak se vrátil k Magnusovi. Ten už přestal hledat stopy a telefonicky zařizoval nenápadné odklizení těla. Alek k němu opatrně přistoupil. Ramena, přes něž měl Magnus přehozenou pláštěnku, vypadala poněkud shrbenější než obvykle. Ve tváři stíněné tmavou kšticí posetou třpytkami se Magnusovi zračila únava.

Alek nevěděl, co říct. „Jak ses seznámil s Rafaelem? Vypadá to, že se znáte docela dobře.“

„Kdysi jsem mu trochu pomohl,“ řekl Magnus. „Nic zvláštního.“

Když se potkali podruhé, Magnus Aleka uzdravil. Alek si vzpomínal, jak se probral z blouznění a agónie v Magnusových pečujících, jemných rukách a nad sebou spatřil ty jeho

neobvykle zářivé oči. *Bolí to*, zašeptal tehdy Alek. *Já vím*, řekl Magnus. *Pomůžu ti od toho.*

Alek mu bůhvíproč uvěřil a bolest jako by hned byla snesitelnější.

Ta vzpomínka ho provázela, až ho nakonec přivedla k Magnusovu prahu. Magnus si to o sobě nemyslel, ale byl laskavý. Byl takový dobrák, že nějaké uzdravení nebo vyhojení vůbec nepokládal za pomoc.

Ať už ale Magnus pro Rafaela udělal cokoli, pro Rafaela to zjevně zvláštní bylo.

Magnusův život se hemžil neobvyklými událostmi a ještě neobvyklejšími lidmi. Alek toho o něm zatím ještě moc nevěděl, ale dokázal se poučit, a jedním už si byl jist. Jeho sestra řekla, že na cestách se lidé vzájemně doopravdy poznají, a Alek měl nyní absolutní jistotu, že Magnus v tom chaosu svého dlouhého a podivného života zůstal laskavý.

Zatímco Alek hovořil s Rafaelem, objevili se dva naprostotožní skřítkové s něčím, co ze všeho nejvíc připomínalo obrovský zelený meloun, Alekovi však došlo, že je to jakási vílí sanitka. Naložili tělo Moriho Shu, Shinyun jim dala nějaké peníze, krátce s nimi promluvila italsky a přistoupila k Magnusovi a Alekovi. Zadávala se k ruinám paláce tak soustředěně, že to upoutalo Alekovu pozornost.

„Jestli tam vůbec nějaká kamenná koza byla,“ řekla, „tak teď je pohřbená pod tunami suti.“

„Měli bychom jít,“ ozval se Magnus nezvykle unaveně. „Řekl bych, že tady jsme skončili.“

„Počkat,“ řekl Alek. „Co ta Síň? Tu jsme vůbec neobjevili. A nemyslím, že by mohla být v té zničené části paláce.“

„Zničená jsou nadzemní podlaží,“ pronesla pomalu Shinyun. „Pokud byla tam, už se díváme jen na její trosky.“

„Venku za budovou jsou schody,“ řekl Magnus. „Řekl bych, že vedou do palácového sklepení. Ale taky můžou vést někam úplně jinak.“

Alek se zahleděl směrem k nedalekému kanálu. „Jak daleko se tady vůbec dá stavět pod zemí, než narazíš na vodu?“

„Bez magie? Moc daleko ne,“ poznamenal Magnus. „A s magií?“ Pokrčil rameny a do tváře se mu zvolna navracel úsměv. „Má někdo chuť na prohlídku strašidelného podzemí?“

Dlouho se nic nedělo. Až pak Shinyun – velice pomalu – zdvihla ruku.

„Já taky,“ řekl Alek.

Ruďé svítky magie

Paměť Magnuse neklamala. V uličce za pobořeným palácem sestupovalo do temnoty kamenné schodiště. Když došli k mohutným dřevěným dveřím pod schodištěm, rozžehl Alek z runového kamene čarodějné světlo. Shinyun vyšlehl z ukazováku světelný kužel, kterým ozářila okolí jako baterkou.

Za dveřmi (které Alek odemkl pomocí otvírací runy) se mezi hliněnými stěnami nasáklými vlhkostí skrývaly jen prázdné sudy a staré hadry. Nic zajímavého. Zahnuli za roh, pak za další a potom ještě jednou, až narazili na elegantnější dveře, leštěné a lakované, s vyřezaným emblémem okřídleného lva.

Jakmile vešli dovnitř, Magnus a Shinyun vykřikli nadšením, zato Alek jen zklamaně vzdychl. „Tady už jsem byl,“ prohlásil. „Tuhle sošku Bakcha si pamatuju.“

Magnus si ji prohlížel. „Na boha vína a hýření,“ poznamenal, „mi Bakchovy sochy vždycky připadaly oblečené překvapivě prostě.“

Shinyun šátrala po zdech síně a snažila se najít nějaký tajný panel nebo západku. Magnus byl plně zaujat sochou na podstavci.

„Vždycky jsem si říkal,“ pokračoval pomalu, „že kdyby bylo po mém, sochy bohů by byly oblečené trochu... veseleji.“

Když dokončil větu, natáhl k soše Bakcha ruku. Z prstů mu završely modré jiskry a záhyby tógy začaly nabývat na barevnosti i řasení. Kouzlem odstraňoval obyčejný bílý kámen, jako by mramor byl pouhý prach, jenž teď opadával, aby pod sebou odkryl sochu pestřejší a zdobenou.

Vedle sochy se se skřípotem odsunula část zdi. Za ní se objevilo úzké schodiště.

„Barevné řešení,“ poznamenala Shinyun. „Dobrá práce.“ Znělo to pobaveně. Zato Alek na Magnuse upřel zvláštní, hloubavý pohled.

Magnus vykročil po schodech dolů a Alek ho v těsném závěsu následoval. Magnus si skoro přál, aby tu nebyl. Nedokázal potlačit děs z toho, co najdou, a co si o něm bude Alek myslet, pokud to opravdu najdou. Bakchova soška byla vtip – jenže už mu to dávno nepřipadalo vtipné ani dost málo.

Schodiště končilo v dlouhé kamenné chodbě, jež se táhla kamsi do tmy. „Jak to, že to tu není celé pod vodou?“ ozval se Alek. „Jsme přece v Benátkách.“

„Někdo z čarodějů kultu musel proti pronikání vody vztyčit bariéry,“ odvětil Magnus. „Třeba Mori Shu.“ Nebo já, dodal v duchu.

Na konci chodba nečekaně ústila do rozlehlé komory s vysokým stropem, zjevně určené ke skladování potravin. Alek opsal kruh čarodějným světlem a odhalil řady nezapálených svíček po celé místnosti.

„No, tak tohle bude snadné,“ poznamenal Magnus a lusknutím prstů všechny svíce rozžal. Komoru zalilo jasné teplé světlo.

Rozhodně šlo o bývalý sklep. Na jednom konci stál ošuntělý, zchátralý oltář, který vypadal, že ho tu vztyčili ještě jeskynní lidé k uctívání boha ohně. Tvořily ho dva dřevěné sloupy po stranách robustního kamenného bloku otesaného do dokonalé krychle na vyvýšeném podstavci.

U levé stěny stál stůl, který připomínal laciný plastový zahradní nábytek. Pokrytý byl kadidlem, růženci a dalšími obyčejně vyhlížejícími tretkami.

„Proboha, můj kult je tedy opravdu nízkorozpočtový,“ zasténal Magnus. „Hluboce se stydím. Zříkám se svých následovníků za to, že jsou zlí a nemají za mák smyslu pro dekorum.“

„Ale to není tvůj kult,“ řekl Alek roztržitě. Přistoupil ke stolku a přešel po desce špičkami prstů. „Spousta prachu. Tady to už nějakou dobu nikdo nepoužíval.“

„Žertuji,“ řekl Magnus. „Jen takový výkřik do tmy.“ Poohlédl do prázdného kouta, kde se mezi dvěma kameny dral na svět kořen stromu. Přistoupil k němu a škulb za něj. Nic se nedělo. Vyslal do kouta odhalovací kouzlo. Pořád nic.

„Tohle nemůže být všechno,“ prohlásila Shinyun. „Kde jsou nějaké stopy po děsivých obřadech? Kde je krev na zdech?“

Alek vzal do ruky malou sošku a zavrtěl hlavou.

„Tady je etiketa výrobce. Někdo to koupil v obchodě se suvenýry. Jestli tahle věc je kouzelná, tak já jsem Anděl Raziel.“

„Lovci stínů by *opravdu* neschvalovali, že chodím s Andělem Raziem,“ poznamenal Magnus.

„Jenže by na tebe museli být hodní,“ chytil se Alek a rozmáchl se soškou, „protože jinak bych je smetl z povrchu zemského.“

„Můžete být chvilku vážní?“ ozvala se Shinyun. Rázně vykročila k improvizovanému oltáři, náhle však klopýtla a natáhla se na břicho. Nastalo ticho. Nikdo se nezasmál. Magnus i Alek jen stáli s vykulenýma očima. Až za hodnou chvíli Shinyun ze země vyštěkla: „Tak se aspoň někdo laskavě podívejte, o co jsem se to přerazila.“

Když se posadila a začala si oprašovat oblečení, Magnus přistoupil blíž a poklekl. Do hliněné podlahy těsně před oltářem byla zasazena nevelká kamenná soška kozla. Magnus do jejího ucha pošeptal heslo, které mu prozradil Johnny Rook. „*Ašmodaj*.“

„Co?“ ozval se Alek.

Magnus záměrně promluvil tišeji, aby ho neslyšel dokonce ani lovec stínů. Alekovu pohledu se vyhnul.

Místností se rozezněl skřípot drhnoucího kamene, jenž utnul okamžiky napětí, které mezi nimi začínalo právě vznikat. Kamenná kostka na oltáři se rozvinula jako květina. Zvedla se z oltáře a vznesla se ke zdi za ním, kde se vnořila do kamene. Plošina, na které kostka až doposud spočívala, se rozpadla na prášek. Kolem růžice, v níž se kamenná krychle změnila, se rozzářilo červenožlaté světlo vytvářející obrys dveří.

Zářící obrys se zhmotnil ve složitě zdobené pozlacené dveře s velkým oválným zrcadlem uprostřed.

Magnus k novým dveřím přistoupil a pozorně si je prohlížel. Pohlédl na svůj odraz v zrcadle a zpátky na chatrné dřevěné dveře vpředu. „To je víc, než jsem čekal,“ prohlásil pak a sáhl po klice.

V mžiku u něj byli Alek i Shinyun, kteří hodlali Magnusovi zabránit, aby vešel jako první. Protože Alek i Magnus se především snažili, aby mezi nimi nedošlo ke konfliktu, vyhrála Shinyun, která je oba prostě odsunula stranou a strčila do dveří. Otevřely se snadno a odhalily dlouhou chodbu s nízkým stropem. Ovanul je závan zatuchlého vzduchu. Na zdech se jedna po druhé rozžehla řada loučí.

Chodba několikrát zatáčela, takže sotva pětiminutová procházka jim začínala připadat nekonečná. Magnus už se vůbec neorientoval, jaká je teď jejich poloha vůči paláci nebo alespoň vůči Benátkám. *Kdyby bylo po mém, a to by mohlo být,* pomyslel si, *celé bych to prostě poslal někam do laguny.* Shinyun před ním zalapala po dechu, když došla za další ohyb chodby. Magnus jen zoufale doufal, že objevila už úplně poslední tajnou komoru. Jen při pouhém pomyšlení na zpáteční cestu ho přemáhala chuť někde si tu zdřímnout.

Vešel s Alekem za Shinyun do síně a vzápětí pochopil, proč se Shinyun při vstupu tak zajíkla. Ocitli se v obrovském prostoru, jehož výzdoba vypadala, že tu někdo chtěl divoce zkombinovat kostel s nočním klubem.

U obou bočních stěn stály zlaté lavice. Zdi za nimi byly obložené dlaždicemi, jež se třpytily jako drahokamy. Na opačném konci místnosti byla obrovská malba znázorňující pohledného muže s úzkým kostnatým obličejem a ostře řezanými rysy. Skoro by se dal pokládat za lidskou bytost, nebýt rozeklaných zubů. Jedinou ozdobou, kterou na sobě měl, byla koruna z ostnatého drátu.

Před malbou se tyčil kamenný oltář – daleko impozantnější –, umístěný uprostřed gigantického pentagramu. Kamenná deska byla poseta drážkami směřujícími ze čtyř rohů oltáře k cípům hvězdy dole. Celý prostor pokrývaly tmavě

rudé skvrny, jejichž odstíny se lišily, rozhodně však byly shodného původu.

„Vidíte?“ ozvala se triumfálně Shinyun. „Krev na zdech. Takhle poznáte, že je to opravdové.“

Alek se zmateným výrazem ve tváři ukázal doleva. „A co dělá hned vedle obětního oltáře plně vybavený bar?“

Magnus to vzdal. „Takže je to rozhodně můj kult, co?“ Na okamžik se odmlčel. „Jen doufám, že ten oltář se tu objevil až později.“

„Třeba ne,“ ozval se Alek. „Mohl tu být jiný čaroděj, který chtěl mít vedle krvavého oltáře zásobu pití.“

„No, jestli je to tak, nejvyšší čas, aby se představil,“ prohlásil Magnus. „Myslím, že bychom spolu mohli vycházet.“

Kult zjevně opouštěl podzemí nakvap, protože tu jeho členové po sobě zanechali strašlivý nepořádek. Dobrá polovina lavic byla převrácená, podlahu z valné části pokrývalo smetí a zapuštěné ohniště bylo plné povětšinou zuhelnatělých trosek.

V jednu chvíli se tu musel oheň vymknout kontrole a rozšířit se mimo ohniště, protože několik lavic v jeho blízkosti bylo ohořelých. Magnus obešel barový pult. Spousta destilátů, ale žádný led, ovoce nebo ozdoby. Nalil si na tři prsty toho nejvíc bitter *amara*, co našel, hněvivě je usrkával a přecházel po místnosti.

Vzpomínky jsou mocným kouzlem. Má je všechno ve vesmíru, dokonce i události, místa a věci. Proto se z mimořádně tragických okamžiků rodí duchové, proto v některých domech straší. Magnus byl ochoten vsadit na to, že svatyně, kde se za krvavých rituálů uctíval démon, by měla vydat slušnou porci mocných vzpomínek, z nichž by mohli vybrat nějaká vodítka.

Pomalů obcházet svatyni a začal recitovat. Ruce měl přitom rozpažené a z konečků prstů mu stoupala spirála bělavé mlhy.

Mlha se ve vzduchu vznášela a převalovala jako líné mořské vlny. Postupně začínala kondenzovat a brát na sebe podobu lidských postav v pohybu. To byly některé z nejvýraznějších vzpomínek, jež se do tohoto místa vtiskly.

Magnusovo věštění však cosi blokovalo. Kult byl na tohle připraven. Magnus vztáhl ruce a zaměřil svoji magii proti mocnému ochrannému kouzlu pokrývajícimu celý prostor. Pár vzpomínek splynulo do čehosi hmatatelného, zůstávaly však slabé a nejasné a po pouhých několika sekundách se opět rozptýlovaly.

Pouze tři z nich byly dostatečně živé, aby se zhmotnily v cosi rozpoznatelného. Jedna znázorňovala okno s barevnými tabulkami, které tu už nebylo. Na barevném skle byla vyobrazena postava nepříjemně podobná Magnusovi, ovívaná palmovými listy. Další vzpomínkou byly dvě postavy klečící v modlitbě, dospělý a dítě, oba s úsměvem ve tváři. A pak tu byla žena stojící nad oltářem s dlouhou malajskou dýkou kris. A potom obličej, spousta obličejů zkřivených v agónii. Viděl civily, dokonce i dva čaroděje, ale hlavně viděl víly. Vílí krev, která se dala využít k vyvolání vyšších démonů.

Když to Magnus konečně vzdal, ztěžka oddechoval a byl zbrocený potem. S vypětím všech sil rozehnal máchnutím paží hustý opar, který se kolem něj vznášel ve vzduchu. Když se mlha v místnosti rozplynula, všiml si, že Shinyun se se založenými pažemi opírá o jeden ze sloupů a s nelicemným zájmem ho sleduje při práci.

„Něco užitečného?“ otázala se teď.

Magnus se opřel zády o zeď a zavrtěl hlavou. „Někdo tu nastražil kouzlo, abych nic nenašel. Někdo skutečně velice mocný.“

„Nevšiml sis na té zdi něčeho zvláštního?“ zeptala se Shinyun a pokývla směrem k portrétu muže s rozeklanými zuby. Magnus se snažil vyhýbat se tomu pohledu, jako by ho jeho otec Ašmodaj mohl prokouknout i z obrazu.

I kdyby ten kult skutečně založil, rozhodně by do toho nikdy netahal Ašmodaje. Tak šílený ani tak neopatrný nebyl nikdy.

„Já ano,“ ozval se nečekaně Alek, až se Magnus lekl.

„Ten portrét visí na holé kamenné zdi docela osamočenně. Je to obrovská stěna, proč ji nevyužít ještě k něčemu?“

Alek přistoupil blíž, stoupl si pod rám obrazu a odklopil ho od stěny. Sejmul gigantický portrét ze zdi a opřel ho na podlaze o jeden ze sloupů. Vrátil se k nyní již úplně holé zdi a poklepal na ni prstem.

Shinyun k němu přistoupila a položila na stěnu dlaň. Z jejích rukou do kamene proudily oranžové vlny, až se kámen rozvlnil jako vodní hladina a ve stěně se vytvořil výklenek obložený stejnými třpytivými dlaždicemi jako ostatní zdi. Ve výklenku spočívala veliká kniha vázaná v sytě šarlatově obarvené teletině, se zlatým písmem vyraženým hluboko do desek.

Zlatá písmena tvořila nápis RUDÉ SVITKY MAGIE.

Shinyun knihu vytáhla a položila ji na kámen, aby se mohla začíst. V jejích útlých rukách vypadala kniha přímo obrovská. Když začala obracet stránky, praskal jí v prstech zažloutlý pergamen. Alek jí zkusil číst přes rameno.

Magnusovi se sice nechtělo, přiměl se však udělat těch pár kroků a obejít oltář, za nímž stáli a četli Shinyun a Alek.

Bázeň a děs se poněkud rozptýlily, když si Magnus přečetl některá posvátná přikázání stanovená Rudými svitky.

„Pouze Veliký mor, který je půvabný a moudrý a okouzlující a půvabný, může vést věrné do Edómu. Pečujte proto o Velikého mora jídlem, nápoji, koupelemi i masáží.“

„Napsali dvakrát ‚půvabný‘,“ zamumlal Alek.

„Proč se to jmenuje Rudé svitky,“ zajímalo Shinyun, „když je to kniha? Je to kniha, a ne nějaké svitky.“

„A už vůbec ne *svitky* v množném čísle,“ pokračoval Alek.

„Jsem si jistý, že ať už je oním půvabným půvabným zakladatelem tohoto kultu kdokoli,“ řekl Magnus a cítil, jak se mu svírá hruď, „měl pro to své důvody.“

Shinyun četla dál. „Kníže chce pro své děti jen to nejlepší. Proto aby bylo možné uctívat jeho jméno, musí být ohniště plné jen těch nejlepších likérů, doutníků a bonbonů. Desátky pokladů a darů věnované Velikému moru symbolizují lásku mezi věrnými, takže udržujte přítok likérů i zlata a vždy pamatujte na posvátná pravidla.

Život je hra, odejděte proto stylově.

Poctění budou pouze ti věřící, kteří dokáží namíchat skutečně skvělý drink.

Neurážejte Velikého mora krutými činy ani nevkusným oblékáním.

Hledejte děti démonů. Milujte je tak, jako milujete svého pána. Nedopusťte, aby děti zůstaly samy.

V časech strážní pamatujte – všechny cesty vedou do Říma.“

Alek se na Magnuse zahleděl, a Magnus v tu chvíli tak docela nechápal důvod Alekova pousmání. „Myslím, že tohle jsi psal ty.“

Magnus sebou trhl. Znělo to velmi pravděpodobně. Jako jeho nejhorší já, lehkomyšlné a bezohledné, opovržlivé

a nadřazené. Nepamatoval si, že by to psal. Ale téměř určitě to tak bylo. Téměř jistě je Velikým morem. Téměř jistě je zodpovědný za Karmínovou ruku.

„Směšné,“ prohlásila znechuceně Shinyun.

„Magnusi, copak tobě se neulevilo, že je to žert?“ zeptal se Alek a Magnus teprve teď pochopil, že se pouсмál úlevou. „Proč by si ale někdo měl myslet, že potřebuješ připravit o vzpomínky zrovna na tohle? Tady přece o nic nejde.“

Magnus se málem neovládl a odsekl mu. Věděl však, že ve skutečnosti má vztek sám na sebe. *Ty nechápeš, co to znamená?* Karmínová ruka možná vznikla pro pobavení, teď už je to ale smrtelně vážné. Kvůli Magnusovu pobavení umírají lidé.

Magnus si uvědomoval zodpovědnost nikoliv jen za pouhou existenci kultu. Nad kamenem se před ním hrbila Shinyun, jejíž zpackaný život byl živoucím svědectvím toho, co napáchal. Magnus své následovníky nabádal, aby hledali děti démonů. Nařizoval, aby byly do kultu přiváděny děti čarodějů. Ať se kult dopustil jakéhokoli zla, ať Shinyun utrpěla čímkoli, bylo to Magnusovo dílo.

Nepotrvá dlouho a uvědomí si to i Alek. Magnus si odkašlal a snažil se, aby jeho hlas zněl uvolněně, jako by se vůbec nic nedělo.

„No, dobrá zpráva je,“ začal a Alekovu otázku ignoroval, „že všechny cesty vedou do Říma. Takže alespoň víme, kam pokračovat.“

Zanedlouho se nad Benátkami rozbřesklo ráno rozjasňující vodu i oblohu. Město už ožívalo. Magnus viděl, jak se otevírají výklady obchodů, a cítil ve vzduchu vůni pečeného chleba a uzenin, ale i pach solanky.

Skutečné ráno s jeho proměnami to však ještě pořád nebylo. Úsvit přicházel jako šňůra perel nad indigovými vodami. Budovám a mostům propůjčovalo slabé, jen pozvolna se rozjasňující světlo sytě levandulový nádech protkaný stříbrem. Magnus, Alek, Shinyun a Malcolm, kterého našli spícího v klubíčku na zbytcích hlavního palácového schodiště a vzali jej s sebou, vlezli do prázdné gondoly. Magnus mávnutím nasměroval gondolu k jejich hotelu. Jeho magie zadržela nad hladinou zářivě modrými jiskrami.

Magnusův večírkový kostým byl pošedlý prachem a zmačkaný, a přesně tak se cítil i on sám. Zpět nekonečnými chodbami, dveřmi a schodišti kráčeli všichni mlčky, až konečně našli schody ven. To už obloha nad kanály začínala světlat. I teď spolu sotva promluvili a Magnus stále ještě uhýbal Alekovu pohledu. Alek byl viditelně vyčerpaný. Žaket rozervaný na cáry ze sebe shodil někde v rozvalinách paláce a zůstal jen v košili, s obličejem zamazaným prachem a špínou. Po větší část noci běhal, bojoval a pátral. Pokoušel se napravovat Magnusovy chyby, vrhal se do cesty zlým kouzlům a kryl lidi vlastním tělem, zatímco čarodějná magie jim bourala střechu nad hlavou.

Teď ležel na dně loďky a zády se opíral o Magnusovu hrud'. Magnus přímo cítil, jak celé Alekovo tělo ochablo vyčerpaním.

„Mrzí mě, že sis ten mizerný večírek neužil,“ pošeptal Magnus nenápadně Alekovi do ucha.

„Ale já si ho užil,“ odvětil Alek rovněž šepem, a hlas se mu chvěl vyčerpaním i obavami. „Byl jsem s tebou.“

Magnus ucítil, jak mu Alekova hlava klesá na hrudník.

„Je smutné, že se to rozprchlo tak brzy,“ poznamenal Malcolm.

„Je už pomalu čas na snídani, Malcolm. A pak – palác spadl. Má někdo chuť na snídani?“

„Nejdůležitější jídlo celého dne,“ zamumlal Alek. To už nebyl ani polospánek. Už prakticky spal.

Nikdo neodpověděl, dokonce ani Malcolm, který zjevně hloubal nad utrpenými křivdami. „Barnabáši Haleovi se nedá věřit,“ říkal právě. „Je strašlivě hrubý. Jsem rád, že táhne do jiného města. Florencie, říkali? Nebo snad...“

„Řím,“ řekla chmurně Shinyun.

„Ach ano,“ rozjasnil se Malcolm. „Možná Řím.“

Rozhostilo se nekonečné ticho, které narušil až Malcolm, když si začal potichu a falešně prozpěvovat o lásce ztracené na moři. Magnusovi to bylo jedno – byl myšlenkami úplně jinde.

Barnabáš Hale míří do Říma.

Všechny cesty Karmínové ruky vedou do Říma.

Karmínová ruka a její vůdce, který svaluje vinu za současnou činnost kultu na Magnuse, jsou téměř s jistotou také v Římě.

Magnus znal Barnabáše Halea dlouho a nikdy ho neměl v oblibě. Jeho zjevení se v Benátkách bylo nepříjemným překvapením. Od postoje *ten chlápek je otravný* k postoji *ten chlápek masakruje víly, vzývá vyšší demony a pokusil se mě zabít prostřednictvím raumí samice* to byl ale hodně veliký skok.

Barnabáš je však stále čaroděj s velikou mocí. Tvrdil, že mu patří ten palác, nechybí mu tedy ani bohatství. Rozhodně bude třeba dát si na něj pozor.

„Potřebujeme se prospat,“ prohlásila nakonec Shinyun, „a pak bychom se měli co nejrychleji přesunout do Říma.“

„Čím dřív se tam dostaneme, tím dřív budeme moci Alek a já pokračovat v dovolené,“ řekl Magnus.

Jeho bezstarostný tón nezněl přesvědčivě dokonce ani jemu samotnému. Zítra už to bude lepší, řekl si v duchu. Přestane se cítit tak zdrcený tíhou minulosti a strachem z budoucnosti a bude si užívat přítomnost tak jako obvykle.

„Určitě si to s Alekem užijete,“ řekla Shinyun.

Vzhledem k jejímu nehybnému obličejí se to dalo těžko odhadnout, ale Magnuse napadlo, že by to mohla být nabídka ke smíru. Usmál se na ni, jak nejlépe dovedl.

„Je nesmírně obětavý,“ pokračovala Shinyun a nespouštěla z Aleka zrak. Oči měl zavřené, ale dokonce i ve spánku Magnuse ochrannitelsky objímal. „Dá si vůbec někdy pohov?“

Natáhla ruku, aby se dotkla Magnusovy, a Magnus ucítil, jak se svaly v Alekově těle napjaly. Vzápětí ruka lovce stínů vystřelila jako blesk a popadla ji za zápěstí.

„Nedá,“ řekl Alek.

Shinyun znehybněla a pak ruku odtáhla. Alekova hlava okamžitě klesla zpět na Magnusovu hrud' a on se vytratil do onoho soumravného rozhraní mezi vědomím a nevědomím, kde se momentálně potácel.

Gondola vplouvala pod Most vzdechů, jenž nyní připomínal bledou korunu na pozadí kalné oblohy nad jejich hlavami. Z tohoto mostu spatřovali za starých časů své město naposledy vězňové, než byli odvedeni na popravu.

Magnus si všiml, že je Malcolm pozoruje. V obličejí byl mramorově bílý. Malcolm jednu lovkyni stínů miloval. Nedopadlo to dobře. Magnus s ním o tom jednou hovořil. O tom, jaké to je dostat se z toho, žít dál a znovu si najít lásku. Malcolm jen vrtěl hlavou. *Žádnou další lásku už nechci*, říkal.

Magnus byl tehdy přesvědčen, že plácá nesmysly.

Možná, že všechna láska má až nebezpečně blízko k šílenství. Čím hlubší, tím nebezpečnější.

Lodka klouzala po temných vodách. Když se Magnus ohlédl, viděl, jak se poslední jiskřičky jeho magie noří pod hladinu a mizí v hlubině. Jiskřičky poblikávaly světle modře a zářivě bíle, a mírné vlnky na kanálu střídaly pod stále ještě ne tak docela ranní oblohou odstíny sytě purpurové, bledě perleťové a inkoustově černé. Než modravé jiskření zcela pohaslo, voda se ještě naposledy prozářila. Magnus jemně prohrábl prsty Alekovu bujnou hebkou kštici a cítil, jak k němu Alek v polospánku nepatrně natočil hlavu. Slyšel Malcolma zpívat a znovu si vzpomněl na jeho dávné prohlášení.

Žádnou další lásku už nechci.

Trpká tajemství

„Když je člověk v Římě, Alexandře,“ řekl Magnus, „jezdí v maserati.“

Potřebovali se do Říma dostat co nejrychleji a portál použít nemohli, proto Magnus prohlásil, že zvolil druhou nejlepší možnost. Shinyun pročítala Rudé svitky magie a oba je ignorovala, což Alekovi plně vyhovovalo.

„Vynikající volba,“ pochválil je zřízenec v půjčovně luxusních automobilů. „Klasiku 3500 GT Spyder nejde nemilovat.“

Alek se naklonil k Magnusovi. „To auto se umí měnit v pavouka?“

Magnus pokrčil rameny a věnoval Alekovi neodolatelně zářivý úsměv. „Nemám ponětí. Já jsem je vybral prostě proto, že je italské a červené.“

O dvacet minut později už všichni tři uháněli po dálnici A13 k Bologni se staženou střechou, až jim vítr svištěl v uších. Shinyun se vzadu natáhla na sedadlo, nohy v robustních botách si opřela o okno a tu a tam jim nahlas přečetla nějaký úryvek z Rudých svitků. Alek na sedadle

spolujezdce se pokoušel navigovat jen s pomocí obyčejné papírové mapy složené jako harmonika a psané v jazyce, který neovládal.

Magnus za volantem prohlásil: „Už je to doba, co jsem řídil s tím klackem v ruce. A žádné narážky, prosím.“

Ve Florencii byli právě včas na brzkou večeři. Magnus rezervoval místa v restauraci tak maličké, že byl Alek téměř přesvědčen, že je to jen kuchařův obývací. Ale takové těstoviny v životě nejedl.

Po večeři Magnus řekl: „Nemůžeme se pořád jen honit z místa na místo jako zběsilí. To leda nabouráme. Co kdybychom to zkusili vzít přes další zastávku na naší původní trase? Zahrady Boboli nejsou daleko.“

„Jistě,“ souhlasil Alek.

Shinyun vykročila za nimi s Rudými svitky pod paží, ačkoli ji nikdo nevyzval, aby se přidala.

Magnus jim dělal výřečného průvodce, zatímco kráčeli po břehu Arna, přešli most Ponte Vecchio a pokračovali cik-cak dál s četnými odbočkami k nejrůznějším pouličním prodávčům. Magnus si koupil šátek, sluneční brýle, koblihu *zeppola* a plášť, v němž vypadal jako fantom Opery.

Došli k amfiteátru zahrad Boboli, obešli sochy po jeho obvodu a postupovali dovnitř k obelisku uprostřed.

„Už jsme dlouho nepořídili žádnou fotku pro naše doma,“ poznamenal Alek.

Magnus se do něj zavěsil a vedl ho kolem Neptunovy fontány a sochy Hojnosti, až došli k sousoší znázorňujícímu mohutného nahého muže na obří želvě. Prohlásil, že tohle je perfektní místo k fotografování. Odsunul si panamá k týla a zaujal hrdý postoj po boku sochy, které, jak Alekovi vysvětlil, se říká Morgante. Alek se opřel s rukama v kap-

sách z druhé strany a Shinyun jim Alekovým telefonem pořídila několik snímků.

„Díky,“ řekl pak Alek. „Tyhle pošlu a Isabele povím, jak se máme báječně.“

„Opravdu?“ otázal se Magnus.

Alek zamžikal. „No jasně. Víš, Isabela a Jace mi chybí. A taky máma a táta.“

Magnus vypadal, že čeká na něco jiného. Alek se zamyslel.

„Taky Clary mi chybí,“ řekl pak. „Docela.“

„To je takové moje zlatíčko. Komu ta by nechyběla?“ řekl Magnus, stále však působil poněkud napjatě.

„Simona zas tak dobře neznám,“ zkusil to Alek.

Alek vůbec moc lidí neznal. V první řadě to byla jeho rodina, do níž patřil i Jace se svou novou přítelkyní a upírem, kterého si Jace propašoval jako bonus. A znal ještě pár dalších lovců stínů. Aline Penhallowová byla v Alekově věku a uměla to skvěle s dýkami, jenže žila v Idrisu, takže se s ní nepotkával, ani když byl v New Yorku.

Zatímco se proplétali zahradami, trvalo Alekovi pár minut, než mu došlo, že Magnuse možná trápí, co Alek řekne své rodině a přátelům, když to jsou samozřejmě skoro všichni lovci stínů. Nikdo z nich nebude tak nakloněn poskytnout Magnusovi výhodu pochybností jako Alek.

Alek si o Magnuse dělal starosti kvůli tomu, jak se snad až příliš usilovně snažil, aby se měli dobře. Alekovi se líbilo, když si Magnus skutečně užíval, ale nesnášel, když to Magnus předstíral, a teď už celkem snadno dokázal poznat rozdíl. Přemýšlel, co Magnusovi říct, ale protože byla nablízku Shinyun, uvažoval, jak to zaobalit, a než na něco přišel, zazvonil mu v kapse telefon.

Isabela.

„Zrovna jsem na tebe myslel,“ řekl Alek.

„A já na tebe,“ odvětila Isabela zvesela. „Užíváš si dovolenou, nebo tě strhla práce? Že by to bylo silnější než ty?“

„Jsme v zahradách Boboli,“ řekl Alek. Alespoň tohle byla naprostá pravda. „Jak je v New Yorku?“ dodal rychle. „Zatáhla už Clary Jace do nějakých dalších trablů? Nebo Jace Clary?“

„To je přece základ jejich vztahu. Ale ne, Jace se baví se Simonem,“ hlásila Isabela. „Prý hrají videohry.“

„Ty si myslíš, že Simon Jace pozval, aby hrál s ním?“ otázel se skepticky Alek.

„Bráško,“ ozvala se Isabela, „to tedy vážně ne.“

„Hrál vůbec Jace někdy videohry? Já jsem je v životě nehrál.“

„Jsem si jistá, že to zvládne,“ prohlásila Isabela. „Simon mi to vysvětloval a nepřipadalo mi to nijak obtížné.“

„A jak to pokračuje mezi tebou a Simonem?“

„Vzal si číslo a stojí dlouhou frontu za ostatními muži, co zoufale baží po mé pozornosti,“ odvětila Isabela pevně. „Jak to pokračuje mezi tebou a Magnusem?“

„No, zrovna jsem si říkal, jestli bys mi s tím nemohla pomoci.“

„Ano!“ vyhrkla Isabela s nadšením, jež až nahánělo hrůzu. „Jsem ráda, že se s tím obracíš právě na mě. V umění svádění jsem mnohem vynalézavější a zkušenější než Jace. Fajn, takže můj první návrh – budeš potřebovat grapefruit...“

„Dost!“ vyhrkl Alek. Spěšně odkráčel dál od Magnuse a Shinyun a skryl se za vysokým živým plotem. Ti dva jen zmateně pozorovali, jak odchází. „Tuhle větu prosím ani nedokončuj. Myslel jsem to tak, že je tu pořád ten drobný problém s kultem, na který jsem se tě ptal. Opravdu bych to

měl rád vyřešené, aby mohl být Magnus spokojenější. Na té naší dovolené.“

Až by se démoni přestali snažit Magnuse zabít a Magnus až by se zbavil temných pomluv a ještě temnější hrozby ze strany Spolku, byl by určitě spokojenější, o tom byl Alek přesvědčen.

„Jasně,“ řekla Isabela. „Kvůli tomu vlastně volám. Poslala jsem hodně pečlivě formulovanou zprávu Aline Penhallowové, ale ta momentálně není v Idrisu a nepomůže mi. Moc jsem toho proto nezjistila, ale přece jen jsem se trochu pošťourala v archivech Institutu. O kultech toho moc nemáme. V New Yorku se jich zas tolik nenajde. Nejspíš to souvisí s cenami nemovitostí. Každopádně jsem narazila na kopii rukopisu, která by ti mohla pomoci. Pár stránek jsem ti ofotila. Pošlu ti to e-mailem.“

„Díky, Izzy,“ řekl Alek.

Isabela zaváhala. „A ten na titulním obrázku je mi nebezpečně povědomý.“

„Vážně?“ opáčil Alek.

„Aleku!“

„Ty mi říkáš všechna svoje tajemství, Izzy?“

Isabela se odmlčela. „Ne,“ řekla pak o něco tišeji. „Teď ti ale jedno řeknu. Ze všech mužů, co stojí frontu na moji pozornost, by Simon mohl být můj favorit.“

Alek pohlédl přes hradbu živých plotů zářících v chladném italském večeru jasnou zelení a přes bílé mramorové sochy na Magnuse, který střídal pózy imitující sochy. Shinyun se sice smát nemohla, Alek byl však přesvědčen, že teď se určitě smát chce. Magnuse si prostě nešlo neoblíbit.

„V pořádku,“ řekl tedy Alek. „ze všech mužů, co stojí frontu na moji pozornost, je mým favoritem rozhodně Magnus.“

Isabela naoko pohoršene vyjekla. Alek se zazubil.

„Moc ráda tě slyším takhle šťastného,“ řekla Isabela s náhlým chvatem. „Vyzvídat nebudu. Jen chci, abys věděl, že ať máš jakékoli tajemství, já je udržím. Mně můžeš věřit.“

Alek si vzpomněl na dávné časy a na dávné strachy, když Isabela občas zkoušela zapříst rozhovor o chlapcích a nechala se od Aleka pokaždé umlčet. Vždycky ji okřikl. Báł se mluvit, a ještě víc se báł, že ho někdo uslyší. Někdy v noci, když si představoval, že by se ho rodiče mohli zřici, Spolek by ho mohl zavrhnout a Jace s Maxem by ho mohli nenávidět, jedinou útěchou mu bylo, že jeho sestra ví, a přesto ho má pořád ráda.

Alek zavřel oči a řekl: „Věřil jsem ti vždycky.“

Pak už Magnusovi musel říct, že se o Karmínové ruce zmínil Isabele.

„Omlouvám se,“ řekl hned poté. „Jsem zvyklý říkat jí všechno.“

„Nemusíš se omlouvat,“ reagoval Magnus okamžitě, ale v jeho tváři se opět objevil ten ztrápený výraz. Snažil se své trápení skrývat, ale před Alekem neměl šanci. „Já potřebuji... podívej, své sestře řekni, cokoli chceš. Komukoli řekni, co chceš.“

„Páni,“ ozvala se Shinyun. „To je ale opravdu unáhlené, Magnusi. Důvěra je jedna věc a čirá pošetilost druhá. Chceš, aby tě Spolek vsadil do vězení?“

„Ne, to nechci,“ odsekl Magnus.

Alek měl sto chutí říct Shinyun, aby sklapla, věděl však, že Magnus chce, aby k ní byl vlídný. Takže to na poslední chvíli spolkl.

Namísto toho řekl: „Napadlo mě, že bych měl zajít do Institutu, až se dostaneme do Říma.“

„Aby Magnuse mohli zavřít do vězení...” začala Shinyun, tentokrát hněvivě.

„Ne!” vyhrkl Alek. „Chtěl jsem si tam vyzvednout další zbraně. A opatrně a diskrétně se poptat, jestli se nepovídá něco o nějakém vyvolávání démonů, co by nás mohlo dovést ke Karmínové ruce. My zatím víme jen to, že se máme dostat do Říma. Řím je hodně velké město. Napadlo mě ale, že by bylo lepší, kdybych... kdybych tam šel sám. Mě podezírat nebudou.”

Shinyun otevřela ústa.

„Udělej to,” řekl Magnus.

„Ty ses zbláznil,” namítla Shinyun.

„Já mu věřím,” odvětil Magnus. „Víc než tobě. Víc než komukoli jinému.”

Když našli poblíž zahrad Boboli internetovou kavárnu a Alek si vytiskl, co mu Isabela poslala, napadlo ho, jestli je Magnusova důvěra oprávněná. Přílohu e-mailu tvořilo prvních pár stránek Rudých svitků magie.

„Nerad bych to zbytečně dramatizoval,” řekl Magnus, „ale – aaaargh. Aaaaargh. Proč? Nemůžu uvěřit, že jsme se v tom strašidelném žaláři vloupali do tajné svatyně, jen abychom tam našli něco, co nám tvoje sestra mohla den nato poslat e-mailem.”

Alek se zadíval na stránku o slavné historii Karmínové ruky, ve které Veliký mor přikázal svým následovníkům malovat bílé pruhy na koně a učinit z dřevěné myši národní zvíře Maroka.

„Je to ironie,” připustil.

„Není,” ozvala se Shinyun. „Takhle ironie...”

Magnus se na ni zadíval s takovou zuřivostí, že zmlkla.

Alek pokrčil rameny. „Mít další kopii nemůže škodit. Shinyun čte knihu, teď můžu číst i já.”

Musí to být snazší než číst v té mapě. Když se vrace-
li k autu, Magnus mrkl na Aleka a přehodil si klíče z ruky
do ruky.

„Pojedeme rychleji, když se budeme při řízení střídat,“
zkusil to Alek s nadějí v hlase.

„Už jsi někdy auto řídil?“

Alek zaváhal. „Nemůže to být obtížnější než strílet z luku
na koni v plném trysku.“

„To rozhodně není,“ odvětil Magnus. „Kromě toho máš
nadpřirozené reflexy. Co se může stát?“

Hodil Alekovi klíčky a s úsměvem vklouzl na sedadlo
spolujezdce. Alek se zazubil a oběhl vůz na druhou stranu.

Magnus navrhl pár cvičných koleček po parkovišti.

„Když pravou nohou šlapeš na plyn, levou nohu musíš
zvednout,“ řekl. Alek se na něj podíval.

„Ale ne,“ řekl suše. „Oběma nohama musím pohybovat
současně. Jak bych mohl zvládnout takové nároky na koor-
dinaci pohybů.“ Podíval se dopředu, dupl na plyn a byl od-
měněn ječivým vrískotem připomínajícím banshee lapenou
v pasti. Magnus se usmál, ale neřekl nic.

Samozřejmě že netrvalo dlouho a Alek už zkušeně ma-
névroval po parkovišti.

„Připraven předvést se i na silnici?“ zeptal se ho Magnus.

Alek mu odpověděl pouhým úsměvem a vyrazil. Z hrdla
se mu vydral výskot, radostný a překvapený zároveň, když
maserati v úzké ulici bujně zakomíhalo zádí ve smyku. Za-
hnuli na dálniční nájezd a Alek dupl na plyn.

„Jedeme hodně rychle,“ řekla Shinyun. „Proč jedeme tak
rychle?“

Spokojené basové bručení nízkého červeného kabrioletu
rozechvívalo vzduch. Alek po očku sledoval, jak si Magnus

nasazuje sluneční brýle, pokládá si loket na dveře a s úsměvem se pohodlně usazuje, když se mu vítr začal mocně opírat do tváře.

Alek byl rád, že může Magnusovi dopřát pauzu. Zároveň by ho nikdy nenapadlo, že by si mohl užít takovou divokou, dramatickou jízdu. Když byla řeč o autech, vždycky se mu nutně vybavil Manhattan – příliš mnoho vozidel, málo místa na silnici, pomalé a nespokojené poskakování dopravními tepnami velkoměsta. Chodit tam pěšky bylo vysvobození. Tady, na toskánském venkově, však svobodu představovalo tohle auto. Vzrušující svobodu. Pohlédl na svého neodolatelně přitažlivého přítele s vlajícími vlasy a očima zavřenýma za tmavými skly. I jeho život byl někdy docela fajn. Svěhlavě ignoroval nevrlou spolujezdkyni na zadním sedadle.

Následující hodinu kopírovali Apeniny srdcem Toskánska. Po jejich levici se až k obzoru táhla zlatavá pole zalitá zapadajícím sluncem, vpravo se nad zeleným mořem vinic tyčily na svazích kopců řady kamenných vil. Ve větru tiše šuměly cypřiše.

Byla už černočerná noc, když dojeli do oblasti, která se podle Magnuse jmenovala Chianti. Alek se nerozhlížel. V řízení maserati mezitím nabyl naprosté jistoty, ale zvládat řadicí páku v sériích ostrých zatáček a hnát se přitom tmou po okraji útesu byl zážitek naprosto nový a samotnou existenci ohrožující.

Situaci ještě podstatně dramatizoval fakt, že světlometry ozařovaly pouhých pár desítek metrů před nimi, takže jediné, co viděli, byl úzký pruh silnice vpředu, strmé horské úbočí na jedné straně a okraj útesu, za nímž se rozvírala prázdnota, na druhé. Jen jedna z těch možností byla přijatelná.

Alekovi se v prvních několika zatáčkách podařilo správně podřadit, v očích ho však štípal pot.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se ho Magnus.

„Je mi báječně,“ řekl Alek rychle.

Jeho živobytím je přece boj s démony. Tohle je pouhé řízení. Dokonce i civilové to zvládají bez jakýchkoli mimořádných schopností a run bystřících smysly. Stačí se jen soustředit.

Příliš křečovitě svíral volant a pokaždé, když musel prudce zatáčet, trhl řadicí pákou.

Alek neodhadl obzvlášť obtížnou zatáčku a auto se vymklo kontrole. Pokusil se dupnout na plynový pedál a vyrovnat smyk, ale místo toho trefil brzdu a roztočil vůz v prudkém klesání.

Pohled, který se jim naskytl, nevěstil nic dobrého. Vypadalo to, že poletí rovnou ze srázu.

Alek zvedl paži, aby chránil Magnuse, a Magnus ho za ni popadl. Alek už předtím zažil to zvláštní propojení na lodi v neklidných vodách; Magnus se k němu natáhl, když potřeboval jeho sílu. Otočil dlaň pod Magnusovou rukou a jejich prsty se spojily. Necítil nic než vřelou a silnou snahu o pevný kontakt.

Vůz už vyletěl ze silnice a naklonil se přes okraj. Vtom se náhle zastavil. Roztočená přední kola se ve vzduchu opírala jen o měkkou modř magie. Ještě okamžik se vznášela nad srázem, pak se vůz srovnal a zacouval zpátky na úzkou kamenitou cestu hned u silnice.

„Já jsem ti říkala, že jedeme moc rychle,“ ozvala se Shinyun mírně ze zadního sedadla.

Alek pevně chytil Magnuse za ruku a druhou opřel o jeho hrud'. Čarodějovo srdce tlouklo jinak než lidské. Magnusův tep byl jako vzpruha přicházející z temnoty. Alek už ho dobře znal.

„Je to jen taková strážka,“ poznamenal Magnus. „Nic, co bychom nezvládli.“

Alek a Magnus vystoupili z auta. Magnus doširoka rozpřáhl paže, jako by se chystal obejmout noční oblohu. Alek došel až na okraj útesu a tiše hvízdal při pohledu ze strmého srázu spadajícího kamsi do rokle. Pak pohlédl stranou na úzkou kamenitou cestu, jež vedla k mýtině nad útesem. Kývl na Magnuse. „Jezdit v noci je dost nebezpečné. Možná bychom tu měli zůstat.“

Magnus se rozhlédl. „Přímo... tady?“

„Táboření by mohla být zábava,“ řekl Alek. „Můžeme si opéct maršmelounové sendviče. Musel bys ovšem odněkud přivolat zásoby.“

Shinyun vylezla z auta a zamířila k nim. „Budu hádat,“ oslovila Magnuse mdle. „Drahoušku, pro tebe táboření je, když hotel nemá minibar.“

Magnus na ni zamžoural.

„Byl to vtip, ale trefila jsem se,“ spíš oznámila, než se zeptala Shinyun.

Magnus zdvihl zrak k nočnímu nebi. Alek uviděl, jak se mu v nazlátlých očích odráží stříbrný srpek měsíce. Dokonale ladil s křivkou úsměvu, který se v Magnusově tváři nečekaně objevil.

„Dobrá,“ řekl Magnus. „Užijme si tedy zábavu.“

Alek odložil svůj výtisk Rudých svitků magie, aby si prohlédl tábořiště, jež Magnus vykouzlil. Předpokládal, že vyčaruje ubytování, které bude dostatečně prostorné, aby se v něm pohodlně vyspaly dvě osoby, a vysoké dost na to, aby se v něm nemuseli hrbit. Tak se alespoň zařídila Shinyun, která trvala na tom, že si přivolá svůj vlastní stan.

To, co nechal postavit Magnus, nebyl ani tak stan, jako spíš cirkusové šapitó, včetně závěsů a nařasených varhánků. Prostorné obytné prostory tvořily dvě ložnice, koupelna, společná předsíň a obývací pokoj. Alek obešel robustní konstrukci potaženou kozí kůží a zjistil, že vzadu nechybí kromě kryté verandy s jídelním setem ani kuchyň. Vedle hlavního vchodu byla do země zaražená starořímská standarta s orlicí, která celou scénérii dokreslovala. Jak prohlásil Magnus, „když v Římě, tak v Římě“.

Magnus odhrnul zadní chlopeň a spokojeně vykráčel ven. „Co ty na to?“

„Je to skvělé,“ řekl Alek. „Jen nechápu... kdes vzal takovou spoustu kozí kůže?“

Magnus pokrčil rameny. „Jediné, co potřebuješ vědět, je, že věřím v magii, ne v krutost.“

Ozvalo se zašumění a z řídkého vzduchu se vynořila monstózní stavba, kolem níž se rozvířily prstence prachu. Tam, kde měla Shinyun ještě před chvílí stan, stál najednou dvouposchodový stromový dům, který zaclonil třetinu oblohy. Shinyun vyšla ze svého vylepšeného obydlí a pohlédla na Magnuse.

Ti dva se stále otevřeněji pokoušeli jeden druhého trumfnout už od chvíle, kdy si zkoušeli oblečení v Le Mercerie. Jen tím podpořili Alekovu teorii, že snad všichni čarodějové testují navzájem své schopnosti. Něco jako sourozenecká rivalita, jen obohacená o magii. Magnus se tím zjevně bavil. Alek měl dojem, že Shinyun bere tu hru o něco víc vážně, loajálně však zastával názor, že vítězem je Magnus.

„Ty věžičky jsou skvostné,“ zavolal nadšeně Magnus. Výstředností je nejspíš nemožné ho dostat, pomyslel si Alek. Tu on prostě obdivuje. „Má někdo chuť na půlnoční občerstvení?“

Shromáždili se u ohniště na opačné straně tábora, pouhých pár metrů od okraje srázu. Ohniště vytvořil Magnus a Shinyun je vylepšila, takže vypadalo jako hranice na vikinském pohřbu. Gigantická vatra působila dojmem, že se odtud někdo pokouší vyslat signál do Valhally.

Po obloze se přes chvílemi zakrytý měsíc hnala flotila mraků defilující před vrcholem nejvyšší hory Apenin Corno Grande. Přímo nad hlavami jim tančil roj světlušek a všude kolem nich ožívala noční příroda cvrkotem cvrčků, vytrvalé rytmickým houkáním sov a tlumeným, jakoby opatrným hvízdáním větru z údolí pod nimi. Odkudsi z dálky se k noční symfonii přidala svým chórem i vlčí smečka.

„Zní to osaměle,“ řekla Shinyun.

„Ne,“ namítl Alek. „Jsou pohromadě. Loví.“

„Na to jsi expert,“ poznamenala Shinyun. „Kdysi jsem byla taky sama. Lovná zvěř.“

„A taky jsi kdysi byla v kultu,“ rýpl si Alek a vzápětí se kousl do rtu.

Když Shinyun znovu promluvila, její hlas byl ostrý jako dýka. „Pověz mi, lovče stínů, kde jsou všichni nefilim, když jsou podsvětiani v nesnázích?“

„Brání nás,“ ozval se Magnus. „Vidělas Aleka v Benátkách.“

„Tam byl, protože je s tebou,“ vyštěkla Shinyun. „Kdyby nebyl s tebou, ani by se tam neukázal. Špehují nás, ubližují nám a opouštějí nás. Kdy bylo rozhodnuto, že dítě démona je méně než dítě Anděla?“

Alek nevěděl, co na to říct. Shinyun rozhodila rukama a vstala.

„Omlouvám se,“ řekla. „Jsem nervózní, jak se blížíme k cíli. Chci být sama. Musím si odpočinout. Zítra dorazíme do Říma. Kdo ví, co nás tam čeká?“

Shinyun jim úsečně kývla a zmizela ve svém gigantickém stanu. Magnus s Alekem u ohně osaměli.

„Obávám se, že Shinyun by stejně odmítla společné zpívání u táboráku, které jsem plánoval,“ poznamenal Magnus.

Natáhl se a přejel konečky prstů po Alekově krku, jako by ho laskal na dálku. Alek se naklonil, aby vyšel jeho dotečku vstříc. Když Magnusova ruka klesla, Alek by se k ní nejraději sklonil.

„Neboj se o ni,“ dodal Magnus. „Spousta čarodějů měla tragické dětství. Přicházíme na svět a už jsme poznamenaní démonem. Je těžké nepropadat hněvu.“

„Tobě se to nestává,“ namítl Alek.

„Ale stává,“ odvětil ponuře Magnus.

„Do kultu Shinyun vstupovat nemusela,“ ozval se Alek.

„Já jsem ho nemusel zakládat,“ upozornil ho Magnus.

„To je něco jiného,“ prohlásil Alek.

„Jistě. Tohle je mnohem horší.“ Magnus hodil větvičku do ohně a díval se, jak se kroutí, černá a nakonec se rozpadá na popel. Alek ho upřeně pozoroval.

Magnus Bane vždycky plál jako jasná pochodeň, výstřední a nespoutaný, éterický a bezstarostný. Byl nejvyšším čarodějem Brooklynu, chodil v křiklavých barvách a liboval si v blyštivých třpytkách kolem očí. Byl to ten typ, který dokáže uspořádat narozeninovou párty pro svého kocoura, a když někoho miluje, miluje ho otevřeně a pyšně.

Jenže za tím jasnem číhala temnota. Alek věděl, že se musí seznámit i s touto stránkou Magnusovy osobnosti, jinak ho nikdy nepozná doopravdy.

„Myslím, že už jsem Shinyun pochopil,“ pronesl Alek pomalu. „Říkal jsem si, proč jsi trval na tom, aby jela s námi. Dokonce mě i napadlo, že se mnou třeba nechceš být sám.“

„Aleku, já...“

Alek zdvihl ruku. „Pak mi to ale došlo. Ty se za ni cítíš zodpovědný, vid'? Jestliže jí ublížila Karmínová ruka, ty máš pocit, že jí musíš pomoci. Napravit to.“

Magnus nepatrně přikývl. „Ona je moje temné zrcadlo, Alexandře,“ řekl. „Svým způsobem je ona tím, co mohlo být ze mne, kdybych neměl to štěstí, že jsem poznal lásku a péči. Nejprve díky své matce, pak Ragnorovi a Mlčenlivým bratřím. Nebýt jich, mohl jsem být tak zoufalý, že bych se třeba taky přidal k něčemu, jako je Karmínová ruka.“

„Ty o minulosti moc nemluvíš,“ řekl Alek pomalu. „Dokonce jsi mi ani neřekl, že jste si byli blízcí s tím čarodějem, co zemřel. S Ragnorem Fellem. Byli, že?“

„Byli,“ odvětil Magnus. „Byl to můj vůbec první přítel.“

Alek sklopil zrak ke svým rukám. Jeho úplně prvním přítelem byl Jace, ale to Magnus věděl. Magnus o něm věděl všechno. Byl jako otevřená kniha. Pokoušel se zahnat lítost. „Tak... proč jsi mi to neřekl?“

Z ohně vyletěl k temné noční obloze sloup jisker. Zazářily jako létavice a pohasly navždy.

Aleka napadlo, jestli takhle Magnus nevnímá lásku ke smrtelníkovi. Prudkou, ale krátkou. Možná je to celé jen kratičká, nevýznamná epizoda v dlouhé, předlouhé historii. Napadlo ho, že není jen otevřená kniha. Je krátká knížečka. Tenoučká brožurka ve srovnání s letopisy Magnusova dlouhého života.

„Protože to nikdy nikdo nechce doopravdy vědět,“ řekl Magnus. „Obvykle se dostanu leda k tomu, jak jsem zabil otčíma, a každý usoudí, že mu to stačí. Tys už viděl i tak příliš mnoho. Včera v noci jsi viděl Rudé svitky magie, celou tu neuváženou pitomost, kterou jsem vymyslel, schovaný za

oltář potřísněný krví. Můžeš se mi divit, že pořád čekám, kdy už tě vyděsím natolik, že tě to ode mě odežene?”

„Lovci stínů jen tak snadno strach nenaženeš,“ řekl Alek. „Já vím, že cítíš vinu za to, že kult přijal Shinyun, ale tys to myslel dobře. Napadlo mě to, když jsem četl Rudé svitky. Tys nenařídil děti rekrutovat ani využívat. Tys řekl, aby je nenechali samotné. Tys býval osamělý, a nechtěl jsi, aby jiné děti démonů trpěly tak, jako jsi trpěl ty. Na tuhle cestu jsem s tebou jel, abych tě lépe poznal, a to se mi daří.“

„Jsem si jistý, že ses dozvěděl víc, než jsi chtěl,“ řekl Magnus tiše.

„Dozvěděl jsem se, že když vidíš vrčící šelmy v klecích, pokoušíš se je hladit. Tvůj přítel zemřel, ale tys mi ani neřekl, žes ho znal. Místo toho jsi poskytoval útěchu upírovi, aby se z toho neutrápil. Vždycky se snažíš lidem pomáhat. Mně a mým přátelům, už tolikrát, a pak třeba Rafaelu Santiagovi, a teď Shinyun a dalším dětem démonů, a nejspíš ještě spoustě dalších lidí, o kterých zatím ani nevím, ale jistý si tím stejně jsem. Díval jsem se na ty Rudé svitky magie a viděl jsem tebe, jak se snažíš pomáhat dětem. V tom jsem tě poznával.“

Magnus se nejistě zasmál.

„A tohles čekal? Myslel jsem, že čekáš... něco jiného.“ Zavřel oči. „Já nechci, aby to kvůli mně nevyšlo,“ přiznal. „Nechci rozbít to, co máme, tím, že ti povím něco, co tě odežene. Kolik pravdy doopravdy chceš, Alexandře?“

„Chci všechnu,“ prohlásil Alek.

Magnus k Alekovi obrátil pohled očí jasnějších než zář ohně a natáhl k němu ruku. Alek ji pevně uchopil, zhluboka se nadechl a připravil se na všechno. Srdce mu v hrudi bušilo jako kladivo a žaludek měl stažený. Vyčkával.

„Ehm,“ ozval se pak. „Nechystáš na mě nějaké kouzlo, které mi zobrazí tvoji minulost?“

„Nebesa, to ne,“ odvětil Magnus. „Celé to trauma mi úplně stačilo prožít jednou. Zrovna jsem se o tom chystal začít mluvit. A chtěl jsem tě přitom prostě držet za ruku.“

„Aha,“ hlesl Alek. „No... dobře.“

Magnus se přisunul blíž. Alek cítil teplo sálající z jeho kůže. Čaroděj sklonil hlavu, zatímco si urovnával myšlenky. Několikrát se nadechl, jak se chystal konečně promluvit, a pokaždé pevněji stiskl Alekovu ruku.

„Rád bych si myslel, že mě matka milovala,“ řekl nakonec Magnus. „Pamatuji si jen, jak strašlivě smutná bývala. Vždycky jsem měl pocit, že musím přijít na to, jak být lepší. Myslel jsem si, že když něco dokážu, ona bude šťastná, a já budu konečně dost dobrý. Nikdy jsem nepřišel na to, jak to dokázat. Oběsila se ve stodole. Otčím stodolu vypálil do základů a v popelu jí vystavěl svatyni. On přesně nevěděl, co jsem zač. To jsem přesně nevěděl ani já. Věděl ale, že nejsem jeho. Věděl, že nemám lidský původ. Jednoho dne, bylo tenkrát horko jako v peci, jsem se vzbudil a uvědomil si, že mě volá.“

Magnus se usmál, ale vypadal, jako by mu pukalo srdce. „Použil moje staré jméno. To, co mi dala matka. Nikdo, kdo to jméno znal, nezůstal naživu.“

Alek sevřel Magnusovu ruku ještě pevněji, jako by ho to se zpožděním několika staletí mohlo zachránit.

„Nemusíš říkat víc,“ zašeptal. „Rozhodně ne, jestli nechceš.“

„Chci,“ prohlásil Magnus, ale když pokračoval, hlas se mu chvěl. „Otčím mě několikrát uhodil a pak mě za krk od-táhl do spálených rozvalin stodoly. Na trámu tam pořád ještě visel zčernalý provaz. Slyšel jsem šumět vodu v potoce.“

Otčím mě popadl za zátylek a stlačil mi hlavu pod hladinu. Těsně předtím, než to udělal, na mě ještě promluvil, a znělo to laskavěji, než jak jsem ho kdy slyšel. „Tohle tě očistí,“ řekl. „Důvěřuj mi.“ Alek tajil dech. Po chvíli si uvědomil, že se ho snaží zadržovat, jako by ho šetřil pro to topené dítě – Magnuse.

„Už si nepamatuji, co se stalo potom. V jedné minutě jsem se topil.“ Nastala pauza. Magnus zdvihl ruce. Jeho hlas byl prost jakýchkoli emocí. „V té příští jsem otčíma upálil zaživa.“

Táborový oheň se strašlivým hukotem explodoval sloupem plamene, který se jako žhavý rozšiřující se trychtýř sápal k nočnímu nebi. Alek před Magnuse vymrštil paži, aby ho zaštitil před spalujícím žárem.

Ohnivý trychtýř téměř vzápětí pohasl. Magnus si toho obrovského sloupu ohně, který vyvolal, ani nevšiml. Aleka napadlo, jestli to nevzbudilo Shinyun. Pokud ano, neukázala se. Možná spala se špunty v uších.

„Utekl jsem,“ pokračoval Magnus. „A skrýval se, dokud jsem se nesetkal s Mlčenlivými bratry. Ti mě naučili, jak ovládat své magické schopnosti. Vždycky jsem k lovcům stínů choval větší náklonnost než většina čarodějů, protože vaši Mlčenliví bratři mě zachránili přede mnou samým. Vždycky jsem si myslel, že jsem dítě démona a nikdy nemohu být ničím víc. Nikdy jsem se nesetkal s jiným čarodějem, ale Ragnor Fell měl spojení na jednu rodinu lovců stínů. Mlčenliví bratři zařídili, abychom se setkali, a on mě začal učit. Byl jsem jeho úplně první žák. Později se snažil učit děti lovců stínů o magii a ne strachu z nás. Říkal, že všichni jeho žáci byli hrozní, ale já že jsem ten nejhorší. V jednom kuse si stěžoval. Nikdy nebyl s ničím spokojený. Měl jsem ho moc rád.“ Magnus zkrivil rty a upřeně se zahleděl do plamenů. „O něco málo později jsem potkal druhou osobu v životě,

kteřou jsem mohl nazývat přítelem – Katarinu Lossovou. Nějací civilové se ji pokoušeli upálit na hranici. Zakročil jsem.“

„Věděl jsem, že se dozvím, že jsi zachránil ještě víc lidí,“ prohlásil Alek.

Magnus se měkce, překvapeně uchechtl. Alek popadl Magnusovy zdvižené ruce do svých, začal je zahřívát, pevně je držel a přitáhl si Magnuse blíž k sobě. Magnus se nebránil a Alek jej sevřel v pevném objetí. Obemkl pažemi Magnusovo štíhlé tělo a držel ho tak pevně, že cítil, jak se jejich hrudníky zvedají a klesají současně. Magnus nechal hlavu klesnout na Alekovo rameno.

„Zachránil ses,“ řekl Alek do Magnusova ucha. „Zachránil jsi sám sebe a pak ještě spoustu lidí. Kdyby ses nezachránil, nemohl bys zachránit ani nikoho dalšího. A já bych tě nikdy nenašel.“

Alek se nemýlil, když v Magnusovi tušil číhající temnotu a s ní i skrytou bolest. Tolik temnoty, tolik bolesti, a přece byl Magnus přímo běsnící bouří života a barev, zdrojem radosti pro všechny kolem sebe. To díky němu se teď mohl Alek podívat do zrcadla a vidět tam úplného člověka, který se nepotřebuje skrývat.

Zůstali přimknutí k sobě a oheň vedle nich zvolna pohasínal. Všude byl klid. Alek mlčel a objímal ho.

„Nedělej si pořád zbytečné starosti. Je to jen mizerný malý kult,“ řekl nakonec. „Nic, co bychom nezvládli.“

Ucítil, jak se Magnusovy rty, přitisknuté na jeho tvář, pohnuly. Magnus se usmíval.

ČÁST III

Město války

† † †

Když padne Řím, padne svět.

— Lord Byron

Poklady, které vítězí

Není na světě druhé takové město, jako je Řím, napadlo Magnuse, když se na obzoru vynořily kupole bazilik. Samozřejmě že totéž by se dalo říct o spoustě dalších měst. To byla jedna z výhod věčného žití. Svět skýtal stále nové divy.

Obdobu nemělo ani Tokio se svou dvojakostí kultury a technologií, stejně jako není nic podobného Bangkoku, aglomeraci, jež se táhne, kam až oko dohlédne. A právě tak nemá obdoby Chicaga a jeho jazz a pizza tlustá na tři prsty.

Ale rozhodně se na světě nenajde nic tak jedinečně velkolepého, jako je Řím, zlaté Věčné město.

Magnus a Alek usnuli u ohniště pod širým nebem. Když je vzbudilo cvrlikání ptáků, první úsvit na východním obzoru ohlašoval nový den. Magnus si musel upřímně přiznat, že v životě zažil málo příjemnějších probuzení.

Litoval snad jedině toho, že nevyužili obří stan, který vykouzlil. Vlastně byl přesvědčen, že Alek do stanu ani nevkořčil. Mrzelo ho to. Na své dílo byl Magnus velice pyšný. Ale ještě není všem dnům konec.

Cítil se osvěžen a svůj úkol pro následující den viděl na-prosto jasně – vyřešit tu patálii s kultem a vrátit se k romantické dovolené. Karmínová ruka je v Římě; Magnus najde tu bandu včetně toho, kdo ji vede, ať je to kdokoli, a už si chystal spoustu příkrých slov a bolestivých kouzel pro toho šílence, co krade kultu, kazí lidem dovolené a vzývá vyšší démony. Byl bezpečně přesvědčen o své schopnosti porazit snad kteréhokoli čaroděje na světě. (Dokonce i Barnabáše. Barnabáše zejména.) Magnus si byl celkem jistý, že i kdyby byli vyznavači kultu skutečně natolik pomatení, aby navazovali spojení s Ašmodajem, zatím se jim ho nepodařilo vyvolat. Byl zkrátka přesvědčen, že pokud by jeho otec vstoupil na tento svět, on by se to musel dozvědět.

Snad bude už brzy po všem.

Magnus nechal zabalit veškeré tábornické vybavení a odeslal je, odkud bylo včera přivoláno. Shinyun učinila totéž a vzápětí nastoupili do maserati.

„S mapou se nezatěžuj,“ řekl Magnus rozverně Alekovi. „Všechny cesty přece vedou do Říma.“

Alek se na něj zazubil. „Ta mapa je rozhodně jiného ná-zoru.“

Za pouhé dvě hodiny se proplétali římskými ulicemi, kde už nízké a široké linie maserati nepůsobily tolik jako elegantní ukázka stylu, ale spíš jako magnet pro hejna skútrů a mrňavých fiátek, která se kolem nich rojila ze všech stran. Dopravní situace Říma byla jednou z nejhorších na světě, a to už Magnus něco zažil a viděl. Ubytovali se v apartmá mon-dénního hotelu Palazzo Manfredi naproti Koloseu a bez větších diskuzí se jednomyslně shodli na tom, že v těch klimatizovaných, nádherných pokojích s pohodlnými a elegantně povlečenými postelemi budou spát až do večera. Dokonce

i Shinyun vypadala, že je k smrti unavená. Téměř beze slova zamířila do sousedního pokoje.

Když vstoupili do apartmá, Alek obdivně hvízdal. Svoje zavazadlo spíš upustil, než položil, luk opřel o stěnu a natáhl se jak dlouhý tak široký na hebký červený samet pohovky velkorysých rozměrů.

Magnus se rozhodl svůj i Alekův klidný spánek zajistit několika ochrannými kouzly a teprve pak se k Alekovi připojil. Vyšplhal se lovci stínů po paži nahoru a pokračoval výš, stejně jako by to udělal Předseda Mňau, kdyby byli doma. Složil se přes Alekovo tělo, schoval tvář do důlku pod Alekovým krkem a vdechl jeho vůni. Alek ovinul paži kolem Magnusových zad a pohladil ho po lopatce. Magnus ho letmo políbil pod čelist a zlehka se tváří oťrel o Alekovo drsné dvoudenní strniště. Ucítil, jak se Alek rozechvěle nadechl.

„Úžasné voníš,“ zašeptal Alek. „Jak... jak to, že pořád tak úžasné voníš?“

„No...“ zamumlal Magnus, který se sice tetelil potěšením, musel však zároveň přemáhat spánek, „nejspíš za to může santalové dřevo.“

„Je to skvělé,“ zašeptal Alek. „Pojď blíž a drž mě. Chci tě mít u sebe.“

Magnus k němu vzhlédl. Alek měl zavřené oči a zhloboka dýchal.

Pojď blíž a drž mě. Chci tě mít u sebe. Možná se Alekovi takové věci snáz říkají v polospánku. Magnuse nenapadlo, že se Alek může stydět, když to říká. Domníval se, že to Alek řekl, aniž by sám chtěl.

Magnus poslechl a přitulil se k Alekovi celým tělem. Jejich nohy se propletly. Magnus přejel Alekovi ukazovákem po tváři až k ústům. Alekovy dlouhé, silné, tmavé řasy šimraly

zakroucenými konečky Magnuse na lícní kosti. Rty měl Alek plné a hebké a jeho vlasy byly jako hřívá hrubého černého hedvábí. Vypadal zranitelně. Ten výraz se zrovna nehodil k tomu chladnokrevnému válečníkovi metajícím šíp za šípem, v něhož se měnil v boji.

Magnuse napadlo Aleka vzbudit a navrhnout mu přemístění do ložnice. Mohl by ty plné, hebké rty políbit a ještě trochu víc zacuchat ty hedvábné vlasy. Přejel rty po Alekově tváři a přimhouřil oči...

Když je otevřel, francouzským oknem do pokoje dopadalo pozdně odpolední sluneční světlo. Magnus proklel svoji únavu. Netušil, kolik času už uplynulo, ale Aleka vedle sebe na pohovce neměl.

Našel ho na balkóně, jak hoduje za stolem s rozloženými uzeninami, sýry, pečivem a ovocem. Alek k němu pozvedl sklenku sektu.

„Alexandře Lightwoode,“ pronesl Magnus obdivně, „vy-nikající režie.“

Alek zakroužil sklenkou. Jediný kaz na jeho šarmantním chování představoval ten přihloupilý úsměv. „Prosecco?“

Balkón tonul ve vřelém slunečním svitu. Usadili se tam a Magnus začal rozesílat na všechny strany dotazy, zda někdo neviděl Barnabáše Halea. Mezitím stačil sníst snad půl kila uzeného. I když měli naspěch, ta časná večere s Alekem na něj působila téměř až domácíým dojmem.

Měl by se nastěhovat ke mně, napadlo ho. Ne, ne, ještě je příliš brzy. Možná až spolu budeme rok.

Magnus byl ve sprše, když z apartmá zaslechl Alekův zvýšený hlas. Spěšně hrábl po obrovské osušce, omotal si ji kolem boků a spěchal do salónu pro případ, že by byl Alek napaden dalším démonem.

Alek i Shinyun, která seděla naproti němu na opačné straně pohovky, ztuhli. Shinyun rychle odvrátila zrak, zato Alek na něj upřeně zíral. Magnus si teprve teď uvědomil, že do pokoje vpadl jen v osušce, a že mu z mokrých vlasů ještě kape voda na nahé tělo.

Trapné.

Magnus máchl paží, luskl prsty a v mžiku měl na sobě vínově rudé triko s hlubokým věckem, křiklavě žlutý šátek a těsně obtažené džíny. Bos přešel k Alekovi a zlehka jej políbil na planoucí tvář. Teprve pak se otočil, aby vzal na vědomí také Shinyun. „Dobré odpoledne. Prosecco?“

„Už odcházím,“ řekla Shinyun.

„Jako navždycky?“ zeptal se Alek dychtivě.

„Většinou lidi tolik nevyděším, když mě vidí polonahého,“ poznamenal Magnus. „Několik hlav států to dokonce považovalo za ‚poctu‘.“

Alek zakoulel očima. Vypadal víc než napjatě. Magnuse napadlo, že by měl možná zarezervovat nějaké masáže.

„Mám v Římě pár známých, kteří by se s lovcem stínů odmítli bavit,“ řekla Shinyun. „Navíc jsem byla s vámi dvěma skoro celé dva dny uvězněná v jednom autě. Potřebuju pauzu. Bez urážky.“

„V pohodě,“ prohlásil Alek. „Vůbec se nezdržuj.“

„Nechceš kávu?“ zeptal se Magnus, který si připadal poněkud trapně.

„Nemohu se zdržet,“ odvětila Shinyun.

„Nemůže se zdržet,“ řekl Alek. „Slyšels ji přece. Musí jít.“

Shinyun směrem k Magnusovi předvedla gesto, které považoval za sarkastickou imitaci svého graciézního pokynutí, a zmizela.

Magnus otočil hlavu k Alekovi. Měl ho přesně na vzdálenost vyzývající k polibku.

Alek se pohyboval tak, jak to dokážou jen lovci stínů. Rychle a neslyšně. Najednou byl přímo naproti Magnusovi a stahoval si košili. Pak přešel dlaněmi po Magnusových pažích a políbil ho. Pevně a hladově. Magnus musel uznat, že se v tom chlapec za tu krátkou dobu mimořádně zdokonalil. Polibek přerušil, jen aby Magnusovi rozvázal šátek a přetáhl mu triko přes hlavu. Odhodil je směrem k oknu. Magnus Alekovi sázel polibky na tvář, na ruce a nastavoval se mu, jak jen mohl. Připadal si, jako by se ho zmocnila smršť, ale báječná. Alekovy dlaně přejížděly po svalech Magnusových zad, po jeho bocích a ramenou neklidnými, lačnými pohyby. Magnus zavrával. Měl pocit, že potřebuje nějakou pevnou oporu. Zády narazil na stěnu.

„Promiň!“ vyhrkl Alek vyplašeně. „Já... všechno v pořádku, Magnusi?“

Alek se s vyděšeným pohledem přikrčil. Magnus se po něm natáhl, vpletl mu prsty do vlasů a přitáhl si ho zpět do náruče.

„Ano, všechno je v nejlepším pořádku,“ zamumlal. „Tohle zbožňuju. Tebe zbožňuju. Pojď sem.“

Alek se mu opět vrhl do náruče a ve vášnivém polibku kousl Magnuse do spodního rtu. Vzrušením z doteku obnažené kůže se jim oběma začínala točit hlava. Magnus sjel dlaní po tvrdých, ostře vyrýsovaných svalech Alekova břicha. Když mu začal rozepínat džíny, Alek tlumeně zasténal. „Ano, Magnusi,“ zašeptal. „Prosím, ano.“

Magnus si uvědomil, že se mu třese ruka. Třásla se dál, i když zip povolil a Alek zaklonil hlavu. Oči měl zavřené zrovna tak jako předešlé noci, jen půvabné řasy se mu tentokrát chvěly slastí. Pootevřel ústa.

„Počkej,“ zašeptal.

Magnus se okamžitě odtáhl. Srdce mu bušilo jako o závod. Zdvihl obě ruce a pak je složil za záda.

„Samozřejmě,“ řekl. „Můžeme počkat, jak dlouho chceš.“

Alek se jakoby instinktivně natáhl, aby si Magnuse přitáhl zpátky. Pak ale spustil paže podél boků a zatnul pěsti. Přejel po Magnusovi pohledem a pak se přinutil odvrátit zrak. Magnus se zadíval na přísné vrásky v jeho tváři a proti své vůli musel pomyslet na tvrdošijnost andělů.

„Já to chci,“ řekl Alek skoro až zoufale. „Nikdy v životě jsem nic nechtěl tak, jako chci tebe. Jenže... v tomhle jedeme společně. Tobě dělá starosti ten kult a já nechci být tím, kdo si uzurpuje čas, když zrovna Shinyun není v dohledu, když ty jsi nešťastný.“

Magnuse napadlo, že při rozepínání kalhot ho ještě nikdy nikdo takhle nedoží.

„Chci to mít vyřešené,“ řekl Alek a zprudka si přes hlavu natáhl košili. „Měl bych jít.“

Magnus sebral z podlahy pod oknem zmuchlané triko. Oblékl si je a zahleděl se z okna na vznosné křivky Kolosea, kde se zápasilo už dávno předtím, než se dokonce i on narodil.

„Byl bych rád, kdybys zůstal,“ řekl měkce, „ale máš pravdu. Tak mě alespoň polib na rozloučenou.“

Alek se zatvářil, skoro jako by mu někdo ublížil. Ty modré oči, které Magnus tolik miloval, byly najednou téměř černé.

Jediným skokem se Alek přenesl přes pokoj a přitlačil Magnuse na okno. Vyhrnul mu přitom triko, takže Magnus na zádech ucítil sluncem prohřáté sklo. Políbil ho, tentokrát pomalu a neuspěchaně, jako by se snažil oddalovat okamžik rozloučení. Pak Alek s nezřetelnou artikulací připomínající opilce zamumlal: „Ano... ano... ne! Ne, musím jít do Institutu.“

Odstoupil od Magnuse, a jako by potřeboval nějak zaměstnat ruce, zdvihl svůj luk a zatočil jím.

„Jestli tu došlo k nějaké neobvyklé kultovní nebo démoní aktivitě, v Institutu se o tom bude vědět. Musíme využít veškeré dostupné prostředky. Nemůžeme si dovolit ztrácet čas. Prospali jsme celý den – kdo ví, jak daleko se kult za tu dobu mohl dostat... musím jít.“

Magnus si uvědomil, že se na Aleka pro jeho zdráhání ani nedokáže zlobit. Problém byl v tom, že časová tíseň, na niž Alek narážel, byla holým faktem. „Dělej, co uznáš za vhodné,“ řekl.

„Jasně,“ řekl Alek. „Jasně. Jdu. Ty zůstaň. Dávej na sebe pozor. Nikoho nepouštěj dovnitř. A nikam beze mě nechoď. Slib mi to.“

Magnus si v halucinacích vyvolaných démonskými jedy prošel peklem, měl za sebou doby, kdy se bez přístřeší a o hladu potloukal ulicemi, jež byly dnes v rozvalinách, poznal takové zoufalství, že by otrásl skalami, věděl, i jaké to je probrat se namol opilý uprostřed pouště. Nepředpokládal proto, že by mu zkáza hrozila zrovna v luxusním římském hotelu.

Stejně však Aleka za tu starost miloval.

„Můžeme pak pokračovat, kde jsme přestali,“ řekl Magnus a líně se opřel o parapet. „Tedy – až se vrátíš.“

Ďábelsky se usmál. Alek jen nešťastně rozhodil rukama a opět znehybněl. Nadechl se, ale viditelně si rozmyslel cokoliv říkat. Zavrtěl hlavou, rázně se otočil a vyšel z pokoje.

Vteřinu nato se dveře zprudka rozletěly a Alek byl zpátky. „Nebo bych možná měl zůstat.“

Magnus otevřel ústa, ale Alek už měl zavřené oči, se zaduněním se opřel zátylkem o dveře a odpověděl si sám.

„Ne. Už jdu. Odcházím. Zatím.“

Zamával Magnusovi. Magnus luskl prsty, a sotva se mu v dlani zatřpytily klíčky, hodil je Alekovi. Ten je reflexivně chytil. Magnus na něj mrkl.

„Vezmi si maserati,“ řekl. „A koukej, ať jsi co nejdřív zpátky.“

Svázání v nebesích

Alek vybíral zatáčky klikatých římských uliček až příliš ostře. Vůbec nedbal na to, jak dopadne maserati. Už teď mu Magnus chyběl.

Neustále musel myslet na to, jak Magnus vypadal, když vyšel z koupelny, s pokožkou rozehřátou ze sprchy, s osuškou ovinutou kolem úzkých boků, pevné svaly i ploché břicho jiskřící kapičkami vody. Tmavé vlasy měl čerstvě vysušené, a úchvatný dojem ještě umocňovalo měkké, zlatavé sluneční světlo. Alekovi se takhle Magnus líbil nejvíc – když jeho hedvábné vlasy nespoutával gel ani sponky. Ne že by se mu nelíbilo, jak se Magnus obléká, ale Magnus svůj oděv nosil jako brnění – jakousi ochrannou vrstvu oddělující ho od světa, který ne vždy vítal jemu podobné s otevřenou náručí.

Nedokázal myslet na nic jiného než na to, co se v tom pokoji odehrálo. Už třikrát otočil auto, aby se vrátil do hotelu. Naposledy se obrátil v úzké uličce a poškrábal přitom bok maserati.

Mrzelo ho, že s ním Magnus nemůže do Institutu. Aleka překvapovalo, jak neklidný a nesvůj je, když nemá Magnuse na dohled. Od chvíle, kdy odcestovali z New Yorku, byli pořád pohromadě, a Alek si na to zvykl. Nedělal si starosti s případným dalším útokem démonů. Nebo alespoň žádné zvláštní starosti. Věděl, že hotelový pokoj je strážěn Magnusovou magií, a Magnus mu slíbil, že v pokoji zůstane.

Bylo to zvláštní. Chyběl mu New York; chyběli mu Jace a Isabela, máma i táta, dokonce i Clary. Ze všeho nejvíc mu ale chyběl Magnus, a to byli od sebe sotva třicet minut.

Napadlo ho, jak by se Magnus po jejich návratu domů zachoval, kdyby Alek přišel s nápadem, že se k němu nastěhuje.

Stejně jako všechny Instituty byl i ten římský přístupný pouze nefilim; a stejně jako mnohé další byl i tento chráněn iluzí, takže pro nepovolané zvenčí vypadal jako starý, zchátralý a dávno nepoužívaný kostel. A protože je Řím jedním z nejlidnatějších měst Evropy, iluze byla zesílena o další stupeň magie, takže Institut nejen že vypadal jako ruina, ale většina civilů si ho vůbec nepovšimla, a pokud náhodou ano, vzápětí na to zase zapomněli.

Byla to škoda, protože římský Institut patřil k nejkrásnějším na světě. Podobal se mnohým dalším bazilikám v tomto městě, s kupolemi, vysokými klenbami a mramorovými sloupy, přitom však jako by se ukazoval v jednom z těch zábavných křivých zrcadel, jež prodlužují proporce zobrazovaného. Institut měl úzkou základnu vklíněnou mezi dvě přízemní budovy. Nad úrovní střech svých sousedů však jako by se rozvinul do několika kupolí a věží větvičích se do stran jako mohutný svícen nebo košatý strom. Výsledný dojem působil typicky románsky a přitom mile organicky.

Alek našel opodál místo k zaparkování, přepadlo jej však silné pokušení zůstat ještě chvíli v autě a začíst se do Rudých svitků magie. Narazil už na pár rozdílů mezi výtiskem, který našli v Benátkách, a stránkami, jež poslala Isabela. Nakonec však přece jen zamířil ke dveřím Institutu. Když vzhlédl k impozantní stavbě, pocítil obavu ze všech těch cizích lidí uvnitř, i když věděl, že jsou to rovněž lovci stínů. Přál si mít teď po boku svého *parabátai*. Dal by v tu chvíli všechno na světě za známou tvář.

„Hej, Aleku!“ ozvalo se za jeho zády. „Aleku Lightwoode!“

Alek se otočil a přejel pátravým pohledem protější stranu ulice plnou obchůdků. U malého kulatého stolu před jednou kavárnou skutečně zahlédl povědomý obličej.

„Aline!“ zavolal překvapeně, když ji poznal. „Co ty tady děláš?“

Aline Penhallowová si ho prohlížela přes okraj šálku. Černé vlasy jí splývaly k bradě, na očích měla svoje oblíbené letecké sluneční brýle, a zářila úsměvem. Vypadala daleko lépe, než když ji Alek viděl naposledy. Byl i se svou rodinou v rodinném sídle Penhallowových té noci, kdy byla prolomena ochranná kouzla Alicante. Oné noci, kdy zahynul Max.

„Potřebovala jsem na chvílku změnit vzduch. V Idrisu se přestavuje, ale je tam hrozný nepořádek. Máma je tam v tom až po uši.“

„To je pravda, vždyť ona je nová konzulka. Gratuluji!“

Alek si ani nedokázal představit, jak se musí Ťia Penhallowová cítit, když byla vybrána všemi nefilim, aby byla nejbližší Andělu, a byla pověřena vykonáváním jejich mandátu. Alininu matku, tu klidnou a mazanou bojovnici z Pekingu, měl vždycky rád. Teď by mohla vykonat mnoho dobrého. Být vůdcem lovců stínů znamenalo možnost provádět změ-

ny, a Alek si stále více uvědomoval, že svět změnu potřebuje. Přešel ulici a přeskočil šňůry lemující kavárenské stolky.

„Díky. A co ty?“ otázala se Aline. „Co ty tu děláš? A kde jsi přišel k tomu neskutečně skvostnému vozítku?“

„To je dlouhá historie,“ odvětil Alek.

„Co všichni u vás v New Yorku?“ vyptávala se Aline dál.

„V pořádku?“

Naposledy se spolu viděli nedlouho po Maxově pohřbu.

„Jo,“ řekl Alek tiše. „Jsme v pohodě. Co ty?“

„Nemůžu si stěžovat,“ odpověděla Aline. „Jace je tu s tebou?“

„Ehm... ne,“ vypravil ze sebe Alek.

Napadlo ho, jestli má Aline k tomu dotazu nějaký konkrétní důvod. Aline a Jace se spolu v Alicante, ještě před válkou, líbali. Alek se snažil myslet na to, co Isabela děvčatům o Jaceovi obvykle říkala.

„Problém je v tom,“ dodal, „že Jace je taková elegantní antilopa, která potřebuje volnost, aby se mohla prohánět po pláních.“

„Co?“ vyvalila na něj Aline oči.

Možná to Alek nevzal za nejlepší konec. „Jace je doma se svou... no... se svou novou přítelkyní. Na Clary se určitě pamatuješ.“ Alek jen doufal, že to Aline rovnou nezlomí srdce.

„No jistě, ta malá zrzka,“ řekla Aline. Sama byla drobná, ale odmítala to připustit. „Víš, Jace byl před válkou tak smutný, že mě napadlo, že musí být nešťastně zamilovaný. Jen mě nenapadlo, že je to Clary. Logicky. Myslela jsem si, že je to ten upír.“

Alek se rozkašlal. Aline mu nabídla lok svého latté.

„Ne,“ vypravil ze sebe, když se mu konečně vrátil hlas.

„Jace nechodí se Simonem. Jace je hetero. Simon taky.“

„Na vlastní oči jsem viděla, že měl Jace jizvy na krku,“ prohlásila Aline. „Nechal se od toho upíra kousnout. Přivedl ho do Alicante. Řekla jsem si tenkrát – to je celý Jace. Nikdy nedělá problémy. Tedy myslím malé problémy. Protože většinou je katastrofa na spadnutí. Hele, myslíš, že jsem stála o tu jízdu v tom pekelném expresu?“

„Ano?“ tipl si Alek.

Jako loajální *parabátai* začínal její tón vnímat jako poněkud urážlivý.

„Víš, Jace je strašně milý a já byla vždycky na blondáky a Jace mám opravdu ráda,“ řekla. „Choval se ke mně skvěle. Je nesmírně chápavý... ale doufám, že je opravdu šťastný s tou... to je jedno. Nebo s tím upírem. Nebo s kýmkoli jiným.“

„Říkají mu Simon,“ řekl Alek.

„Jasně. Samozřejmě,“ odvětila Aline. Chvilku si pohrávala se šálkem, aniž by se podívala Alekovi do očí, a pak dodala: „Viděla jsem tě s tím tvým podsvěťanem. Vždyť víš. V Síni Dohod.“

Rozhostilo se ticho. Trapnost se mezi nimi vznášela jako mlžný opar. Alek vzpomínal, jak Magnuse políbil před očima Anděla a všech, které měl rád, a navíc před stovkami úplně cizích lidí. Ruce se mu tehdy třáslly. Měl z toho kroku strašný strach, ale ještě víc se bál, že Magnuse ztratí. Že jeden z nich může zemřít, aniž by se Magnus dozvěděl, co k němu Alek cítí.

Z Alininy tváře nedokázal nic vyčíst. Byla klidnější než Isabela i Jace a Alek s ní vždycky dobře vycházel. Vždy měl pocit, že si vzájemně rozumějí. Teď mu ale Aline možná nerozuměla.

„Muselo to být děsné,“ pronesla konečně.

„To bylo,“ připustil zdráhavě Alek.

„A teď, když jsi to udělal, jsi šťastný?“ zeptala se plaše Aline.

Alek nevěděl, jestli je prostě jen zvědavá, nebo si stejně jako jeho otec myslí, že by se Alekovi žilo lépe, kdyby svoji orientaci dál tajil.

„Někdy je to těžké,“ řekl po chvíli, „ale jsem opravdu šťastný.“

Alininou tváří se mihl letmý, nejistý úsměv.

„To jsem ráda,“ řekla nakonec. „A jste pořád spolu? Nebo teď... no... když ví, že ho máš taky rád, tak už tě tolik rád nemá? Mohlo to být jen lákadlo nedosažitelného, ne? Napadlo tě to někdy?“

„Až doteď nikdy,“ odsekl Alek.

Aline pokrčila rameny. „Promiň. Asi nejsem zrovna velká romantička. Nikdy jsem nepochopila, proč lidi vztahy tak prožívají.“

Alek ten pocit znal. Pamatoval si, jak ho Magnus poprvé políbil a každíčka buňka jeho těla začala hrát úplně jinou písničku. Pamatoval si ten pocit, jako by skládanka celého jeho života konečně začala zapadat do sebe způsobem, který dává smysl.

„No,“ řekl, „pořád jsme spolu. Jsme tu na dovolené. A je to skvělé.“ Střelil po Aline vyzývavým pohledem, vzpomněl si na Magnuse a dodal o něco tišeji: „On je skvělý.“

„Když jste na dovolené, co děláš v římském Institutu?“ otázala se Aline.

Alek zaváhal. „Můžu ti věřit?“ zeptal se pak. „Můžu ti doopravdy věřit? Myslím to vážně. Svěřil bych ti vlastní život, ale můžu ti svěřit ještě víc?“

„To už je to tak vážné? To byl fofr,“ poznamenala Aline s úsměvem, který pohasl, jakmile si povšimla Alekova za-

chmuřeného výrazu. Kousla se do rtu. „Tvůj boj je můj boj,“ řekla. „Můžeš mi důvěřovat.“

Alek se na ni dlouze zadíval. Pak jí vysvětlil, kolik jen mohl – že existuje kult, který si říká Karmínová ruka, že se při zjišťování informací dostal na večírek pořádaný jistým čarodějem, kde se z víly flirtující s upírkou vyklubala lovkyně stínů jménem Helen Blackthornová, a že lovci stínů v římském Institutu jsou už možná varováni, aby si na Aleka dali pozor.

„Potřebuju zjistit, jestli se v Římě vyskytly nějaké náznaky aktivity kultu,“ řekl, „ale nikomu v Institutu nemůžu říct, co hledám.“

Aline to mlčky vstřebávala. Viděl jí na očích, že má spousty otázek, pevně však semkla rty.

„Tak fajn,“ řekla konečně. „Pojďme si prověřit zaznamenanou démoní aktivitu za posledních pár týdnů. Já prostě jen řeknu, že se tu za mnou zastavil na návštěvu přítel – válečný hrdina. Myslím, že nebudeš jediný návštěvník. S trochou štěstí budou všichni příliš zaneprázdnění, než aby se na něco vyptávali.“

Alek se na ni vděčně podíval. Aline uměla být laskavá.

„Jestli ten tvůj čaroděj páchá nějaké zlo, nezbyde nám než mu useknout hlavu,“ dodala vzápětí Aline.

Aline byla laskavá, ale s taktem už to u ní bylo slabší.

„Nepáchá,“ prohlásil Alek. „Jestli já jsem válečný hrdina, on je jím taky.“

Viděl, jak Aline tu informaci zpracovává. Pak přikývla, dopila kávu a zaplatila. Alek jí podal ruku a společně se přehoupili přes šňůry ohraničující kavárenskou předzahrádku.

Prošli ohromnými zlatými dvoukřídlými vstupními dveřmi římského Institutu a pokračovali do atria. Alek obdivně hvízdal. Tohle byl jeden z největších Institutů na světě.

Alek ho slyšel popisovat jako „honosný“, teď však viděl, že to bylo hodně slabé slovo. Byl to hotový útok na oči. Celá ta podívaná se prostě nedala vstřebat naráz. Všude kam se podíval, byly překrásné a důmyslné tvary a umělecká díla – půltucet soch u levé stěny, na pravé straně řezby jako živé, a nad tím vším se do výše několika poschodí klenula fascinující, zlatem a stříbrem vykládaná kupole. Na stropě se skvěl nápis, který v latině hlásal: *Dám ti klíče království Nebes, a cokoli svážeš na zemi, bude již svázáno v nebesích, a cokoli rozvážeš na zemi, bude již rozvázáno v nebesích.*

„Vzorem byla bazilika svatého Petra,“ poznamenala Aline, když Aleka vedla vestibulem do postranní galerie.

Aline se tu zjevně vyznala. Vedla ho bočními chodbami, aby se vyhnuli hustě frekventovaným hlavním pasážím. Cestou po zlaceném točitém schodišti minuli nejméně deset dalších soch a pár desítek fresek, až se konečně ocitli před prosklenými dveřmi.

„Do kartotéky musíme přes výcvikový sál,“ řekla Aline. „Doufám, že tam nikdo nebude, ale kdyby náhodou ano, bude to chtít trochu drzosti.“

„Jasně,“ odvětil Alek.

Aline uhodila do prosklených dveří pěstí a zvesela zvolala: „Vstupuje válečný hrdina!“

„Kdo?“ houklo snad deset hlasů najednou.

A někdo další vykřikl: „Je to Jace Herondale?“

„U Anděla, prosím, ať je to Jace Herondale!“ ozval se další hlas.

Alek a Aline vešli do sálu, kde bylo světla jako ve skleníku. Mezi tréninkovými žíněnkami se leskla mramorová podlaha. Žíněnky byly obsazeny více než tuctem lovců stínů v tréninkové výstroji. Na vzdálené protější stěně byly roz-

místěny terče, z nichž po okrajích trčely šípy. Italští lovci stínů očividně potřebovali ještě hodně trénovat, Alek však neviděl jediný důvod, proč by to muselo být zrovna teď.

Dívce v čele skupiny zklamaně poklesla ramena. „Ale to není Jace Herondale. Nějaký cizí chlápek.“

Alek odhadoval, že nanejvýš do dvou minut to svoje zklamání spolknou a pak se začnou ptát. Bylo jich ale příliš mnoho. Na odpovědi nebude čas.

Zhluboka se nadechl a sáhl po luku. V duchu si opakoval, že není proč se bát ani všech těch lidí, ani kultu, ani o Magnuse. Za tu spoustu dlouhých večerů, kdy trénoval lukostřelbu, se naučil soustředit se. S tréninkem začal, jakmile pochopil, že Jace a Isabela se vždycky vrhnou do nebezpečí a jemu nezbude než je krýt. To se nedalo dělat s nějakými hlasy v hlavě, které by ho varovaly, že selže, že jeho otec na něj nikdy nebude tak pyšný, jako je Spolek na Jace, a že není dost dobrý.

Vystřelil pět šípů na pět terčů. Všechny skončily v černém. Zase luk odložil.

„Jace Herondale nejsem,“ řekl, „ale naučil jsem se držet s ním krok.“

Hlouček ztichl. Alek využil příležitosti, aby přešel k protější stěně sálu a posbíral si šípy. Když už tam byl, sebral všechny šípy, co v terčích byly. Nemohl se zbavit dojmu, že by se mu mohly hodit.

„Trénujte dál, přátelé,“ doporučila ostatním Aline. „My jdeme do kartotéky.“

„Výborně,“ ozval se hlas zpoza hloučku, „protože bych si s Alexandrem Lightwoodem ráda promluvila v soukromí.“

Z hloučku vystoupila Helen Blackthornová. S pažemi zkříženými na prsou si Aleka upřeně prohlížela.

Aline ztuhla. Alek se musel ovládnout, aby se nerozběhl a nevyskočil z okna. Pak si ale vzpomněl, jak je to vysoko.

Helen ho postrčila do kartotéky, která tvořila samostatné křídlo budovy, takže měla okna ze všech stran, ale jen jediné dveře. Aline je následovala. Úplně ztichla a nezdálo se, že bude Alekovi moci jakkoli prospět. Vzápětí se dostavil i Leon Verlac, který Alekovi nepatrně pokynul.

Helen se postavila do jediných dveří a začala. „Takže, Aleku. Ty nejdřív odmítneš dostavit se do Říma, abys zodpověděl pár dotazů, pak se jako žíznivá čára vytratíš z místa, kde v Benátkách došlo k vraždě, a přece jen si vyrazíš do Říma.“

„Nezapomeň na všechny ty škody na majetku,“ připomněl jí Alek.

Helen nevypadala, že by ji to nějak zvlášť pobavilo. Jen Aline se nepatrně pousmála. „Co víš o Karmínové ruce?“ otázala se Helen. „Kde je Magnus Bane? Co se stalo v Benátkách?“

Helen zjevně s otázkami ještě ani zdaleka neskončila, když Aline zdvihla paži. „Pardon.“

„Co je?“ Helen se zatvářila, jako by si jí všimla teprve teď. Jejich pohledy se střetly.

„Zdravím,“ řekla Aline.

Chvilku bylo ticho.

„Ahoj,“ odpověděla pak Helen.

A zase se rozhostilo ticho.

„Ehm, omlouvám se,“ ozval se pak Alek. „Pro samé vyslýchání jsem vás ani nestačil představit. Helen Blackthorová, Aline Penhallowová. Aline, to je Helen.“

„A já jsem Leon,“ přidal se snaživě Leon. Aline mu nevěnovala ani pohled.

Helen z Aline nespouštěla oči. Alek si v duchu říkal, jestli na Aline kvůli jejich přátelství rovněž nepadne podezření.

„V pořádku,“ řekla konečně Helen. „tak zpět k těm otázkám.“

„Taky mám jednu,“ ozvala se Aline a polkla. „Kdo si myslíš, že jsi, Helen Blackthornová, a proč s mým přítelem, lovcem stínů a hrdinou nedávné války o Alicante, mluvíš jako se sprostým zločincem?“

„Protože je nanejvýš podezřelý!“ vyštěkla Helen.

„Alek je velice čestný,“ prohlásila Aline loajálně. „Nikdy by se ničeho podezřelého nedopustil.“

„Cestuje s Magnusem Banem, o kterém se povídá, že je hlavou kultu zodpovědného za masakr mnoha víl a civilů,“ řekla Helen. „Naši jedinou stopou byl bývalý příslušník kultu jménem Mori Shu, a Mori Shu byl nalezen mrtev na večírku, jehož se Magnus Bane a Alek zúčastnili. Kromě toho se na tom večírku zřítíl celý dům.“

„Když to podaš takhle, zní to skutečně podezřele,“ připustila Aline.

Helen přikývla.

„Nicméně všechno má svoje vysvětlení,“ pokračovala Aline.

„A to?“ otázala se Helen.

„No to já nevím,“ řekla Aline. „Ale jsem si jistá, že existuje.“

Helen a Aline se měřily zlostnými pohledy. Helen, která byla vyšší, na Aline shlížela spatra. Aline přimhouřila oči.

„Je mi jasné, že mě vy dva nemáte zrovna v oblibě,“ prohlásila Helen. „A je mi to jedno. Záleží mi jen na tom, abych objasnila vraždu a zničila démonský kult. A vy dva mi z nějakého důvodu stojíte v cestě.“

„Jestli se Alek něčeho dopustil,“ vložil se do toho Leon, „proč by nám v Paříži zachraňoval život?“

Aline se okamžitě otočila k Alekovi. „Tys jim v Paříži zachránil život?“ ucedila koutkem úst. Alek kývl. „Dobrá prá-

ce," řekla Aline a otočila se znovu k Helen. „Přesně. Dobrá připomínka od toho... zapomněla jsem, jak se jmenuje.“

„Leon," řekl Leon.

Aline mu vůbec nevěnovala pozornost. Plně se soustředila na Helen. „Takže ty to vidíš tak, že Alek vám zachránil život, je to válečný hrdina, ale přitom podporuje nějaký vraždící zločinecký kult?“

„Nemyslím si, že je zločinec," řekla Helen. „Domnívám se, že byl sveden a zlákan zločinným vůdcem démonského kultu.“

„Aha," řekla Aline.

Při slově „sveden“ uhnula před Heleniným zrakem.

„Magnus nemá s tím kultem nic společného," namítl Alek.

„Když jsme byli v Benátkách, zaslechla jsem, že Magnus Bane ten kult založil," řekla Helen. „Dokážete to vysvětlit?“

Alek mlčel. Tvrdý pohled Heleniných modrozelených očí poněkud roztál.

„Je mi líto," řekla. „Já chápu, že Magnusi Baneovi věříš. To beru, opravdu. Já důvěřuji Malcolmůvi Fadeovi a mnoha dalším. Nemám jediný důvod nevěřit podsvětánům, jak už jsi mohl pochopit. Sám ale musíš uznat, že tohle opravdu vypadá špatně.“

„Magnus nic neprovedl," prohlásil zatvrzele Alek.

„Vážně?" opáčila Helen. „A kdepak tedy je, zatímco ty pro něj bereš útokem římský Institut?“

„Je v hotelu," odpověděl Alek. „Čeká na mě.“

„Opravdu?" řekla Helen. „Jsi si jistý?“

„Jsem.“

Alek vytáhl telefon. Zavolal do hotelu a požádal o přepojení na svůj pokoj. A pak tam stál a čekal, zatímco telefon vyzváněl a vyzváněl a nikdo to nezvedal.

„Možná si zašel pro sendvič," napadlo Leona.

Alek zavolał na Magnusův mobil a opět čekal. A zase nic. Tentokrát už mu žaludek sevřela neviditelná ledová pěst. Je vůbec Magnus v pořádku?

„To je opravdu trapné,“ řekla Aline.

Helen vypadala, že je jí Aleka líto. Sjel ji vzteklým pohledem.

„Podívejte,“ řekla, „nějakou stopu přece jen máme. Víme o shromaždišti nedaleko Říma, které Karmínová ruka využívala. Co kdybychom tam společně zajeli? Pak se uvidí.“

Bylo jasné, že se domnívá, že tam najdou Magnuse, jak ve zlém úmyslu organizuje ďábelský kult.

„Fajn,“ řekl Alek a schoval telefon. „O dopadení Karmínové ruky jde daleko víc mně než vám. Musím Magnuse očistit od těch obvinění. Dovolím vám pomáhat mi s vyšetřováním.“

„S tvým vyšetřováním?“ opáčila Helen. „Tohle je moje vyšetřování. A kromě toho jsem myslela, že jsi na dovolené.“

„Může přece vyšetřovat, i když je na dovolené,“ namítla chabě Aline. Ona i Helen začaly tlumeně, ale naléhavě mluvit jedna přes druhou, a za ty tři minuty, co se znaly, zabředávaly do druhé hádky. Alek jen usilovně doufal, že Aline nedostal do problémů.

Odvrátil se od těch dvou, které pokračovaly v hádce, a jeho pohled se střetl s Leonovým. „Já si nemyslím, že bys měl s tím kultem cokoli společného,“ řekl mu Leon.

„Och,“ řekl Alek. „Díky, Leone.“

„Doufám, že Helenina horlivost nezabrání našemu sblížení.“

„Aha,“ vyhekl Alek.

Zdálo se, že to Leon bere jako povzbuzení. Alek nechápal proč. Leon přistoupil blíž. Alek ucouvl dál k Aline.

„Já a Helen máme hodně společného,“ řekl Leon.

„To máš štěstí.“

„Mimo jiné máme společný zájem o pestrou společnost,“ zariskoval Leon. „Pokud mi rozumíš.“

„Nerozumím,“ řekl Alek.

Leon se rozhlédl a rychle dodal: „Chci tím naznačit, že jsme oba bisexuálové. Máme zájem o muže i o ženy.“

„Aha,“ hlesl Alek. „O tom já moc nevím, ale zase musím říct – to máš štěstí. Asi.“

Alek věděl, že Magnus je na tom stejně. Začínal už chápat, že existuje celý svět, který mu byl až dosud skryt, a kvůli tomu slova jako „bisexuál“ a „pansexuál“ dosud neznal. Zachmuřeně si vzpomněl na svoji nedávnou minulost. Na to, jak zoufale osamělý byl a jak byl přesvědčený, že je se svými pocity naprosto osamocen.

V odlehlých temných zákoutích své duše se Alek občas potýkal se strachem. Proč by si ho Magnus vybíral, kdyby si mohl vybrat dívku, ženu, snazší život? Přemýšlel o tom, jak vyděšený byl kdysi z toho, jak bude posuzován.

Ale kdyby si Magnus přál snazší život, určitě by si přece nevybral lovce stínů?

„Až tohle skončí, mohl bych přijet do New Yorku,“ navrhl Leon. „Mohli bychom se trochu pobavit.“

Mrkl na Aleka.

„Prosím, řekni mi, že tentokrát náznaky chápeš,“ dodal Leon.

„Chápu,“ řekl Alek.

„Fantastické!“ prohlásil Leon. „Budeme to muset zachovat v tajnosti, ale myslím, že bychom si mohli užít zábavy. Máš všechno před sebou, Aleku. Máš na mnohem víc než na nějakého podsvěťana s pochybnou minulostí. Podívej, jak jsi na tom s časem dnes večer?“

Alek musel uznat, že je Leon pohledný. Kdyby se Leon objevil v New Yorku, když byl Alek vzteklý, zoufalý a domníval se, že ho nic dobrého nečeká, možná by jeho nabídku přijal.

„Ne,“ řekl. Odvrátil se, ale pak se ohlédl přes rameno. „Aby bylo jasno,“ dodal, „mám na dnešní večer plány, ve kterých pro tebe není místo. Ne, nemám zájem potajmu si užívat. A ne, na víc než na Magnuse nemám. Není nic lepšího než Magnus.“

Když Alek zvýšil hlas, Leon povytáhl obočí. Aline a Helen to neušlo. Ustaly v tichém, leč prudkém sporu a podívaly se po nich.

„Leone, ty mu děláš návrhy?“ otázala se Helen Blackthornová. „Proč to pořád děláš? Přestaň balit lidi, Leone!“

„Jenže život je krátký, a já jsem hezký a navíc Francouz,“ zahučel Leon.

„Fajn. My vyrazíme na to shromaždiště Karmínové ruky. Ty tu zůstáváš, vystřídá tě Aline,“ řekla Helen. „Než se vrátíme, nikoho nesváděj.“ Obrátila se k Alekovi. „Zajdeme pro nějaké zbraně a vyřídíme to. Snažte se mi stačit.“ Vyrazila a Aline s Alekem ji s odstupem pár kroků následovali.

„Znáš Helen Blackthornovou dlouho?“ zeptala se chraptivě a odkašlala si. „Říkals, že se na tom večírku líbala s nějakou upírkou? Neříkals to?“

Alek si znovu vybavil Heleniny bledé paže ovinuté kolem mladé upírky za svitu měsíce. Neměl se o tom před Aline zmiňovat. Je to jen Helenina věc, a pokud o ní teď Aline bude smýšlet jinak, bude to jeho chyba.

Helen sotva znal, teď se za ni ale cítil do jisté míry zodpovědný. Představoval si, jak by mu asi bylo, kdyby zaslechl, jak si o něm někdo šušká, když byl mladší a ještě vystrašenější.

„Neznám Helen dlouho,“ odpověděl.

„Předpokládám, že ti Jace řekl, že my dva jsme se líbali,“ pokračovala Aline jakoby úplně z jiného soudku. „A taky proč jsme se líbali. Pomáhal mi něco zjistit.“

Alek na Aline smutně pohlédl. Aline vždycky vypadala, že je s chlapci raz dva hotová, jenže Jace byl výjimkou z mnoha pravidel.

„Můj *parabátai* na setkání nevykládá, s kým se líbal,“ řekl už o něco mírněji.

„Aha,“ odvětila Aline mdle.

Alek po Jaceovi dlouhou dobu zoufale, nemožně divoce toužil. Myslel si, že je to tajemství: teď věděl, že to všem bylo jasné, a zvláště Jaceovi. Tomu to ale nikdy nevadilo. Pochoopil, že Alek potřebuje někoho, na koho je spoleh. Chlapce, který kdyby mu Alek řekl „líbíš se mi“, ani by Aleka nezbil, ani by ho nedotáhl před Spolek. Lidé dokážou být strašně, nesmírně zlí ke každému, kdo se odlišuje.

Ta touha teď už byla pouhou vzpomínkou. Kdysi jako by to byla nedílná součást jeho náklonnosti vůči Jaceovi, na jejímž základě se stali *parabátai*, teď to však bylo spíš jako letmý odlesk světla na vyleštěném kovu. Záblesk pominul, ale zlato přátelství zůstávalo, ryzí a pravé.

Mohl dopadnout hůř. Byli i mnohem horší lidé než Jace Herondale. Nikdy by kvůli tomu nebyl k Aline krutý. Miloval však Clary, a to tak, že to Aleka ohromovalo. Nikdy by si nedokázal představit, že by se Jace mohl takhle zamilovat. A na tom se nemělo nic změnit.

„K Helen Blackthornové buď slušná,“ řekl Alek naléhavě. „Nemusíš ji mít v lásce, ale nechovej se k ní jinak než ke kterémukoli jinému lovcí stínů.“

Aline zamrkala. „Nic takového jsem neměla v plánu. Samozřejmě že je to... kolegyně. Budu se k ní chovat profesionálně.“

Tak jsem to měla v úmyslu od začátku. S chladnou profesionalitou.“

„Dobře,“ řekl Alek.

„Máš její telefon?“ zeptala se Aline. „Pro případ, že bychom se museli rozdělit nebo něco podobného.“

„Nemám,“ odpověděl Alek.

Ve zbrojnici jim Helen vyšla naproti s náručí plnou andělských ostrů. Plavé vlasy se jí kudrnatily kolem uší. Aline si tlumeně povzdechla.

„Původně jsme šli zkontrolovat démonskou aktivitu do kartotéky,“ ucedil Alek k Aline. „Vůbec na to nedošlo.“

Aline začala odebírat Helen z náruče andělská ostrů. „Ty nedáš přednost akci před prohlížením záznamů? Kdyby tohle byla slepá ulička, do záznamů se můžeme později podívat kdykoli.“

Velikými okny s vyhlídkou na Řím Alek viděl, že slunce už se začíná klonit k západu. Město bylo dosud pozlacené jeho svitem, nejvyšší vrcholky budov však už měly narudlý odstín. „To dává smysl,“ řekl a sám si vzal dvě andělská ostrů.

Helen se natěšeně usmála. „A hurá na lov.“

Aqua Morte

Magnus osaměl. Asi deset minut bloumal pokojem a mysl el na Aleka. Pak se ozvalo zaklepání na dveře.

Magnus se rozzářil. „Dále!“

Dočkal se trpkého zklamání. Očekával Aleka, který se nakonec přece jen rozhodl zůstat. Ale byla to Shinyun.

„Spojila jsem se se svým kontaktem,“ začala bez okolků. „Za chvíli se s ní mám sejít v podsvětanských lázních...“ Zarázila se a překvapeně se rozhlédla po apartmá. Kde je Alek?“

„Šel se pokusit něco vypátrat do římského Institutu.“ Další vysvětlování nepokládal Magnus za nutné.

„Aha, ano. No, tak jestli se tady sám nudíš, vždycky mě ještě můžeš doprovodit na tu schůzku do římských lázní,“ řekla Shinyun. „Můj kontakt před tebou mluvit nebude, ale kdybych měla užitečné informace a ty bys byl poblíž, mohli bychom bez průtahů jednat. V lázních tvoje přítomnost problém nebude. To by se o Alekovi říct nedalo.“

Magnus se nad její nabídkou zamyslel. Na jednu stranu, slíbil Alekovi, že zůstane tady. Ale kdyby co nejrychleji využili

případně získané informace, mohli by se zase o něco přiblížit vyřešení celé téhle trapné záležitosti. Magnus se na okamžik nechal unášet představou, jak celou tu situaci s kultem vyřeší sám a bude se moci k Alekovi vrátit se zprávou, že je po všem a Alek už se tím nemusí trápit.

„Římské lázně zbožňuji,“ prohlásil nakonec. „Takže proč ne?“

Vykročili podél zlatavých vod Tibery k lázeňskému domu Aqua Morte v historickém centru Říma. Magnus už málem zapomněl, o kolik víc zlata má na sobě Řím oproti jiným městům. Jako poklad dovezený domů z úspěšných výbojů.

„Vraťte se, odkud jste přišli,“ zamumlal nějaký muž italsky a zlobně těkal pohledem mezi Magnusovou indonéskou tváří a korejským obličejem Shinyun. Pokusil se mezi nimi protlačit, ale Shinyun zdvihla ruku. Chlapík ztuhl jako solný sloup.

„Vždycky jsem si lámal hlavu, jak mám tuhle výzvu vlastně chápat,“ řekl ledabyle Magnus. „Já jsem se v Itálii nenarodil, ale vím o spoustě lidí, kteří ano, a stejně na to nevy-padají. Takže si mám myslet, že jejich rodiče nejsou odsud? Nebo prarodiče? Proč tohle lidé vůbec říkají? To se má každý vrátit tam, odkud pocházel jejich úplně první prapředek?“

Shinyun přistoupila k muži zmrazenému mocným kouzlem na místě. Ten dokázal jen koulet očima.

„Znamená to snad,“ pokračoval Magnus, „že se všichni máme vrátit do vody?“

Shinyun lusкла prsty a muž s krátkým zaječením zmizel v Tibeře. Magnus se postaral, aby vyvázl bez úhony, a nechal ho proudem donést ke břehu. Muž se vydrápal z vody a za hlasitého říhání se zhroutil na břeh. Magnus doufal, že teď bude chvilku přemýšlet o svém chování.

„Chtěl jsem jen, aby si *představil*, že ho hodím do vody,“ objasnil Magnus. „Já to nutkání chápu, ale když se nás pak budou bát...“ Nedopověděl, jen si povzdechl. „Strach není ten nejúčinnější motivační prvek.“

„Strach je to jediné, čemu někteří lidé rozumí,“ odvětila Shinyun.

Stáli teď tak blízko sebe, že Magnus cítil napětí jejího těla. Vzal ji na okamžik za ruku a krátce ji přátelsky stiskl. V odpověď ucítil slabý tlak jejích prstů, skoro jako by ten stisk chtěla opětovat.

Tohle jsem z ní udělal já, pomyslel si. Těch pár slůvek mu neodbytně vířilo myslí pokaždé, když měl Shinyun nablízku.

„Já raději věřím, že lidé chápou mnohé, pokud k tomu dostanou příležitost,“ namítl Magnus. „Líbí se mi tvoje horlivost, ale nikoho bych netopil.“

„Nuda,“ řekla Shinyun, ale znělo to docela přátelsky.

Když vešli do budovy lázní, rozdělili se. Shinyun zamířila na schůzku se svým kontaktem a Magnus do koupele.

Lázeňský dům Aqua Morte vedli upíří, což Magnusovi připadalo jako hodně zvláštní spojení. Byly tu čtyři obří vyhřívané minerální lázně, každá o rozměrech olympijského bazénu, a několik menších sálů se samostatnými vanami. Magnus si zaplatil vyhrazený čas v jednom z nich a šel se převléknout.

Upíří klan, který podnik řídil, byl velmi osobitá partička. Po staletí lázně využívali jako řízenou krmnou zónu, dokud jim to nefilim nezarazili.

Magnuse napadlo, že zatím to nevypadá na nějak mimořádně náročný úkol. S osuškou omotanou kolem pasu vešel do místnosti, kterou si zaplatil, nechal osušku sklouznout na podlahu a vstoupil do zapuštěné vany. Z vody, jež by ho

málem až opařila, stoupala oblaka páry. Teplota byla na hranici snesitelnosti, přesně jak to měl Magnus rád. Ponořil se do vody až po bradu a nechal své tělo přivyknout si na tu horkost. Vnímal vlny bolesti i slasti, které mu projížděly celým tělem. Svěsil paže přes okraje vany a opřel se. Staří Římané prostě uměli žít.

Po oné noci ve vlaku a po další noci, kdy se na ně zřítíl celý palác, měl na těle hezkých pár podlitin a odřenin. Dnes už mizely a bolely, jen když se určitým způsobem pohnul. Kdykoli by se mohl vyléčit sám, ale rozhodl se, že nechá čas, ať rány zhojí on. Ne že by si snad užíval tu bolest; k tomu měl daleko. Když se naučil léčit sám sebe, věnoval spoustu času a magie zhojení každické sebemenší bolístky. Za ta staletí však pochopil, že drobné bolesti patří k životu. Když si je protřpěl, naučil se vážit si toho, že je živ a zdrav.

Právě tak jako nyní. Magnus přímo cítil, jak každá bolest a každý škrábanec v horké vodě lázně pulzují a rozpouští se spolu s párou. Zavřel oči a oddal se relaxaci.

Magnus si sice zaplatil privátní lázeň, po chvilce však vycítil, že tu není sám. Než stačil něco říct, kdosi neomaleně vskočil do vany a rozbouřil klidnou hladinu, až minerální voda vyšpláchla přes okraje.

Napadlo ho hned několik ostrých výrazů. Otevřel oči, ale ani je nestačil vypustit z úst. Překvapeně zíral na Shinyun, která seděla na okraji vany zahalená osuškou. Opírala se o stěnu za svými zády a podpírala si dlaní bradu.

„Och,“ hlesl Magnus. „Nazdárek.“

„Doufám, že nevadí, že vyrušuji.“

„No vadí, ale nedá se nic dělat.“

Magnus přešel dlaní po vodní hladině a vykouznil si kolem pasu ručník. Nemyslel si sice, že by ho Shinyun sváděla,

a on osobně problém s nahotou neměl, ale přece jen to byla podivná situace.

Shinyun se natáhla po dalším ručníku a opatrně přitom odsunula stranou telefon, který si Magnus položil na okraj vany. Otréla si obličej, když to ani nebylo třeba. Zjevně tím jen zkoušela natahovat čas.

„Zjistilas něco?“ otázal se Magnus. „Myslím od toho tvého kontaktu.“

„Ano,“ odpověděla Shinyun pomalu. „Ale nejdřív se ti musím k něčemu přiznat. V noci jsem vyslechla váš rozhovor. O tom, jak jsi zabil svého otčima.“

„Takže tys poslouchala za dveřmi,“ řekl Magnus potichu. „*Magicky*, samozřejmě,“ dodal.

„Byla jsem zvědavá,“ řekla Shinyun, jako by ji to omlouvalo, a pokrčila rameny. „A ty jsi slavný a úzce spolupracuješ s nefilim. Myslela jsem si, že ty nemáš žádné problémy. Že si žiješ v bezstarostném přepychu. Nemyslela jsem si, že jsi jako já.“

Sklonila hlavu. V tom okamžiku vypadala tak vážná, jak ji Magnus ještě nikdy neviděl. Vypadala najednou zranitelnější a otevřenější, a nemělo to nic společného s tím, že spolu seděli téměř nazí v horké vaně.

Vzhlédla k němu. „Nepotřebuješ se napít?“

Neměl ten pocit, spíš se mu zdálo, že chuť se napít má ona. „Jistě.“

O pár sekund později se zjevil stříbrný tác s lahví vína Barbera d’Asti a dvěma baňatými sklenkami. Shinyun nalila do obou a tu Magnusovu k němu nechala doplachtit vzduchem. Zlehka si přitukli.

Zjevně těžko hledala slova. „Já teď tvůj příběh znám. Bude jen spravedlivé, když ty budeš znát ten můj. Předtím jsem ti lhala.“

„Ano,“ řekl Magnus. „Napadlo mě to.“

Shinyun jedním lokem dopila a postavila sklenku stranou.

„Není pravda, že když se projevílo moje znamení démona, můj snoubenec mě přes to všechno dál miloval. Moje rodina mě zavrhlá. Zavrhlá mě celá vesnice – a on s nimi. Přišli muži s rýči a pochodněmi a hulákali, že mě mají vydat, a ta osoba, kterou jsem do té doby pokládala za otce, mě tomu běsnícímu davu skutečně vydala. A do rakve, ve které mě chtěli pohřbít zaživa, mě zatloukal můj milovaný.“

Shinyun se ve vaně svezla níž, až zůstala ležet téměř v horizontální poloze a nad vodní hladinou zůstal jen její obličej, nehybný jako posmrtná maska. Hleděla k mramorovému stropu. „Dodnes slyším dopadat hroudy na rakev. Bylo to, jako když při tajfunu bubnuje liják na střechu.“ Pod hladinou se jí zkroutily prsty. „Drápala jsem se ven, až jsem si ruce rozedřela do živého masa.“

Magnus uslyšel skřípot nehtů o dřevo, jak Shinyun svůj příběh doplnila magií. Cítil, jak se na něj bortí stěny a jak se mu v plicích nedostává dechu. Upil vína, aby si svlažil hrdlo, a postavil sklenku.

„Hleďte děti démonů. Milujte je tak, jako milujete svého pána. Nedopusťte, aby děti zůstaly samy.‘ To oni mě vykopali. Společně jsme pak zmasakrovali celou vesnici. Do jednoho. Všechny jsme je pozabíjeli. A později, na příkaz Karmínové ruky, jsem dělala ještě daleko horší věci. Řekli mi, že jim mám důvěřovat. Byla jsem jim tolik vděčná. A chtěla jsem někam patřit.“

„Je mi to líto,“ zašeptal Magnus. *Ona je já. Shinyun je moje temné zrcadlo.*

„Já vím,“ řekla Shinyun. „V Karmínové ruce se o tobě pořád mluvilo. O pánu, který se vrátí. Říkali, že musíme usilo-

vat o to, abys byl hrdý, až přijde ten čas. Tehdy jsem toužila, aby ses už vrátil. Chtěla jsem, abys ty byl moje rodina.“

„Byl bych se vrátil,“ řekl Magnus. „Ale já jsem se na ten kult nepamatoval. Nic jsem o tobě nevěděl. Kdybych to byl věděl, přišel bych.“

„Věřím ti,“ odvětila Shinyun. „Důvěřuji ti. Celý život mě učili v tebe věřit.“

Magnus pozvedl sklenku. „Slibuji, že udělám cokoli, abych ti pomohl, a abych tohle ukončil.“

„Děkuji ti,“ řekla prostě Shinyun.

Uvelebili se ve vaně pohodlněji. „Sešla jsem se se svou informátorkou,“ řekla Shinyun už zase tím svým obvyklým profesionálně neosobním tónem. „Poradila mi, kde je v Římě shromaždiště, kde se má Karmínová ruka scházet. Prý tam byl nedávno spatřen jejich vůdce.“

„A neřekla, jestli to byl Barnabáš Hale?“

„Jeho jméno nezná,“ řekla Shinyun. „Všechno jsou to zprávy z druhé ruky. Nikdo z kultu nepromluví. Rozhodně ne po tom, co se rozkřiklo, jak dopadl Mori Shu.“

„Měli bychom to říct Alekovi,“ napadlo Magnuse.

„Můžeme mu poslat zprávu,“ řekla Shinyun, „ale ne z lázní; tady není signál. Nechtěla jsem mu nic říkat, než to oznámím tobě a než... než si my dva promluvíme v soukromí.“

Magnus rychle potlačil zlost. Pripadalo by mu malicherné dohadovat se se Shinyun po tom, co mu vyprávěla, jak byla pohřbena zaživa.

„Tak neztrácejme čas,“ prohlásil. Vstal, máchl paží a jeho mokrá osuška se proměnila v džíny a tmavomodrou košili posetou žlutými hvězdami. Natáhl se pro telefon a při pohledu na zamrzlý displej se zamračil.

Shinyun rovněž uplatnila kouzlo a její osuška se jí začala třít o tělo, aby ji co nejrychleji osušila. Pak sklouzla na podlahu. Pod ní už byla Shinyun oblečená do stejného černého pracovního kostýmu připomínajícího tak trochu brnění, jaký měla na sobě v Benátkách. Přejela si dlaněmi po pase a stehně, aby si zkontrolovala nože. Oba zmizely stejně rychle, jako je předtím vytáhla.

Spokojeně pokynula ke dveřím. „Až po tobě.“

Magnus vypnul a znovu zapnul mobil. K poruše si tenkrám nemohl vybrat méně vhodnou chvíli. I tak však existovala řada dalších možností, jak dát Alekovi zprávu. Brzy už budou zase spolu. Nepotrvá dlouho a najdou a zastaví vůdce Karmínové ruky. Brzy by mohlo být po všem.

Oheň Karmínové ruky

Magnus měl zpoždění.

Neurazili ještě ani blok od římského Institutu a Alek dostal stručnou zprávu, v níž mu Shinyun oznamovala, že Magnusovi nefunguje telefon. Dostala prý tip od jednoho ze svých místních kontaktů a jsou s Magnusem na cestě na jisté místo v lese kdesi za městem.

Nevysvětlovala mu, proč jde Magnus s ní ani kde jsou. Když se Alek o tuto informaci podělil s Helen a Aline, všichni se shodli, že bude rozumné sejít se s Magnusem a Shinyun na místě uvedeném ve zprávě. Byla to aktuálnější informace než ta, kterou Helen poskytl Mori Shu, a i kdyby to byla slepá ulička, budou alespoň všichni pohromadě.

Jak ubíhal čas, Alek si začínal dělat starosti, jestli se Shinyun a Magnus někde neztratili nebo jestli si on nespletl směr. Byl si jist, že už by tu měli být, nebo že by se mu už Magnus ozval, pokud by se vyskytl problém.

Z rovnováhy ho vyvedlo, že se mu Shinyun ozvala za Magnuse. Znovu zkontroloval čas a podíval se do slunce rychle

mizejícího za stromy. Večer na ně dotíral jako nepřítel a samotné čarodějné světlo toho v hustém lese mnoho nezmohlo. Zamžoural k okraji lesa, ale na víc než pár metrů už vidět nebylo.

Les působil strašidelně. Obrovité sukovité větve splývaly až k zemi. Některé byly vzájemně propletené jako ruce milenců, a značně tak ztěžovaly průchod po úzké pěšině. Bujná klenba korun stromů zakrývala oblohu. Stíny listoví tančily ve větru.

„To si ten kult nemohl sehnat střechu nad hlavou?“ rep-tala Aline. „Třeba někde ve městě?“

Nedávno pršelo, a půda byla proto mokrá a kluzká, takže průchod terénem byl obtížný a nebezpečný. Zejména Aline měla problémy, protože byla obutá spíš na posezení v kavárně než na stopování zločinců.

„Počkej, něco zkusíme.“ Helen vytasila nůž a z nejbližšího kmene seřízla dva dlouhé pruhy kůry. Poklekla před Aline na koleno a omotala jí kůrou podpatek. Aline ztuhla, když jí Helen jemně zdvihla nohu a přivázala jí kůru pod podrážkou. Pak totéž zopakovala s druhou nohou. „Uvidíš, že teď už ti to tolik klouzat nebude.“

Aline jen kulila oči. Alek si podrážděně pomyslel, že mohla alespoň poděkovat.

Helen kráčela jako první a Alek musel hodně natáhnout krok, aby jí stačil. I jemu v blátě podkluzovaly tenisky, ale jemu kůrové nesmeky nikdo nenabídl. Helen měla lehčí krok než on nebo Aline. Nepohybovala se jako víla. Alek věděl, že víly dovedou chodit, aniž by zkřivily stéblo trávy. Ona však ani neklouzala blátem jako oni. Za pohyby válečnice se skrývala stopa vílí elegance.

„Ty kůrové nesmeky nejsou vílí trik, jestli si to vy dva myslíte,“ vyštěkla Helen na Aleka, když s ní srovnal krok. „Naučila jsem se to od lovců stínů v Brazílii.“

Alek zamžikal. „Proč bychom si to měli myslet? A omlouvám se, jestli je Aline občas divná. Je to moje chyba. Řekl jsem jí, co se stalo tu noc, co se konal v Benátkách ten večírek – myslím o tom, jak jsem tě poprvé viděl s tou podsvětankou.“

Helen si odfrkla. „Nechtěl jsi říct s *tou druhou* podsvětankou?“

„Ne,“ odvětil Alek. „Ty jsi lovkyně stínů. Opravdu mě to mrzí. Měl jsem strach o Magnuse a lhát moc neumím. Bývaly doby, kdy bych zuřil, kdyby o mně někdo řekl někomu cizímu, co jsem zač.“

„S tím si nedělej starosti,“ prohlásila Helen. „Není žádným tajemstvím, že se mi líbí děvčata zrovna tak jako kluci. Škoda, jestli to vadí Aline.“ Střelila po Aline přes rameno kradmým pohledem a pak pokrčila rameny. „Vážně škoda. Ta holka má šmrnc jak čertice.“

Alek naklonil hlavu na stranu a usmál se. Byl sice poněkud překvapený, ale bylo milé o tom s Helen hovořit a vidět, jak je klidná a nebojácná.

„Pravděpodobně,“ řekl pak. „Já to nemůžu vědět. Ale myslím, že můj přítel má šmrnc taky,“ dodal plaše.

„Jistě, viděla jsem ho,“ řekla Helen. „Není těžké pochopit, proč jsi ztratil hlavu. Jen mu nedůvěřuji.“

„Protože je podsvěťan?“ zeptal se Alek tvrdě.

„Protože při posuzování podsvěťanů musím být objektivnější než kdokoli jiný,“ odvětila Helen.

Alek se po ní po očku podíval. Pod runami lovce stínů viděl elegantní křivku uší a slabý lesk kůže. Na pozadí lesa teď Helen vypadala doopravdy jako víla.

„A jsi si jistá, že jsi objektivní?“

„Myslím si, že Magnus Bane ten kult založil,“ prohlásila Helen. „Takže je prvním podezřelým, pokud jde o pátrání

po osobě jejich vůdce. Podle toho, co se povídá, všechno nasvědčuje tomu, že je tím vůdcem mocný čaroděj. Na světě je nanejvýš tucet čarodějů, na které by se tenhle popis hodil. Kolik z nich bylo na tom večírku?”

„Malcolm Fade,“ řekl Alek.

„Malcolm to nebyl!“ vyštěkla Helen.

„Nebyl to čaroděj, kterému ty důvěřuješ,“ řekl Alek. „Chápu. Co Barnabáš Hale?”

Helen prudce zastavila uprostřed kluzkého bláta a houstnoucího soumraku.

„On tam byl?“ zeptala se. „Na seznamu hostů jsme ho nenašli.“

„Rozprášil celou párty,“ vysvětlil jí Alek. „A to tak radikálně, že přitom spadl celý palác.“

„Věděla jsem, že Malcolm bojoval s jiným čarodějem,“ zamumlala Helen. „Měla jsem tolik práce se zachraňováním ostatních, že jsem ten souboj neviděla. Předpokládala jsem, že to musel být Magnus Bane.“

Takže existoval i další důvod, proč byla Helen proti Magnusovi tak zaujatá. Chtěla chránit Malcolma, svého místního nejvyššího čaroděje.

„Magnus to nebyl,“ řekl Alek. „Přimíchal se do toho, aby ten souboj zarazil. Snažil se dostat lidi ven. Stejně jako ty.“

Helen chvilku trvalo, než tu informaci vstřebala. Aleka potěšilo zjištění, že ani ona neví všechno, a snad ještě větší radost mu udělalo, když viděl, že je ochotná skutečně zvážít přehodnocení svého stanoviska. Možná že když mu pomohou Helen a Aline, mohli by mezi lovci stínů diskrétně zapátrat po Barnabášovi.

„Žádného z těch čarodějů sice neznám,“ oznámila Aline, „ale myslím, že tohle by mohlo být to shromaždiště.“

Ukázala na nevelkou mýtinku pár kroků stranou stezky.

Člověk nemusel být zrovna lovec stínů, aby poznal, že místo je využíváno k okultním aktivitám. Vypálený pentagram v hlíně u jejich nohou byla jasná stopa, ta však nebyla jediná. Stál tu provizorní oltář s ohništěm po každé straně a na stromech bylo vidět rýhy, které připomínaly stopy drápů. Kromě toho byl v hlíně patrný hluboký kruhový otisk. Helen přistoupila k okraji mýtiny a zkontrolovala keře. Vytáhla pivní soudek a převalila ho přes trávu.

„No páni,“ ozvala se Aline. „Vyznavači kultů zla taky paří?“

„Drsně pařit je jedno z jejich posvátných pravidel,“ řekl Alek. Když se na něj Helen nejistě podívala, vysvětlil to: „Rudé svitky magie. Jejich posvátný text. Já ti... ehm... půjčím ti svoji kopii.“

Podal Aline telefon s obrázky, které poslala Isabela. Ta telefon bez Alekova svolení podala Helen.

Helen se zamračila. „Poslední příkázání zní nedopustit, aby děti zůstaly samy,“ řekla. „To zní... nezvykle mile. Na takový kult.“

„Vždyť to milé je, ne?“ zeptal se ledabytle Alek.

Na Magnusovi bylo všechno zvláštní, ale milé. To Alek neřekl, protože by to Helen brala jako doznání.

„Mori Shu byl zavražděn upíry,“ pronesla ostře Helen Blackthornová. „Ani Malcolm, ani Barnabáš Hale, ani Hypatia Vexová, jediní další čarodějové, kteří byli poblíž a o kterých je mi známo, že by na to měli dostatečnou moc, nemají k upírům žádný zvláštní vztah, zatímco o Magnusi Baneovi se ví, že má pevné vazby, a dokonce i romantické pletky s těmi nejhoršími upíry z newyorského klanu – a několik jich bylo na večíрку, kde jsme se Mori Shu a já měli sejít. Na večíрку, kde byl Mori Shu zabit dřív, než někomu mohl říct, co ví.“

Alek se v duchu ušklíbl nad představou, že by Magnus mohl mít romantické pletky s upíry, dokonce snad se stíhajícími upíry. Působilo to na něj dojmem, že Lily, Elliotta i ty ostatní bere jako zábavné děti.

Musel si však přiznat, že o Magnusově milostném životě toho ví opravdu málo. Magnus mu toho o své minulosti na tomto výletě řekl už mnoho, ale na tuto stránku zatím řeč nepřišla.

Raději tu myšlenku zaplašil. „Rafael ani Lily na tom večírku nikoho nezavraždili.“

„To je kdo?“ otázala se Helen. „Upíři?“

„Rafael Santiago rozhodně upír je,“ řekla Aline, když Alek zaváhal.

„Ty k nim máš taky blízko?“

„Ne,“ prohlásil Alek.

Helen i Aline si ho prohlížely s naprosto shodným ustaraným výrazem. Alek nepotřeboval, aby mu někdo vysvětloval, jak špatně tohle všechno vypadá. Prostě to vypadalo špatně.

A po Magnusovi stále nebylo ani vidu, ani slechu. Les připomínal labyrint a světla rychle ubývalo. Přejel pohledem mezi stromy. Nepotrvá dlouho a skryje je tma. V noci se zjevují démoni a lovci stínů dělají svoji práci. Alek proti tmě nic neměl, jen si přál, aby je Magnus našel.

Bylo tu však ještě něco, co na něj z podvědomí dotíralo. Další starost v už tak rozlehlém oceánu starostí, která se drala k hladině. Bylo to jako dostat ránu do obličeje a pod tou vlnou prudké bolesti vnímat uvolněný zub.

„Helen,“ ozval se Alek. „Jak jsi říkala, že zní poslední příkázání Rudých svitků magie?“

„Starat se o děti,“ odpověděla Helen nejistě.

„Promiň,“ řekl Alek.

Vzal si od ní svůj telefon a přešel přes pentagram na opačnou stranu mýtiny. Magnusovi už se pokoušel dovolat mnohokrát. Teď chtěl zkusit někoho jiného.

Telefon stačil zazvonit jen dvakrát.

„Haló?“ ozval se Alek. „Rafaeli?“

„No hlavně že si nejsou blízcí,“ zamumlala Helen. „Ale rádi si pokecají.“

„Já vím,“ řekla Aline. „Všechno ukazuje na Aleka. Přísaám, že je nevinný, i když cokoli dělá, vypadá opravdu podezřele.“

„Vymaž si tohle číslo,“ vyštěkl Rafael na druhém konci.

Alek se přes zšeřelou mýtinu ohlédl po Helen a Aline, které smutně vrtěly hlavami a dívaly se na něj. Vypadalo to, že dnes večer prostě neudělá dojem na nikoho.

„Já vím, že nejsi z lovců stínů dvakrát nadšený,“ pokračoval Alek, „ale řekls mi, že můžu zavolat.“

Chvilku bylo ticho.

„Takhle já začínám všechny hovory,“ prohlásil pak Rafael. „Co chceš?“

„Myslel jsem si, že jde o to, co chceš *ty*. Myslel jsem, že chceš pomoci,“ řekl Alek. „Povídal jsi, že se poptáš po Karmínové ruce. Tak mě napadlo, jestli ses něco nedozvěděl. Konkrétně mě zajímá Mori Shu.“

Obě ohniště po stranách pentagramu byla ještě horká a svíce byly naposledy použity před několika málo hodinami. Poklekl vedle jedné z postranních čar pentagramu a přičichl k ohništi. Zčernalá hlína s dřevěnými oharky a sůl, ale krev žádná.

„Ne,“ řekl Rafael.

„Jasně,“ opáčil Alek. „Každopádně díky.“

„Počkej!“ vyštěkl Rafael. „Vydrž minutku.“

Následovala další pauza. Tentokrát byla hodně dlouhá. Alek slyšel kroky po kamenné podlaze a odkudsi z dálky zvonivý, ale poněkud nepříjemný ženský hlas.

„Rafaeli?“ ozval se Alek. „Někteří z nás nejsou nesmrtelní, takže nemohou zůstat na telefonu věčně.“

Rafael popuzeně zavrčel, což od upíra znělo ještě děsivěji. Alek telefon poněkud oddálil od ucha a přiložil ho, až když slyšel, že Rafael opět normálně mluví.

„Jedna věc by tu byla,“ řekl Rafael a znovu zaváhal.

„Ano?“

Ticho mezi jednotlivými Rafaelovými slovy bylo absolutní. Rafael během pauz ani nedýchal. Upíři nemusí.

„Ty mi nebudeš věřit. Nemá to smysl.“

„Zkus to,“ navrhl Alek.

„Mori Shu nebyl zabit upírem.“

„Proč jsi něco neřekl?“

„A komu jsem to měl asi říct?“ zavrčel Rafael. „To jsem měl naklusat za nefilim a říct, prosím, prosím, pane, upíři byli křivě obviněni? Ano, našlo se tělo, a ano, chyběla mu krev, jen jí nechybělo dost, a ano, na krku se našly stopy, ale byly po meči a ne po špičácích, a prosím, pane nefilim, mohl byste odložit to andělské ostří? Žádný nefilim by mi nevěřil.“

„Já ti věřím,“ řekl Alek. „Byl to meč s trojhrannou čepelí? Jako *samgakdo*?“

Další pauza. „Ano,“ řekl potom Rafael. „Byl.“

Alekovi se stáhl žaludek. „Díky, Rafaeli, moc jsi mi pomohl.“

„Já?“ Rafaelův hlas zněl náhle ještě obezřetněji. „Jak?“

„To řeknu Magnusovi.“

„Opovaž se,“ řekl Rafael. „A už mi víckrát nevolej. Nemám zájem ti znovu pomáhat. A nikomu neříkej, že jsem ti vůbec kdy pomohl.“

„Budu muset jít.“

„Moment,“ zavelel Rafael. „Nepokládej to!“

Alek to položil.

Rafael se mu okamžitě snažil dovolat zpátky. Alek si vypnul telefon.

„Co se děje?“ zeptala se ho Aline. „Proč se tak díváš?“

„Helen,“ ozval se Alek. „Zmínila jsi jako jednu z možných podezřelých Hypatii Vexovou. Takže Mori Shu nikdy konkrétně neřekl, že vůdce Ruky je muž?“

Helen zamžikala. „Neřekl nic, co by jakkoli naznačovalo jedno či druhé.“

„Lidi na pařížském stínovém trhu o něm mluvili, jako by to byl muž,“ pronesl Alek tlumeně. „Protože kolovala fáma, že je to Magnus. I kdyby nikdo nevěřil, že to Magnus je, bez rozmýšlení mluvili o ‚něm‘. A Magnus i já jsme se tak soustředili na jeho obhajobu, že jsme se nad tím ani nezamysleli.“

Zdroj informací o Karmínové ruce zavražděný na večírku v Benátkách. Poznamenaný hrotem trojboké čepele.

V časech strážní pamatujte – všechny cesty vedou do Říma.

Tato věta ve verzi Rudých svitků magie od Isabely chyběla. Kniha, kterou našli v podzemní síni, byla doplněna o pravidlo navíc, aby je nasměrovala do Říma.

A Shinyun Jung, čarodějka a bezpochyby skvěle vycvičená bojovnice, jejíž pohyby byly vždy rychlé a elegantní, klopýtla a postarala se tak, aby tu pozměněnou knihu našli. Zavedla je až sem.

„Musíme jít,“ prohlásil Alek. „Hned.“

Sotva se obrátil směrem, odkud přišli, les kolem nich ožil. Ostrý vítr zasvištěl ve větvích a začal obracet listy. Okolní vzduch se podezřele oteplil. Ještě před pár sekundami panovala chladná, větrná noc, nyní je však obklopovalo dusivé horko.

Po okrajích mýtiny, na níž uvízli, se vztyčilo pět sloupů ohně. Každý byl vysoký jako několikaposchoďový dům a tlustý jako kmen vzrostlého stromu. Větve a kameny praskaly a plameny olizovaly a požíraly rostlinstvo. Vzduch houstl a pomalu se stával nedýchatelným. Ohnivě jazyky syčely a vyhazovaly k noční obloze velké žhavé oharky jako stovky světlušek vířících tmou.

Všichni tři lovci stínů vytáhli stély a rychle načrtli několik obranných run – přesnost, výdrž, sílu. A snad nejdůležitější – ohnivzdornost.

Aline odložila stélu a zašeptala: „*Jofiel*.“ V rukou se jí objevily andělsky posvěcené dýky. Alek vytáhl luk. Když Helen tasila andělské ostří a rovněž vyslovila jméno anděla, její ruce se rozzářily žhnoucím bílým světlem. Jméno jejího anděla Alek přes hukot běsnících ohňů neslyšel.

„Asi je zbytečné to říkat, ale stejně,“ ozvala se ještě Helen. „Ach ne. Byla to past.“

Shlukli se zády k sobě do středu mýtiny. Vzhledem k tomu, čemu museli čelit, to rozhodně nemohlo stačit.

„Byla pitomost chodit sem jen ve třech,“ prohlásil Alek. „Karmínová ruka věděla přesně, kde budeme a kdy.“

„Jak to?“ otázala se Aline.

Alek založil šíp do tětiny. „Protože nás sem poslala jejich vůdkyně.“

Veliký mor

Před Magnusem se tyčila starobylá vila, jejíž polorozpadlé věžičky trčely k obloze jako vykotlané zuby.

„Nápadití tedy v tomhle kultu zrovna nejsou,“ poznamenal Magnus a zkontroloval si hodinky. „Alek už by tu měl být.“

Shinyun stála vedle něj. Přímo cítil, jak jí napětí rozechvívá celé tělo.

„Možná ho vyslychájí v římském Institutu,“ řekla. „Víš přece, že nefilim nebudou schvalovat nic z toho, co udělal. Mohl by mít velké potíže, a jestli na něj budeme ještě čekat, přijdeme o šanci dopadnout Karmínovou ruku.“

Podle toho, co se Shinyun dozvěděla od své informátorky, se zasloužilí členové Karmínové ruky měli sejít se skupinou uchazečů. Mohl by být přítomen dokonce i jejich vůdce.

Alek by si přál, aby na něj Magnus počkal. Magnus na Aleka počkat chtěl. Jenže Shinyun měla pravdu. Alek je možná uvězněn a odpovídá teď v římském Institutu na nepříjemné otázky, a všechno je to Magnusova vina.

To nejlepší, co teď Magnus může udělat, je dopadnout vůdce a ukončit tak činnost Karmínové ruky. To by nefilim jistě obměkčilo a zbavilo Aleka případného podezření.

„Mohla by to být naše jediná příležitost,“ řekla Shinyun.

Magnus se zhluboka nadechl a řekl si, že jeho váhání je absurdní.

Tohle přece není nic, co by nezvládl sám. Předtím se vždycky dokázal docela dobře obejít bez pomoci.

„Veď mě,“ řekl jí.

Do vily vešli prostorem, kde kdysi podle všeho byly stáje, a začali prohledávat místnost po místnosti. Budova už byla dávno vyrabovaná. Podlahy byly poseté rozbitými skříňkami, servanými tapisériemi a skleněnými střepy. Vilu už zvolna začínala pohlcovat příroda. Prasklinami ve zdech i okny se dovnitř draly plazivé úponky a stvoly. Ve vzduchu visel výrazný pach stojaté vody. Všechno tu bylo vlhké. Ze zápachu zatuchliny se Magnuse zmocňovala lehká závrať. Uvědomil si, že se mu tu poněkud hůř dýchá.

„Zlo se někdy omluvit dá. Špína ale nikdy,“ zamumlal Magnus.

„Přestaneš někdy vtipkovat?“ zahučela Shinyun.

„Sotva,“ odvětil Magnus.

Vešli do dlouhé místnosti s nízkým stropem a rozbitými policemi. Někdy v jiném životě sloužila pravděpodobně jako spíž. Nyní byly její stěny pokryty změtí tlejícího dřeva, pavučinami prasklin v kameni a rozrůstajícím se plazivým rostlinstvem. Tam, kde se podlaha propadla, zůstala kaluž vody. Shinyun varovně vztyčila prst a znehybněla. Magnus se zaposlouchal. Konečně ten zvuk zachytil. Znělo to jako vzdálený chorál.

Shinyun ukázala na druhý konec místnosti a opatrně vykročila. Špinavou kaluž obešla velikým obloukem. Prá-

vě když se chystala vyjít z místnosti, spadla před ní kovová padací mříž a s třeskem jí zatarasila cestu. Zjevně byla podstatně lépe udržovaná než všechno ostatní.

Magnus zamířil ke vchodu, jímž přišli, ale už bylo pozdě. Ozval se hluk pohybuujícího se kovu a další padací mříž se zaduněním sjela dřív, než se stačil dostat ven. Magnus zkusil mříží oběma rukama zacloumat. Nepovolila. Byli v pasti.

Shinyun znovu zkusila první spadlou mříž. Magnus přešel místnost a připojil se k ní. Nebylo to k ničemu; byla příliš těžká. Odstoupil tedy a zmobilizoval v sobě své magické schopnosti, odhodlaný rozdrtit železnou mříž v prach. Ruka mu zažhnula tmavomodrým světlem a z konečků prstů mu vyrazil proud energie. Pohasl však dřív, než se k mříži dostal.

Magnus se náhle cítil nesmírně slabý. Jako by měl za sebou velice náročné kouzlo namísto něčeho zcela běžného. Zamrkal, aby zahnal mžitky, jež se mu udělaly před očima.

„Něco špatně?“ zeptala se Shinyun.

Magnus ledabyle mávl rukou. „Ale vůbec ne.“

Shinyun sebrala ze země velký kámen a začala jím bušit do nejzrezivější části mříže. Magnus ustoupil do středu místnosti.

„Co to děláš?“ zeptala se Shinyun.

Kolem Magnuse se rozvířil zelenavý vír. Magnusovi zalál plášť a vlasy se mu zježily. Povolal si na pomoc veškerou magii, kterou ovládal, aby víru dodal energii až do bodu, v němž se kouzlo začalo bortit. S děsivým výkřikem nasměroval Magnus vše, co v sobě měl, do tohoto vyjícího tornáda a vyslal je proti mříži ve dveřích, jimiž vešli. Železo skřípelo a sténalo, a pak se mříž vyrvala z kamene a odletěla do chodby. Zmizela v temnotě a až po chvíli třeskla někde daleko o kámen.

Magnus s lapáním po dechu klesl na koleno. S jeho magií nebylo něco v pořádku.

„Jak jsi to dokázal?“ zeptala se měkce Shinyun. „Kdes vzal tolik síly? Teď ti určitě žádná nezbyla.“

Magnus se s námahou přinutil vstát a začal vrávorat směrem k vybojovanému východu.

„Já odcházím.“

Když míjel Shinyun, natáhla se po něm, popadla ho za košili a přidržela si ho. „To bych neřekla.“

Magnus se jí v chabém světle soustředěně zahleděl do nehybné tváře. Ve spáncích mu bušila krev. Zběsilý tep signalizoval nebezpečí. Bohužel příliš pozdě.

„Vidím, že jsem se svou roztomile důvěřivou povahou narazil,“ řekl. „Opět.“

Shinyun se otočila na místě. Využila přitom Magnusovy váhy jako hybné síly, aby jím mrštila přes půl místnosti. Pokusil se vstát, ale kopanec do hrudníku jej srazil zpátky. Znovu upadl a narazil do druhé mříže, která pevně držela. Vzápětí uslyšel třeskot kovu o kov a skřípění vytahované mříže. Hned nato ho několik párů silných rukou popadlo za paže. Skoro ani neviděl před sebe.

Požila jsem lektvar, po kterém jsem ztratila kontrolu nad schopností měnit podobu, řekla mu Tessa. Na to si měl Magnus vzpomenout dřív.

„Tys mi v Aqua Morte dala jed do pití,“ vypravil ze sebe. Pouhá artikulace těchto slov pro něj představovala obrovskou námahu. „Zaměstnalas mě tou jímavou historkou. Byla to všechno lež?“

Shinyun vedle něj poklekla na mokré kameny. Rozeznával pouhé obrysy jejího obličeje, jako by to byla maska visící ve tmě.

„Ne,“ zašeptala. „Potřebovala jsem, abys mě dostatečně litoval. Musela jsem ti říct pravdu. To je další věc, kterou ti nikdy nemůžu odpustit.“

Magnus nebyl nijak zvlášť překvapený, že se probírá ve vězení.

Pramínek stékající ze stropu si našel cestu k jeho čelu. Kapky odrážející se mu v několikasekundových intervalech od lebky mu připomněly, jak ho Mlčenliví bratři umravňovali, aby nemluvil při vyučování.

Trocha vody mu stekla do úst. Vyplivl ji. Doufal, že je to skutečně jen voda. Ať to bylo cokoli, chutnalo to odporně. Zamžikal a pokusil se seznámit s okolím. Nacházel se mezi zakřivenými zdmi bez oken, s železnými vrátky vedoucími kamsi do ještě větší temnoty a s otvorem na protější straně, který byl buďto někdejší únikovým východem, nebo latrínou. Soudě podle zápachu Magnus usoudil, že možné je obojí.

„Už je to jasné,“ řekl polohlasem. „Tohle je nejhorší dovolená, jaká se dá vymyslet.“

Vzhlédl. Měsíc moc nesvítil, ale kruhovou mříží sem dopadalo alespoň trochu mdlé záře. Připadal si jako na dně nějaké cisterny nebo možná studny – ne že by v tom byl nějaký valný rozdíl. Ať díra, cela nebo dno studny, pořád to bylo vězení. Ruce měl spoutané v řetězech ukotvených ve zdi za hlavou a seděl na hromádce sena, které vypadalo, že už koňm párkrát prošlo. Podlaha pod ním byla z tesaného kamene, takže se pravděpodobně stále nacházel kdesi v podzemí vily. Magnus ztěžka polkl. Obličej a krk ho bolely. Nesmírně. Drink by mu rozhodně neuškodil. Doufal, že Alek skutečně uvízl v římském Institutu a že nešel tam, kam ho poslala

Shinyun. Teď už mu bylo jasné, že Aleka poslala někam úplně jinam. Takže pokud zůstal v Institutu, je Alek v bezpečí.

Na protější straně mříže se objevila silueta. Ozvalo se kovové zařinčení, zavržaly panty a mříž se otevřela dokořán.

„Neboj se,“ řekla Shinyun. „Ten jed tě nezabije.“

„Protože tě zabiju já,“ dopověděl za ni Magnus a pokusil se napodobit její tón. Shinyun na něj zamžourala. „Tam jsi mířila, ne?“ zeptal se. Pak zavřel oči. Hlava mu třeštila bolestí.

„Odměřila jsem jed velice pečlivě,“ řekla Shinyun. „Přesně tolik, aby tě vyřadil a potlačil tvoji magii. Chci, aby ses zhostil svého slavného údělu vstojte.“

To neznělo dobře. Když Magnus znovu otevřel oči, stála přímo před ním. Byla oblečená celá v bílém, jen límec a manžety zdobila stříbrná výšivka.

„Mého slavného údělu?“ otázal se Magnus. „Úděl je přece vždycky slavný. To ti nedošlo? O všedním údělu by se nikdo ani nezmiňoval.“

„Ne,“ prohlásila Shinyun. „To můj úděl bude slavný. Ty si slávu nezasloužíš. Založil jsi tento kult jen z legrace. Lidi pod tebou měli jen dělat vtípky a léčit nemocné. Vysmíval ses jménu Ašmodajovu.“

„K ničemu než k výsměchu podle mne jeho jméno není,“ zamumlal Magnus.

To Shinyun rozběsnilo. „Oba bychom měli být Ašmodajovi věrní. Za tolik mu vděčíš. Nejsi ho hoden.“

„To on není hoden mne,“ poznamenal Magnus.

„Už mě unavují tvoje věčné posměšky a neúcta!“ okřikla ho Shinyun. „Vděčíme Ašmodajovi za život. Já nikdy nebudu jako ty. Nikdy nezhraď svého otce!“

„Tvého otce?“ opakoval Magnus jako ozvěna.

Shinyun mu nevěnovala pozornost.

„Byla jsem pohřbená zaživa pět dní, než mě Karmínová ruka zachránila. Řekli mi, že je poslal Ašmodaj, aby zachránil jeho dceru. Zachránili mě lidé mého otce, protože můj otec nade mnou neustále bdí. Moje smrtelnická rodina mě zradila, a já jsem je pozabíjela. Ašmodaj je jediný, kdo mě miluje, a jediný, koho mohu milovat já. To já jsem dovedla Karmínovou ruku z výsměchu do reality, a teď nadešel čas vymazat i poslední pohanu. Je čas tě odstranit, Veliký more. Zabiju tě, protože jsi haněl Ašmodaje. Obětuji mu tvůj nesmrtelný život, vpustím ho na tento svět a na věčnost usednu po jeho boku jako jeho milovaná dcera.“

„Když už jsme u toho,“ ozval se Magnus. „Kdybys měla moc knížete pekel, musel bych o tom já něco vědět.“

„Kdyby měl kdokoli z žijících čarodějů moc knížete pekel, už by vládl tomuto světu,“ vyhrkla Shinyun netrpělivě. „Všichni čarodějové jsou Ašmodajovy děti, pokud jsou toho hodni. To mě naučila Karmínová ruka.“

„Takže tys... *adoptovala* Ašmodaje?“ otázal se Magnus. „Nebo adoptoval on tebe?“

Pohlédl na ni. Nebyl nijak nadšený z toho, že byl uvržen do vězení. A ještě méně ho těšila vyhlídka na neblahý úděl.

A přesto ji nedokázal nenávidět. Stále chápal, proč je taková, jaká je. Byl si vědom sil, které ji formovaly, a nezapomínal ani na to, že se na její minulosti do jisté míry sám popdepsal.

„Nedívej se na mě tak! Nestojím o tvoji lítost.“ Shinyun přistoupila blíž a sevřela mu ruce kolem hrdla. Magnus se začal chroptivě dusit – čarodějové jsou sice nesmrtelní, nikoli však nezranitelní. Pokud by se mu nedostávalo kyslíku, zemřel by. „Nikdy jsi nebyl hoden,“ zasyčela, zatímco se Magnus zoufale pokoušel nadechnout. „Můj lid tě nikdy neměl

následovat. Můj otec tě nikdy neměl vyznamenávat poctami. Tvé místo náleží mně.“

Po chvíli Shinyun zjevně došlo, že vraždí oběť, kterou chtěla přinést svému takzvanému otci. Uvolnila tedy sevření.

Magnus zůstal viset v řetězech a ztěžka sípal, jak mu do plic znovu začínal proudit vzduch.

„Proč?“ zachroptěl. „Celou tu dobu jsi nám pomáhala, jen abys nás nakonec zavedla do pasti. Proč jsi mě prostě neunesla z Paříže nebo z toho vlaku nebo při nějaké jiné příležitosti, když jsi jich měla tolik? Proč celá tahle šaráda?“

„Alek.“ Shinyun to jméno vyslovila, jako by plivala jed. „Pokaždé, když už jsem tě skoro měla, postavil se mi do cesty. Na pařížském stínovém trhu už jsem tě měla v pasti, kdyby do té uličky nevlezl. V tom vlaku už jsem tě měla v moci, dokud on nezačal sekat všechny mé demony napadrť. Alek zlikvidoval smečku raumů a většinu z roje zkázonošů. Zbyla jen zmrzačená královna matka. Jí jsem dokončení úkolu svěřit nemohla, a nemohla jsem ani riskovat, že ztratím tvoji stopu. Proto jsem se rozhodla, že ti musím zůstat co nejvíc nablízku.“

Rozesmála se tak, jak Magnus Shinyun ještě nikdy smát se neslyšel. Byl to krutý, dutý a trpký smích.

„Ve službách mého otce jsem se za ta staletí naučila velice dobře přetvařovat. Moje tvář je dar, který mi byl dán, abych mohla Ašmodajovi lépe sloužit. Lidé na mně nepoznají, co skutečně cítím. Za maskou si představují, co si sami přejí, a nikoho nenapadne, jaká pod ní skutečně jsem. Já jim poskytnu, co chtějí vidět, a říkám, co chtějí slyšet. Ale ten lovec stínů po mně nic nechťel a jediné, co účinkovalo na tebe, byla tvá lítost vůči mně. Strašlivě se mi to přičilo. Nesmírně jsem tě nenáviděla. Pořád se mi nedařilo odstavit ho, aby tě pře-

stal hlídat a chránit. Neustále byl v pohotovosti. Pochopila jsem, že pokud tě chci vyřídít, musím nejdřív tebe a Alexandra Lightwooda rozdělit.“

Magnus si vzpomněl, jak litoval, že to Aleka tolik žene do římského Institutu. Teď mu za to byl vděčný. Alek je tam v bezpečí, a v takovém případě Magnus zvládne čelit čemukoli.

Shinyun lusкла prsty a do Magnusovy kobky vešlo několik mužů drsných tváří. Všichni byli celí v bílém.

„Vezměte ho do Jámy, Bernarde,“ řekla Shinyun.

„Neberte mě do Jámy, Bernarde,“ namítl Magnus. „Slovo ‚jáma‘ se mi hnusí. Zní to zlověstně a zavání to špínou. No a co třeba pozdravit, Bernarde?“

Bernard si Magnuse nevrle měřil. Byl to chlapík hubený jako tyčka, s tmavými vlasy ulíznutými dozadu, což ještě zvýrazňovalo jeho špičatou bradku. Usilovně se snažil tvářit se jako autorita. Zbytečně surově serval Magnusovi z rukou okovy. Sotva ho přestaly držet řetězy, svezl se Magnus k zemi. Dokonce i Bernard teď pro Magnuse představoval významnou hrozbu. Magnus se pokusil vstát a narovnat se, na víc se ale nezmohl. Bylo mu zle, točila se mu hlava a cítil, že je zcela zbaven svých magických schopností.

Shinyun si to s jedem promyslela důkladně. Zjevně nestála o to, aby měl Magnus v Jámě sebemenší šanci.

„Ještě něco,“ ozvala se Shinyun a znělo to, jako by se usmívala.

Přistoupila těsně k Magnusovi.

„Zavedla jsem tě na místo, kam se ti nedalo dovolat. Postarala jsem se, abys měl nepoužitelný telefon. A sama jsem tvým jménem kontaktovala Aleka.“ Usmála se. „Nachystala jsem past na vás na oba. Alek Lightwood by měl být zanedlouho mrtev.“

Magnus zvládne čelit čemukoli, pokud je Alek v bezpečí.

Magnusovou myslí jako by otrásla temná exploze provázená řevem agónie a zuřivosti. Zuřivosti, jaké se poddával jen výjimečně. Zuřivosti pocházející od jeho otce. Vrhle se na Shinyun. Bernard s dalšími členy kultu ho popadli za paže, a přestože se vzpouzel, strhli ho zpátky. Z konečků prstů mu zsršely mdlé, bledé modravé jiskřičky.

Shinyun Magnuse popleskala po tváři. Razancí to gesto připomínalo spíš facku.

„Doufám, že ses se svým dítětem Anděla pořádně rozloučil, Magnusi Bane,“ zamumlala. „Nevěřím, že se vy dva sejdete i v příštím životě.“

Krev Helen Blackthornové

Ohnivě jazyky šlehalý až nad koruny stromů. Žár sílil a dotíral na Alekovu kůži, jako by z ní mohl servat runy. Alek zvažoval své stále omezenější možnosti. Sloupy ohně byly rozmístěny zhruba do kruhu v rozestupech asi patnácti metrů. Pokud budou rychlí, mohlo by se jim podařit mezi nimi proběhnout a uniknout. Sotva se však Alek pohnul, aby se vrhl do mezery, plameny po obou stranách se sklonily a zablokovaly mu cestu. Jakmile ucouvl, opět vyšlehly do původní výše.

Alek už viděl lovce stínů přeskočit oheň takové velikosti, jenže on nebyl Jace. Tohle nedokáže.

„Och, u Anděla,“ hlesla Helen.

Alek předpokládal, že jen nařiká nad jejich situací, když se po ní však ohlédl, uviděl, že má Helen zavřené oči. Vlasý jí padaly do obličeje jako stříbřité zrcadlo, v němž se málem až odrazil svit plamenů.

„Je mi to strašně líto,“ řekla. „Je to všechno moje vina.“

„Jak by to mohla být tvoje vina?“ zeptala se Aline.

„Mori Shu mi poslal zprávu, v níž mě žádal o ochranu, protože byl pronásledován vůdcem Karmínové ruky,“ řekla Helen chvatně. „Vyhledal mě v Paříži. Mě konkrétně si vybral, protože má matka byla víla. Domníval se, že mi bude vraždění víl dělat větší starosti a že budu víc soucítit s podsvětany. Měla jsem ho vzít do ochranné vazby. Měla jsem všechno ohlásit v pařížském Institutu, ale já se to pokusila vyřešit na vlastní pěst. Chtěla jsem najít vůdce Karmínové ruky a ukázat, že jsem velká lovkyně stínů a žádná podsvěťanka.“

Aline na Helen jen upřeně hleděla s dlaní přitisknutou k ústům. Zpod Heleniných dlouhých řas se jí po tvářích koulely slzy. Alek neustále těkal pohledem a kontroloval ohnivé jazyky. Jak se zdálo, byly určeny jen k jejich udržení na místě, než přijde něco ještě daleko horšího.

„Ale kazila jsem to od samého začátku,“ pokračovala Helen. „Měla jsem se s Morim sejít v Paříži, ale dopadla ho Karmínová ruka a na nás poslala demony, aby nás zabili. Mori Shu uprchl. Leon mě sledoval a démoni by byli zabili nás oba, kdyby Alek nezasáhl. A přece jsem pořád nikoho nepožádala o pomoc. Kdybych to udělala, Mori Shu mohl být možná ještě naživu. Nekontaktovala jsem vedení pařížského ani římského Institutu, přestože mě tam Mori Shu posílal. Teď jsme tu v pasti, čekáme na smrt, a všechno jen proto, že jsem nikomu nechtěla říct, že mě kontaktoval čaroděj. Nechtěla jsem, aby mě Spolek dál považoval za podsvěťanku, když už u nich tuhle nálepku stejně mám.“

Aline a Alek se po sobě podívali. Porážka Valentýnova tažení za očištění lovců stínů ještě neznamenal, že vymizel i fanatismus, který Valentýn ztělesňoval. Stále existovalo dost lidí ochotných věřit, že je Helen poskvrněna svou podsvětanskou krví.

„Na podsvěťanech není nic špatného,“ prohlásil Alek.

„To vykládej Spolku,“ namítla Helen.

„Spolek se mýlí!“ pronesla Aline překvapivě hlasitě. Helen se po ní ohlédla a Aline polkla. „Já vím, jak přemýšlejí,“ pokračovala. „Dřív bych takovému podsvěťanovi nepoda-la ani ruku, a pak se stal“ – Aline znovu střelila pohledem po Alekovi – „jeden z podsvěťanů válečným hrdinou. Mýlila jsem se. I jejich uvažování je mylné.“

„To se musí změnit,“ řekl Alek. „A taky se to změní.“

„Ale než se to změní, nebude pro mé bratry a sestry pozdě?“ zeptala se naléhavě Helen. „Nejspíš ano. Jsem nejstarší ze sedmi sourozenců. Můj bratr Mark má stejnou vílí matku jako já. Matkou ostatních je lovkyně stínů. Můj otec se tehdy právě oženil s lovkyní stínů, když jsme byli Mark a já posláni do jejich domu. Ta lovkyně stínů si nás klidně mohla oškli-vit. Ona nás ale namísto toho milovala. Byla na mě nesmírně hodná, když jsem byla malá. Vždycky se ke mně chovala jako ke své vlastní. Chci, aby na mě byla moje rodina hrdá. Můj bratr Julián je tak chytrý. Jednou by mohl být i konzulem jako tvoje matka. Nemohu stát v cestě tomu, čeho by mohl dosáhnout – čeho by oni všichni mohli dosáhnout.“

Jako by ani nebyli v bezprostředním ohrožení života, Aline k Helen přistoupila a vzala ji za ruku.

„Ty jsi v Radě, že?“ zeptala se. „A je ti teprve osmnáct. Už teď na tebe musí být pyšní. Jsi velká lovkyně stínů.“

Helen otevřela oči a upřeně se na Aline zahleděla. Stiskla jí ruku. Heleninou tváří se mihl záblesk naděje, který však vzápětí pohasl.

„Nejsem velká lovkyně stínů,“ prohlásila, „ale chci jí být. Jestli jsem velká a jestli na Spolek udělám dojem, pak mezi ně patřím. Strašně se bojím, že rozhodnou o opaku.“

„Chápu,“ řekla Aline.

I Alek jí rozuměl. Všichni tři se podívali z jednoho na druhého, spříznění stejným strachem prožívaným v osamění.

„Omlouvám se,“ zašeptala Helen hlasem tak slabým, jako by jen zaševalil větřík.

„Není zač se omlouvat,“ odvětil Alek.

„Omlouvám se, že jsem nikomu neřekla, co děláme ani kam jdeme. Teď tu zemřeme,“ řekla prostě Helen.

„No,“ ozval se Alek, zatímco pohledem přejížděl koruny stromů, „když se to tak vezme, ještě to nemusí být taková hrůza.“ Všiml si, že v místě, kde hradba plamenů narazila na bahnitý úsek, oheň poněkud zakolísal. Plameny tu byly o něco nižší než jinde.

„Jen pro případ, že bychom opravdu zahynuli,“ řekla Aline, „Helen, já vím, že jsme se sotva seznámily, ale...“

„My nezahyneme,“ přerušil ji Alek. „Helen, jak vysoko dokážeš vyskočit?“

Helen zamžikala a rychle se vzpamatovala. Napřímila se a soustředěně se zahleděla do plamenů. „Tak vysoko nevyskočím.“

„To ani nemusíš,“ řekl Alek. „Dívej se.“ Vyrázil k mezeře mezi dvěma sloupy ohně, které se sklony jako předtím, aby mu zabránily v úniku.

„A dál?“ zeptala se Aline.

„Já to udělám znovu,“ řekl Alek, „a až se plameny skloní, aby mě zablokovaly, jedna z vás skočí.“

Helen se pozorně zahleděla do ohně. „Pořád to bude těžké.“ Pak jí tvář ztvrdla odhodláním. „Já to zvládnou.“

„Zkusím to,“ přidala se Aline.

Helen jí položila ruku na rameno. „Já jsem nás do toho dostala a já nás dostanu ven.“

„Nebudeš na to mít víc jak sekundu, nanejvýš dvě,“ upozornil je Alek a couvl, aby měl rozběh. „Budeš muset vyrazit hned za mnou.“

„Spolehni se,“ řekla Helen.

Když už se Alek chystal vyrazit proti ohnivé stěně, Aline zaječela: „Počkat! Co když je to na druhé straně ještě horší?“

„Pro ten případ,“ ozvala se Helen a zamávala dalším andělským ostrím, „jsem důkladně vyzbrojená. *Sachiel*.“ Objevilo se důvěrně známé bílé světlo. Zář *adamasu* byla pro ně jako konejšivá protiváha rudých démonických plamenů všude kolem.

Alek se pro sebe usmál. Helen se mu začínala líbit. A pak vyrazil.

Vrhl se k zemi a nad sebou vzápětí ucítil prudký žár, jak se plameny sklony, aby mu zabránily v úniku. Držel se při zemi, několikrát se převalil a pak uslyšel, jak Aline nadšeně jásá. Vyskočil na nohy a otřepal ze sebe špínu.

Chvíli bylo ticho.

„Helen?“ zavolala Aline nejistě.

„Démoni! Ohniví démoni! Jsou to démoni!“ vykřikla Helen z posledních sil. „Ty ohně... jsou... démoni! Jednoho mám!“

Alek si až nyní všiml, že jeden z ohnivých sloupů, který se rovněž ohnul, aby ho zastavil, už se nenapřimil do původní pozice. Uvědomil si, že hledí na záda obrovité humanoidní postavy z plamenů, na jejíž druhé straně byla nejspíš Helen.

Podívali se s Aline jeden na druhého. Pak Alek nejistě sáhl po luku a vystřelil šíp přímo do středu dalšího ohnivého sloupu.

Ohnivý sloup explodoval, rozvětvil se a vzal na sebe humanoidní podobu, v níž Alek poznal démona cherufe. Démon

zaburácel, v jeho zející tlamě se zakmitaly plameny jako nesčetné příšerné jazyky, a s roztaženými ohnivými pazoury se vrhl proti Alekovi. Pohyboval se rychlostí stepního požáru hnaného větrem. S každým mžiknutím oka zkracoval vzdálenost, která jej od vyhlédnuté oběti dělila.

Alek před jeho pazoury na poslední chvíli uhnul a pokusil se překulit směrem k mezeře mezi svým a Heleniným démonem. Jen taktak se mu podařilo uniknout rozpárání a sežehnutí. Když tvrdě dopadl na zem a setrvačností se ještě kus svezl smykem, zatočil se s ním svět. Až bolest od žhavého oharku, který mu spálil tvář, ho probrala zpátky k plnému vědomí.

Dokázal se jen omámeně dívat, jak se k němu ze tmy žene proud ohně. Démon se vracel odhodlán zkusit válečné štěstí v dalším kole.

A pak se náhle zjevila Aline. Dýkami kolem sebe sekala takovou rychlostí, že před Alekovými zraky její paže splývaly do mlžného víru. Andělská ostří působila na démonský oheň jako voda. Kdykoli ostří oheň prořala, měnila jej v páru. Jeden sek přes spodek trupu, jeden doprostřed a jeden na odseknutí plápolajících paží, a démon cherufe se zhroutil v kaluži magmatu, ichoru a páry, nad níž se tyčila Aline obklopená sršícími oranžovými jiskrami.

Zasunula si jednu dýku do podpaží a volnou ruku podala Alekovi, aby mu pomohla vstát. Mezi hasnoucími plameny prvního z démonů, který už se rozpadal na oharky, se vynořila Helen. Připojila se k nim, ožehnutá, avšak nezraněná, a všichni společně se obrátili proti zbývajícím cherufům, kteří již na sebe vzali svoji obvyklou humanoidní podobu.

Alek poklesl na koleno a vzduchem v rychlém sledu zasvištěly tři šípy, které našly cíl v hrudi jednoho z démonů

cherufe. Z jeho ran vytryskly plameny. Démon se s řevem otočil proti Alekovi a vyrazil. Alek vystřelil další dva šípy, přihrčil se a uhnul monstře z cesty. Dorazil je ještě jedním šípem do oka. Démon se sesypal jako hořící chatrč.

Helen a Aline stály zády k sobě v temnotě lesního palouku. Obklopovala je jen zář pekelných jisker a lesk andělských ostří. Dalšího démona zlikvidovala Helen bleskovým sekem z otočky, kterým ho přetrnula vpůli. Alek chumel obezřetně obešel a udržoval si odstup, dokud nenašel vhodný úhel. Jeden šíp urval démonu cherufe paži a několik dalších ho převrátilo na záda dřív, než dokončil výpad proti Aline. Jediné bodnutí dýkou pak zrudu dorazilo.

Posledního démona vyřídila Helen sérií bleskurychlých výpadů, jimiž rozsekala magma tvořící jeho kůži, až z něj na všechny strany tryskaly ohnivé proudy. Aline jí přispěchala na pomoc. Skrčila se, aby uhnula planoucí pěsti, skokem se ocitla za démonem a vrazila mu andělské ostří do zad.

Jakmile padl poslední z démonů cherufe, bylo po ohni. Zbyly po něm jen černé spáleniny na zemi a oblaka šedého kouře vznášející se k obloze. Hořelo ještě pár větví a místy doutnala zem, ale i tady požár zvolna dohasínal.

„Helen,“ ozvala se udýchaně Aline, „jsi v pořádku?“

„Jsem,“ odpověděla Helen. „A ty?“

„Já jsem v pohodě,“ ozval se Alek. „Ne že by to někoho zajímalo.“

Když schovával luk, mhouřil oči bolestí při každém pohybu. Rozhodl se však, že tu bolest snese. Na oslavy vítězství nebyl čas – bylo třeba ihned zjistit, kde je Magnus.

Helen starostlivě mlaskla. „Ty vůbec nejsi v pohodě.“

Aleka zarazil výraz v její tváři. Věděl, že takhle podrážděně a ustaraně zároveň se vždycky tvářil on sám, když se

Jace nebo Isabela nechali strhnout k nezodpovědnému hazardování. Opravdu jako starší sestra.

Helen ho posadila, vyhrnula mu košili, a když spatřila rudou, napuchlou ránu, zamračila se. Vytáhla stělu, přiložila ji na ránu a začala opisovat runu *iratze*. Pohybující se stěla za sebou zanechávala zlatě jiskřící stopu, jež se zanořovala do Alekovy kůže. Alek se zprudka nadechl přes zaťaté zuby, když mu o nervy zabrnkaly prudké přívaly chladu. Když účinky runy začaly pomíjet, zbyla mu na hrudi jen zarudlá skvrna.

„Trochu mě rozptylovaly ty plameny a hrozící smrt,“ řekla Aline, „ale připomeň mi, Aleku, říkals, že nás sem poslal vůdce Karmínové ruky?“

Alek přikývl. „Cestovala s námi čarodějka, nějaká Shinyun Jung. Tvrdila, že je bývalou členkou Karmínové ruky a jde jí o rozprášení kultu. Já si ale myslím, že to ona je tím vůdcem, po kterém pátráme. Musíme najít Magnuse. Hrozí mu nebezpečí.“

„Počkej,“ ozvala se Helen. „Ty nám chceš říct, že tvůj přítel není vůdcem Karmínové ruky, ale že je jím tvoje další spolecestující? Vždycky trávíš dovolenou s vyznavači démonských kultů?“

Alek požádal Aline významným pohledem o podporu, ta však pouze rozhodila rukama, jako by mu naznačovala, že podle ní Helen trefila hřebíček na hlavičku.

„Ne, já si pokaždé vybírám jen *vůdce* kultu,“ řekl Alek. Sáhł do zadní kapsy džínů a vytáhł odtamtud hedvábný šátek, který to ráno sundal Magnusovi z krku. Vzpomněł si, jak mu Magnus políbil zápěstí, když rozvazoval uzел.

Alek sevřel hedvábnou látku v pěsti a přejel jí po stopovací runě na hřbetu své ruky. Než runa začala účinkovat,

chvilku to trvalo. Pak před sebou spatřil řady postav v bílém a nepřekonatelné zdi. Šokovalo ho, že vycítil strach. Nedomáhal si představit, že by se Magnus něčeho bál.

Možná strach, který cítil, byl jeho vlastní.

Kromě toho však pocítil i tah. Jeho srdce se v tu chvíli proměnilo v kompas, jenž ho měl vést konkrétním směrem. Zpátky do Říma. Ne, nikoli do centra, ale jižně od něj.

„Našel jsem ho,“ prohlásil Alek. „Musíme vyrazit.“

„Nerada to připomínám, ale zrovna jsme vyvázli ze smrtící pasti,“ namítla Aline. „Jak můžeme vědět, že nevlezeme rovnou do další?“

Helen položila Alekovi ruku na zápěstí a pevně stiskla.

„Nemůžeme pokračovat,“ řekla. „Už jsem se dopustila příliš mnoha chyb tím, že jsem postupovala na vlastní pěst, a umírali kvůli tomu lidé. Tady jsme měli štěstí. Teď potřebujeme posily. Musíme se vrátit do římského Institutu a všechno vysvětlit.“

„Mou prioritou je Magnus,“ řekl Alek.

Věděl, že Helen se jen snaží udělat správnou věc. Alek si dobře pamatoval svoji vlastní zoufalou frustraci, když jeho *parabátai* začal pronásledovat jistou dívku a vůbec mu přitom nezáleželo na tom, že se vrhá tváří v tvář smrti. Teď, když byl v Jaceově kůži, to najednou viděl docela jinak.

„Aleku,“ pokračovala Helen, „já vím, že nechceš dostat Magnuse do problémů...“

„Když budu muset, půjdu bez vás,“ prohlásil Alek.

Do římského Institutu nemohl. Jednak se mu nechtělo odpovídat na kvanta nepříjemných otázek. Pokud by vůči němu měli skutečně vážné podezření, mohli by dokonce poslat pro Meč smrti, aby ho donutili přiznat pravdu. Především však na něco podobného neměl čas; s naprostou jistotou cítil,

že už teď je Magnus v nebezpečí. Musel zachovat Magnusovo tajemství a musel si pospíšet.

Přál si, aby šly Aline a Helen s ním, ale vůbec netušil, jak jim o to říct. Takovou důvěru od nich požadovat nemohl. Neudělal nic, čím by si ji zasloužil.

„Samozřejmě že ho chceš chránit,“ řekla Helen. „Pokud není vinen, chci ho chránit taky. Jsme lovci stínů. Nejspolehlivěji ho ale ochráníme a zároveň porazíme Karmínovou ruku, když využijeme veškeré zdroje, které máme k dispozici.“

„Ne,“ prohlásil Alek. „Ty to nechápeš. Pomysli na svoji rodinu, Helen. Víím, že bys pro ně třeba zemřela. Já bych zase zemřel pro svou rodinu – pro Isabelu, pro Jace.“ Prudce vydechl. „A pro Magnuse. I pro něj bych zemřel. Bylo by mi ctí pro něj zemřít.“

Setřásl Heleninu ruku ze svého zápěstí a vykročil směrem, jímž ho vedla stopovací runa. Aline se mu vrhla do cesty.

„Aline,“ oslovil ji Alek urputně, „já nebudu riskovat Magnusův život. Nejdu podávat hlášení do Institutu a nebudu čekat na posily. Jdu pro Magnuse. A ty mi jdi z cesty.“

„Já ti nestojím v cestě,“ namítla Aline. „Já jdu s tebou.“

„Co?“ vykřikla Helen.

„Já Alekovi věřím,“ prohlásila Aline. Neznělo to sice zrovna přesvědčeně, ale její hlas byl pevný. „Jdu s ním.“

Alek nevěděl, co na to říct. Naštěstí nebyl čas řešit emoce. Kývl na Aline a společně vyrazili přes palouk k lesní pěšině.

„Počkat,“ ozvala se Helen.

Aline se k ní otočila. Alek se stěží ohlédl přes rameno.

Helen měla zavřené oči. „„Jed’ do Evropy, Helen,“ říká-li mi. „Nemůžeš být pořád takový pecivál, Helen. Vypadni z L. A., ať poznáš i jiné kultury. A třeba si i někoho najdi.“ Nikdo ale neřikal: „po Evropě tě bude honit kult a jeho dé-

moni a pak tě šílený Lightwood zavede do záhuby.' Tohle je ta nejhorší studijní cesta, jakou kdo kdy zažil."

"No, tak snad se někdy někde potkáme," řekla Aline s bolestným výrazem ve tváři.

"Já jdu," ozval se Alek.

Helen vzdychla a rukou s andělským ostrím udělala zoufalé gesto.

"V pořádku, ty šílenče. Veď nás. Jdeme pro tvého chlapa."

Prokletá dcera

Ukázalo se, že jáma je původní součástí staré vily, nikoli něčím, co tu vybudoval kult; byl to kruhový kamenný amfiteátr zapuštěný do země. Kamenné terasy sestupovaly k zarostlému kruhovému trávníku uprostřed, na němž bylo vybudováno vyvýšené pódium z hrubě otesaných dřevěných fošen. Dvě schodiště umístěná naproti sobě umožňovala přecházet mezi jednotlivými ochozy nebo sestupovat na trávník, a každý ochoz lemovaly dřevěné lavice. Prostranství pod ochozy bylo prázdné až na pár nešikovně zasázených povijnic v nazdařbůh se křížujících řádcích. Většinu jich muselo rozdrtit dřevěné pódium. Tenhle kult neměl úctu ani k zahradníkově práci, napadlo Magnuse.

Jedna řada lavic za druhou se plnila příslušníky kultu. Nakonec nezůstalo ani jedno místo volné a spousta lidí se ještě tísnila za lavicemi. Magnuse napadlo, že jestli je on tou atrakcí, pak bude mít alespoň plný sál.

Diváci seděli mlčky a nehybně na svých místech. Všichni byli oblečení stejně – ohyzdné plstěné klobouky a neformál-

ní bílé obleky s bílou košilí a bílou vázankou. Kult musel mít astronomické výdaje na praní prádla.

Dva muži Magnuse napůl dovedli, napůl dotáhli po schodišti dolů a surově jím mrštili na trávník vedle pódia. Magnus se postavil, zamával davu a s pukrletem se mu uklonil.

Nechtělo se mu zemřít v téhle všední jámě obklopený vybledlými přízraky dávných chyb, ale byl odhodlán zemřít stylově, pokud už to bude muset být. Nikdo z nich ho tady neuvidí se plazit.

Na trávník sestoupila Shinyun. V přítmní noci její šaty bělostně zářily. Ukázala na Magnuse. Bernard, který kráčel těsně za ní, zdvihl meč k Magnusovu hrdlu.

„Zahalte ho do bílé,“ nařídila Shinyun, „ať je na něm vidět značka Karmínové ruky.“

Magnus zkrřížil paže na prsou a pozdvihl hlas i obočí. „Můžete mě omámit a hodit do žaláře. Můžete mě zbít, a dokonce mě i obětovat vyššímu démonovi. Ale bílý oblek na večerní představení, to je prostě nepřijatelné.“

Bernard prudce pohnul čepelí meče směrem k Magnusovu hrdlu. Magnus si zakřivený meč opovržlivě prohlížel. Přiložil prst k ostrému hrotu a odsunul ho stranou. „Ty mě neprobodneš. Já jsem hlavní atrakce. Pokud tedy nehodláte Ašmodajovi obětovat Shinyun.“

Oči Shinyun v tu chvíli připomínaly dvě hluboké studny plné nenávisti. Bernard sebou nervózně škubl a chvatně odstoupil.

Několik členů kultu Magnuse pevně popadlo, Shinyun k němu přiskočila a dvěma kopy z otočky, z nichž první zasáhl hrudník a druhý břicho, ho poslala do předklonu. Zatímco se snažil udržet se na nohou a nedávit, násilím na něj natáhli bílé šaty.

Bernard mu sevřel paže a trhnutím ho napřímil. Magnus se snažil zaostřit bolestí zamlžený zrak na neúprosný dav.

„Hle, Veliký mor!“ vzkřikla Shinyun. „Náš zakladatel. Prorok, jenž nás svedl dohromady a pak zavedl na scestí.“

„Je mi potěšením jmenování přijmout,“ vyhekl Magnus.

Pozorně si prohlížel okolí, ačkoli věděl, že má jen pramalou naději na útěk. Neušlo mu, že tunelové vchody střeží jako uvaděči démoni raum. Nad hlavou se jim vznášelo několik létajících nestvůr. Byla příliš velká tma, než aby je šlo rozpoznat, ale rozhodně to museli být nějakí démoni, pokud se tedy nevrátili dinosauři.

„Na únik není naděje,“ řekla Shinyun.

„Kdo se tu snaží o únik?“ zeptal se Magnus. „Dovol mi kompliment, pokud jde o účinek toho vašeho démonického rituálu. Předpokládám, že otevřete i bar s obsluhou?“

„Ticho, Veliký more,“ ozval se muž po Magnusově levi-ci, který pevně a nijak zvlášť ohleduplně svíral jeho rameno.

„Byl to jen takový nápad,“ poznamenal Magnus. „Třeba bychom to mohli vyřešit civilizovaným způsobem. Tím myslím konverzaci nad drinkem.“

Bernard ho uhodil do obličeje. Magnus ucítil v ústech pachutí krve. Shinyun se mihl v očích záblesk škodolibého potěšení.

„Tak asi ne,“ řekl Magnus. „Takže to bude gladiátorský démonický rituál smrti, předpokládám.“

Magií zesílený hlas Shinyun dunivě přehlušil ten jeho a rozlehl se celým amfiteátre.

„Veliký mor je falešný prorok mylných učen! Před vašimi zraky, moji bratři a sestry, ho srazím k zemi, převezmu své místo vaší právoplatné vůdkyně a pak toho hanebného šaška obětuji svému otci. Ašmodajova sláva poroste a dcera Ašmodajova vás povede!“

Dav, který byl až doposud zlověstně tichý, zašuměl. Shromáždění začali deklamovat: „Prokletá dcera! Prokletá dcera!“

Magnuse vytáhli na pódium. I přes opar bolesti a dezorientace si stačil všimnout, že si všichni dávají pozor, aby nepodupali řádky povijnic, které lemovaly dřevěnou plošinu a mizely pod ní.

Bernard právě dokončoval vysypávání soli do tvaru pentagramu uprostřed pódia. Drsné ruce Magnuse uchopily a mrštily jím do pentagramu. Magnus se napřímil alespoň do sedu, zkrřížil nohy pod sebe a snažil se tvářit lhostejně. Bernard klopotně začal se zaříkáváním, které mělo pentagram zapečetit.

Po chvíli Magnus hlasitě zívá. „Nepotřebuješ pomoc?“

Bernard zrudl. „Buď zticha, Veliký more. Víím, co dělám.“
„Kdybys to věděl, nebyl bys tady. Věř mi.“

Pentagram to byl až urážlivě slabý a křehký. Kdyby Magnus nebyl připraven o své magické schopnosti, rozprášil by ho pouhým dechem.

Bernard dokončil zaříkávání a odcupital stranou, když ze všech cípů pentagramu zasyřely jiskry. Magnus zamáchal pažemi, aby se chránil před žhavými uhlíky. Po chvíli i hrstce zúčastněných členů kultu došlo, že na dřevěném pódiu by oheň mohl znamenat problém, a začali rozhánět jiskry pažemi i klobouky.

Skutečně seriózní zahájení rituálu.

Shinyun natáhla ruku a jeden z členů kultu jí do ní vložil její *samgakdo*. Vykročila kupředu s čepelí namířenou na Magnusovo hrdlo. Škubla rukou a řízla ho těsně pod ohryzek. Mělký řez, záškub bolesti. Magnus sklopil zrak a spatřil rudé kapky odkapávat na své bělostné šaty.

„Máte někdo sodu?“ obrátil se k Shinyun. „Tyhle skvrny nepustí, jestli je hned neodstraníme.“

„Budeš vymazán,“ řekla Shinyun. „Budeš zapomenut. Ale nejdřív poznáš, co ztrácíš. Je čas si zavzpomínat, Veliký more.“

Shinyun začala svoje vlastní zaříkávání. Dav pokračoval v deklamování hesla „prokletá dcera“, jen tišeji než dosud. Nad amfiteátre se stáhla černá mračna a kolem vily prokmitl blesk. Jednou, podruhé a potřetí. Mračna začala závratně vířit. Magnus vytušil, že ta vířící spirála bude začátkem propojení mezi tímto a jiným světem.

A v Magnusově hlavě se ozval hlas děsivý jako dveře otevírající se do černočerné tmy: *Ano, je čas si zavzpomínat. Je čas vzpomenout si úplně na všechno.*

Uprostřed vířících mračen zablesklo nepříjemně ostré bílé světlo. Vyústění vířícího trychtýře se začalo zhmotňovat. V bílém světle zavířily šmouhy kouře nebo snad hmyzu či černého jiskření statické elektřiny. Vyústění trychtýře začalo sestupovat z oblohy přímo k Magnusovi, který jen bezmocně čekal, až ho cyklon dostihne. Zavřel oči.

Nechtěl zemřít takhle. Rukou běsnící uražené čarodějky před zraky pomýlených a špatně oblečených hlupáků. Zahlcen přívalem všech stupidních chyb vlastní minulosti, který pohlcoval jeho šance do budoucna. Nechtěl, aby pokud zemře, bylo tím posledním, co pocítí, lítost.

Myslel proto na Aleka.

Na Aleka s jeho srdcervoucími protiklady, plachého a statečného, neúprosného a něžného. Na Alekovy oči barvy půlnoční modři a na výraz v jeho tváři, když se poprvé políbili. A naposledy. Magnus nečekal, že dnešní polibek bude jejich poslední. Nikdo však neví, kdy nadejde poslední polibek.

Magnus před sebou viděl všechny své nejdražší přátele. Všechny smrtelníky, o něž už přišel, i všechny ty, kteří budou žít dál. Viděl svoji matku, kterou nikdy nedokázal rozesmát;

Ettu s překrásným hlasem, která ho dovedla roztančit; viděl Willa, svého prvního přítele z řad lovců stínů. Ragnora, jenž mu byl navždy učitelem a který ho už opustil. Katarinu s jejíma léčivýma rukama a nekonečným půvabem. Tessu s ryzím srdcem a nesmírnou odvahou. Rafaela, který by se nad takovouto sentimentalitou jen opovržlivě ušklíbl. Svoji Clarry, první a poslední dítě, které kdy Magnus viděl vyrůstat a z níž, jak věděl, vyroste velká bojovnice.

A pak opět Aleka.

Aleka, jak vybíhá schodiště Magnusova brooklynského sídla, aby ho pozval na procházku. Aleka, který ho tahal z ledové vody a obětoval mu veškerou svoji sílu. Alekova překvapivě vřelá ústa, jeho jisté, pevné ruce v síni jeho andělských předků. Aleka, jak chrání v benátském paláci podsvětany, jak si jde pro Magnuse skrz chumel démonů, Aleka, který se bez ustání snažil Magnuse ochraňovat, ať se vydal kamkoli. Aleka, který dal Magnusovi kdykoli a bez zaváhání přednost před Spolkem. Aleka, který se zpronevěřil Zákonům, podle nichž celý život žil, aby ochránil Magnuse a uchoval jeho tajemství.

Magnuse nikdy nenapadlo, že by někdy mohl potřebovat ochraňovat. Domníval se, že by ho to oslabovalo. Mýlil se.

Děs slábl. Roztřesený a sotva schopný pohybu, pocítoval Magnus v houstnoucí temnotě jen vděčnost za to, jaký směl prožít život.

Nebyl na smrt připraven, ale pokud má přijít tady a teď, bude jí čelit s hlavou vztyčenou a se jménem Alexandra Lightwooda na rtech.

Bolest udeřila. Náhlá a drtivá. Magnus zařval.

Pouta magie

Alek uháněl v maserati po klikaté silnici vinoucí se po úbočí hory, kudy ho vedla stopovací runa. Helen a Aline na něj bez ustání ječely, aby jel pomaleji. Zbytečně. Řezal zatáčky šílenou rychlostí. Helen ho uhodila do ramene a vzápětí vytřeštila oči.

„U Anděla,“ vydechla. „Tornádo.“

Skutečně to vypadalo jako tornádo. Šílené tornádo. Černé spirály mračen s ostrou bílou září uprostřed vířily oblohou přímo nad zchátralou vilou na vrcholku hory. Ta bílá zář propůjčovala noční obloze bledý přísvit. Zastavili s autem v polovině svahu a upřeně se zahleděli tím směrem.

„Myslíte, že to je to místo?“ zeptala se suše Aline.

„To jsem tedy moc ráda, že jsme si nepozvali nějaké nesmýslné posily,“ zamumlala Helen.

Hrozba vířícího trychtýře byla ještě zdůrazňována blesky, které pravidelně krájely nebe. Hned nato pokaždé hrom rozechvěl vzduch kolem i zem pod nimi. Hřmělo tak blízko, že to působilo až nepřirozeně.

„Musím odtamtud Magnuse dostat,“ prohlásil Alek. Protíval motor maserati a sportovní vůz vystřelil po silnici vzhůru. Helen a Aline se držely jako klíšata, když auto smykem projíždělo ostré serpentiny.

Silnice končila u mohutné železné brány, skrz niž viděli hlavní budovu chátrajícího opuštěného starořímského panství. Po obou stranách brány se podél celého areálu táhly vysoké kamenné hradby.

Jedno křídlo brány bylo otevřené, střežili je však dva příslušníci kultu v bílých oblecích a kloboucích, které ve tmě přímo svítily.

Alek nechal auto stát za poslední zatáčkou silnice, kde na něj od brány nebylo vidět. Vystoupili a připlížili se o pár metrů blíž. Stále zůstávali nezpozorováni. Teprve pak Aline vystoupila z úkrytu a zamávala. Jak předpokládali, vůdce kultu se postaral, aby na Karmínovou ruku iluze nepůsobila, měli však v plánu svoji viditelnost využít jako výhodu. Ve zlomku sekundy, kdy se strážci otočili k Aline, trefil Alek strážného nalevo dobře mířeným kamenem mezi oči a spolehlivě ho uspal. Když se druhý strážný otočil, aby se podíval, co se to stalo s jeho kamarádem, vyrazila Helen jako blesk přes silnici a srazila ho k zemi. Jeden úder loktem a byl v bezvědomí i on.

Netrvalo dlouho, zneškodnění strážci odpočívali spoutaní ve skrytu keřů a Alek, Helen a Aline prošli bránou. Příjezdová cesta byla přeplněná nazdařbůh zaparkovanými auty.

Alek si všiml dvou mužů u vstupních dveří a hrstky dalších, kteří přecházeli po příjezdové cestě, jinak tu ale bylo překvapivě pusto. „Kam se všichni poděli?“ lámal si hlavu.

„Nejspíš tam, kam tě povede stopovací runa,“ ozvala se Helen.

Alek je vedl podél vnějších hradeb kolem vily až k zadnímu traktu hlavní budovy. Hradby se táhly dál, ale zarostlá, dávno zplanělá zahrada jim znemožňovala větší rozhled po pozemku. Alek znovu zkontroloval stopařskou runu a ukázal hlouběji do zahrady. „Tudy.“

„No skvělé,“ poznamenala Aline. „Tohle je hazard jako vymalovaný.“

Helen přikývla. „A hezky tornádu smrti vstříc.“

Jakmile se všichni tři ocitli v zahradě, byli už mimo dohled osazenstva domu. Museli si prosekávat cestu trnitými šlahouny a hustě propleteným větrovím, vítr však kvílel a rozechvíval porost tak, že si byl Alek jist, že je nemůže nikdo zaslechnout. Plížili se zahradou dál a dál a přecházeli z jednoho úkrytu do druhého, až se vynořili na otevřeném prostranství. Na jeho protější straně uviděli pobořenou kamennou zeď.

Aline potlačila zajíknutí.

Podél zdi přecházel sem a tam mohutný dvounohý ještěr s řadou rozeklaných zubů na čele. Druhou, spodní tlamu měl plnou špičáků, z nichž odporně odkapávaly sliny. Nestvůra pošvihávala ocasem posetým šupinami ostrými jako břitva.

Alek přimhouřil oči. „Démon rahab.“ Uplynulo teprve několik měsíců od doby, kdy s několika bojoval.

Aline se otrásla a zavřela oči. „Démony rahab nesnáším,“ prohlásila zuřivě. „S jedním jsem za války bojovala a *nenávídím* je.“

„Třeba nás neviděl,“ ozvala se s nadějí v hlase Helen.

„Navěťřil nás,“ prohlásila pochmurně Aline.

Alek si všiml, že se Aline chvějí prsty a že svírá jílec andělského ostří tak křečovitě, až jí zbělely klouby. Helen jí položila dlaň na paži. Aline se na ni vděčně usmála a uvolnila sevření.

„Třeba jsme proti větru,“ ozvala se tlumeně Helen.

Démon připomínající obrovitého ještěra zvedl tlamu, vy-mrštil rozeklaný jazyk a podíval se jejich směrem.

Alek zachmuřeně napjal luk. „No, zatím nám štěstí přá-lo.“ Bez dalších okolků vypustil šíp, který se zaryl démonovi do prsou, až bestie zavravorala. Šíp ještě ani nedoletěl k cíli a Helen už byla v pohybu. Vzdálenost, která ji dělila od raha-ba, překonala ve zlomku sekundy. Po prudkém seku těsně nad koleno rahab zaburácel bolestí a Helen musela hodně svižně uskakovat před jeho mohutnými pařáty. Pak se však při zemi překvapivě bleskově mihl dlouhý ještěří ocas a podtrhl jí nohy.

Aline vyrazila jako střela a zarazila obě dýky démonovi do zad. Démon vydal vysoký, téměř neslyšný kvílivý zvuk. Aline z něj vytrhla dýku a vrazila mu ji do krku. Démon se vzepjal a švihl po ní jazykem jako bičem. Aline se skrčila, aby před ním uhnula, a následoval výpad poháněný takovou zuřivostí, jakou u ní Alek ještě nikdy neviděl. Sek stíhal sek a démon vzápětí krvácel snad ze stovky ran. Nakonec Aline saltem odskočila a dopadla oběma nohama na trávu. Tím Alekovi odkryla prostor pro výstřel. Rychle zamířil a po-slal další šíp do odhaleného krku. Nestvůra se se zaduněním zhroutila na zem a zmizela. Zůstal po ní jen odporný zápach a cákance ichoru na zdupané trávě podél kamenné zdi.

Aline přistoupila k Helen a podala jí ruku. Helen na oka-mžik zaváhala, pak se však Aline chytla za ruku a nechala se zvednout.

„Díky za spolupráci,“ řekla.

Alek si hodil luk za záda, vyšel z hustého podrostu na okraji zahrady a následoval je ke zdi. „Vy dvě jste vážně dobrý tým.“

Helen se zatvářila potěšeně. „To jsme,“ přisvědčila.

„Tys taky přispěl,“ dodala loajálně Aline. Alek jen zdvihl obočí.

Pak sesbíral šípy v místech, kde zmizel démon, a zamířil tam, kde byla pobořená zeď nejnižší. I tady jim dosahovala vysoko nad hlavy, nebylo to však nic, co by trénování lovci stínů nepřekonali.

Za zdí objevili zchátralou stavbu, menší než hlavní budova. Před ní postávalo šest po zuby ozbrojených mužů, kteří ve svých bílých oblecích svítili do tmy jako zářivky.

„Stopovací runa ukazuje přímo tudy,“ řekl Alek potichu a ukázal ke dveřím baráku před nimi.

„Rovnou mezi ně,“ poznamenala unaveně Helen. „Pochopitelně.“

„To vůbec nevadí,“ řekla Aline a položila dlaň na pás se zbraněmi. „Zrovna mě to začalo bavit.“

„Tak fajn,“ řekl Alek. „Když se rozdělíme...“

Zmlkl, když noc rozerval výkřik. Byl to táhlý řev bolesti a hrůzy, který se mu zařezával do uší i do duše. Ten hlas byl nezaměnitelný.

Aniž by si to uvědomoval, vykřikl vzápětí zděšeně i on.

„*Aleku,*“ ozvala se Helen těsně u jeho ucha a drobnou rukou ho chytila za rukáv. „Zachovej klid. Dostaneme se k němu společně.“

Magnusův křik umlkl, Alek však už zapomněl na veškerou svoji strategii, na všechny plány. Zamával lukem jako oštěpem a vyrazil kupředu.

Hlídači se překvapeně otočili, to už byl však mezi nimi. Nejbližšímu vrazil luk do břicha, aniž by se zastavil, vzápětí se mrštně otočil, rozmáchl se lukem nad hlavu a udeřil druhého do obličeje. Třetí hlídač se pokusil o direkt, který Alek odrazil volnou rukou. Vzápětí mu zkroutil zápěstí, surově ho otočil a přirazil ho k zemi.

Bojovat s civily bylo až příliš snadné.

Helen a Aline k němu doběhly s andělskými ostrími v ruce. Když zbylí tři příslušníci kultu spatřili další dvě rozružené lovkyně stínů, které se přidaly k tomu, jenž právě zdecmoval jejich kumpány, zahodili zbraně a dali se na útěk.

„Tak je to správně!“ křikla za nimi Aline. „A přestaňte uctívat demony!“

„Jsi v pořádku, Aleku?“ zeptala se Helen.

Alek ztěžka oddechoval. „Jen jsem to ze sebe potřeboval dostat.“

„Typický lovec stínů,“ přitakala Aline.

„V pořádku budu, až se dostaneme k Magnusovi,“ prohlásil Alek.

Helen přikývla. „Tak jdeme.“

Překročili ležící hlídače, proplekli se bortícím se barákem, kde nenašli nic než prach a pavouky, a na druhé straně se vyřítili do...

Amfiteátru.

Vypadal starobyle. Byl zapuštěný pod úroveň terénu a obehnaný kamennými ochozy. Na nich vyčkávaly davy diváků, příslušníků Karmínové ruky, v identických bílých úborech. Dlouhé kamenné schodiště vedlo dolů k velké dřevěné plošině vztyčené na trávě a připomínající jeviště. Alek zapátral po Magnusovi. Objevil ho okamžitě. Klečel s hlavou svěšenou uprostřed pentagramu vysypaného solí. Nad ním stála Shinyun s mečem v ruce. Obrovský vír, který viděli už z dálky, byl teď docela blízko. Sestupoval jako trychtýř přímo k Magnusovi za víření popela a světla. Zdálo se, že každou chvíli musí pohltit nebo sežehnout celé pódium.

Alek vyrazil rovnou k němu.

Staré hříchý

Země se zachvěla, vzduch zatetelil a Magnus pocítil bolest, jako by se do něj ze všech stran zabodly tisíce jehel. Jakási nesmírná síla se zmocnila jeho mysli a zatočila s ní, ždímal ji a hnětla ji jako těsto do zcela odlišné podoby. Zavřeštěl.

Pod náporem bolesti mu před očima zbělel svět. Když Magnus mrkáním zahnal mžitky před očima, spatřil nevelkou místnost se štukovým stropem a uslyšel důvěrně známý hlas, který volal jeho jméno.

„Magnusi.“

Ten, komu tento hlas patřil, byl mrtvý.

Magnus se pomalu otočil a spatřil Ragnora Fella usazeného za poškrábaným dřevěným stolem naproti Magnusovi samotnému – druhému Magnusovi. Mladšímu Magnusovi, nevyrazenému z činnosti zničující bolesti. Oba svírali velké plechové korbele, oba byli neuvěřitelně neupravení a oba byli velmi opilí. Ragnorovy bílé vlasy mu trčely v divoké spleti kolem rohů jako oblaka zachycená ve větráku. Normálnímu smrtelníkovi v takovémto stavu tváře zrud-

nou, Ragnorovy obvykle zelené tváře teď byly temně smaragdové.

Vypadal absurdně. Bylo příjemné zase ho vidět.

Magnus si uvědomoval, že je uvězněn ve své vlastní paměti a přinucen být svědkem minulosti.

Přiblížil se k Ragnorovi a Ragnor natáhl ruku přes stůl. Magnus chtěl být tím, po kom se jeho přítel natahuje. Stačila k tomu pouhá naděje; cítil, jak po sobě sahají jeho minulé a přítomné bytí a splývají v jedno. Magnus byl zase jednou tím mužem, jímž býval, a čekalo ho bezprostřední setkání s tím, co provedl.

„Mám o tebe starost,“ řekl mírně Ragnor.

Magnus s okázalou bezstarostností máchl korbelem. Většina jeho obsahu přitom vyšplíchla na stůl. „Užívám si.“

„Vážně?“ otázal se Ragnor.

V tu chvíli v něm ožila stará bolest, najednou opět živá a běsnící. Jeho první láska, kterou nikdy nepřestal milovat, mu zemřela v náručí stářím. Od té doby podnikl snad až příliš mnoho pokusů znovu lásku najít. Ztratil už příliš mnoho přátel a stále byl ještě příliš mladý na to, aby se uměl vypořádat se ztrátou.

A pak tu bylo ještě něco.

„A jestli si teď neužívám,“ odvětil Magnus, „tak se prostě budu muset víc snažit.“

„Od chvíle, co jsi zjistil, kdo byl tvůj otec, už to nejsi ty.“

„Jistěže ne!“ zvolal Magnus. „Inspiroval mě k založení kultu na jeho počest. Kultu, který by prováděl ty nejsměšnější věci, jaké mě jen napadnou. Buďto to bude kolosální propadák, nebo největší fór v dějinách. Žádné riziko nehrozí.“

Nebyla to přesně ta slova, jež tehdy před stovkami let pronesli, paměť a vzpomínky se léty měnily a přizpůsobovaly, takže on i Ragnor používali slova a obraty současnosti. Paměť je zvláštní věc.

„Původně to měl být vtip,“ řekl Ragnor.

Magnus vytáhl naditý váček s penězi a obrátil ho dnem vzhůru. Na stůl se vysypaly stovky úlomků sekaného stříbra. Všichni zloději v taverně ztichli.

Celý Magnusův život byl vtip. Tak dlouho se snažil dokázat, že je jeho otčím špatný, až se nakonec ukázalo, že jeho pravým otcem je kníže pekel.

Zdvihl paže nad hlavu. „Rundu pro všechny!“

Místnost vybuchla jásotem. Když se Magnus otočil zpátky na Ragnora, uviděl, že dokonce i Ragnor se řehní, vrtí hlavou a zhluboka si přihýbá z čerstvě naplněného korbele.

„No dobře,“ řekl Ragnor. „Dokázal jsem tě odradit od tvých hrozných nápadů, a tím chci říct, že hrozné byly všechny. Jen jsem tě od žádného nedokázal odvrátit včas.“

Když se Magnusovi povedlo rozesmát ostatní, vždycky se bavil i on sám. Když byla někde nějaká zábava, nikdy nezůstal stranou, a pokud předstíral, že je v pořádku, určitě se to nakonec stalo pravdou.

„Dobrá,“ pokračoval Ragnor. „Řekněme tedy, žeš jen tak pro zábavu založil kult. Co dál?“

Magnus se zazubil. „Och, mám plán. Fantastický plán.“ Luskl prsty a rozzářil mince rozházené po stole přeskakujícími elektrickými jiskrami. „Udělám to takhle...“

Barevné dřevěné stěny hospody dekorované zbraněmi, štíty a loveckými trofeji se rozplynuly. Ragnor se stejně jako všichni ostatní v hospodě rozpadl v prach. Magnus jen opuštěně civěl do prázdného prostoru, kde byl ještě před chvílí jeho dávný přítel.

Potom se ocitl v jiné místnosti na jiné scéně v jiné zemi a ptal se davu, jestli se někdy cítili osamělí, a jestli někdy chtěli patřit k něčemu většímu, než jsou sami. Pil červené

víno z kalichu, a když mávl rukou po místnosti, viděl, jak se korbele všech ostatních plní pivem. Magnus vzýval Ašmodaje, a místnost plná lidí se otřásala nadšeným a radostným smíchem.

Strop se rozplynul, vystřídalo ho širé nebe a místo lust-rů se rozsvítily mihotavé hvězdy. Dřevěné podlahy, pokryté tlustými rohožemi se proměnily v zelené zahrady, ohraničené pečlivě zastříhanými keři s fontánou po jedné straně. Magnus zdvihl ruku a teprve nyní si všiml sklenky zpola naplněné perlivým zlatavým šampaňským.

„Veliký mor!“ skandovali jeho následovníci. „Veliký mor!“

Magnus udělal vyumělkované gesto a okamžitě se objevil stůl s pyramidou sklenek. Z té nejhořejší prýštilo bílé víno a v půvabných kaskádách postupně plnilo spodní patra sklenek. V davu propukl nesmírný jásot, z něhož Magnusovi málem puklo srdce.

Připil na jejich nedávné úspěšné vyplenění pokladu chamtivého hraběte, který rozdělili špitálům. Členové jeho kultu čistili městské ulice, krmili chudé, natírali lišky na modro.

Vše Ašmodajovým jménem.

Kult byl vtip. Život byl vtip, a fakt, že jeho život nikdy neskončí, byl toho vtipu špatnou pointou.

Magnus kráčel k obrovské hranici planoucím na jakési slavnosti. Diváci, kteří nedočkavě posedávali na lavičkách, spojili ruce a klesli na kolena, když se nad nimi zjevila Ašmodajova podoba v nadživotní velikosti.

Očekával, že dav bude opět jásat, bylo však ticho. Ozýval se pouze praskot plamenů.

„Jaká báječná podívaná,“ oslovil obrovitý, bíle zářící Ašmodaj své věrné uctívače. „Banda hlupáků vedená tím

největším z nich si postaví moji loutku v směšné napodobenině uctívání.“

Slavnost ztichla jako pohřebiště po boji. Všichni shromáždění mlčky klečeli.

Och. Ne.

„Buď zdrav, synu,“ řekl Ašmodaj.

Jasný, závratný vířivý pohyb, z něhož Magnus stále nevycházel, se náhle prudce zastavil. Vysmíval se jménu Ašmodajovu, vysmíval se samotnému uctívání. Přál si, aby jeho činy zazářily oblohou jako políček vzdoru do tváře obou jeho otců.

To všechno Magnus dělal, protože věděl, že ať bude vzývat kohokoli, nikdo nepřijde.

Jenže on nakonec někdo přece jen přišel. Přišel jeho otec, aby ho rozdrtil.

Magnus si uvědomil, že je ztuhlý jako solný sloup. Nebyl schopen pohnout ani prstem. Dokázal jen přihlížet, jak Ašmodaj vystoupil z hranice a beze spěchu se k němu blíží.

„Už mne uctívali mnozí,“ řekl Ašmodaj, „ale jen zřídka-kdy bylo mé jméno pronášeno tak hlasitě takovou spoustou lidí. To upoutalo moji pozornost, a pak jsem si všiml, kdo je vede. Snažil ses mne přivolat, mé dítě?“

Magnus se pokusil promluvit, ale jakési neznámé kouzlo mu bránilo uvolnit pevně semknuté čelisti. Mezi zatnutými zuby pronikl jen slabý sten.

Pohlédl Ašmodajovi do očí a tak pevně, jak to jen dokázal, zavrtěl hlavou. Nemohl sice mluvit, ale chtěl dát jasně najevo své naprosté odmítnutí.

Živoucí plameny Ašmodajových očí na okamžik potemněly.

„Děkuji ti, žeš mi shromáždil tolik následovníků,“ zasyčel nakonec. „Buď si jist, že budu vědět, jak je co nejlépe využít.“

Magnusovi po obličejí stékal pot. Znovu se pokusil promluvit, a ani tentokrát se mu to nepodařilo.

Ašmodaj blýskl řadami ostrých zubů.

„Pokud jde o tebe, ty jako zbloudilé dítě musíš být za svoji neomalenost potrestán. Nebudeš si pamatovat, cos učinil, ani se z toho nijak nepoučíš, neboť památka spravedlivého požehnaná, ale jméno bezbožných smrdí.“

Poslední slova pocházela z Bible; démoni s oblibou citují Písmo svaté, zvláště pak ti, kteří si dělají nároky na nejvyšší majestát.

Ne, téměř zažadonil Magnus, dovol mi pamatovat si, ale to už Ašmodaj přejel dlaní kostnaté ruky, připomínající spíše pařát, po Magnusově čele. Svět zalilo oslepující bílé světlo, po němž následovala právě tak oslepující černočerná tma.

Magnus se probral v přítomnosti. Klečel před členy svého vlastního kultu s navracenými vzpomínkami, o něž jej jeho otec kdysi připravil.

Byl na kolenou. Nad ním stála Shinyun a nakláněla se k němu tak, že se jejich obličej bezmála dotýkaly.

„Vidíš?“ zeptala se ho. „Vidíš, cos napáchal? Vidíš, cos mohl mít?“

První emoci, kterou Magnus pocítil, byla úleva. Kdesi ve skrytu mysli se vždycky tajně obával toho, čeho všeho je schopen. Věděl, co je zač – dítě démona, syn pekelné šlechty. Vždycky se obával svých vlastních schopností. Tolik se bál, že mohl tento kult založit se zlými úmysly, že ho zneužil k nějakým strašlivým cílům a pak že snad vymazal vlastní vzpomínky, aby nemusel čelit tomu, co spáchal.

Ale ne. Byl hlupák, ale nebyl zlý.

„Ano, to opravdu vidím,“ odvětil teď Magnus měkce.

Dalším pocitem, který se dostavil, byl stud.

S námahou vstal. Otočil se a pohlédł do davu. Díval se na tu hordu civilů, kterou dal jen z nedomyšleného vtipu náhodně dohromady a učinil z ní kult. Pozoroval tu bandu důvěřivců, kteří nejspíš jen hledali něco většího, než jsou sami, nějaké ujištění, že jejich život má smysl a že nejsou na světě úplně sami. Magnus si vybavoval, že pociťoval tolik bolesti, až zapomněl, že záleží i na ostatních. Bezohledně si zažertoval s jejich životy. Za to se styděl a nepřál si, aby Alek znal osobu, která se toho dopustila.

Velice dlouho se snažil být někým jiným.

Rovněž si uvědomil, že už nepociťuje tu divokou, nutkavou bolest, jaká ho sužovala při oné dávné pitce s Ragnorem. A už vůbec ne od té doby, co poznal Aleka.

Magnus zdvihl hlavu a jasným hlasem řekl: „Je mi to líto.“ Odpovědí mu bylo ohromené ticho. „Kdysi dávno mě napadlo, že by byla zábava založit kult. Dát dohromady skupinu civilů, aby prováděli různé žerty a hráli nějaké hry. Snažil jsem se učinit život méně vážným, než je. Žert se zvrtil. Teď, po staletích, platíte vy všichni cenu za mé bláznovství. To je mi upřímně líto.“

„Co to předvádíš?“ ozvala se za ním Shinyun.

„Ještě ale není pozdě!“ vykřikl Magnus. „Vy všichni se od toho můžete odvrátit, od démonů, kteří nejsou bohy, a od pošetilsti nesmrtelných. Jděte a žijte své životy.“

„Sklapni!“ vykřikla Shinyun za jeho zády. „Toto jsou tvoji uctívači! Moji uctívači! Jejich životy náleží nám a my s nimi můžeme naložit, jak se nám zachce! Můj otec má pravdu. Jsi největší z hlupáků, všech hlupáků král, a budeš blábolit nesmysly, dokud ti někdo nepodřízne krk. Udělám to sama. Dělán to pro svého otce.“

Předstoupila před Magnuse a obrátila se k davu.

„Nadešel čas naplnění osudu. Nadešla chvíle, kdy vy, bratři a sestry, budete povýšeni nad ostatní, dokonce i nad anděly, a nebudete se zodpovídat nikomu kromě největšího z démonů a čarodějů. Usednete u paty trůnu mého otce!“

Odmlčela se a vyčkávavě se zahleděla do davu, jako by očekávala souhlasný jásot. Jenže ten nepřicházel. Magnuso-vi neušlo, že nad kamenným schodištěm v zadní části amfiteátru propuká chaos. Členové kultu se sbíhali nahoře nad schodištěm a odtamtud byli násilím zatlačováni zpět. Několik se jich zřítilo přes sedadla nebo ze schodů.

Shinyun zaváhala. Pak pokynula strážným postávajícím v blízkosti pódia.

Neklid se šířil a provázel ho čím dál tím větší hluk. Magnus nedokázal rozeznat, co se to tam děje. Vypadalo to na hromadnou rvačku, v níž si příslušníci kultu nevedli zrovna nejlépe podle toho, jak bez přestání padali jeden přes druhého na schody. Po zuby ozbrojení strážníci, kteří až doposud střežili pódium a byli vysláni jako posily k potlačení nepokoje nad schodištěm, se panikařícím davem nemohli prodrat.

Magnus pocítil chabý záchvěv naděje. Možná že alespoň někteří z členů kultu pochopili, jak stupidní a nebezpečný je jejich záměr. Třeba se pustí jeden do druhého – v kultech to není nic ojedinělého – a zapomenou na něj i na Ašmodaje. Možná...

„Vypadá to,“ ozvala se Shinyun a v pěsti jí vzplál oranžový oheň, „že budu muset všechno zvládnout sama.“

Přistoupila k okraji pódia. Sotva však dosáhla jeho obvodu, narazila na nějakou neviditelnou bariéru. Náraz byl tak prudký, že upadla na zem. Kruh soli a povijnice začal žhnout bledým ohněm.

Teprve teď Magnus ztuhl úžasem. Uvědomil si, že povijnice lemuující okraj pódia tu nejsou jen pro okrasu. Jeho pohled sledoval křižující se záhony květin pod plošinou. Dohromady tvořily gigantický pentagram, tentokrát mnohem větší a mocnější. Kdo však byl jeho tvůrcem? Shinyun určitě ne – ta vypadala, že ji uvěznění v jeho osidlech šokovalo.

Shinyun se zvedla a zahleděla se na povijnice. Znovu se pokusila odejít, tentokrát však byla odmrštěna nazpět ještě prudčeji. Zasténala a vrávoravě vstala.

Bernard stál těsně u pentagramu a sledoval je, jako by na něco čekal.

„Co má tohle znamenat?“ zasyčela na něj Shinyun.

Bernard se jí posměšně uklonil. „Co nejupřímněji se omlouvám, Prokletá dcero. Jde o to, že si sice uvědomujeme, že patříš k naší bojovné a násilnické frakci, ale tomuto kultu šlo vždycky spíše o požitkářské potěšení než o striktní oddanost zlu. Karmínová ruka se shodla, že nechceme být poslušní tvých neradostných pravidel ani žít pod tvým poněkud příliš přísným vedením.“

„Chudinko malá,“ ozval se mírně Magnus.

„Ty nesouhlasíš, Veliký more?“ zeptal se Bernard.

„Právě naopak,“ prohlásil Magnus. „Jen ať se práší za kočárem.“

Shinyun se upřeně zadívala nejdřív na Bernarda, pak do tváří členů kultu usazených v řadách kolem ní. Magnus si uvědomil, že tihle lidé se sem nepřišli podívat na svého proroka. Ti přišli na divadlo plné krve a zrady.

„Ale já jsem jedna z vás,“ řekla důrazně Shinyun. „Patřím k vám. Jsem vaše vůdkyně.“

Bernard pohlédl na Magnuse. „Při vši úctě k Velikému moru, my víme, jak snadno se dá vůdce nahradit.“

„Co jste to provedli?“ zeptala se Shinyun.

„Nejsi jediná, kdo dokáže komunikovat s Ašmodajem,“ odvětil Bernard. „Nejsi sama, kdo dokáže vyvolat demony, aby mu sloužili.“

„Och,“ hlesl Magnus. „To ne.“

A Bernard pokračoval stále triumfálnějším tónem: „Přijde, až ho zavoláme!“

Magnus zavřel oči. „To už tak zlo dělává.“

Vně pentagramu vřeštěli vyznavači kultu, buráceli démoni a proti obloze se rýsovaly temné přízraky. Uvnitř pentagramu bylo pořádně slyšet, jen jak Shinyun přerývaně dýchá.

„My nechceme, aby nám vládl nějaký čaroděj,“ prohlásil Bernard. „Chceme neomezenou moc. Chceme se neomezeně bavit. Proto jste *oba* uvěznění v tomto pentagramu a my vás hodláme *oba* obětovat Ašmodajovi. Bez urážky, Veliký more. Není v tom nic osobního. Ty jsi vlastně taková moje módní ikona.“

„Ať už vám Ašmodaj slíbil cokoli, lže,“ řekl Magnus, ale Bernard se pouze ušklíbl.

Jakmile je vyšší démon vyvolán, zkazil by každého, kdo je v dosahu. Ašmodaj dokázal nastražit pokušení, jakým nikdo nebyl schopen odolat, a strojí hry a léčky krutější, než si smrtelníci umí představit v těch nejhorších snech. Nebylo divu, že Bernarda zaskočilo, když Magnus zažertoval o obětování Shinyun.

Shinyun nikdy nebyla nepřitelem. Shinyun ani nikdy nebyla skutečnou vůdkyní Karmínové ruky. Tím byl od okamžiku, kdy Magnus před těmi dávnými lety nad kultem ztratil kontrolu, jediné Ašmodaj. Nikdy to nebyl nikdo jiný než Ašmodaj.

Bernard se odvrátil. Věřil, že pentagram jeho kořist udrží v pasti. Shinyun začala obíhat po jeho obvodu, jako by jí

za patami hořelo. Pokouřela se o osvobodovací kouzla, avřak marně. Vřeřtěla na ostatní přířslušníky kultu, aby bariěru prolomili, ale všichni ji jen pozorovali s naprostou netečností.

Nakonec se otočila na Magnuse a zaječela: „Dělej něco!“

„Neboj se, Shinyun. Znáám kouzlo, které dokáže prolomit dokonce i ty nejmocnější pentagramy.“ Magnus krátce zamával pažemi, pak je svěřil a pokrčil ramený. „No jo, já zapomněl. Mohl jsem nás dostat ven, ale ztratil jsem svoje schopnosti, protože mě někdo otrávil.“

„Já tě nenávidím,“ zašeptala Shinyun.

„A mohl bych ještě dodat, že Prokletá dcera je vážně přířerná přezdívká,“ ozval se Magnus.

„To mi říkář ty?“ namítla Shinyun. „Veliký mor?“

„To je něco jiného,“ prohlásil Magnus. „To byla slovní hříčka s mým jménem. Magnus Bane. Magnus znamená latinsky ‚veliký‘ a Bane je ve staré angličtině ‚mor‘. Příznávám, že pro slovní hříčky mám slabost...“

Shinyun se zajíkla. Mezi panikařící členy kultu dopadl na zem se strařlivým zavřísknutím létající démon. Davy se rozptýlily a objevil se Alek Lightwood. Už byl v polovině schodiřtě do amfiteátru.

Magnus si v tom okamžiku připadal jako zasažený bleskem. Podobně by ho možná dokázala zasáhnout neočekávaná bolest, která člověka zastihne nepřipraveného a zboří celý jeho vesmír, ale to, co Magnus cítil, nebyla bolest.

Byla to obrovská exploze ohromujících emocí – strachu o Aleka, lásky a úlevy a bolestné, zoufalé radosti. *Aleku, můj Alexandře. Tys pro mě přišel.*

Členové kultu se na Aleka vrhali, ale odhazoval je jako hadrové panenky. Za každého sraženého nastoupili na jeho místo tři další. Zpomalovali Alekův postup, ale zastavit ho

nemohli ani oni, ani žádný z démonů na zemi ani ve vzduchu. Navíc nebyl sám – po levici měl světlovlasou dívku, po pravici černovlásku. Obě se zdatně oháněly andělskými ostrými a dělaly Alekovi místo, když vypouštěl šípy na další demony a srážel dotírající členy kultu lukem jako kyjem.

Magnus při pohledu na něj musel polknout. Ta pevná široká ramena, rozcuchané černé vlasy, modré oči. Tenhle odstín modři měl Magnus vždycky obzvlášť rád – tu barvu pohasínajícího večera, kdy má světlo ještě sílu.

Magnus přistoupil k mihotajícímu se okraji pentagramu. Spolu s láskou a nadějí jako by v něm sílilo ještě cosi jiného, podobně oslnivého. Cítil, že se mu navrácí síla, jen byla mimo jeho dosah.

Natáhl ruku k Alekovi a jeho prsty dokázaly překonat tu mihotavou magickou hranici. Pronikly magickým oparem, jako by kouzlo bylo pouhou vodou. Když se však pokusil čaru překročit, aby byl Alekovi blíž, měl pocit, že narazil na neviditelnou kamennou zeď.

Když bude z pentagramu vystrkovat prsty, moc si nepomůže.

„Tohle všechno nic neznamená!“ zařvala Shinyun za Magnusovými zády. „Můj otec přichází! Srazí vás všechny do prachu, malověrné, kteří měli mít větší víru, falešného proroka, odporné nefilim, vás všechny! A mě usadí po mém boku, kam právem patřím.“

Magnus se v náhlé panice rozhlédl kolem. Pocit štěstí okamžitě vystřídala odporná hrůza.

Z kamene kolem nich mizela veškerá barva. Směrem od horních ochozů dolů kámen světlal, až docela zbělal, až nakonec jako by se rozptýlil ve vzduchu a vytvořil sloup bílé statické elektřiny, která splynula s vírem kouře a mraků

v místě probíhajícího rituálu. Uprostřed víru kmital blizard drobounkých černých teček. Ve světle tančily chomáče kouře. Vzduch zaplňoval bzukot... příval zlověstného šepotu z jiného světa.

A pak ten hlas v jeho hlavě zasyčel: *Říkal jsem ti, že je čas vzpomenout si na všechno.*

To nemluvil jeho strach. To byl hlas jeho otce.

„On přichází!“ vykřikla Shinyun.

„Proč?“ rozkřikl se na ni Magnus. „Nikdo zatím nepřinesl žádnou oběť!“

Přicházím, protože si to moji věrní přejí, řekl ten hlas. Mám cestu dostatečně otevřenou.

Vzduch děsivě zhoustl odporným pachem mrtvolného dechu, který mrazil krev v žilách. Magnus pocítil strašlivé nutkání někam utéci. Kamkoli, jen uniknout. Tělo se však odmítalo hnout z místa. Jakýmsi zvířecím instinktem hluboko ve svém nitru vytušil, že utéci do bezpečí není kam.

Blízkost vyššího démona posíleného uctíváním tolika věrných ovládla všechny smysly a zničila všechny ostatní pocity, až zbyla jen hrůza.

Statické zrnění nad pentagramem se začalo formovat do konkrétní podoby.

Ukován v ohni

Alekovi bylo jasné, že stojí proti značné přesile. Obrátili se proti nim všichni, kdo seděli v amfiteátru – a těch nebylo málo. Hrstka už se jich zvedla a sahala po zbraních – většinou holích a pálkách, ačkoli spatřil i záblesky několika čepelí.

„Páni, těch je,“ zamumlala Aline. „To bylo těch pár aut pořádně vytížených.“

Helenin letmý úsměv rychle pohasl, když ji dva členové kultu popadli za paži. Aline jednomu vrazila loket do krku a Helen uzemnila druhého výpadem hlavy proti hrudníku. Další šílenec zaútočil na Aleka. Na toho stačil jediný direkt do obličeje. Alek však přitom ztratil z očí Magnuse, protože náhle čelil stěně dotírajících rukou a kopajících nohou.

Pokud se chtěl dostat za Magnusem, musel si mezi nimi probojovat cestu.

„Dámy,“ řekl Alek, „můžeme?“

„Zajisté,“ přitakala ochotně Helen a kopla nejbližšího muže do kolene.

Alek uhnul mizerně vedenému direktu a oplatil ho podstatně účinnějším způsobem. V pauzách mezi rvaním vypouštěl Alek z luku šípy proti démonickým příšerám míhající se po obloze.

Takhle by to vydržel celý den. Věděl jen, že musí postupovat stále stejným směrem. K pódiu. K Magnusovi. Dokud se nedostane k němu, na ničem jiném nezáleží.

Mezerami v davu Magnuse tu a tam zahlédl; stál na pódiu, jako by promlouval ke shromáždění. Shinyun stála vedle něj, křičela a máchala pažemi, ale naštěstí se zatím nezapojovala do boje. Když se Magnus natočil bokem, Alek si všiml, že má na krku a na košili krev a na tváři tmavou podlitinu.

Alekovi se sevřelo srdce. Vzápětí Magnus zachytil jeho pohled; to byl jeden z těch vzácných kratičkových okamžiků, kdy v boji nastane ticho jako v oku hurikánu. Čas jako by ztratil smysl. Magnus se Alekovi najednou zdál být tak blízko, že by mu stačilo natáhnout paži a mohl by se ho dotknout, pohladit mu podlitiny a postavit se mezi něj a rozvášněný dav.

Vzpomněl si, jak jednou běžel k Magnusovu brooklynskému sídlu. To spolu sotva začali chodit. Tolik se toho tehdy dělo, jak ve světě, tak v Alekově nitru. Začínala válka a Alek nedokázal zvládat směsici hněvu, zmatku a toužení v srdci.

S Magnusem se tehdy znali pouhé dva týdny. Nemělo smysl pokoušet takhle náhodu, jen aby ho viděl, když si doma mysleli, že trénuje, a jeho lži mohly být kdykoli odhaleny. Pořád se tolik bál a ve svém strachu byl zoufale osamocen.

Alek už měl v té době klíč – Magnus mu vysvětlil, že je to pro něj snazší a že má být chráněný tolika kouzly, že by poznal, kdyby dovnitř s tímto klíčem vstoupil místo Aleka

někdo jiný. Když Alek vběhl dovnitř, srdce mu bušilo až v krku. Na patře spatřil Magnuse plně soustředěného a zabraného do práce. Na sobě měl oranžovou hedvábnou košili a listoval třemi lexikony kouzel najednou. Stránky obracel oběma rukama plnými prstenů a obklopenýma rojem sršičích modrých jisker. Alekovi se stáhl žaludek strachy, když pomyslel na to, co by se stalo, kdyby se jeho otec dozvěděl, kde je.

Pak Magnus vzhlédl od knih kouzel, spatřil ho a usmál se. V tu chvíli se Alekovo srdce, které do té doby bušilo do žeber jako vězeň zoufale se pokoušející uniknout, nečekaně zklidnilo. Aleka napadlo, že by byl spokojený, i kdyby po zbytek života směl jen tak stát v těch dveřích a dívat se, jak se na něj Magnus usmívá.

Teď se Magnus usmíval zrovna tak, navzdory hrůzám, jež kolem nich běsnily. V koutcích jeho nazlátlých očí se rozbíhaly vějířky vrásek. Byl to sladký, překvapený úsměv, jako by Alekův příchod Magnuse vyplašil a zároveň potěšil natolik, že zapomněl na všechno ostatní.

Alek cítil, že moc nechybí, aby se usmál i on sám.

A pak Helen vykřikla: „*Démoni šinigami!*“

Karmínová ruka netroškařila. Ze všech létajících démonů patřil šinigami k těm nejhorším. Démoni šinigami se svými rozšklebenými žraločími čelistmi a obrovskými, nevzhlednými černými křídly se s oblibou bavili tím, že strhávali lidem obličej a drtili jim kosti na prach.

Na Aleka dopadl stín. Pohlédl do zející tlamy plné zubů a vypustil šíp.

První šinigami se jen těsně vyhnul letícímu šípu a vrhl se střemhlav proti lovcům stínů. V těsném závěsu ho následovalo hned několik dalších mohutných nestvůr. Druhý šíp

srazil nejbližšího šinigami k zemi. Setrvačností doklouzal až mezi sedadla. Další démoni však už byli u nich.

Ten nejbližší dosedl s tupým žuchnutím na schody. Aline k němu přiskočila, v rukou se jí rozkmitala andělská ostří a démonovi se v hrudi objevily hluboké sečné rány. S řevem se po ní ohnal křídlem a srazil ji na zem.

Šinigami se vzepjal a vztyčil se nad ní. Jeho křídla zalonila hvězdy a vykousla do noci obrys zubaté černé díry. A pak další démon šinigami ztěžka dopadl mezi vyznavače kultu, kteří se divoce rozprchlí do úkrytů.

„*Eremiel!*“ Helenin jekot přehlušil okolní vřavu, zatímco tanečnickými pohyby kmitala mezi mohutnými stvůrami a noc prosvětovaly bělostné záblesky jejího andělského ostří.

Alek uskočil stranou a jen taktak se vyhnul nalétávajícímu démonovi, jenž mu svými pařáty málem rozpáral rameno. Alek dopadl na záda a kousek se sklouzl, přičemž prošpikoval stvůře křídlo dalším šípem, takže se démon se zaduněním zřítíl na zem. Alek rychle zapátral po dalších. „Aline, pozor!“

Aline se bleskurychle otočila, proběhla mezi dvěma demony šinigami a rozsekla je přitom svými andělskými čepelemi. Shora už se na ni střemhlav vrhal další.

Helen odstrčila Aline na poslední chvíli stranou do bezpečí. Démon je minul, proletěl kolem a otočil se, aby útok zopakoval. Obnažil tesáky dlouhé jako lidská ruka. Helen se vztyčila a sevřela si poraněné rameno. Když po ní monstrum skočilo, přidřepa na bobek a prudce bodla andělským ostřím vzhůru. Rozpárala tak démona od pupku ke krku.

„U Anděla!“ vzkřikla Aline. „To bylo úžasné!“

Helen se rozzářila, ale ne nadlouho. Sotva byla s démonem hotova, když před ní dosedl ze vzduchu další a křídlem

zakončeným drápy ji švihl přes obličej. Tentokrát přiskočila na pomoc Aline a jedním švihem čepele odsekla stvůře křídlo v kloubu. Helen se připojila sekem z otočky, jímž bestii oddělila hlavu.

Alek obrátil pozornost k dalšímu nalétávajícímu šinigamimu a podařilo se mu jen těsně uhnout švihnutí ostrého křídla, které by jej jinak přesešlo vedví. Zamířil lukem, odhadl dráhu démonova letu a poslal mu šíp do zad. Démon se hlučně zřítil na dno amfiteátru.

„Aleku!“ vykřikla Aline. „Pódium!“

Alek se otočil jako na obrtlíku právě včas, aby spatřil mohutný sloup světla sestupující z běsnícího víru k prudce žhnoucímu pentagramu z květů, který pódium obklopoval. Světlo ozářilo celý amfiteátr.

Magnus se v tu chvíli změnil v pouhou siluetu zalitou spalujícím oslnivým jasem. Alek z něj rozpoznával pouze oči. Byly upřené právě na Aleka. Magnusova ústa se pohybovala, jako by chtěl něco říct.

Vzápětí zmizel Magnus i Shinyun. Spalující zář vyplnila pentagram z povijnice a všechno uvnitř pentagramu vymazala.

Alekovo srdce vynechalo pár tepů. Okamžitě se rozběhl k pódiu, ale v cestě se mu náhle vztyčil další z bojovně naladěných členů kultu. Alek ho jediným úderem srazil k zemi a pohlédl do vystrašené tváře dalšího. Promluvil klidně, ale dostatečně hlasitě, aby ho slyšeli všichni kolem.

„Jestli si ceníte života,“ řekl Alek, „tak utíkejte. Hned.“

Ti, co byli nejbliž, se rozprchli, jako když střelí do vrabců. Vyklidili tak Alekovi cestu k pódiu, kterou by si jinak musel prokletit. V panice se vrhl přímo k pentagramu – a vzápětí narazil na neviditelnou bariéru tvrdou jako žulová hradba.

Před příslušníky kultu shromážděnými vedle pentagramu stál jako jejich vůdce vyzáblý muž s bradkou. Alek si nevzpomínal, že by ho už někdy viděl.

„Kde je Magnus?“ zeptal se bez okolků Alek.

„Kdo jsi?“ odpověděl mu vousatý muž otázkou.

„Jsme lovci stínů,“ řekla Helen, která se postavila vedle Aleka, aby ho kryla z boku. Aline plavně zaujala pozici po jeho druhém boku. „A vy všichni máte opravdový problém. Co se tu děje? Kdo jsi ty?“

„Jsem Bernard, vůdce tohoto kultu.“

Kdosi za jeho zády řekl: „Dohodli jsme se, že zradíme Velikého mora a Prokletou sestru. O tom, že nás povedeš, nebyla řeč, Bernarde.“

Bernard znachověl. Barva jeho obličeje ostře kontrastovala s bílými šaty.

„Kdo je Veliký mor?“ otázala se Aline.

„Náš zakladatel Magnus Bane,“ odpověděl jí Bernard.

Helen se zhluboka nadechla.

„Už před mnoha lety jsme se ale zřekli jeho příkázání pečovat o děti a dobírat si bohaté,“ prohlásil Bernard. „Od jeho odchodu je náš program založený spíš na zlomyslnosti. Někteří z nás vraždí. V poslední době vražd přibývá. Většinou pácháme zlo, ale bereme to jako zábavu.“

„Takže Magnus je nevinný! Svým způsobem,“ ozvala se Aline. Helen se tvářila značně znepokojeně.

Alek se nehodlal dál zdržovat. Odstrčil Bernarda, zhluboka se přerývaně nadechl a vytasil zpoza opasku andělské ostří.

„*Raguel*.“ Ostří se rozzářilo andělským světlem.

Použít andělské ostří proti civilovi byla hrozná věc. Otec mu říkal, že pravého lovce stínů by něco takového ani ve snu nenapadlo.

Než ho kdokoli stačil zarazit, rozmáchl se Alek žhnoucím andělským ostrím a na poslední chvíli zarazil jeho hrot u Bernardova krku. Špička byla tak blízko, že límec bílé košile zčernal a začalo se z něj kouřit.

„Kde je Magnus?“ zeptal se Alek důrazně. „A ptám se naposledy.“

Bernardovi zbělely oči. Rty se mu pootevřely a z hrdla se mu vydral hlas, který rozhodně nepatřil jemu. Burácel a praskal jako hořící hranice.

Hlas démona. Hlas knížete pekel.

„Veliký mor? Ale ten je přece tady.“

Bernard učinil trhavé gesto rukou, jako by ukazoval na pentagram zalitý děsivým světlem. V jeho žhnoucím středu se začal zhmotňovat bledý stín. Alek postupně rozeznával jeho tvary.

„Najdi ho,“ řekl démon Bernardovými ústy, „jestli to dokážeš.“

Scéna uvnitř pentagramu se začínala rýsovat stále zřetelněji. Alekovi hrůzou vyschlo v ústech.

Už Magnuse viděl. A ne jednoho.

„Jedna z těchto bojujících dvojic jsou pravý Magnus Bane a pravá Shinyun Jung. Ber to jako zkoušku, ty štěně lovců stínů. Jestli ho poznáš, můžeš si ho zachránit.“

Alek svíral v rukou luk a andělské ostrí. Svaly měl napjaté jako provazy. Byl připraven bojovat, byl zuřivě odhodlán Magnuse vysvobodit, a teď byl jako přikovaný děsem.

Sto Magnusů Baneů tu bojovalo o život se stovkou Shinyun Jung. Všichni byli naprosto stejní. Sto Magnusů Baneů v bílých šatech bodalo další stovku Shinyun a kterýkoli z nich mohl být ten pravý Magnus. Třeba zrovna ten, co už ležel na zemi a očekával smrtící úder a zoufale potřeboval

Alekovu pomoc. Nebo mohl být pravý Magnus ten, který zrovna vítězil, a Alek by ho mohl zabít, kdyby se mu pokoušel pomoci.

„Ukázka geniální magie, když už se musím pochválit,“ řekl démon Bernardovými ústy. „Chytré, ale zároveň velice kruté, protože nabízí naději. Stačí přece poznat pravého Magnuse Banea. Takhle nějak to bývá v pohádkách, ne? Princ pozná svoji vyvolenou, i když byla zakletá do labutě mezi ostatními labutěmi, nebo třeba do oblázku na pláži.“ Bernard se zachechtal. „Kdyby tak svět byl pohádkou, nefilim.“

Kníže bláznů

Uvnitř pentagramu panovala tichá hrůza, vně jeho hranic chaos. A pak přišlo to světlo. To jako by zbytek světa vypnulo. Všechno vně pentagramu včetně Aleka zmizelo. Zbyl jen jeho otec.

Muž v bílém obleku se vznášel v temném víru a shlížel na Magnuse a Shinyun. Na hlavě měl korunu z ostnatého drátu a matně stříbrné manžetové knoflíky ze stejného materiálu. K zemi se snášel elegantně jako voda plynoucí po kamenitém dně.

Ašmodaj se nepatrně ušklíbl a odhalil přitom ostré zuby. Pohlédl nejprve na Shinyun a pak na Magnuse. „Tys mi přinesla dárek.“

„Otče?“ ozvala se Shinyun téměř dětským hláskem.

Magnus spolkl hrůzu i nenávist a naoko ledabyle odhodil kadeř z čela. „Nazdar, taťko.“

Ašmodaj se na něj s hladovým úšklebkem upřeně zahleděl.

Magnus na Shinyun přesně poznal, kdy jí došlo, kde je pravda. Na okamžik úplně zkameněla a hned nato se roztrásla po celém těle, jako by dostala elektrický šok.

Pomalu se otočila na Magnuse. „Ne,“ zasténala téměř šeptem. „Ty nemůžeš být jeho syn. Jeho pravý syn. Ne.“

Magnus se ušklíbl. „Bohužel ano.“

„Říkal jsem ti, drahoušku, že to bude rodinná sešlost.“ Ašmodajův úsměv se rozšířil, jak se pásl na její bolesti. Olízl si rty, jako by si ji vychutnával. „Jenže ne tvoje.“

Ašmodaj si s ní hrál. Obalamutil ji právě tak snadno jako před dávnými časy Magnus příslušníky Karmínové ruky.

Shinyun bez přestání těkala pohledem z jednoho na druhého. Po chvilce odvrátila zrak, jako by ji ten pohled bolel. Magnuse napadlo, jestli vidí nějakou podobu. Ztěžka, nepravdělně dýchala. Nakonec se upřeně zahleděla na Magnuse.

„Dostal jsi všechno,“ zašeptala Shinyun. „O všechno jsi mě připravil.“

„A to není špatný nápad,“ ozval se Ašmodaj. „Co kdybys to doopravdy udělal, synu? Vezmi si zpátky kult, který jsi stvořil. Zaujmi místo, o němž ona snila. Místo po mé pravici.“

„Ne!“ zavřískla Shinyun.

Její planoucí oči se zalily slzami. Ještě jí ani neskanuly po tvářích, když zaútočila. Magnus uhnul švihů meče a zapotácel se pod prudkostí jejího výpadu. Švihla znovu. Magnus sebou hodil na zem a odkulil se stranou, aby se vyhnul zásahu. Do očí mu vnikl prach. Tušil, že smrtící ocelové čepeli dlouho unikat nezvládne.

Třetí úder však nepřicházel. Magnus vzhlédl a pak se opatrně zvedl na nohy.

Shinyun znehybněla uprostřed výpadu. Vypadala, že se musí každou chvíli převážít dopředu. Magnus se jí podíval do očí. Zběsile jí těkaly ze strany na stranu. Její tělo teď bylo ochrnuté právě tak, jako býval vždycky její obličej. Jen oči byly živé.

Magnus pohlédl na Ašmodaje. Ten rozhodil rukama v okázalém gestu, které Magnus dobře znal. Sám je mnohokrát použil, když předvedl nějaký magický kousek.

„Něčemu pořád nerozumím,“ řekl Magnus. „Pobavil už ses přece dost. Předvedl ses jako obvykle. Nabídka, která způsobí tolik bolesti a zla, kolik se jen dá. Proč jsi ji teď zastavil? Proč jsi to nedohrál? Ne že bych se nemohl dočkat, až ze mě ta pošahaná sektářka nadělá kebab, jen nechápu, oč ti jde.“

„Chci si pohovořit se svým synem,“ řekl Ašmodaj. „Už jsou to bezmála dvě staletí, co jsme spolu mluvili naposledy, Magnusi. Nenapišeš, nezavoláš, nepřineseš oběť na můj oltář. To tvého milujícího otce zraňuje.“

Přiblížil se a s úsměvem umrlčí lebky Magnuse otcovsky poplácal po rameni. Magnus se ohnal, aby ho odstrčil.

Jeho paže prošla Ašmodajem skrz naskrz. „Ty tu ve skutečnosti nejsi.“

Ašmodajův groteskní škleb se roztáhl ještě víc, bezmála kolem celé lebky. „Zatím. Ještě musím někoho připravit o nesmrtelnost a použít ji jako svoji kotvu na tomto světě.“

„Moji nesmrtelnost,“ řekl Magnus.

Ašmodaj letmo ukázal na Shinyun. „Ale ne. Ta její bude stačit.“

Dlaň měl hladkou a bledou, jeho prsty byly zakončené drápy. Magnus pohlédl na Shinyun. Její oči, jediné, čím byla schopna pohybovat, se znovu zalily slzami ponížení.

„Takže já mám být ušetřen,“ řekl Magnus. „No to je báječné. Smím se zeptat proč? Předpokládám, že to nebude z překypující otcovské náklonnosti. Ty totiž nevíš, co to je.“

Objevilo se polstrované křeslo s vysokým opěradlem. Ašmodaj do něj usedl a pohlédl spatra na Magnuse.

„Andělé mají děti,“ začal Ašmodaj hlasem, jenž byl děsivou parodií hodného tatínka, který dítěti vypráví pohádku na dobrou noc. „Říká se o nich, že jsou to největší požehnání tohoto světa – nefilim, ničitelé démonů. A my, knížata pekel, máme zase svoje děti. Mnohé z našich dětí shoří na prach a popel neschopny unést to, čím jsou, ale některé přežijí. A ty jsou předurčeny pro železné trůny. Legendy praví, že je jejich úkolem stát se největším prokletím světa.“

Magnus ztěžka dýchal. Měl pocit, že všechen vzduch kolem shořel.

„Měl jsem na tomto světě mnoho dětí,“ řekl Ašmodaj. „Téměř všechny mne zklamaly. Pár jich bylo aspoň na chvíli k užitku, sotva to ale stálo za tu námahu. Stačilo jedno století, v nejlepší případě dvě, a jejich moc vyprchala nebo ji jednoduše neunesli. Děti vyšších démonů mohou být velice mocné, jen vzácně jsou však odolné. Tak dlouho jsem čekal na to pravé dítě, které bude prokletím tohoto světa, až jsem to nakonec vzdal. Mé děti se nedokázaly prosadit v tomto ani v jiném světě. Byly jako bludičky, které si říkají o to, aby je někdo zhasl. Nebyly mne hodny. Zato ty jsi něco jiného. Jsi silný. Bojuješ. Vyhledal jsi mě s řevem, který by rozbořil svět napadřf. Když ty hovoříš, krev andělů naslouchá. Vybojoval sis cesty mezi světy. Dokázal jsi skutky, jejichž nemožnost sis ani neuvědomil, a přitom ses ještě stačil dobře bavit. Sleduji tě už dlouho. Co je to pýcha, totiž démoni vědí. Tu cítíme a jsme v tom docela dobří. Jsem na tebe pyšný, můj synu.“

Duté místo uprostřed Magnusovy hrudi zabořelo. Před dávnými časy by pro něj tahle slova skutečně něco znamenala.

„Jak dojemné,“ vypravil ze sebe nakonec. „Co chceš? Opravdu nevěřím, že obejmout.“

„Chci tebe,“ řekl Ašmodaj. „Jsi mé nejmocnější dítě, a tudíž můj favorit. Chci tvoji moc ve svých službách. Po všem, co jsem pro tebe udělal, chci tvoji věrnost.“

Magnus se rozesmál. Ašmodaj otevřel ústa, aby pokračoval v proslovu, Magnus ho však zdvižením ruky zarazil.

„Ten byl dobrý,“ řekl a utíral si přitom slzy. „Kdy ty jsi pro mě něco udělal?“

V jednu chvíli Ašmodaj seděl v křesle, v následujícím okamžiku už se tyčil vedle Magnuse. Jeho šepot zněl Magnusovým uším jako sykot pekelné výhně.

„Jak jsem ti to říkal?“ zeptal se Ašmodaj svého syna. „Je čas vzpomenout si na všechno.“

Přitiskl dlaň s roztaženými drápy Magnusovi na obličej.

Magnusovi se zamlžily oči a jeho mysl se rozběhla pozpátku, jak se svět kolem v mžiku proměnil. V jednu chvíli stál na pódiu uprostřed pentagramu, v další chvíli cítil, jak ho do kůže bodá pálící slunce. Na čele se mu začal perlit pot. Udělal krok dozadu a ucítil, jak mu pod botami vrže písek. Ucítil vůni oceánu a zaslechl zvuky vln narážejících na břeh.

Magnus přesně věděl, kde a kdy se ocítl, a to ho naplňovalo hrůzou. Byl na písčité pláži na okraji džungle. Odehrálo se to před nesmírně dávnými časy. Nacházel se na samém začátku svého prvního života, na prvním a posledním místě, jež kdy nazýval domovem.

Náhle si Magnus pronikavě uvědomil, jak je malý. Košile mu volně splývala z úzkých ramínek a jeho tenké údy se pod látkou úplně vytrácely. Jeho tělo bylo po staletí dospělé a neměnné. Už dávno zapomněl, jaké to je, cítit se slabý a křehký a být tak strašlivě zranitelný.

A tím horkým vzduchem k němu zřetelně dolehl hluboký, chraplavý mužský hlas. „Pojď sem, chlapče.“

Hovořil starým malajským dialektem, který se přestal používat už před staletími. Magnus ho slyšel naposledy, když byl ještě dítě.

Jeho otčím vyšel z džungle a uhodil třesoucího se chlapce, z něhož měl vyrůst Magnus, až se rozplácl v písku.

Magnus se pod otčímovými údery roztrásl. S každým záchvěvem bolesti se mu vybavovala další a další vzpomínka na nevlastního otce, o jejichž vymazání se tak usilovně snažil. Cítil pachut' písku v ústech a vlhkost oblečení, jež se mu lepilo na nahé tělo. Cítil všechnu hrůzu oněch dní i všechen ten vztek. Zatnul pěsti v zoufalé touze něco udělat. Cokoli.

Cítil, jak se mu kolem paže sevřely otčímovy hrubé prsty a jediným trhnutím ho zvedly na nohy. Vzápětí už ho vlekl pískem ke stromům a mezi nimi pokračoval ke staré stodole.

Tohle byla minulost. Jeho minulost. Magnus přesně věděl, co přijde teď, a zmocnil se ho ještě větší strach než předtím.

Stodola, kde se oběsila jeho matka, byla jako zuhelnatělý hrob. Ve střeše zely díry, jedna stěna se provalila pod tlakem dotírajících větví okolní džungle, a mezi prkny v podlaze se dral na světlo plevel.

V přítmí stále visel přeříznutý provaz. Jedním rohem stodoly protékal úzký potůček stíněný zbytky střechy. Na nízkém stolku stála nádobka s vonnými obětními tyčinkami, dvěma obětními miskami a kamenem s hrubou kresbou ženy. Magnus se na ten obrázek podíval a vybavil si matčiny usouzené oči.

Malý Magnus vzhlédl k otčímovi a viděl, že pláče. Magnus cítil, jak se chlapec stydí za to, že ho otčím nenávidí, a cítil i chlapcovu touhu po jeho lásce.

Dospělý, přihlížející Magnus věděl, co přijde dál.

Otčím položil chlapci paži kolem ramen a vedl jej k potůčku. Hoch cítil ztuhlost otčímových prstů, jako by muž s vypětím vůle musel ovládat jejich třes.

Vzápětí Magnus ucítil, jak mu hrubé dlaně obemkly krk, když muž chlapce popadl a stlačil ho pod hladinu. Voda ho pohltila a najednou se nedalo dýchat. Plíce se křečovitě stahovaly zoufalou touhou po kyslíku, místo něhož lokaly vodu. Chlapec máchal pěstmi kolem sebe, až voda pěnila, ale z otčímova sevření se vymanit nedokázal.

Pak cosi zavířilo vzduchem. Jako by se v džungli něco pohnulo. Jako by zapraskalo pár větviček. První magické schopnosti se začaly probouzet. Chlapci se nějakým zázrakem podařilo vykroutit se z otčímova železného sevření.

Magnus kašlal, dával vodu a odhrnoval si dlouhé mokré vlasy z očí. „Omlouvám se. Budu hodný. Budu se snažit polepšit se,“ vyrážel ze sebe namáhavě.

„Ty se dáš polepšit jedinež takhle!“ rozkřikl se otčím.

Magnus zavřískal.

Otčímovy ruce se mu znovu sevřely kolem krku. Jeho stisk nepovoloval, jeho dech Magnusovi rezonoval v uších. Definitivnost jeho následujících slov jen děsivě podtrhovala ta nepochopitelná náhlá vlídnost.

„Očistí tě to,“ zašeptal mu jediný otec, kterého kdy poznal. „Věř mi.“

Srazil chlapci hlavu zpátky pod vodu, tentokrát tak hluboko, že tváří narazil na kamenité dno potoka. Magnus ucítil otupující bolest a uvědomil si, jak mu slábnou kolena. To začal chlapec ztrácet vědomí a propadat se do náruče smrti.

Magnus tonul a přitom ze strašlivé dálky sledoval, jak umírá ten malý chlapec. Vtom uviděl, jak se nad vodou pohnul stín.

Šepot, který projel chlapcovou myslí, byl studenější než voda, jež se mu drala do plic.

„Tato slova tě osvobodí. Vyslov je a vyměň jeho život za svůj. Jen jeden z vás to může přežít. Chop se své moci, nebo zemři.“

V tom okamžiku to bylo velice snadné rozhodování.

Chlapec se zklidnil a z jeho úst splynulo do vody zařika-dlo. Jeho ruce, jež sebou až dosud v panice zmítaly, znehyb-něly a pak provedly sérii složitých gest. Dýchat nemohl, ale kouzlo mu provést šlo.

Magnus nikdy nemohl přijít na to, jak učinil kouzlo, jež jeho otčíma zabilo.

Teď se to dozvěděl.

Chlapec explodoval v gejzír modrého plamene žhnou-cího tak, že se voda v potoce začala vařit. Oheň se hladově šplhal po otčímových pažích a lačně ho požíral.

Temnou stodolou, kde zemřela jeho matka, zazněl otčímův řev.

Magnus si uvědomil, že stojí proti chlapci, a viděl, jak jeho mladší já upřeně hledí jeho směrem. Košili měl chlapec sežehlou dočerna a z těla mu dosud stoupal kouř. Na oka-mžik ho napadlo, že ho to dítě vidí. Pak mu došlo, že kluk zírá na zuhelnatělé ostatky svého otčíma.

„Nikdy jsem nic z toho nechtěl,“ zašeptal Magnus ke všem svým dávným přízrakům a duchům, ke své matce a otčímovi i k tomu ztracenému, ublíženému chlapci, jímž býval.

„Ale stalo se,“ řekl Ašmodaj. „Chtěl jsi žít.“

Vedle chlapce, jímž Magnus kdysi býval, stál jeho otec a hleděl na Magnuse skrz kouř.

„Teď jdi,“ zamumlal k malému Magnusovi. „Vedl sis dobře. Jdi a snaž se, abys mě byl hoden. Možná se jednoho dne vrátím, abys mi složil účty.“

Magnus mžikáním vyhnal kouř z očí a uvědomil si, že stojí na pódiu uprostřed amfiteátru pod temnou oblohou.

Podlaha pod nohama se mu houpala, bylo to však jen tím, že se celý trásl. Uplynulo pouhých několik sekund. Shinyun byla stále znehybnělá a upírala na něj zoufale horečný zrak. Vně pentagramu začínala pustá čern přecházet do šedi. Magnus už téměř rozpoznával obrysy postav, které ho sledovaly.

Ašmodaj stál vedle něj a paži měl položenou kolem Magnusových ramen v gestu, jež by se téměř dalo považovat za objetí.

„Tak teď to vidíš,“ řekl. „Zachránil jsem tě. Vybral sis mě. Jsi mé vyvolené dítě, protože jsem tě v tom ohni ukul. Vrátil jsem se pro tebe, jak jsem slíbil. Nikde, ať už v jakémkoli ze všech světů, se nikdy nenajde nikdo, kdo by tě přijal a kdo by tě pochopil. Jedině já. Ty nemůžeš být ničím, jen můj.“

V Magnusově ruce se objevil studený, těžký nůž. Hlas jeho otce zněl dutě a praskalo to v něm pekelným ohněm.

„Vezmi ten nůž a podřízni Shinyun. Obětuj ji, abych mohl za tebou do tvého světa. Byl jsem svědkem všech tvých zápasů a byl jsem pyšný na všechny tvé rebelie,“ řekl Ašmodaj. „My jsme měli k rebelům vždy blízko. Každá bolest, kterou jsi prodělal, měla svůj účel. Posílila tě a dovedla tě až sem. Učinil jsi mě nesmírně pyšným, mé dítě, má nejstarší kletbo. Nic mě nepotěší tolik, jako pozvednout svého syna, jenž je toho hoden, na místo, které mu náleží, a položit mu k nohám všechna království světa.“

Magnus téměř cítil otcovu ruku na svém rameni. Slabě cítil i žár Ašmodajovy druhé ruky na zápěstí, jako by Ašmodaj vedl čepel přímo Shinyun do srdce.

Stejně tak jako tehdy v dávnověku Magnuse navedl, aby zabil svého otčíma. Tehdy si Magnus vybral. Snad to byla správná volba.

„Víš...“ začal Magnus, „jde o to... já nechci vlastnit svět. Svět je příšerný chlív. Já si neudržím pořádek dokonce ani ve vlastním bytě. Pořád ještě vyklepávám z lustrů třpytky po narozeninové párty mého kocoura, a tu jsme pořádali, už je to hezkých pár měsíců.“

Navzdory žáru a tlaku Ašmodajovy ruky spustil Magnus ruku s nožem. Teď už byl dospělý a na hony vzdálen onomu vyděšenému dítěti. Nepotřeboval, aby mu někdo říkal, co má dělat. Dokázal se rozhodovat sám za sebe.

Ašmodaj se dal do smíchu. Svět se otrásal. „To kvůli tomu klukovi?“

Magnus si myslel, že už by se víc bát nemohl, dokud si neuvědomil, že Ašmodaje nevědomky upozornil na Aleka.

„Do mého milostného života ti nic není, otče,“ řekl Magnus tak důstojně, jak jen dokázal. Věděl, že Ašmodaj dokáže vycítit, jak strašlivě se o Aleka bojí. Nehodlal mu však dopřát to potěšení a svůj strach přiznat.

„Připadá mi velice zábavné, že jsi do své sítě lapil i jednoho z nefilim,“ řekl Ašmodaj. „Není nic zábavnějšího než výzva, a co je to jiného, zkazit nejčistšího z čistých? Nefilim planou spravedlivým hněvem. Chápu to pokušení vrhnout stín na všechno to svaté světlo. Dokonce i nefilim se dají chytit na vějíčku, na tělesný hřích a na všechny ty bouřlivé požitky žárlivosti, chtíče a zoufalství. Někdy obzvlášť oni. A čím výš jsou, tím víc jimi otřese pád. Máš můj obdiv, můj synu.“

„Tak to není,“ řekl Magnus. „Já ho miluji.“

„Vážně?“ zeptal se Ašmodaj. „Nebo je to jen něco, co si namlouváš, abys mohl dělat, co chceš, tak jako když jsi svého otčíma upálil zaživa? Démoni milovat neumí. Tos řekl sám. Cokoli jsi, je z poloviny mé. Což každopádně znamená i to, žeš zdědil jen polovinu srdce.“

Magnus odvrátil tvář. Kdysi dávno mu Mlčenliví bratři řekli, že čarodějové mají duši. Vždycky byl odhodlán tomu věřit.

„Ať jsem cokoli,“ prohlásil Magnus, „všechno jsem to já.“

„A miluje on tebe?“ otázal se Ašmodaj a znovu se zasmál.

Teď si přisvojil Katarinin hlas, aby mu připomněl, že mu položila tutéž otázku, a že před Ašmodajem žádnou lásku neuchrání.

„Nikdy nemůže milovat něco takového, jako jsi ty,“ tlačil na něj Ašmodaj. Něco, co je nadáno magií pekel a co spálí všechno, čeho se dotkne. Teď tě možná chce, ale tos mu ještě neřekl o mně, že ne?“ Ašmodaj se usmál. „Což od tebe bylo moudré. Kdyby to věděl, musel bych ho zabít. Nemohu připustit, aby někdo z nefilim věděl o mé nejstarší kletbě.“

„Neví to,“ procedil Magnus mezi zuby. „A přestaň mi tak říkat.“

„Věděl jsi, že kdybys mu to prozradil, mohl bys tím ohrožit své přátele čaroděje,“ řekl Ašmodaj a Magnus si zoufale uvědomil, že si v jeho vzpomínkách listuje jako v balíčku karet. „Ale byl jsi rád, že máš výmluvu, viď? Obával ses, že kdyby se Alexandr Lightwood dozvěděl o tvé spřízněnosti se mnou, znechuceně by tě zavrhl. A víš, že to stejně udělá. Začne tě nenávidět a zazlívá ti tvoji nesmrtelnost, jen co začne sám vadnout. On byl zrozen pro spravedlnost, ty pro noční hýření. Tvoje zkaženost se do něj zažere. Nedokáže dlouho snášet, co jsi zač. Zničí ho to, nebo zničí on tebe.“

Ašmodajův hlas se změnil. Už to nebyl oheň a dým. Teď to byly kapky ledové vody kanoucí do oceánu zoufalství. Magnus neslyšel nic, o čem by sám mnohokrát nepřemýšlel.

Pohlédl na nůž, který stále držel v ruce. Emblém hmyzu s roztaženými křídly na střence a záštitě odkazoval na majitele.

Pohlédł na Shinyun, která nedokázala odtrhnout zrak od hrotu čepele. I když byla stále zmrazená, po obličeji se jí řinul pot.

„Ty to chápeš. Vždycky jsi věděl, že to nevydrží.“ Ašmodajův dech cuchal Magnusovi vlasy. „Nic pro tebe nepotrvá věčně, kromě mne. Beze mne budeš doopravdy sám.“

Magnus sklonil hlavu. Vzpomněl si, jak klopytal dobřela rozpáleným pískem, překypující zoufalstvím. Fyzicky tehdy cítil kouř ze spáleniště celého svého života. Bývaly doby, kdy byl tak zoufalý, že nevěděl, jak by v tehdejší situaci Ašmodajovi odpověděl.

Ted' to věděl.

Magnus se otočil a vykročil pryč od svého otce. Nůž odhodil na zem.

„Já nejsem sám. Ale i kdybych byl, na mé odpovědi by to nic nezměnilo. Chápu, co je to důvěra,“ řekl Magnus. „Vím, kdo jsem, a vím, koho miluji. Má odpověď zní ne.“

Ašmodaj pokrčil rameny. „Budiž. Až budeš umírat, pamatuj na to, že jsem se snažil dát tuhle šanci tobě. Chtěl jsem tebe, ale zrovna tak dobře může dojít na adopci.“

Ašmodaj líně máchl paží a Shinyun se se sípotem zhroutila na zem. Její ruka byla stále pevně sevřená kolem jíłce meče. Magnus nevěděl, kolik toho viděla nebo vnímala.

Když se ted' konečně zase mohla hýbat, Shinyun s námahou vstala. Pohlédla na Ašmodaje, pak na Magnuse a nakonec na meč.

„Shinyun, dcero má,“ oslovil ji Ašmodaj. „Bylas vyvolena. Přijmi svůj slavný úděl.“

Obrátila k němu ten svůj nečitelný obličej a vykročila mu vstříc. Jeho nejvěrnější následovnice.

„Dobrá,“ řekla Shinyun a vrazila meč Ašmodajovi do boku.

Ašmodajovy jasné kontury se rozplynuly v mlhu, až se proměnil v pouhé zrnění ve vzduchu. Po chvilce se jeho obraz znovu zformoval vysoko nad nimi.

„Proradnost mě baví,“ řekl. „Odpouštím ti. Chápu tvůj hněv. Rozumím tvé bolesti. Jsou vším, co máš. Vím, jak hluboká byla vždycky tvoje osamělost. Chop se této příležitosti. Ukonči Magnusův život a budeš mít všechno, co sis kdy přála – otce, legie démonů pod svým velením a nadvládu nad celým světem.“

Shinyun otočila hlavu k Magnusovi. Ramena jí poklesla, vzápětí se však zase narovнала, svaly napjaté novým odhodláním. Vrhla se na něj s mečem v ruce a ranou jílcem ho srazila k zemi.

Magnusovi skanuly na obličej její horké slzy. Uhodila ho volnou rukou, znovu a znovu. Rozmáchla se mečem. A zaváhala.

„Nedělej to,“ zachroptěl Magnus ústy plnými krve.

„Musím!“ vyrazila ze sebe zuřivě Shinyun. „Potřebuji ho. Bez něj nejsem nic.“

„Můžeš být něco víc než tohle,“ řekl Magnus.

Shinyun zavrtěla hlavou. V jejím pohledu nebylo nic než zoufalství. Magnus zatápal v hlíně po odhozeném noži. Konečky prstů se dotkl záštity, pak se zhluboka nadechl a vzdychl. Nechal nůž ležet.

Shinyun zdvihla meč oběma rukama, namířila ho Magnusovi na srdce a bodla.

Bláznův rytíř

Alek zoufale sledoval zjevení v pentagramu. Upřeně civěl na každou Shinyun a všechny mu připadaly stejné. Pozorně pátral v obličejích každého Magnuse a všichni to byli jeho Magnusové. Magnus rozmachující se nožem, Magnus lapající na kolenou po dechu, Magnus s rukama vysoko zvednutýma, Magnus, jemuž Shinyun klečí na prsou s mečem napřaženým ke smrtící ráně.

„Tak losuj, losuj, lovče stínů,“ řekl Bernard, tentokrát svým vlastním hlasem.

Členové Karmínové ruky kolem něj se rozřehtali. Helen se k nim otočila na patě. V ruce se jí zalesklo andělské ostří – a na tvářích slzy. *Ona kvůli mně pláče*, uvědomil si Alek jako duchem nepřítomný. *Kvůli mně*.

„Držte huby,“ zasyčela. Smích ustal, jako když utne.

„Jenže mně to připadá opravdu vtipné,“ řekl Bernard. „Když sem vtrhl, myslel si, jaký není hrdina. Odhodlaný srazit nepřítele do prachu! Jenže on toho nepřítele ani nedokáže najít. Neví, která z nich to je.“

Alek napjal tětívu luku, zdvihl ho a zamířil.

„To ani vědět nepotřebuju,“ řekl. „Hlavně že vím, který je *on*.“

Vypustil šíp do zářícího světla pentagramu.

Co přináší sláva

Magnus čekal ránu, ale ta nepřicházela. Shinyun náhle zavřeštěla, šklubla sebou a z paže jí trčel šíp.

Povědomý šíp.

„Aleku!“ vykřikl Magnus a shodil ze sebe Shinyun. Odvalil se stranou a zvedl se na koleno. Nad hlavou mu zasyčel další šíp mířený na Shinyun; vrhl se ke stínu, který matně rozpoznával přes zrnění pentagramu, a vrazil ruku do magické bariéry, do světla.

Nakonec se ukázalo, že i vystrčit z pentagramu jen prsty může být docela užitečné.

Magnus nahmátl ruku. Alekovu ruku. Alek ho sevřel tak, jako to zatím udělal jen dvakrát. Tehdy v té studené vodě, na okraji útesu a teď, v pentagramu s vyšším démonem, který byl největším děsem Magnusova bytí. *Vezmi si mou sílu*, řekl mu kdysi Alek. To Magnuse, který si vždycky musel vystačit sám se svou silou, naprosto ohromilo. A teď Magnus cítil, jak do něj proudí síla, kterou mu Alek opět poskytl. Magie se vracela, hřejivá a jasná, báječná a vše proměňující.

Energie se mu rozezpívala v žilách. Zlověstné světlo pentagramu se začalo měnit. Magnus pustil Alekovu ruku a obrátil se k otci.

„Ne!“ zvolal Ašmodaj, jako by mohl povelem zvrátit to, co Magnus udělal. „Magnusi, počkej...“

V Magnusovi explodovala síla plynoucí ze spojení lásky, magie a andělské moci. Bariéry pentagramu se otřásly. Okolní svět byl zpátky i s chaosem zbitých členů kultu a démonů.

Ale Ašmodaj se nevzdával. I když se jeho projekce do světa smrtelníků začínala rozplývat ve stínech, zdvihl vyšší démon Ašmodaj, vládce Edómu a kníže pekel, paži, a ze středu pentagramu se začala rozpínat nekonečná temnota pohlcující světlo.

Příkrov vířících mračen nad jejich hlavami se roztrhal, vír zapulzoval a zachvěl se. Začal ztrácet tvar a z trhlin na obloze vystřelilo oslnivé bílé a zároveň půlnočně černé světlo. Země se jim vzepjala pod nohama a tam, kde byl ještě před chvílí střed pentagramu, se otevřela černá jáma, jejíž hladový jícen pohlcoval všechno kolem. Dřevěná plošina pod Magnusovým nohama se zborčila a rozpraskala právě tak jako okolní půda a Magnus začal sjíždět do rozšiřující se trhliny.

Klesl na kolena. Tah sílil, už rval každičkou buňku v Magnusově těle. Všechny nervy v jeho těle ho brněly napětím. Uvědomil si, že se ze všech sil drží pokroucených prken pódia jako záchranného kruhu.

Shinyun vedle něj na tom byla stejně. Když jí síla víru podtrhla nohy, zaječela.

„Magnusi! Chyť se mě za ruku!“

Magnus zaslechl Alekův hlas přes hroutící se bariéry a sykot pohasínajícího světla. Zdvihl hlavu a zapátral po něm.

Země pod Magnusem se otevřela. Shinyun po něm zatápala a zavřeštěla. Její prsty se zaryly do jeho saka potřísněného krví. Společně se řítili do temnoty...

Jejich pád se s trhnutím zastavil. Zůstali viset ve vzduchu. Alekova ruka se sevřela kolem Magnusova zápěstí. Nějak se mu podařilo přeskočit narušený pentagram a zborcené podium. Byl napjatý jako struna a polovinou těla visel přes okraj propadliny. Snažil se Magnuse vytáhnout, ale na Magnusovi visela Shinyun. Společně byli příliš těžkým břemenem. Alek začínal sklouzávat dolů. Volnou rukou zoufale svíral okraj průrvy.

Magnuse se zmocnil strach. Shinyun se ho stále držela jako klíště. Hrozilo, že se zřítí všichni společně.

„Pusť!“ zakřičel na Aleka. *„Nech mě spadnout!“*

Alek vyvalil oči a jeho prsty ještě pevněji obemkly Magnusovo zápěstí.

Za Alekem zavířil rozmazaný pohyb a na kraji propadliny se objevily dvě lovkyně stínů, jež bojovaly po Alekově boku. Jedna natáhla paži, zachytila Aleka a rvala ho nahoru. Druhá hrábla po Magnusovi. Propast zavyla zklamáním, když byli Magnus a Shinyun vyrváni z její moci a spolu s Alekem se vykutáleli na sežehlou zem.

Pak propast zmizela.

V nastalém podivném tichu obě dívky přiskočily k Shinyun a spoutaly jí ruce za zády; Shinyun se ani nepokusila jakkoli vzdorovat. Magnus se převalil do sedu. Sípavě lapal po dechu a teprve teď si uvědomil, že stále pevně svírá Alekovu ruku. Pořád ještě se Aleka držel – nebo spíš Alek pořád ještě držel jeho.

Alek byl pokrytý blátem, obličej měl potřísněný krví a v modrých očích divoký výraz. Magnus jen matně vnímal, že někde v dálce pořád pobíhají lidé a Shinyun že je

kamsi odváděna. Měl však oči jen pro Aleka. Aleka, který ho přišel zachránit.

„Alexandře,“ zašeptal Magnus. „Říkal jsem ti, abys mě nedržel.“

Alek ho nečekaně sevřel drtivou silou v náruči. Magnus polkl, aby potlačil vzlyk deroucí se mu z hrdla, a zabořil obličej mezi Alekův krk a rameno. Přejel rukama Alekovi po zádech a ramenou, a dotkl se jeho hebkého zátylku a jeho tmavých vlasů, jak se snažil ujistit se, že je živý, zdravý a skutečný.

Alek si ho přitáhl ještě blíže. Pak Magnusovi zašeptal do ucha: „*Nikdy* bych tě nepustil.“

Na to, aby si užívali úlevu z opětovného setkání, měli přesně tři sekundy. Dopad neúspěšného rituálu takovýchto rozměrů byl velkolepý v mnoha směrech.

Poslední křeč rituálu bylo náhlé, zuřivé vypuzení magické energie, dunivý praskot následovaný explozí, jež zdvihla do výše hřibovitý mrak kouře a prachu. Magnus Aleka obejmul oběma pažemi a chvatně vyřkl kouzlo, které je mělo ochránit před padajícími troskami.

Když exploze konečně odezněla, spustil Magnus opatrně magické štíty. Pořád ještě seděl s pažemi i nohama obemknutýma kolem Aleka, který se mžouravě rozhlížel kolem.

„Už mi nikdy neříkej, abych tě pustil,“ řekl Alek. „Stejně tě neposlechnu. Chci být s tebou. Nikdy v životě jsem nic tolik nechtěl. Pokud by ses zřítíl, chtěl bych se zřítít taky.“

„Zůstaň se mnou,“ řekl Magnus a vzal Alekův obličej do dlaní. Požáry, jež kolem nich plály a odrážely se v Alekových očích, se proměnily v hvězdy. „Zbožňuji, když jsem s tebou. Zbožňuji na tobě všechno, Alexandře.“

Magnus si Aleka přitáhl, políbil ho a cítil, jak mu Alek v objetí vláční a jeho napjaté svaly se uvolňují. Alek chutnal po ohni, hlíně, krvi a nebi. Magnus cítil, jak se mu Alekovy řasy jako motýlí křídla otřely o tvář, když Alek zavíral oči.

„Hoši!“ ozval se ženský hlas. „Jsem moc ráda, že jste se shledali, ale všude kolem je pořád ještě dost nebezpečno. Jdeme.“

Magnus vzhlédl a spatřil tmavovlasou ženu, jednu ze dvou lovkyn stínů, které Alekovi pomohly. Dcera Ťiy Penhallowové, uvědomil si. Pak se rozhlédl po okolní zkáze.

Vzduch byl stále ještě prosycen magií a část vily zachvátil požár, zdálo se však, že nebezpečí už pominulo. Většina členů kultu Karmínové ruky uprchla; zbytek se na útěk chystal nebo ležel zraněný na zemi. Jen hrstka těch nejfanatičtějších a nejhlupejších se pokoušela vyburcovat ostatní k ovládnutí situace.

„Máš naprostou pravdu,“ řekl Magnus mladé Penhallowové. „Tohle není vhodná chvíle pro lásku. Teď je nejvhodnější okamžik vypadnout.“

Zvedli se s Alekem ze země a spolu s Aline vykročili k průčelí vily. Momentálně se zdálo, že odtamtud nehrozí nebezpečí ani od členů kultu, ani od démonů. Helen už tam čekala a připoutala mezitím Shinyun za zápěstí k pobořenému mramorovému sloupu.

Shinyun mlčela a se svěřenou hlavou se dívala do země. Magnus nevěděl, jestli je zraněná, nebo jen zoufalá. Lovkyně stínů spolu cosi šeptem soustředěně probíraly. Pozorně si je prohlížel a po chvíli si uvědomil, že tu zlatovlasou zná ze zasedání Rady. „Ty jsi Helen Blackthornová. Losangeleský Institut, nemám pravdu?“

Helen překvapeně přikývla.

Magnus se otočil k té menší. „A ty musíš být dcera Ťiy Irene?“

„Aline,“ vyhrkla Aline s vykulenýma očima. „Nenapadlo by mě, že mě znáš. I když už jsme se potkali. Viděla jsem tě s Alekem z dálky v Gardu. Moc vám fandím.“

„Setkání s fanynkou vždycky potěší,“ řekl Magnus. „Jsi celá matka.“

On a Tia si občas v mandarínštině vyměňovali kousavé poznámky na adresu některých členů Spolku. Byla to velmi milá dáma.

Alek pokývl směrem k Aline a Helen. „Bez nich bych se k tobě nedostal.“

„Díky vám oběma,“ řekl Magnus, „že jste mě přišly zachránit.“

Zlatovlasá dívka s typickýma blackthornovskýma ušima a očima se ošila.

„Já jsem tě nepřišla zachránit,“ přiznala po chvílce Helen. „Měla jsem v plánu odvést tě k výsledku. Tedy... předtím. Teď už asi ne.“

„No,“ ozval se Magnus, „pro mě to stejně dobře dopadlo. Každopádně díky.“

„Šance, že si lovci stínů z římského Institutu nevšimnou, že se v kopcích nad městem objevila supernova nad gladiátorskou arénou, je nulová,“ řekla Aline. Opřela se o rozpadající se mramorovou zeď a zvesela pohlédla na Helen. „Gratulace, Blackthornová. Konečně se dostaneš k povolání těch posil.“

Helen její úsměv neopětovala. Načmárala ohnivou zprávu a odeslala ji. Byla bledá jako stěna.

„Co řekneme ostatním lovcům stínů?“ zeptala se Aline. „Pořád nemám ponětí, co se stalo v tom pentagramu.“

Magnus začal líčit svoji vlastní zkrácenou verzi událostí této noci. Vypustil pouze ten detail, že je Ašmodaj jeho otec.

Věděl, že by jim to měl říct, otcova slova mu však stále rezonovala myslí. *Kdyby to věděl, musel bych ho zabít. Nemohu připustit, aby někdo z nefilim věděl o mé nejstarší kletbě.*

Ašmodaj zmizel, mrtvý však nebyl. Magnusovi se protivilo otce poslechnout, neudělal by však nic, co by mohlo způsobit, že by ztratil Aleka. Teď ne.

Jak Magnus hovořil, Shinyun pomalu zvedla skloněnou hlavu. Magnus viděl, jak přimhouřila oči, když jí došlo, co vynechal.

Věděl, že když Shinyun bude chtít, může to jeho poslední pozlátko strhnout několika slovy. Kdykoli může těm nefilim říct pravdu. Magnus se kousl do rtu. Na jazyku ucítil pachutí krve a strachu.

Shinyun ale nic neřekla. Vůbec neotevřela ústa. Upírala zrak kamsi do dálky, jako by skutečná Shinyun byla kdesi pryč.

„Shinyun se nakonec pokusila vyššího démona zastavit,“ řekl Magnus téměř proti své vůli.

„A pak se tě pokusila zabít,“ připomněl Alek.

„Neměla na vybranou,“ namítl Magnus.

„Měla na vybranou zrovna tak jako ty.“

„Je ztracená,“ řekl Magnus. „Je zoufalá. Kdysi jsem na tom byl úplně stejně.“

„Magnusi, můžeme Spolek požádat, aby k ní byl shovívavý,“ pronesl Alek smrtelně vážným tónem. „Ale to je taky všechno, co pro ni po tom všem, co napáchala, můžeme udělat, a ty to víš.“

Magnus si vzpomněl, jak jeho otec hovořil o dětech Anděla zrozených ke spravedlnosti. Třeba si pro Shinyun přeje slitování jen proto, že má sám tolik chyb. A možná je to proto, že alespoň prozatím zachovala jeho tajemství.

„Ano,“ řekl Magnus. „Já vím.“

„Proč o tom vůbec diskutujeme?“ Když Helen zvýšila hlas, zazněl z něj nepříjemný skřípot. „Celý římský Institut už je v pohybu! Všichni snad víme, že ji Spolek nechá popravit.“

Byla to první věc po nějaké době, kterou Helen řekla, a hlas se jí třásl. Aline si ji účastně prohlížela. Magnus Helen tak dobře neznal, byl si však naprosto jist, že osud Shinyun rozhodně není to, co ji tolik vyvádí z míry.

„Co se děje?“ zeptala se Aline.

„Tolik jsem se snažila udělat správnou věc, ale všechno jsem to pokazila. Kdybych to nedělala kvůli tobě a Alekovi, nepřišla bych sem a zemřeli by nevinní,“ odpověděla Helen úsečně. „Takhle si lovkyni stínů nepředstavuji.“

„Helen, udělala jsi chybu,“ řekl Alek. „Spolek nás učí nevěřit podsvětánům. Navzdory Dohodám, navzdory všemu nám to stále vštěpují a ...“ odmlčel se a pohlédl k jasným, studeným hvězdám. „Vždycky jsem dodržoval pravidla, protože jsem si myslel, že tak ochráním všechny, na kterých mi záleží,“ řekl. „Začíná mi ale docházet, že ,všichni, na kterých mi záleží‘, jsou větší skupina, a hlavně ne taková, aby to Spolek dokázal přijmout.“

„A co tedy navrhuješ?“ zašeptala Helen.

„Změnit Spolek,“ řekl Alek. „Zevnitř. Vytvořit nové Zákony. Lepší.“

„Nové Zákony může navrhopvat vedení Institutu,“ řekla Aline. „Tvoje matka...“

„Chci to udělat sám,“ skočil jí do řeči Alek. „A chci víc než jen být ve vedení Institutu. Uvědomil jsem si... že se nepotřebuji měnit. Ani ty, Helen, a ani ty, Aline. Změnit potřebuje svět, a my budeme ti, kdo ho změní.“

„Jsou tu lovci stínů,“ zachraptěla neočekávaně Shinyun. Ohlédli se po ní. „Podívejte.“

Měla pravdu. Dorazili lovci stínů z římského Institutu. Vtrhli vraty do zahrady a chvíli jim trvalo, než se zorientovali v tom zmatku, jenž se naskytl jejich pohledu. V okolním spáleništi upoutali jejich pozornost členové kultu v bílých oblecích – někteří zranění na zemi, někteří zmateně pobíhající.

Ti z členů kultu, kteří ještě mohli, se dali při spatření lovců stínů na útěk. Rozpoutal se hon. K smrti unavený Magnus se ztěžka opřel o zeď vily a pozoroval tu smutnou komedii.

Nemohlo mu ujít, že to pozoruje i Shinyun. Zplihle se opírala o sloup, pořád však byla zticha.

Spolek ji usmrtí. Spirálový labyrint k ní rovněž nebude laskavější než nefilim. Čarodějka, která vraždila nevinné a bezmála přivolala na svět vyššího démona, nemohla očekávat slitování. To všechno Magnus dokázal pochopit, přesto mu jí však bylo líto.

Alek mu stiskl ruku.

Jedna tmavovlasá lovkyně stínů napochodovala k jejich nevelké skupince a začala na Helen brebentit italsky. Magnus vyrozuměl, že je to Chiara Malatestová, ředitelka římského Institutu. Bylo na ní znát, že je zmatená a popuzená.

Magnus se nakonec rozhodl vložit se do jejich hovoru. „Helen je nesmírně statečná,“ řekl. „Věděla, že nemůže otálet, pokud má být rituál zastaven. Vděčím jí a Aline Penhallowové za život.“

„Hej,“ ozval se Alek, ale s úsměvem. Magnus ho políbil na tvář. Chiara Malatestová povytáhla obočí, pak ale jen pokrčila rameny. Italové se na lásku dívají s nadhledem.

„Čaroději,“ oslovila Chiara Magnuse dokonalou angličtinou, „řekla bych, že si vás pamatují ze zasedání Rady. Máme tu poměrně dost zraněných. Můžete nám pomoci s ošetřením?“

Magnus vzdychl a vyhrnul si rukávy ohavného a beznadějně zničeného bílého obleku.

„Zčásti je to i moje práce,“ řekl. „Je načase to dát do pořádku.“

Helen a Aline slíbily Chiaře Malatestové pomoc s prohledáváním okolí při pátrání po uprchlých příslušnících kultu a démonské aktivitě. Alek zůstal, aby hlídal Shinyun a – jak Magnus alespoň doufal – aby si trochu odpočinul.

Ve vzduchu byla spousta prachu, který halil ohnivé exploze na obloze do mlžného oparu. Magnus procházel mezi rozvalinami, a pokaždé když našel zraněného člena kultu, myslel na to, jak ho Alek přišel zachránit, a ošetřoval je tak, jako by to udělala Katarina.

Z kouře a ohně se postupně vynořovali další a další lovci stínů. Magnus se snažil myslet na Aleka a ne na to, co bude se Shinyun.

„Ale ne, zdravím,“ ozval se mladý lovec stínů a zůstal u něj stát. „Magnus Bane? Nikdy jsem vás ještě neviděl takhle zblízka.“

Magnus si odfrkl. „Už jsem vypadal i líp.“ Představil si, jaký asi na něj musí být pohled. Samá modřina, potlučený a v zakrváceném, špatně padnoucím obleku. „*Mnohem* líp.“

„Páni,“ hvízdal mladík. „To mě podržte. Mimochodem, jsme si hodně blízcí s Alekem. Už jsme mluvili o plánech do budoucna. Velice by nás potěšilo, kdybyste se přidal. Dalo by se leccos vymyslet.“ Mrkl na Magnuse. „Cokoli.“

„Hmm,“ zahučel Magnus. „A vy jste kdo?“

„Leon Verlac,“ představil se mladík.

„No, Leone Verlacu,“ zavrčel Magnus, „tak na to zapomeň.“

Podoby milosrdenství

Alek se opíral o popraskaný kamenný sloup a pozoroval své přátele. Helen a Aline se vydaly prohledávat okolí vily, aby zajistily ty členy kultu, na které případně ještě narazí. Zbraně měly připravené, kdyby bylo nutné zakročit proti démonům, zdálo se však, že prudkost Ašmodajova ústupu je úplně rozprášila. Práce však měly i tak dost – vyprošťování příslušníků kultu zpola zasypaných troskami, hašení menších požárů, usměrňování bloudících nebo příliš horlivých lovců stínů z Říma.

Magnus ošetřoval členy kultu, kteří se ještě nedávno nemohli dočkat, až uvidí, jak bude obětován. Postupoval rozvážně od jednoho raněného ke druhému, stejně jako Katarina na tom katastrofálním večírku. Alek měl neustále přehled o tom, kde je, podle rojů modrých jisker, jež mu sršely z konečků prstů. Podle Alekova názoru se Magnus nechoval jen laskavě, ale jako hotový světec.

Otočil se, aby se podíval na Shinyun. *Moje temné zrcadlo*, řekl Magnus. Alek byl však toho názoru, že ti dva nemají vů-

bec nic společného. Shinyun byla stále ještě přivázaná k mramorovému sloupu a civěla kamsi do tmy. Alek si překvapeně všiml proudu slz, který se jí řinul po tvářích.

„Dočkal ses?“ zeptala se trpce, když si všimla, že se na ni Alek dívá. „Byla jsem pitomá. Myslela jsem si, že Ašmodaj je můj otec, a Karmínovou ruku jsem považovala za svoji rodinu. Spletla jsem se. Vždycky jsem byla sama a sama taky zemřu. Spokojen?“

Alek zavrtěl hlavou. „Jen jsem si říkal, jaká bys byla, kdybys potkala někoho, kdo by tě nezahlavil.“

„Navrhuješ mi, abych začala chodit s Magnusem?“ ušklíbla se Shinyun.

Dokonce i ona, která Magnuse uvěznila a chystala mu odpornou smrt na veřejnosti, pochopila, jaký Magnus je. Každý to poznal. Aleka se zmocnilo znepokojení, když si připomněl, že s Magnusem chce určitě být spousta lidí. Nechtěl o tom přemýšlet. Třeba o tom nebude muset přemýšlet vůbec.

„Pokusila ses ho probodnout,“ řekl Alek. „Takže určitě ne.“

Shinyun se jen zaškaredila. Alek se snažil nemyslet na její meč namířený na Magnusovo srdce.

„Mrzí mě, že jsem se ho pokoušela zabít,“ zamumlala Shinyun s pohledem upřeným k zemi. „Pověz mu to.“

Alek si vybavil Magnuse v okamžiku, kdy se zborily bariéry pentagramu. Magnus se otočil a živly jako by se zatočily s ním. Paže měl zdvižené, z jeho hladké hnědé kůže vyzařovala magie jako zářivě bílé světlo, ostře kontrastující s aureolou černých vlasů. V zářících očích měl oheň i vítr. Sálala z něj síla. V tu chvíli byl neskutečně krásný a nebezpečný zároveň.

A přece neublížil nikomu z těch, kdo ublížili jemu.

Magnus Shinyun důvěřoval a ona jej zradila, Alek však byl přesvědčen, že Magnus bude lidem důvěřovat i nadále.

Alek důvěřoval Aline a Helen, a dokonce i newyorským upírům, a vyplatilo se to. Možná, že je to to jediné, co funguje. Podstoupit riziko důvěry.

Nechtěl, aby to Shinyun prošlo. Bylo jediné správné, aby byla za své zločiny potrestána, Alek však věděl, že pokud se ocitne v moci Spolku, trestem bude smrt.

Tak ať, přesvědčoval v duchu sám sebe. Zákon je tvrdý, ale je to zákon.

Jeho otec mu vždycky radil, aby byl opatrný, aby se nedopouštěl chyb, aby nepostupoval na vlastní pěst a aby byl poslušen ducha a litery Zákona. Myslel na Helen a na to, jak se snaží být perfektní lovkyní stínů, aby dělala čest své rodině. Alek, který si nejspíše uvědomoval, že je jiný a že by tím určitě zklamal svého otce, se vždy snažil dodržovat pravidla.

Magnus mohl Shinyun srazit, jakmile prolomil pentagram nebo kdykoli potom. Namísto toho se ji zoufale pokoušel zachránit a nijak se tím netajil. Magnus tak, jak ho Alek znal, si pokaždé, když měl na výběr, zvolil laskavost.

Alek se sklonil a přeťal Shinyun andělským ostrím provazy. Andělská moc ostrí překonala dokonce i magická pouta.

„Co to děláš?“ vydechla Shinyun.

Alek si sám nebyl tak docela jist.

„Jdi,“ řekl drsně. Když Shinyun jen seděla a civěla, opakoval Alek: „Jdi. Nebo chceš zůstat a vydat se na milost a nemilost Spolku?“

Shinyun se ztěžka zvedla a hřbetem dlaně si otřela slzy. V očích jí zablesklo trpkou bolestí. „Myslíš si, že Magnuse Banea znáš. Nemáš ale ani ponětí o tom, jak hluboká a temná tajemství před tebou ukrývá. Ještě hodně ti toho neřekl.“

„Nechci to vědět,“ řekl Alek.

„Jednoho dne se to dozvíš,“ usmála se krivě.

Alek se k ní zuřivě otočil. Shinyun polkla a rozběhla se, co jí síly stačily. Vzápětí ji zahalil kouř spáleniště.

Římští lovci stínů už měli okolí vily obšancované. Možná bude dopadena, dostala však od Aleka šanci. Víc pro ni udělat nemohl. A nikdo nebude moci dávat vinu Magnusovi, Aline ani Helen. Alek to udělal sám.

Pohlédl na vířící prach a světla, která barvila oblohu do sytě fialových i zářivě rudých odstínů. Až přijde čas, bude opět postupovat podle pravidel. Až se ta pravidla změní.

Když se z dýmu vynořily dvě postavy, trhl sebou. Celý napjatý už se chystal začít odpovídat na palbu otázek italských lovců stínů, byly to však jen Aline a Helen. Po chvíli se za nimi objevil i Magnus. Aline šla jako první, a když uviděla Aleka u rozvalin samotného s přeřezanými provazy u nohou, klesla jí čelist.

„U Anděla,“ vydechla. „Shinyun uprchla?“

„No,“ vypravil ze sebe Alek, „je pryč.“

Aline zavřela ústa. Tvářila se ale, jako by kousla do citrónu.

„Je pryč?“ zopakovala po něm Helen. „A co máme říct ostatním lovcům stínů? Měli jsme hlídat nebezpečného uprchlíka, a nechali jsme si ho proklouznout mezi prsty, sorry, hoši!“

Když to takhle řekla, skutečně to neznělo dobře.

Z rozvalin už zaslechli křik. Alek rozeznával ozbrojené postavy odvádějící příslušníky kultu. Magnus přistoupil k trojici postávající nad přesekanými provazy. Alekovi poskočilo srdce, když v jeho tváři spatřil směsici radosti a bolestných obav. Původně bílý oblek měl Magnus zamazaný popelem a krví. Byl zraněný a vypadal strašlivě unavený.

„Shinyun je pryč?“ zeptal se a na okamžik zavřel oči. „Vlastně jsem asi rád.“

Najednou měl Alek pocit, že to jeho ukvapené rozhodnutí za to stálo.

„Poslouchejte mě všichni,“ začal Magnus opatrně. „Za tu práci, kterou jste dnes odvedli, si vy tři zasloužíte vděk a chválu. Společně jste rozprášili kult civilů uctívající démona, srovnali se zemí kus italského venkova a zabránili knížeťi pekel vloudit se na tento svět. Jsem si jistý, že vás všechny čekají v Institutu pocty a plácání po zádech.“

Alek cítil, jak v něm narůstá strach. Byl to stín téhož chladného děsu, který pocítil, když viděl Magnuse v aréně a bál se, že Magnus přijde o život dřív, než se k němu on dostane.

„A?“ zeptal se opatrně Alek.

„A na mě se Spolek bude dívat úplně jinak. To já jsem byl dnes v noci v pentagramu, já jsem byl hlavním bodem tohoto zábavného programu. Já jsem ten, koho budou lovci stínů vyslyšet. Nechci, aby se kdokoli z vás dostal do problémů kvůli tomu, že jste mě přišli zachránit. Myslím, že byste si všichni měli užít slávu, kterou vám úspěšná a důležitá mise přinese, a nekazit si to nepříjemnostmi, které by vám takhle trapná spojitost mohla způsobit. K téhle mysteriózní události jste se prostě nachomýtl docela náhodou a nic víc o tom nevíte. Ať se ptají mě.“

Alek se podíval na Aline a pak na Helen.

„Karmínovou ruku jsme zastavili,“ řekl potom. „To je důležité, ne?“

Aline přikývla. „Kult zla, který se pokoušel vyvolat Ašmodaje. My tři jsme je vystopovali a ukončili rituál dřív, než ho mohli vyvolat.“

„A taky jsme zavřeli jejich ústředí,“ přidala se Helen. „A zachránili jsme muže, jehož měli v úmyslu při svém rituálu obětovat. Taková je pravda. Víc toho v hlášení být nemusí.“

„To není žádné lhaní Spolku,“ dodala chvatně Aline. „Toho bych se nikdy nedopustila, protože by ze mě maminka sedřela runy, a co horšího, řekla by mi, jak jsem ji zklamala. Vážně, jen se budeme snažit objasnit Spolku celou záležitost a přitom ho nezatěžovat nepodstatnými detaily. Ty nemáš s Karmínovou rukou nic společného, Magnusi, kromě toho, že jsi jejich obětí. Koho by zajímala nějaká stará historie?“

„Já vysvětlím, že když mě ten čaroděj požádal o pomoc, měla jsem jít na pařížský Institut a nesnažit se to všechno zvládnout na vlastní pěst,“ pokračovala Helen.

„Pokud nemá být mé jméno vláčeno blátem,“ řekl Magnus, „tím méně by to mělo postihnout tebe. Narazilas na stopu a sledovalas ji s chvályhodným nasazením. Koho zajímá, proč se ten čaroděj obrátil zrovna na tebe? Jestli to bylo kvůli tvému vílímu původu, nebo z nějakého jiného důvodu? Jak ukazuje výsledek, vybral si dobře.“

„Lépe si ani vybrat nemohl,“ přidala se Aline. „To tys vypátrala Karmínovou ruku. Udělala jsi všechno, co se dalo. Žádný jiný lovec stínů by nedokázal víc.“

Helen pohlédla na Aline. Tváře jí lehce zrudověly. Alek si překvapeně uvědomil, že ten výraz v Helenině tváři zná. Takhle se často tvářil sám. V tom výrazu se snoubilo nejisté potěšení, když ho Magnus pochválil, s plíživou pochybností a obavou, aby si snad Magnus neuvědomil, že si to Alek nezaslouží.

Aleka napadlo, že mu možná u jeho dvou společnic něco uniklo, zatímco měl starost o Magnuse.

„Problém je samozřejmě v tom,“ připomněl Magnus, „že když je Shinyun pryč, Spolek bude hledat *někoho*, komu by přiřídil vedení Karmínové ruky.“

Alek pocítil nával paniky. „Ty ne,“ vyhrkl. „Nemůžeš to být ty.“

Magnus se na něj podíval s překvapivou něhou. „Já ne, zlato,“ řekl. „Něco vymyslíme.“

Zmlkl, protože se přiblížila skupina italských lovců stínů, kteří prohledávali okolí. Helen s jejich vůdkyní prohodila pár slov, ostatní chvatně prošli kolem.

Pak všichni čtyři vykročili zpět ke vchodu do vily. Alek zachytil Helenin pohled.

„Omlouvám se, jestli jsem něco pokazil.“

„Co jsem ti říkala, Aleku Lightwoode?“ zeptala se Helen. „Kam ty se hneš, je to samá katastrofa. Budovy se hroutí, uprchlíci prchají... Začínám si zvykat.“ Úkosem pohlédla na Aline, která zrudla jako pivoňka. „A asi se mi to začíná i líbit.“

Aline si odkašlala. „Znám jedno takové místočko. Nic zvláštního. Taková kavárnička u Tibery. Třeba bychom se tam někdy mohly sejít. Tedy, když bude čas. A bude se chtít.“ Rozhlédla se kolem sebe. „Mimochodem, to pozvání platí pro Helen, ne pro tebe a Magnuse.“

„Já to pochopil,“ řekl Alek. Nelhal, jen mu to chvíli trvalo.

„Jsem na studijní cestě,“ řekla Helen pomalu. „Příští týden mám být v Institutu v Praze.“

„Aha,“ hlesla Aline a znělo to zdrceně.

Zdálo se však, že Helen něco promýšlí. „Ale po takovémhle náročném úkolu by se mi odpočinek hodil. Nejspíš bych dokázala zařídit menší zdržení v Institutu v Římě.“

„Vážně?“ špitla Aline.

Helen se zastavila a zpříma se na ni podívala. Alek a Magnus se snažili tvářit, jako že tu vůbec nejsou. „Pokud to myslíš tak, jak jsem to pochopila,“ řekla Helen. „Pokud myslíš opravdové rande. Se mnou.“

„Ano,“ řekla Aline, která zjevně zavrhl svůj odstup, jímž se donedávna tolik oháněla. „Ano, ano, *ano*, opravdové ran-

de. Jsi ta nejkrásnější bytost, jakou jsem kdy potkala, Helen Blackthornová. A tvůj boj, to je hotová poezie. Když jsi mluvila o své rodině, chtělo se mi plakat. Tak si zajdem na kávu nebo na večeři, nebo si můžeme vyrazit na víkend do Florencie. Počkej, ne... nebo... třeba bych to dokázala říct i líp, originálněji. Přečtu si pár romantických knížek a naučím se líp vyjadřovat. Moc se omlouvám," dodala ponížene.

„Za co se omlouváš?“ podivila se Helen. „Mně se to líbilo.“

„Jo?“ zeptala se Aline. „Chceš zajít na snídani?“

„No, ani ne,“ odpověděla Helen.

Aline se zatvářila nešťastně. „Zvorala jsem to. Kde jsem to zvorala?“

„Jen jsem si myslela,“ řekla spěšně Helen, „jestli by nebyl lepší spíš oběd. Že bychom se mohly napřed vrátit do Institutu a dát se trochu do pořádku. Mám ichor mezi prsty.“

„Och.“ Aline se zarazila. „Dobře. Fantastické! Chtěla jsem říct... oukej.“

Začala spřádat důmyslné plány na oběd. Alek sice nechápal, jak chce během tří hodin dát dohromady jazzové combo, ale těšilo ho vidět ji takhle šťastnou – oči jí zářily a tváře jí zčervenaly vzrušením. Helen musela připadat víc než jen šťastná, protože když se Aline odmlčela, aby se nadechla, Helen se k ní naklonila a políbila ji.

Byl to jen letmý dotek rtů. Něžné políbení. Aline se při něm usmála, vzala Helen za loket a přitáhla si ji blíž. Zář slunce právě vycházejícího nad obzor se odrazila od prstenu Penhallowů na Alinině ruce a rozzářila ho, zatímco odhrnovala Helen vlasy z obličeje a líbala ji znovu a znovu.

„Doufám, že jim to vyjde,“ pronesl Alek tlumeně.

„Já jsem si myslel, že k sobě už patří,“ odpověděl Magnus. „Rozkošný pár. Dámy, nerad ruším, ale míří sem Leon Verlac.“

Helen a Aline se od sebe s úsměvem odtrhly. Vždycky tak usměvavý Leon se tentokrát tvářil mimořádně kysele. Před sebou strkal Bernarda.

Bernard měl svázané ruce a zuřivě protestoval. „Tohle nemůžete! Všechno je to vina Magnuse Banea!“

„Nečekáš snad, že budem věřit jedinému tvému slovu,“ zavrčel Leon.

„Jsem vůdce Karmínové ruky, její temný a charismatický pán, síla skrytá za trůnem, zároveň však i ten, kdo je předurčen usednout na trůn. Odmítám, aby se mnou bylo nakládáno jako se sprostým zločincem!“

Leon Verlac se ohlédl přes rameno nejprve na Helen a Aline, pak na Aleka s Magnusem. Alek na něj bezvýrazně civěl, aniž by uhnul očima.

„Jo, jasně,“ prohlásil Leon a znovu temného a charismatického pána Karmínové ruky postrčil dopředu. „Tohle tedy bude den.“

Aline se na Magnuse a Aleka zazubila a její úsměv pomalu rozkvétal. „Hádám, že problém s vůdcem Karmínové ruky máme vyřešený.“

„Kdo by to byl řekl, že Leona ráda uvidím?“ žasla Helen.

„Myslím, že bychom měli uzavřít úmluvu,“ řekl Alek. „My čtyři uchováme to, co víme o Karmínové ruce, v tajnosti. Upřímně řečeno bych byl rád, kdybychom se o ničem, co se tu odehrálo, v New Yorku před nikým nezmiňovali. Nikdy.“

„Rozumné,“ poznamenala Aline. Tváře měla pořád ještě zrůžovělé a Helen ji držela za ruku. „Jestli Jace a Isabela zjistí, jak jsme se tu bavili bez nich, zabijou nás.“

Helen přikývla. „My čtyři jsme se tu nikdy nepotkali. Tohle se nikdy nestalo. Těším se, že tě někdy potkám, Aleku. Poprvé.“

Kdyby se Alekův otec doslechl něco o kultu a o Magnusově minulosti, dospěl by ke stejným předsudkům jako původně Helen, a ještě k daleko horším. Alek nechtěl, aby na to došlo. Stále věřil, že když jeho otec Magnuse pozná, pochopí to, nač přišly i Helen a Shinyun, a co Alek viděl téměř od samého počátku.

Samozřejmě že by otce mohlo potěšit, že Alek v Římě významně přispěl k úspěchu důležité mise. Vůdce Karmínové ruky byl dopaden a podařilo se zastavit činnost kultu i příšerný rituál. Skutečně bylo možné, že jim třem Institut v Římě vysloví pochvalu za vykonanou práci.

Ve srovnání s Magnusem však pochvala od otce – nebo od kohokoli jiného ze Spolku – neznamenal nic. Alek věděl, kdo je. Věděl, co dokázal a zač bojoval, a věděl také, zač bude bojovat v budoucnu.

A přesně věděl, koho miluje.

Prach se usazoval a sluneční paprsky stále sílily. Zářící bílé pruhy světla poskytovaly ranní očištnou lázeň novému dni. V kulisách jasného podzimního dne se rýsoval improvizovaný amfiteátr, kamenné hlediště a vila, jež byla poslední pevností Karmínové ruky. Všechno bylo v rozvalinách.

Alek překvapil sám sebe, když se nahlas rozesmál.

Natáhl ruku a zjistil, že Magnus na něj čeká.

EPILOG

Město, které nazývám domovem

† † †

Že je New York nejkrásnější město světa? Nemá k tomu daleko...

Je tu naše poezie, protože jsme si vůlí přitáhli hvězdy.

— Ezra Pound

„A to je celá historie našeho honu na Karmínovou ruku,“ řekl Magnus a rukou s čajovým šálkem opsal dramatické gesto. Tekutina vyšpláchla přes okraj a kapičky prolétly iluzí Tessy.

Tessiny vážné šedé oči se rozsvítily úsměvem. Vždy vypadala vážná, a přitom se tak často smála. Magnus její úsměv opětoval. Podařilo se mu urvat chvíli, než budou s Alekem muset jít, zatímco lovkyně stínů byly stále ještě zaměstnány oficiálními hlášeními k případu Karmínové ruky.

Magnus musel podat svoje vlastní hlášení, a bylo milé zase vidět Tessu, i když to byla jen projekce.

„Tak tomu říkám příběh,“ poznamenala Tessa.

„Budeš o tom vyprávět Spirálovému labyrintu?“ zeptal se Magnus.

„Něco Spirálovému labyrintu povím,“ řekla Tessa.

„Něco, co se nebude ani vzdáleně podobat příběhu, který jsi mi vyprávěl. Ale jak sám víš, jaké je vyprávění, závisí často na jeho podání.“

„Publikum jsi byla ty,“ řekl Magnus, „takže výklad nechám na tobě.“

„Jsi šťastný?“ zeptala se Tessa.

„Ano, jsem šťastný, že už nejsem falešně obviňován z vedení kultu usilujícího o globální zkázu,“ řekl Magnus. „Taky jsem šťastný, že už žádná šílená čarodějka neposílá démony, aby mě honili po celé Evropě. Všechno to je velice potěšující.“

„Tím jsem si jistá,“ odvětila jemně Tessa, „ale já se ptám, jestli jsi šťastný?“

Magnus ji znal už velice dlouho. Přestal se proto hlídat alespoň natolik, aby odpověděl prostým: „Ano.“

Tessa se usmála, bez sebemenší stopy zaváhání nebo nepřejčnosti. „To jsem ráda.“

Zato Magnus zaváhal. „Mohu se tě na něco zeptat? Tys milovala lovce stínů.“

„Myslíš, že jsem přestala?“

„Když jsi milovala lovce stínů, bála ses někdy?“

„Bála jsem se pořád,“ řekla Tessa. „Je přirozené bát se, že ztratíš to nejcennější, co na světě existuje. Ale neboj se příliš, Magnusi. Já vím, že se čarodějové a lovci stínů velice odlišují, a že mezi vašimi světy je předěl, který může být těžké překročit. Jak mi ale kdysi někdo řekl, pravý muž to neřeší. Můžete přes ten předěl postavit most a najít jeden druhého. Spolu můžete vybudovat něco mnohem většího, než byste kdy dokázali vybudovat každý zvlášť.“

Když domluvila, nastalo ticho. Oba mysleli na věky, které už viděli míjet, i na věky, které přijdou. Za oknem Magnusova hotelového pokoje v Římě dosud svítilo jasné sluneční světlo, dlouho už to ale vydržet nemohlo.

Pak Magnus zdráhavě řekl: „Nakonec ale lásku ztratíme. To víme oba.“

„Ne,“ řekla Tessa. „Láska tě změní. Láska mění celý svět. Myslím, že takovou lásku ztratit nemůžeš, ať žiješ jakkoli dlouho. Věř v lásku. Věř mu.“

Magnus nesmírně chtěl, nemohl však zapomenout, jak mu Ašmodaj řekl, že je prokletím světa. Pamatoval si, jak Shinyun prosil pohledem, aby Alekovi neříkala, kdo je Magnusův otec. Nechtěl Tesse lhát. Nevěděl, jestli jí může slíbit, že udělá, co mu radí.

„A co když ho ztratím, protože povím pravdu?“

„A co když ho ztratíš, protože ji zatajíš?“

Magnus zavrtěl hlavou. „Dávej na sebe pozor, Tesso,“ řekl jí, místo aby jí sliboval, že se bude držet její rady.

Tessa nenaléhala. „Ty taky, příteli. Přiju vám oběma jen to nejlepší.“

Iluze Tessy zmizela, hebká záplava jejích hnědých vlasů se rozplynula jako oblak ve vzduchu. Po chvíli Magnus vstal a šel se převléci. Chystal se za Alekem do římského Institutu, aby konečně pokračovali v dovolené.

Portál se otevřel a rozvlnil vzduch u paty hlavního schodiště Institutu. Nahoře nad schody stál Magnus. Objal už úplně všechny včetně dvou italských lovkyně stínů, které objetí napřed velice zaskočilo už proto, že se musely představovat sevrženy v objetí, přesto však gesto vřele opětovaly. Jmenovaly se Manuela a Rossella. Magnusovi připadaly nesmírně milé.

Alek neobjal nikoho kromě Aline, tu však sevřel velice pevně. Magnus pohlédl na Alekův zátylek skloněný k Aline a vyměnil si pobavený úsměv s Helen.

„Doufám, že další kolo vaší dovolené je báječné,“ řekla Helen.

„Bude. Já doufám, že další fáze tvé studijní cesty bude naprosto skvělá.“

„Věc se má tak,“ řekla Helen, „že už mě cestování trochu unavuje. Jsem spokojená tam, kde zrovna jsem.“

Přistoupila k ní Aline.

„Cestování?“ zopakovala po ní. „Napadlo mě, že kdybys stála o společnost, až pojeděš na Institut do Prahy, mohla bych se přidat. Stejně nic nedělám, jenom bojuji se silami zla. To ale můžeme dělat i společně.“

Helen se usmála. „Myslím, že už něco vymyslíme.“

Alek uhnul pokusu Leona Verlaca o objetí a nechal Leona naznačit políbení na obě tváře. Pak se připojil k Magnusovi, který pořád stál nad schodištěm.

„Jsi připraven pokračovat v naší dovolené?“ zeptal se Magnus a natáhl k němu ruku.

„Nemůžu se dočkat,“ řekl Alek a podávanou ruku uchopil do své.

Společně vstoupili do portálu. Jejich zavazadla je následovala v těsném závěsu. Nechali římský Institut za sebou a vystoupili v podkrovním obývacím pokoji Magnusova brooklynského bytu.

Magnus zdvihl ruku a pomalu se otáčel kolem své osy. Všechny závěsy se rozhrnuly, všechna okna se otevřela do kořán. Sluneční svit zalil prkennou podlahu i pestrobarevné rohože, v nichž se střídaly veselé šarlatové, žluté a modré odstíny, a zaleskl se na lexikonech kouzel vázaných v telecí kůži se zlatou ražbou na hřbetech a na novém kávovaru, který Magnus koupil, protože Alek neschvaloval, že krade kávu, kterou si přivoloval z místní kavárničky.

K Magnusovi se váhavě, s kůží na hlavě zkrabatělou usilovným soustředěním, přiblížil Předseda Mňau. Když si byl

jist tím, s kým má tu čest, prokličkoval Magnusovi mezi nohama pár elegantních osmiček. Pak začal kocour po Magnusovi šplhat jako horolezec. Vydrápal se mu po trupu k pažím a přes ně na rameno, kde se uvelebil. Zapředl Magnusovi do ucha, olízl mu drsným jazykem tvář a seskočil, aniž by se po něm ohlédl. Povinné přivítání měl splněné.

„Taky tě mám moc rád, Předsedo Mňau!“ zavolal za ním Magnus.

Alek zdvihl paže ke stropu, protáhl se a zakolébal se v pase, než se svalil do širokého křesla. Skopl boty a zabodil se do polštářů. „Je to fajn, být zase v New Yorku. Doma. Po téhle dovolené potřebuju dovolenou.“

Natáhl ruku k Magnusovi. Ten se uvelebil vedle něj a ucítil, jak mu Alek cuchá vlasy.

„Žádné povinné turistické atrakce, které přece musíš vidět, když už tam jsi. Žádné snobské večere, co se neobejdou bez létajících strojů, a rozhodně žádné kulty ani vraždící čarodějky,“ zašeptal Magnus Alekovi do ucha. „Prostě jen domov.“

„Je fajn být zpátky,“ řekl Alek. „Chyběla mi vyhlídka z tohohle okna.“

„Ano,“ řekl Magnus užasle. Existuje přece tolik oken a tolik měst. Nikdy předtím ho nenapadlo postrádat zrovna tenhle výhled.

„A taky se mi stýskalo po Izzy.“

Magnus myslel na Alekovu divokou sestru, kterou Alek chránil před svým vlastním životem. „Ano.“

„A po Jaceovi.“

„Ech,“ zahučel Magnus.

Usmál se s ústy přitisknutými na Alekovu tvář. Byl si vědom toho, že Alek jeho úsměv pocítí, i když ho nevidí.

Nikdy předtím se mu po žádné vyhlídce nestýskalo, ale bylo příjemné postrádat tuhle. Bylo to zvláštní dívat se na honosná sídla z hnědého pískovce a na modrou oblohu nad nimi, na čáru Brooklynského mostu a na blyštivé mrakodrapy Manhattanu a uvažovat o návratech a o místě zabydleném rodinou a přáteli.

„Myslím, že nás nikdo nečekal takhle brzy,“ řekl Alek.

„Nemusíme nikomu vysvětlovat, proč jsme tak brzy doma,“ namítl Magnus. „Nikdy nevysvětluju. Šetří to čas a dodává mi to na tajemnu.“

„Ne, já myslel...“ Alek polkl. „Stýská se mi po nich, ale asi bych s tebou ještě chvíli vydržel o samotě. Vůbec jim nemusíme říkat, že jsme zpátky.“

Magnus se rozzářil. „Vždycky nás můžu portálem vrátit na dovolenou, když budeme chtít. Pořád se ještě můžeme podívat třeba do Opery. Na chvíli.“

„Můžu říct, že se mi porouchal telefon,“ řekl Alek. „Můžu říct, že jsem ho upustil do Tibery.“

Magnus se uličnický ušklíbl. „Mám lepší nápad.“

Vyskočil z křesla a zamířil k zadní stěně podkrovního bytu. Vyslovil kouzelnou formuli a dvěma rozmáchlými gesty obou paží odsunul všechny nábytek stranou.

Otočil se na Aleka. To už měl na sobě lesklé a nápadně zelené kožené kalhoty s padacím mostem. „Pokud si vzpomínám, další destinací naší cesty měl být Berlín.“

Následující hodinu strávili přehráváním výletů plánovaných na celý týden a pózovali na pozadí, které Magnus promítal na stěnu. Ze všeho nejdřív přišel na řadu taneček na diskotéce v Berlíně. Pak se přemístili před španělské muzeum Prado. Alek hodil pár křupek hejnků holubů, které Magnus přivolal ze střechy.

„Můžu přivolat taky býka,“ navrhl Magnus. „Aby to bylo autentičtější.“

„Jen žádného býka,“ řekl Alek.

Poslední zastávkou bylo Nové Dillí, kde se vmísili do pestrobarevného davu před mešitou Jama Masjid během svátku Íd-al-fitr. Magnus vykouznil stříbrné mísy s dezerty gulab jamun, rasmalai, kheer a dalšími oblíbenými pochoutkami, jimiž střídavě krmili jeden druhého a dělali opičky do kamery.

Alek si Magnuse přitáhl, aby ho políbil, vzápětí však zaváhal. Prsty měl ulepené od cukru. Magnus reagoval pohotovým gestem následovaným třpytivou vlnou magie, jež odstranila dezerty, pozadí i sirup z jejich rukou. Naklonil se k Alekovi, vzal ho prsty za bradu a políbil ho.

„Když teď máme dovolenou za sebou,“ řekl Magnus, „můžeme si užívat jeden druhého.“

Opřel se o knihovnu plnou starobylých lexikonů kouzel a vzal Aleka za ruku. „To by bylo báječné,“ šeptl Alek plaše.

„Když to tak hodnotím zpětně,“ řekl Magnus, „možná byla ta výstřední dovolená trochu přehnaná při něčem tak novém jako... tohle.“ Ukázal na sebe a na Aleka.

Alek se zaculil. „Pořád jsem se bál, že to pokazím.“

„Jak ty bys mohl něco pokazit?“

Alek pokrčil rameny. „Co kdybych ti nestačil? Co kdybych nebyl dost zajímavý?“

Magnus se dal do smíchu. „Chtěl jsem ti ukázat svět, seznámit tě s tím, jakým báječným a romantickým dobrodružstvím může život být. Proto jsem naplánoval večeri v balónu nad Paříží. Víš, jak dlouho trvalo to vymyslet? Jenom postarat se, aby stůl a židle držely ve větru na místě, mě stálo hodiny magie, o jaké se ti ani nesnilo. A stejně jsme nabourali.“

Alek se rozesmál s ním.

„Možná jsem šel trochu do extrémů,“ připustil Magnus, „ale chtěl jsem ti položit k nohám všechnu nádheru a lesk Evropy. Chtěl jsem, aby ses bavil.“

Když se na Aleka znovu podíval, všiml si, že se mračí.

„Bavil jsem se,“ řekl Alek. „Ale nic z toho jsem nepotřeboval. Jsou to jenom místa. Nemusíš aranžovat žádné scénáře, abys mě přesvědčil. Já nepotřebuju Paříž, Benátky ani Řím. Chci prostě tebe.“

Odmělčili se. Otevřenými okny se dovnitř dralo odpolední slunce, v jehož záři se mihotal prach. Teple ozařovalo jejich spojené ruce. Magnus vnímal hluk brooklynských ulic, troubení taxíků i skřípot brzd.

„Na něco jsem se tě chtěl zeptat,“ řekl pak Magnus. „Když jsem v Římě v tom pentagramu bojoval se Shinyun, střelils ji. Řekls mi pak, žes viděl desítky mých podob, jak bojují s desítkami těch jejích. Jak jsi věděl, která je doopravdy ona?“

„Nevěděl jsem to,“ řekl prostě Alek. „Věděl jsem, který z nich jsi ty.“

„Och. Ta pravá verze byla hezčí než ostatní?“ zeptal se Magnus polichoceně. „Sympatičtější? Vyzařovala ono nepojmenovatelné cosi?“

„O tom nic nevím,“ řekl Alek. „Sáhl jsi po noži. Už jsi ho držel, a pak jsi ho zase pustil.“

Magnus jako by splaskl.

„Tys poznal, že jsem to já, protože jsem v boji horší než ona?“ zeptal se. „No to je strašné zjištění. Předpokládám, že ,trapný v boji‘ patří u lovců stínů do první desítky v hitparádě nechutností.“

„Ne,“ řekl Alek.

„Takže číslo jedenáct, hned za bodem ,opravdu mu ne sluší černá?““

Alek opět zavrtěl hlavou. „Než jsme se poznali,“ řekl, „pořád jsem byl vzteklý a ubližoval lidem, protože jsem se trápil. Být laskavý, když se trápíš – to není nic snadného. Pro většinu lidí je to problém, i když je jim dobře. To ale ten démon nevěděl. Přitom mezi všemi těmi naprosto shodnými podobami byla jen jediná, která zaváhala, když měla ublížit, a to dokonce i v okamžiku největší hrůzy. Tos nemohl nebýt ty.“

„Och,“ hlesl Magnus.

Vzal Alekovu tvář do dlaní a znovu jej políbil. Líbal ho předtím už tolikrát, a stále si nedokázal zvyknout na to, jak na něj Alek reaguje, ani na to, jak on reaguje na Aleka. Pokaždé mu to připadalo nové. Magnus věděl, že nebude chtít, aby se z toho stal zvyk.

„Jsme sami,“ zamumlal Alek. „Byt je samé ochranné kouzlo. Žádní démoni nás nemohou vyrušit.“

„Dveře jsou zamčené,“ řekl Magnus. „A já mám ty nejlepší zámky, jaké se dají za peníze a s magií pořídit. Na moje dveře nezabere dokonce ani otevírací runa.“

„Vynikající zpráva,“ řekl Alek.

Magnus mu stěží rozuměl. Pohyb Alekových rtů po jeho ústech mu vyhnal z hlavy veškeré rozumné myšlenky.

Magnus luskl prsty směrem k posteli za svými zády. Rudozlatá příkrývka se vznesla a jako plachta urvaná bouří přeletěla na opačnou stranu pokoje. „Můžeme...?“

Alekovi se rozzářily oči touhou. „Ano.“

Svalili se na matraci a na hedvábných prostěradlech se do sebe vpletli. Magnus zajel dlaněmi Alekovi pod tričko. Pod sepranou bavlnou ucítil horkou hladkou kůži a chvění svalů nahého Alekova břicha. Touha se mu rozhořivala v podbřišku, rozlévala se hrudníkem a svírala mu hrdlo. *Alexandře. Můj krásný Alexandře. Víš, jak moc tě chci?*

Kdesi v zátylku se však ozval hlas, který Magnusovi syčivě našeptával, že Alekovi nemůže říct pravdu o svém otci ani o svém životě. Magnus si přál složit svému milovanému k nohám veškerou pravdu o svém bytí, zrovna takhle by však Aleka jen ohrozila. Bude muset zůstat skrytá.

„Počkej, počkej, počkej,“ zalapal Magnus po dechu.

„Proč?“ zeptal se Alek se rty opuchlými od líbání a očima zaslepenýma touhou.

Ano. Proč? Dobrá otázka. Magnus zavřel oči a uvědomil si, že mu pod víčky stále tančí světlo ztvárňující linie Alekova těla, horké, půvabné a dokonale padnoucí k těm jeho. Tonul v tom světle.

Magnus Aleka odstrčil, ale nedokázal se přimět, aby ho odstrčil příliš daleko. Alek zůstal na dosah ruky, natažený na rudém hedvábí.

„Prostě jen nechci, abys udělal něco, čeho bys pak mohl litovat,“ řekl Magnus. „Můžeme počkat, jak dlouho chceš. Jestli potřebuješ počkat, než... než budeš mít jistotu, jak to cítíš...“

„Co?“ zeptal se Alek zmateně i poněkud podrážděně.

Když si Magnus představoval krásné a smyslné chvíle se svým milovaným Alekem nebo momenty, v nichž on sám bude přinášet ušlechtilé oběti, nikdy si nepředstavoval, že bude jeho zbožňovaný Alek vypadat takhle rozzlobeně.

„Políbil jsem tě v Síni Dohod, před Andělem a všemi, co znám,“ připomněl mu Alek. „Nedošlo ti, co to znamená?“

Magnus si vybavil, jak tam před Alekem na začátku války stál. Myslel si, že ho ztratil, a najednou zjistil, že se tak nestalo. Na pouhý kratičký, nádherný okamžik poznal jistotu, která rezonovala Velkou síní i celým jeho tělem jako hlas zvonu. Ten okamžik však rychle pominul. Magnus se nechal

nakazit stíny pochybností o sobě samém, o své minulosti i o Alekově budoucnosti, a nechal se o tuto jistotu připravit.

Alek na něj upřeně hleděl. „Kdysi dávno jsi založil démonický kult, a já jsem se na nic neptal. Následoval jsem tě napříč Evropou. V Orient expresu jsem pro tebe zmasakroval celou smečku démonů. Vlezl jsem kvůli tobě do paláce plného vrahů a lidí, co si chtěli povídat o nesmyslech a tančit. Lhal jsem kvůli tobě v římském Institutu a lhal bych i Spolku.“

Podtrženo sečteno – nebylo toho málo. „Mrzí mě, žes musel podstoupit tohle všechno,“ zamumlal Magnus.

„Já ale nechci, aby tě to mrzelo!“ prohlásil Alek. „Mě to nemrzí. Udělal jsem to, protože jsem chtěl. Chtěl jsem to všechno. S tebou. Vadilo mi jedině, když ses dostal do problémů beze mě. Chci, abychom i v průšvihy byli spolu. Chci, abychom byli spolu, ať se děje cokoli. To je všechno, co chci.“

Magnus mlčky vyčkával. Po chvíli Alek tiše řekl: „Nikdy jsem nikoho tak nemiloval. Možná to neříkám, jak by se mělo, ale takhle to cítím.“

Nikdy jsem nikoho tak nemiloval.

Magnusovi jako by náhle puklo srdce. Láska a touha z něj se mu začaly rozlévat do žil. „Aleku,“ zašeptal Magnus. „Řekls to všechno naprosto dokonale.“

„Tak co je špatné?“ Alek si na posteli klekl. Vlasy měl půvabně rozčuchané, tváře mu zrůžověly.

„Je to pro tebe poprvé,“ řekl Magnus. „Chci, aby to bylo dokonalé.“

Alek se k Magnusovu překvapení zazubil. „Magnusi,“ řekl, „já na to čekám *tak dlouho*. Jestli na to hned nedojde, vyskočím z okna.“

Magnus se rozesmál. Byl to nezvyk, smát se a zároveň cítit takovou touhu; nebyl si jist, jestli to před Alekem s někým zažil.

Napřáhl paži a přitáhl si Aleka zpátky.

Když na sebe jejich těla narazila, Alek se prudce zajíkl a jejich smích naráz ustal. Když mu Magnus stáhl tričko, Alekovi se zrychlil dech. Jeho doteky byly hladové a zkoumavé zároveň. Alek nahmatal límec Magnusovy košile, roztrhl ho a stáhl Magnusovi košili z ramen. Jeho dlaně přejely po Magnusových nahých pažích. Tiskl se rty k Magnusovu krku, sjížděl na holou hrud' i ploché břicho bez pupíku. Magnus vpletl prsty do Alekových rozčuchaných tmavých vlasů a v tu chvíli nevěřil, že někdo někdy mohl zažít takové štěstí.

„Lehni si,“ zašeptal Magnus konečně. „Polož se, Alexandře.“

Alek se natáhl na postel. Jeho krásné tělo bylo od pasu nahoru nahé. S pohledem upřeným na Magnuse sáhl za sebe a chytil se čela postele, až mu naběhly svaly na pažích. Sluneční svit dopadající sem oknem Aleka ozářil, až jeho tělo slabě zasvětélkovalo. Magnus vzdychl a v tu chvíli si přál kouzlo, které by zastavilo čas, aby tento okamžik trval nekonečně dlouho.

„Moje láska,“ zamumlal Magnus. „Jsem tak rád, že jsme doma.“

Alek se usmál a Magnus se nad něj naklonil. Jejich pohyby i těla spolu dokonale ladily, hrud' na hrud', boky proti bokům. V Alekovi se zatajil a pak úplně zastavil dech, když si Magnusův jazyk našel cestu do jeho pootevřených úst a Magnusovy ruce Aleka zbavily zbytku oblečení. Teď už byli proti sobě kůže na kůži, dech proti dechu, tep proti tepu. Magnus přejel rukou s prsteny Alekovi po hrdle a při-

ložil mu ji ke rtům; Alek Magnusovy prsty olizoval a sál a Magnus se zachvěl vzrušenou touhou, když ho Alek jemně kousl do dlaně. Každý polibek a každý dotek připomínaly alchymii. Do té doby obyčejná místa jako by se měnila ve zlato. Postupovali společně. Začínali zvolna a směřovali k zuřivé naléhavosti.

Když se jejich pohyby zklidnily a sípot přešel v měkký šepot, zůstali si v pohasínajícím slunečním světle ležet v náručí, Alek schoulený po Magnusově boku s hlavou na čarodějově hrudi. Magnus se dotkl Alekových hebkých vlasů a v úžasu vzhlédl k stínům nad postelí. Měl pocit, jako by se nikdy předtím na světě nic takového nemohlo odehrát. Připadalo mu to jako začátek čehosi zářného a neuvěřitelně nového.

Magnus měl vždycky srdce tuláka. Za ta staletí podnikl spoustu dobrodružství na nejrůznějších místech. Stále hledal něco, co by ukojilo jeho neutuchající hladovost. Nikdy ho nenapadlo, že by celá skládanka mohla zapadnout do sebe, že by někde a s někým mohl mít domov.

Patří k Alekovi. Jeho tulácké srdce může spočinout.

Portál se otevřel přímo před otlučenou bránou svatyně *hongsalmun* pod vrcholem hory. Rudý nátěr, který kdysi dřevěnou bránu zdobil, se sloupal už snad před sto lety a po sloupech a mřížoví se plazily úponky popínavých rostlin.

Z portálu vystoupila Shinyun. Nadechla se svěžího horského vzduchu, rozhlédla se po svém království a zkontrolovala neproniknutelná ochranná kouzla. Vnikla sem jen liška. Už to bylo dávno. Vyhladovělá tu pátrala po potravě. Žádnou nenašla a zůstala z ní jen kostra.

Vyкроčila podrostem po klikaté stezce vyložené lámaným kamenem vzhůru do svahu. Dům po její rodině měl mezi Korejci pověst prokletého místa, kde straší. Shinyun s tím svým způsobem i souhlasila. Ona sama byla duchem své rodiny. Tím posledním. Tady byla zavržena a nikdy nemůže doopravdy odejít.

Když vešla do svého domova, máchnutím paže dům oživila. V krbu zaplál oheň. Z ohniště vyskočili dva její démoni nue. V jejich opičích tvářích se zatřpytily rudé oči a ostré zuby. Přiskočili k ní a radostně vrtěli hadími ocasy.

Oba démoni věrně následovali svoji velitelku hlavní síní do zadního traktu domu. U zdi se zastavili. Ta se vzápětí zachvěla a zmizela. Shinyun a její démoni prošli, a když zamířili po skrytém schodišti dolů, zeď se za nimi opět zavřela.

Vzadu ve sklepe stála rezavá kovová klec posílená mocnými ochrannými kouzly. Démoni, které si Shinyun držela, nebyli žádní domácí mazlíčci. Byli to strážcové. Bránili vniknutí vetřelců a starali se, aby nic neproniklo ani ven.

Odsunula západky a vešla do klece. Démoni zasyčeli na hromadu v koutě a špinavý čaroděj se zelenou kůží zvedl hlavu. Jeho obličej nebyl téměř vidět pod zacuchanou záplavou vlasů, které byly kdysi bílé jako sníh, teď však byly zašedlé špínou.

„Ale ne, ty jsi naživu,“ řekl. „To je zlé.“

Uvelebil se na hromadě sena a pytloviny, jako by to byly hedvábné podušky.

„Těší mě, že nevypadáš zrovna dobře,“ dodal. „Z Mag-nuse Banea se vyklubal obtížnější protivník, než sis představovala? Kdo by to byl řekl? Moment... já přece. Říkal jsem ti, že proti němu nemáš šanci. Opakovaně.“

Shinyun ho s rozmyslem kopla do břicha. A kopala znovu a znovu, dokud ji neuspokojilo chroptění.

„Možná že se to nevyvinulo, jak jsem doufala,“ řekla zadýchaně, „ale tebe to bude mrzet zrovna tak, jako to mrzí mě. Mám další plán, plán, který počítá se všemi nejstaršími kletbami, a ty mi pomůžeš.“

„O tom pochybuju,“ řekl. „Nejsem ten typ pomocníčka.“

Shinyun ho znovu kopla a kopala tak dlouho, dokud se nezkroutil bolestí. Odvrátila tvář, aby nezahlédl její slzy.

„Nemáš na vybranou. Zachránit tě nikdo nepřijde,“ řekla chladně a sebejistě. „Jsi v tom úplně sám, Ragnore Felle. Všichni si myslí, že jsi mrtvý.“

Poďěkování

Alek Lightwood se poprvé zrodil v mé mysli v roce 2004, jako chlapec v sepraných starých svetrech s dírami v rukávech, s věčně nazlobenýma modrýma očima a zranitelnou duší. Magnus v mém srdci explodoval nedlouho poté jako nepřehlédnutelná osobnost, extrémní ve všech směrech, s pečlivě střeženými emocemi. A věděla jsem, že ti dva se k sobě dokonale hodí – lovec stínů a podsvěťan, čaroděj a lučištník.

Když jsem byla teenagerka, problematika LGBTQ+ se v literatuře young adult nacházela z velké části na stránkách „problémových románů“ – pokud vůbec. Moji homosexuální, lesbičtí a bisexuální přátelé a přítelkyně marně hledali reprezentaci sebe samých v knihách, které *rádi* četli: v dobrodružné fantasy literatuře. Když jsem se chystala psát knihy o lovcích stínů, Aleka a Magnuse jsem zařadila, protože jsem milovala jejich postavy a domnívala se, že do dobrodružné fantasy literatury patří. Odezva ze škol, z knižních veletrhů, z obchodů, které kvůli nim nechtěly knihy prodávat, označování mediálními hlídacími stránkami, které uváděly přítom-

nost homosexuálních postav jako „sexuální obsah“, ačkoli se ještě ani nepolíbily, mě šokovaly a donutily vystřízlivět, právě tak jako mě masivní podpora čtenářů z komunity LGBTQ+ podpořila v rozhodnutí vyprávět jejich příběh.

Neslo to s sebou výzvy. Snažila jsem se udržet rovnováhu tak, aby se Magnus a Alek v knihách vždy vyskytli, aby byli stále lidští a uvěřitelní, aby to byli stále hrdinové, aniž bych ignorovala to, co bylo považováno za „přijatelný obsah“, aby výsledkem nebyla situace, kdy by se knihy nedostaly na pulty knihkupectví a knihoven. Chtěla jsem mít jistotu, že děti, které o postavách, jako jsou Alek a Magnus, potřebují číst nejvíc, k nim budou mít stále přístup. Ale cítila jsem nutkání udělat víc.

Sepsání a vydání *The Bane Chronicles* v roce 2014 bylo zkušebním tahem; kniha byla otevřeně věnována především Magnusovi, jeho milostnému životu s láskami z řad obou pohlaví, i tomu, že se nakonec oddá Alekovi. Nedopadlo to zase tak špatně – rozhodně dost dobře na to, abych usoudila, že přišel čas udělat něco, co jsem vždycky chtěla, a začít vyprávět milostnou dobrodružnou fantasy, jejímiž hlavními postavami budou právě Magnus a Alek. Už jsem měla pro tento příběh vytvořený i časový prostor – „dovolenou“, kterou si Magnus a Alek berou v *Městě padlých andělů*, během níž dojde zjevně k prohloubení jejich vztahu. Věděli jsme, že se vyřádili v Evropě – ale *co se tam přesně dělo*? Tato kniha má ten příběh odkrýt.

Děkuji tedy svým přátelům a rodině za to, že mě během psaní podporovali, svému vydavateli za příležitost, svému editorovi a agentovi, i svému spoluautorovi Wesleymu Chu. A především děkuji Alekovi a Magnusovi a těm, kteří je v průběhu let milovali a podporovali. V roce 2015 si jedna

texaská knihovnice vzala jednu z mých spoluautorek na kongresu stranou a řekla jí, že *The Bane Chronicles* je jediná kniha s problematikou LGBTQ+, kterou má ve své knihovně dovolenou. Všechny ostatní byly vyloučeny jako „nevhodné“, ale protože děti, které byly fanoušky lovců stínů, neustále o tuto knihu žádaly své rodiče, bylo jí řečeno, že může učinit výjimku.

Děkuji tedy především těm dětem, které o ni žádaly, i té knihovnici a všem ostatním knihovníkům, učitelům a knihkupcům, kteří nasměrují správné knihy do správných rukou. A doufejme ve svět, ve kterém jednoho dne bude každý vědět, že knihy s problematikou LGBTQ+ nejsou jen „vhodné“, ale nezbytné.

— C. C.

Rudé svitky magie byly napsány v době významné změny. Než jsem byl požádán, abych se podílel na příběhu Magnuse a Aleka, myslel jsem si, že mé srdce cele patří životu v Chicagu s mou ženou Paulou a naší erdelteriérkou Evou. Pak jsme přivítali na svět našeho syna Huntera a přestěhovali se do Los Angeles, a jako Grinch, který ukradl Vánoce, moje srdce vyrostlo o tři velikosti a explodovalo mi v hrudi. Posledních několik let, kdy jsem pracoval na této knize, bylo v mém životě nejnáročnějších a nejvíce naplňujících, a to jak osobně, tak profesionálně, a cítím, že moje rostoucí schopnost milovat a to, co cítím ke své rodině, svému novému domovu a tomuto projektu, se odráží na těchto stránkách.

Jsem vděčný své krásné ženě Paule, že mi ukázala, jak vypadá bezmezná láska a podpora, a že se obrnila nekonečnou trpělivostí, když jsem trávil tisíce hodin nad klávesnicí.

Jsem také vděčný svým rodičům a rodičům mé ženy za pomoc při péči o Huntera, což mi poskytlo čas a prostor, v nichž jsem mohl věnovat své myšlenky Magnusovi a Alekovi. Děkuji také svému agentovi, Russu Galenovi, za to, že mi svěřil tento projekt, a týmům v nakladatelství Simon & Schuster za to, že se to všechno mohlo odehrát.

Láska a oddanost fanoušků lovců stínů mě nikdy nepřestanou ohromovat a inspirovat. Děkuji vám. Jsme v tom společně. Neste svoji pochodeň dál. Hrdě a viditelně.

Mimořádné poděkování pak patří Cassie za to, že mi dovolila pomoci s vyprávěním Magnusova příběhu. Byl to jeden z nejhodnotnějších zážitků mého života a jsem opravdu poctěn, že se mi dostalo daru stát se součástí něčeho tak zvláštního, jako je svět lovců stínů.

Nakonec musím poděkovat i Magnusovi a Alekovi. Vaše láska je pro mnohé inspirací i majákem. Nechť svítí stejně jasné od vašich prvních dnů až po ty poslední.

— W. CH.

Co na to říkáš?

Napiš nám přímo: @booklabcz

YouTube

Sdílej s

#booklabCZ #CassandraClare #WesleyChu

#RudeSvitkyMagie #TheRedScrollsofMagic

#ShadowHuntersNovel